

ULUSLARARASI ÇOK SATAN

Alison Gaylin

PEŞİNDEYİZ

BAZEN DÜNYA SENİ ALT ETMEK İÇİN
ELİNDEN GELENİ YAPAR

ROMAN

Türkçesi: İrem Beyhan

THEKİTAP

Peşindeyiz. Silahlıyız. Zaferi kazanacağız.

Bir otoyolda başlayan taciz, ölümle sonuçlanan bir kazaya dönüşür.

Meg Russo'nun hayatı, kızını üniversiteye bırakırken yaptığı sıradan bir yolculukta altüst olur. Eşi Justin olay yerinde hayatını kaybeder; Meg ve kızı Lily ise sadece bedenene değil, ruhen de paramparça olur. Aylar sonra kasabasındaki küçük kitapçıyı yeniden açmaya çalışırken, her şeyin normale döneceğine inanmak ister.

Ama biri onu izliyor. Dışarıdan. İçeriden. Sokakta. Dükkânda. Zihninin içinde.

Birileri geçmişini kurcalıyor.

Ve internette yayılan karanlık bir hikâye, Meg'in ailesini hedefe koyuyor. Kızının doğumu, kocasının ölümü, yaşadıkları ev... Tüm bunlar bir tesadüf mü, yoksa önceden yazılmış bir senaryo mu?

Kimseye güvenemez. Belleğine bile.

Kaza mıydı bu? Yoksa gözetlenen bir ailenin başına gelen organize bir saldırı mı?

Geçmişle yüzleşmekten korkan bir kadın... Kendi sırlarını saklayan bir kız... Ve onları susturmak isteyen, yüzünü bile göremedikleri bir tehdit...

Alison Gaylin'den ahenliği, paranoyayı ve kaybı iliklerinize kadar hissettiren nefes kesici bir psikolojik gerilim. Birileri peşinizdeyse ne yaparsınız? Peki ya peşinizdeki sizseniz?

ISBN: 978-625-5700-00-1

THEKITAP

thekitapyayinlari.com

thekitapyayinlari

thekitapyayin

Alison Gaylin

PEŞİNDEYİZ

**BAZEN DÜNYA SENİ ALT ETMEK İÇİN
ELİNDEN GELENİ YAPAR**

THEKITAP

Peşindeyiz
Alison Gaylin

Kitabın Özgün Adı: We Are Watching
© 2025, Alison Gaylin

Yayın Koordinatörü: İrem Bir
Kurgu Yayın Yönetmeni: Veysel Oğulcan
Çeviri: İrem Reyhan
Editör: Yasin Öner
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Şükrü Karakoç

© 2025, bu kitabın Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit ajansı aracılığı ile Alison Gaylin c/o Gelfman Schneider Literary Agents, Inc.'den alınmış olup AABir A.Ş.'ye aittir

1. Baskı: The Kitap, Ağustos 2025

ISBN: 978-625-5700-00-1
Sertifika no: 47690

Magna Basım
Pınar Matbaacılık Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 48624

Aabir A.Ş.
Masaldan İş Merkezi F - 4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com
siparis@thekitapyayinlari.com

The Kitap, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

Alison Gaylin

PEŞİNDEYİZ

**BAZEN DÜNYA SENİ ALT ETMEK İÇİN
ELİNDEN GELENİ YAPAR**

Türkçesi: İrem Reyhan

THEKITAP

YAZAR HAKKINDA

Alison Gaylin on dört kitap sahibi, Edgar ve Shamus dll bir yazardır. Kitapları *USA Today* ve uluslararası alanda en çok satanlar listelerine giren bir yazar olan Gaylin, eiyle birlikte New York'taki Hudson Vadisi'nde yaşamaktadır.

EVRMEN HAKKINDA

rem Reyhan 1983 yılında İstanbul'da doğan rem Reyhan, TE-SOL sertifikasıyla İngilizce usta öğretici olarak görev yaptı. Bir süre eğitim alanında çalıştıktan sonra edebiyat ve dil sevgisini eviri çalışmalarına yönlendirdi. Kitap okumak, müzik dinlemek ve film izlemek en büyük tutkuları arasında yer almaktadır. "Kitap Avcısı"adlı kitapta yayımlanan öyküsüyle edebiyat dünyasına adım atan Reyhan, eviri çalışmalarına titiz ve özenli üslubuyla devam etmektedir.

Elinizdeki metin kurgusal bir eserdir. Metinde geçen isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal amaçlarla kullanılmıştır, gerçek oldukları yönünde tahlilde bulunulmamalıdır. Gerçek olaylarla, yerlerle, kuruluşlarla, yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Mükemmel kayınpederim Sheldon Gaylin'in
sevgi dolu anısına.

,

7

- *İnsanlığın yaşamak için geriye üç ay, üç hafta, üç gün ve üç saati kaldığını bilseniz ne yapardınız?*
- Bu durumu bilmiyormuş gibi davranın. Öngörme-miş gibi davranın. Sebebi siz ve aileniz değilmiş gibi davranın. Çocuğunuzu üniversiteye götürün.
 - Bronz Lord
 - Peşindeyiz. Silahlıyız. Zaferi Kazanacağız.

BİR

O gün Meg Russo'nun hayatının en uzun günüydü, üstelik günün henüz yarısı bile bitmemişti. Meg'in midesi gurulduyor, direksiyondaki elleri giderek ağırlaşıyordu. Gösterge paneline baktığında saatin 11.30'u biraz geçtiğini gördü; demek ki Meg, kocası Justin ve kızları Lily yola çıktıklarından beri sadece bir saat geçmişti. Otoyolda en az üç saat daha gidecekler, sonra kırsalda Meg ve Justin'in üniversite yıllarından beri geçmedikleri bir dizi dolambaçlı yol ile başa çıkmak zorunda kalacaklardı. Çok fazla trafiğe takılmaz ya da yanlış bir yola sapmazlarsa saat beşe doğru Ithaca'da olacaklardı, oysa bu saat Meg'e gelecekte hayal bile edemeyeceği kadar uzakta bir zamanmış gibi geliyordu.

Zaman bu yönüyle tuhaftı; son on sekiz yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmiş, tüm bu süre sanki asırlardır süregelen tek bir güne dönüşmüştü. Meg kızlarının uğurlanışı için her şeyin mükemmel olması arzusuyla dün gecenin yarattığı strese kabahat buluyordu. Bu da onu Lily'nin Şükran Günü tatili için eve yaptığı ilk ziyarete dair düşüncelere itti, akabinde milyonuncu kez sonbaharda evlerinin ne denli soğuduğunu ve Lily'nin bu durumdan her zaman nasıl şikâyet ettiğini geçirdi aklından. *Yeni pencereler*, diye düşünmüştü Meg, yatakta gözleri açık halde uzanmış, kâğıt inceliğindeki camların yerini alacak yalıtımlı pencereleri zihninde canlandırırken. Justin'le birlikte burayı yirmi yıl önce satın aldıklarında da aynı pencereler vardı

ve o zamanlar burası bir tamirhaneydi. *Lily eve geldiğinde yatılımlı pencerelerle karşılaşsa nasıl olurdu?* Meg sabahın erken saatlerinde hâlâ uyanık vaziyetteyken düşüncelere dalmıştı. *O zamana kadar değişmiş olur muydu? Daha sıcak bir ev için heyecanlanamayacak kadar sofistike birine mi dönüşecekti?* Meg sabah olup gökyüzü pembeye çalana ve uyanma vakti gelene dek bu halde kalmış; neredeyse hiç uyumamıştı.

Çok erken vakitte kahve ve market simitleriyle kahvaltı yaptılar ve sonra eşyaları yüklemeye uğraştılar ki bu iş pek çok açıdan acı vericiydi. Hepsi de kendi payına düşeni yaptı; Meg, Justin ve Lily. Ancak Meg'in beli, kırklı yaşlarının ortalarına geldiğinden beri rahatsızdı, bu durum hiçbir yoganın düzeltemediği üzücü bir olguydu.

Meg'in beli, Lily'nin yurt odasındaki tüm eşyalarını Subaru'larına taşımaktan dolayı hâlâ ağrıyordu: Patlayacak kadar doldurulmuş bavullar, çöp torbaları; havlularla, yatak takımlarıyla, deterjanlarla ve tuvalet malzemeleriyle dolu çamaşır sepetleri; Lily'nin kablolu kulaklıkları ve dizüstü bilgisayar, klavyesi, elektro bası, gitarı, amfisi ve tüm bunlar için gereken karmakarışık kablo yığını, Meg'in Lily'nin sevgisine aklı ermediği insanların ve şeylerin; metal gruplarının, deneysel caz müzisyenlerinin, doksanlı yılların profesyonel güreşçilerinin ve drag queen Jinkx Monsoon'un tanıtımını yapan posterlerle dolu tüpler. Açıkçası, hayli komik biri olan ve Judy Garland'ın taklidini yapan Jinkx Monsoon'u severdi. Ancak Monsoon'un ve daha sıcak bir ev için duydukları ortak arzusun ötesinde, Meg ve kızı artık pek fazla ilgi alanı paylaşmıyorlardı.

Dikiz aynasından, amfisine ve klavyesine yer açmak için cama yaslanmış Lily'ye, ayrıca Meg'e *Alien* filmindeki uzay gemisinin içini hatırlatan kablo ve bilgisayar ekipmanlarıyla dolu kasaya baktı. Lily yandan bakınca Justin'e epey benziyordu; keskin bir çene, narin kaşlar, görkemli Romalı burnu. Koyu kıvr-

cık saçlarından, soluk, çilli teninden ve gözbebeğinin etrafındaki sarı beneklerden Meg'inkine benzeyen çelik grisi gözlerine kadar Meg'e daha çok benzediği için çoğu insan bu durumun farkına varmıyordu. Meg'in Facebook arkadaşları, kızının bir fotoğrafını paylaştığında hep şu yorumu yapardı, *Mini sen*. Ama bu durum sadece genetikten ileri geliyordu ve genetik yüzeyseldi. Meg'in o gözlerin ardında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Yıllardır da durum böyleydi.

Geri dönecek, demişti Justin ona, gece geç saatlerde yatak odalarını sessizlik bürümüşken. *Kanatlarını açıyor. Bu doğal bir durum. Geri dönecek ve biz de burada olacağız.*

Lily çocukken, Meg ve Justin'in kitapçı dükkânı Gizli Bahçe'de neredeyse ebeveynleri kadar zaman geçiren, hevesli bir okuyucuydu. Üçü birlikte genç yetişkin serilerini silip süpürür ve akşam yemeğinde, kendi kitap kulüplerinde bu seriler üzerine tartışırlardı. Lily'nin yatak odası, ciltli ve basılı kitapların yanı sıra Meg ve Justin'in eve getirdikleri ön baskılarla dolu bir kütüphaneydi. Fantastik eserler onun favorisiydi; içinde ejderha olan her şey. Bu kitapları bir günde okur; sonra onları, kişisel hazinelerini sırtlarını bükmeden, sayfaları katlamadan dikkatle raflarına yerleştirir, sadece en güvendiği arkadaşlarına ödünç verirdi.

Ama sanki beş dakika sonra Lily on dört yaşına gelmiş, müzik için -neredeyse hiç tanımadığı büyük babasının izinden giderek, onca enstrümanın arasından bas için- kitapları terk etmişti. Okumaya olduğu gibi müziğe de balıklama dalmış, bunu yeni tutkusu haline getirmişti; çünkü Lily hobiler yerine tutkulara sahip biriydi. Meg'in babası, eve yaptığı birkaç ziyaretten birinde Lily'yi yatak odasının loş ışığında amfisinin fişi çekili, kulaklıkları takılı, parmaklarıyla kalın telleri zorlayarak perdelerin üzerinde belli belirsiz dans ederken görmüştü. Nathan onun için, *Bir oğlan gibi pratik yapıyor*, demiş, bu sözlerle

Meg'in gözlerini devirmesine neden olmuştu. (Eğer gezegende ot içen, düzen karşıtı, rock müzisyeni babasından daha kayıtsızca cinsiyetçi bir adam varsa da Meg henüz onunla tanışmamıştı).

Gençliğinde Lily başka enstrümanlar da çalmaya başlamıştı; klavyeler, davullar (biraz). Gizli Bahçe'de tezgâhın arkasında çalışarak biriktirdiği parayla, sırf şarkı yazmak amacıyla, kullanılmış bir elektro gitar satın almıştı.

Yeni bir grup arkadaş edinmişti; çoğu asık suratlı, uzun, sıksa vücutlu ve saçları gözlerinde azimle asılı duran oğlanlar. Kibar çocuklardı; Lily'nin arkadaşları her daim kibar olmuştu. Ama eskiden pijama partilerine gelip ciyak ciyak bağrışan, kitap kurdu küçük kızların aksine müziği sohbet etmeye tercih ediyor gibiydiler. Okuldaki çoğu günden sonra Russo'ların evine gelirlerdi; elektronik davulları, şık klavyeleri ve ellerinde silah gibi tuttukları gitar kılıflarıyla bu iri yarı oğlanlar. Buzdolabından sodalarını alır ve akılda kalıcılıktan yoksunlukları küstahlık seviyesindeki şarkılarını çalışmak için stüdyoya dönüştürülmüş bodrum katına doğrudan geçerlerdi. Lily için müzik her şeyden önce gelirdi, bu haliye onu Meg'in asla hayal edemeyeceği bir yoldan katı ve ulaşılmaz birine dönüştürmüştü.

Meg bazen bodrum katındaki merdiven boşluğuna yaslanır ve Lily'yi; sırtından aşağı doğru kıvrılan bukleleri, şimşek hızında ve kendi arzularına göre çalışan nasırlı parmaklarını, Meg'in ayak uyduramayacağı denli karmaşık ritimlere göre başını sallayışını izlerdi. Bu görüntü ona çocukken babasını evlerindeki kayıt stüdyosunda izlediği zamanları hatırlatır; sanki daha gelişmiş ve bir nebze de düşmanca davranan farklı bir türle karşılaşmış gibi hissetmesine neden olurdu.

Meg kızıyla göz göze gelmeyi umarak dikiz aynasına baktı ama Lily kulaklıklarını takmıştı, gözleri kapalıydı.

Ne zaman geri döneceksin? Çabuk ol, tamam mı?

“Ne tür bir şey istersin?” diye sordu Justin. Meg’in bu düşünce sarmalında kaybolmadan yirmi saniye önce, kocasına acıktığını söylediğini ve onun da arka koltuğa elini daldırıp, bu sabah birlikte hazırladıkları çantadan sandviç poşetini çıkardığını hatırlaması biraz zaman aldı. Meg’in saate bakmasının nedeni de buydu, çünkü günün bu erken saatinde hiç bu kadar acıkmamıştı.

“Hımm...” dedi Meg. Gerçek şuydu ki canı fıstık ezmeli ve jöleli sandviç çekiyordu ama sadece bir tane hazırlamışlardı ve Lily artık vegan olduğu için yiyebileceği tek şey oydu. Meg, Justin’e jambonlu ve peynirli sandviç istediğini söyledi ve Justin ona aynı anda hem yiyip hem de araba kullanabilmesi için ambalajını dikkatlice geri çektiği yarım bir sandviç verdi. Meg’in midesi gurulduyordu. Bir ısırık aldıktan sonra önlerindeki traktör römorkunu geçmek için sol şeride kaydı.

“Ya sen, ufaklık?” diye sordu Justin. “Sen de yarım sandviç ister misin?”

Lily cevap vermeyince Justin koltuğunda dönüp daha yüksek sesle konuştu.

“Ha?” Lily, kulaklığını çıkarıp gözlerini açtı. “Ah, pardon. Hayır, teşekkürler baba. Henüz pek de aç değilim.”

“Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlı mısın?”

Lily ona göz kırptı.

“Bilirsin işte... üniversite?”

“Ah,” dedi. “Evet. Tabii. Anne, lütfen yola dikkat et.”

“Hey,” dedi Meg usulca. “Otuz yıldır araba kullanıyorum, biliyorsun.”

“Anne.”

Meg sertçe verdi nefesini. “Tamam, tamam.”

“Çok seveceksin,” dedi Justin. Ithaca onun mezun olduğu üniversiteydi. Meg, Cornell’e gitmişti. Lily her ikisine de başvurmuş ve kabul edilmişti ama Ithaca’nın müzik müfredatı, tek-

lif ettikleri burs parasıyla birleşince seçim yapmak hiç de zor olmamıştı. Meg, Justin'ın ne düşündüğünü biliyordu: Lily heyecanlı ve gergin olmalıydı. Meg'in araba kullanışını eleştirmek yerine, ikisine de oryantasyon sırasında kendisini nelerin beklediği hakkında milyonlarca soru sorması gerekirdi. Ama Lily'nin tarzı bu değildi, Justin de en az Meg kadar farkındaydı bunun, her ne kadar kişisel algılamasa da.

Bu yüzden Justin eski ve güvenilir yöntemine başvurdu. "Sana hiç annenle nasıl tanıştığımızı anlatmış mıydım?" diye sordu.

"Hayır, baba. Anlatmadın." Lily iç çeker gibi söylemişti bu sözleri. Justin bu hikâyeyi küçüklüğünden beri onlarca kez anlatmıştı. Bu noktada hep aynı terane dönerdi: Lily hikâyeyi bilmiyormuş gibi davranır, Justin güya isteksizmiş gibi söze girer, Meg ise boşlukları doldururdu. Çocukken Lily bu hikâyeyi anlatması için babasının başının etini yerdı ama bugünlerdeyse durum tam tersiydi.

"Tamam, madem ısrar ediyorsun," dedi Justin.

Meg dikiz aynasında yanıp sönen farları gördü, bu yüzden traktör römorku ile arasına biraz mesafe koyacak kadar hızlanıp sağ şeride geri kayd. Hız şeridinde genelde yavaş giden biri değildi ama bugün başka bir dünyadaydı. Aklında çok fazla şey vardı.

Bu arada Justin, Lily'ye Meg'le ikisinin de son sınıf öğrencisi oluşlarını, Meg'in Ithaca'da eğlencesine bir film yapımı dersi alışını, kendisinin "bu güzel İngilizce öğrencisini" hemen fark edişini ve onun dikkatini çekmek için ne kadar uğraşsa da nafile kalışını ama "imrenilen Altın Kapı Tokmağı Ödülü'nü" kazanmasıyla ilgisini sonunda kazanışını anlatıyordu.

Meg bekledi. Lily kıkırdadı. "Altın Kapı Tokmağı Ödülü nedir?" diye sordu, her zamanki gibi. Meg'in yüreği kabardı.

Her şey de değişmiyor...

“Sözü sen almak ister misin, tatlım?” diye sordu Justin.

Meg gülümsedi. “Altın Kapı Tokmağı Ödülü,” dedi, “yılda bir kez, bir Ithaca öğrencisi tarafından çekilen ve bir kapı tokmağının cinayet silahı olarak en yaratıcı ve etkili şekilde kullanıldığı kısa filme verilir.”

“Ve babam kazandı.”

“Evet, kazandı.”

Meg’in arkasından biri korna çaldı; Meg’in tüylerini diken diken eden uzun bir korna sesini üç kesik ve öfkeli ses takip etti.

“Bu da nesi be?” diye sordu.

“Neydi o? Mors alfabesi mi?” diye sordu Justin.

“Pislikler,” dedi Lily.

Meg yine korna sesi duyduğunu, bu sefer solundan geldiğini sandı. Omuzları kaskatı kesildi. *Yolda ne kadar da çok aptal var.* “Her neyse, keşke o film hâlâ elinde olsaydı tatlım. Gerçekten harikaydı Lily.”

“Bulacağım,” dedi Justin. “Bulacağım, Lily’nin düğününde oynatabiliriz.”

Meg güldü.

Korna tekrar çaldı.

“*Defolun gidin!*” dedi Lily.

Meg arkasını döndü. “Ne?”

“Mazda’daki o adamlar,” dedi Lily. “Korna çalanlar onlar. Onları atlattığımızı sanmıştım.”

“Hangi adamlar?”

“Otoyola çıktığımızdan beri beni dikizliyorlar.”

“Sol şerittekiler mi?” diye sordu Justin.

“Bakma,” diye cevapladı Lily. “Onları görmezden gel. Bana bakıyorlardı. Fotoğraf çekiyorlardı. İğrençler.”

Meg’in midesi bulandı. “Seni taciz mi ediyorlardı?”

“Taciz etmiyorlardı anne. Tanrım. Neden bu kadar dramatik hale getirmek zorundasın ki?”

“Fotoğraf çekmek tacizdir,” dedi Meg, parmaklarıyla direksiyonu sıkarak.

“Neden bize söylemedin?” diye sordu Justin.

“Çünkü siz de şu anda yaptığınız gibi yapar ve olan biteni olduğundan daha da büyütürdünüz.”

Meg göz ucuyla bakınca taba rengi bir şasi ve bir cam parıltısı gördü; kendi arabasıyla aynı hızda giden bir araba.

“Sadece sür,” dedi Lily. “Defolup gideceklerdir.”

Meg onlara bakan gözleri sürücü tarafındaki camdan hissedebiliyordu, yakıcı bakışları. Dönüp baktı. Yan koltuktaki yüzünü Mazda’nın camına dayamıştı. Göze çarpmamaya çalıştığı dahi yoktu. “O bir yetişkin,” dedi Meg.

“Ona bakmayı bırak,” dedi Lily.

Camdaki adam Lily’den en az on yaş büyüktü. Kafası tıraşlıydı. Dövmeleri vardı. Üstünde tişört yoktu. Araba dört kapılıydı ve arka koltuğundaki camda da benzer görünümlü bir adam vardı, o ise bir tür atlet ya da kolsuz tişört giymişti. Subaru’nun camlarından içeriği görebilmek için boyunlarını bükmüşler, televizyondaki bir spor müsabakasıymış gibi arabalarını izliyorlardı. *Buna ne cüret ederler? Sanki yaptıklarında yanlış bir şey yokmuş gibi, Lily’ye öylece gözlerini dikmişlerdi. Sanki gözlerini dikmek onların mutlak hakkıymış gibi.*

Justin, “Ne bunlar? Dazlaklar mı?” diye sordu.

“Lütfen, millet, durun!” dedi Lily.

Öfke Meg’in derisinin altında kabarmış, damarlarında dolaşıyordu. Eli pencerenin düğmesine kaydı. Düğmeye basmasıyla içeri dolan serin hava saçlarını dağıttı. “Onu rahat bırakın!” diye bağırdı. “Daha on sekizinde bile değil, sizi sapıklar!”

“Anne!”

“Lily haklı tatlım,” dedi Justin. “Pencereyi kapat. Gözlerini yoldan ayırma. Bu serseriler yüzünden kaza yapmayalım.”

Meg penceresini kapattı. Dişlerini sıktı. “Üzgünüm,” dedi. GPS’e göre bir sonraki yol ayrımı beş mil sonraydı.

“Aman Tanrım,” dedi Justin.

“Ne?” diye sordu Meg. “Ne var?”

“Hiç.”

“Yine aynıısını yapıyorlar,” dedi Lily. “*Bakmayın.*”

“Meg, şu pisliklere bulaşma.”

“Bakmayın dedim. Baba, neden beni dinlemiyor?”

Meg onları zar zor duyuyordu. Tek görebildiği, Mazda’nın camnlarında, telefonlarını yüzlerine doğru kaldırmış iki dazlaktı. Fotoğraf çekiyorlardı. Camı tekrar açtı, serin havayla saçlarını yüzüne çarptı. “*Kesin şunu!*” Sözleri rüzgârın içinde kayboldu.

Arabada onlardan daha fazlası vardı, daha fazla telefon kaldırılmıştı. Sanki ailesi bir hokey maçı, bir reality şov ya da hayvanat bahçesindeki hayvanlarmış gibi davranıyorlardı; sanki bir eğlence aracından başka bir şey değillermiş gibi. “Onlardan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Meg.

“Yola dikkat et Meg,” dedi Justin. “Her yere savruluyorsun.”

“*Bırakın şu lanet telefonları*” diye bağırdı Meg, öfkesi kendisini şaşırtarak. Sesi babası gibi çıkmıştı.

“*Anne, dur!*”

“Hızlan.” Justin’in sesi sakindi, arabadaki tek sakin sestti. “Şu delilere bulaşma.”

Meg’in sırtı kaskatı kesilmişti, boğazı acıyordu. Elleri direksiyonda titriyordu. “Neden durmuyorlar?”

“Hızlan!” dedi Justin. Meg saatte altmış beş milin biraz altında gittiğini ve Mazda’ya mükemmel bir şekilde ayak uydurduğunu fark etti.

“*Anne!*”

“Tamam,” diye fısıldadı. “Tamam. Artık sakinim. Özür dilirim.” Meg yola geri döndü, ayağıyla gaza bastı; yetmiş beşe, seksene kadar çıktı.

Mazda da hızlandı, sonra Meg'in önüne, onun şeridine geçti. "Bizi geçiyorlar," dedi Justin. "Tanrı'ya şükür."

Meg ayağını kaldırdı. Araba yavaşladı. Mazda uzaklaştı.

Onları atlattım, diye düşündü.

"Sonunda," dedi Justin.

"Anne, gelecekte lütfen böyle yapmasan olur mu?"

Meg soluklandı, gerginliği azalmaya başlamıştı. "Bana ne oldu bilmiyorum," dedi.

"Anne Ayı." Justin güldü. Meg'in dizine vurdu. "Doğa bu."

"Hiç komik değil baba. O adamlar psikopattı ve annemse sadece... *Siktir.* Bunlar onlar."

Mazda yavaşladı. Tam önlerindeydi. Meg arka cama dayanmış iki yüzü seçebiliyordu. Kel kafalar. Kaldırılmış telefonlar. Meg'in nefesi kesildi. Sırtından, bacaklarından aşağı bir ürperti yayıldı. Çiğ, ilkel bir korkuydu bu.

Doğa bu.

Sandviç elinden düştü, bunca zamandır onu tutuyor olması onu şaşırtmıştı. Bu aptal jambonlu sandviç, gömleğine marul yapışmıştı. Justin, Meg'in kafasından geçen düşünceler yüzünden duyamadığı ya da duymak istemediği bir şey söyledi: *Bu berbat. Berbat bir şey oluyor.*

İçlerinden biri harekete geçti. Mazda'nın arka camı açıldı ve adam camdan dışarı sarktı; Başı, omuzları, çıplak göğsü. Yüzü onlara dönüktü, rüzgâr yüzüne vuruyordu. Elindeki telefonu bir silah gibiydi.

"Eğil Lily," dedi Meg.

"Yapamam. Çok fazla eşya var."

"*Eğil,*" dedi Justin.

Meg sol şeride doğru ilerlemeye başladı ama bir korna sesi duymasıyla direksiyonu geri çeviriyim derken aşırı savurdu; ön lastikler bir şeye takıldı, ön tampon sağa doğru çok fazla savruldu. "Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır..."

“Anne, ne yapıyorsun!”

“Bilmiyorum,” dedi Meg. “Ne olduğunu bilmiyorum...”

“Tamam, tamam,” dedi Justin. “Sadece. Sadece dene ve... Sadece...”

Araba artık patinaj çekiyor, her şey ağır çekimde ilerliyordu. Meg etraflarındaki her arabanın camlarındaki her yüzü görebiliyordu; traktör römorkundaki yaşlı adamı, kırmızı bir kamyonette melek gibi görünen, ağzı bir karış açık kalmış bir çocuğu, Mazda’daki hasta herifleri. Telefonlarının ışıkları yanıyordu, tişörtüsüz olan camdan yarı sarkıktı.

Ben ölüyorum diye zaman yavaşladı mı? Hepimiz ölecek miyiz?

Bir şey yerinden çıktı; arabanın derinliklerinde bir şey. Bir bağlantı kopmuş, arabayı işe yaramaz hale getirmişti; Meg artık direksiyonu kullanamıyordu. Bir pateni kontrol etmeye çalışmak gibiydi; lastikler dönen direksiyona karşı isyan ediyor ve otoyol boyunca, bankete ve yan tarafa doğru kayarak öylece hareket ediyorlardı. Lily çığlık atıyordu.

Seni kurtaracağım. Seni kurtaracağım, bebeğim.

“Bekle,” dedi Justin. “Lütfen.”

Direksiyon bir oyuncak kadar yararsızdı.

Araba düşüyor, her şey dönüyordu; yukarı aşağı, aşağı yukarı. Araba sırt üstü dönmüştü, emniyet kemeri Meg’in göğsünü kesiyor; kolu arkasında burkuluyor, bükülüyor, çatırdıyordu. Kanaması vardı. Kendi kanının sıcaklığının kolundan aşağı aktığını, elinin üzerinde kayganlaştığını hissediyordu. Yüzü sanki arı saldırısına uğramış gibi yanıyordu. Ağzında sıcak metal tadı vardı. Şiddetli bir acı koluna vuruyor ve sonra uyuşuyor, her şey hâlâ dönüyordu. Midesi bulandı. Justin ve Lily’yi bulmaya çalıştı. İsimlerini sayıklasa da ağzı kanla doluydu.

“Baba!”

Araba durdu, sessizlikten başka bir şey yoktu. Meg kendini

yolcu koltuğuna bakmaya zorladı. Koltuk boştu. Justin'in çantayı arka koltuktan çıkarışını, ona ulaşmak için emniyet kemerini çözüşünü hatırladı. *Hayır*, dedi. Ama bunu söyleyemedi. Acıdan ve ağzındaki kandan dolayı konuşamıyordu.

Lily artık hıçkırıyordu.

Hayır. Lütfen, hayır.

Arabanın hemen arkasında, çimlerin üzerinde kocasının cesedini gördü. Ön cam paramparça olmuştu ve Justin yüzüstü yatıyor, cam parçaları etrafında bir takımyıldızı gibi parılıyordu. Meg'in, *Çok bol*, diyerek onunla dalga geçtiği kot pantolonu. Gözleri başının arkasına, geçen Noel'de ona verdiği mavi beyaz çizgili tişörte ilişti. *Gözlerini ortaya çıkarıyor*. Justin'i hiç bu denli hareketsiz görmemişti.

"Baba!"

Meg'in bakışları Justin'in hareketsiz koluna takıldı, alyansına. *Onun yanına gitmeliyim*. Sağlam koluyla arabanın kilidini açmaya çalıştı, parmakları titriyordu. *Gitmeliyim...* Hava yastığı geç açıldı; bu işe yaramaz, arızalanmış arabadaki diğer her şey gibi geç. İşe yaramaz, geç açılan hava yastığı Meg'in suratına çarptı ve Justin'in yanına gidemedi. Justin'in yanına asla gidemeyecekti. *Bu adil değil*, diye düşündü. *Hiç adil değil*.

Tek duyabildiği ise kızının hıçkırıklarıydı.

iki

Üç Ay Üç Hafta Sora

Aralık ayı Elizabethville’de turizmin en yoğun dönemidir. Ancak bu yoğunluk gerçekte çok fazla bir şey ifade etmez. Yaklaşık kırk dakika doğusunda, New York ‘da yer alan Woodstock ya da Hudson Nehri boyunca uzanan tarihi Rhinebeck gibi hafta sonu tatil yerleriyle karşılaştırıldığında Elizabethville, Meg’in burada büyüdüğü zamanlardaki kadar taşra ve gün ışığına çıkmamış bir yer gibi hissettiriyordu. Bugüne kadar kasabada üç restoran olmuştu, bunlardan sadece birinde akşam 8’den sonra açık bir bar vardı. Atıştırmalıklar da satan, aile işletmesi bir hırdavat dükkânı, bir postane ve seçim günü Elizabethville’in tek oy verme yeri olması dışında çoğu insanın aklına dahi gelmeyen, mütevazı bir belediye binası vardı. Bir cenaze evi ve Meg’in çocukluğundan beri tanıdığı arkadaşı Bonnie Claeson’a ait Divine Vintage adında bir eski tarz giyim dükkânı vardı. Kasabadaki en büyük yapı Lüteriyen kilisesiydi, ardından polis karakolu ve itfaiye geliyordu. Sinagog yoktu. Meg büyüme çağındayken, bat mitzvah* için haftada iki kez Kingston’daki sinagoga götürülmesi gerekirdi. Bu ise her seferinde bir saatlik yol demekti; Meg’in Yahudi olmayan bir adamla evlenmeye karar vermesinde ve kızlarını herhangi

* bat mitzvah: İnançlı Yahudi kız çocukları için yapılan bir çeşit reşit olma töreni.

bir dini düzene uymaksızın büyütmesinde tesir göstermiş ya da göstermemiş olabilir. Elizabethville'in kütüphanesi kabaca çift enli bir karavan büyüklüğündeydi ve oradaki kitapların çoğu ya on senelik gerilim ya da çocuk kitaplarıydı. Market alışverişi yapmak ya da reçetenizdeki ilaçları almak isterseniz yirmi dakika uzaklıktaki Boiceville'e gitmeniz gerekirdi. Elizabethville sakinleri için Uber ya da DoorDash hâlâ mevcut değil. Lily küçükken burada bir baz istasyonu dahi yoktu.

Yine de Elizabethville giderek daha rağbet görür olmuştu. Birkaç yıl önce *New York Times*'in Stil bölümünde yer alan bir köşe yazısı ve Manhattan'dan kaçmak isteyen şehir sakinlerinin sayısının giderek artması, özellikle de Noel süslemelerinin ve düzenli kar yağışının bu Hudson Vadisi kasabasını büyülü ya da en azından Instagram'da paylaşılabılır kıldığı tatil sezonunun en önemli haftalarında, şehir dışı ticarete gözle görülür bir artış yaratmıştı.

Arada sırada, yanlış yönlendirilmiş bir hipster kasabanın yeşil alanında pahalı bir kahve dükkânı ya da el yapımı çikolata butiği açarak, bu sihirden para kazanmaya çalışırdı. Ancak bu işletmeler ne denli ilginç görünürlerse görünsünler asla baharı göremezlerdi. Yerel halkın ilgisini çekemezlerdi. Aslında Elizabethville'e dışarıdan gelip kalıcı başarıya ulaşan yegâne insanlar Meg'in anne ve babası Nathan ve Shira Lerner'dı, kırk yıl önce New York'tan taşınıp burada Gizli Bahçe'yi açmışlardı. Dükkânın ilk zamanlardaki başarısı Nathan'in prog-rock grubu Prism'in başçısı olarak kazandığı yarı yıldızlığa bağlansa da gerçek şu ki her kasabanın bir kitapçıya ihtiyacı vardı. Meg ve Justin, Nathan yirmi üç yıl önce dükkânı onlara hediye ettiğinde bu durumun farkındalardı ve o zamandan beri, aralık ayı tatil satışları sayesinde Gizli Bahçe'yi canlı tutmayı başarmışlardı.

İşte böylece Meg, aylarca kapalı tuttuktan sonra -tüm perakendecilerin bildiği gibi aralık ayının esas başlangıcı- Kara Cu-

ma'da Gizli Bahçe'yi yeniden açmıştı. Justin'in bunu isteyeceğini biliyordu. Ayrıca artan kredi kartı borcu ve evinin ipotegine ek olarak yeni arabasının aylık ödemeleri -aşırı ağır sağlık faturaları şöyle dursun (sigortaları Meg'in düşündüğünden daha da kötü çıkmıştı)- varken artık yalnızca web sitesi siparişlerine bel bağlayamazdı.

İşleri hızlandırmak için PennySaver'da reklam alanı satın almış ve Gizli Bahçe'nin Facebook sayfasında *Tatil İçin Yeniden Açıldığımız Bir "Giz" Değil* yazan, ardından dükkânın çalışma saatlerinin ve gelecekteki etkinlikler için alanı kontrol etmek için bir yönergenin geldiği bir duyuru yayınlamıştı. Saatler sonra bu gönderi yirmi beğeni almış, Meg de bunu iyiye işaret olarak görmüştü.

Yeniden açılıştan sonraki ilk birkaç gün boyunca Meg, evindeki dizüstü bilgisayarından günlük satışları yönetirken dükkân içindeki işleri tek tam zamanlı çalışanı Sara Beth ve yarı zamanlı çalışanı Zach'e bırakmıştı. 15 Aralık'ta işe geri dönmeyi planlamış, ancak Sara Beth ile her gün yaptığı FaceTime görüşmeleri, dükkânın telaşını ve gürültüsünü özlemesine neden olmuştu; gerçekteyse normal hissetmeyi.

Lily bu halini anlıyordu. Ya anlıyor ya da sabahları evin kendisine kalmasını istiyordu. Ama her ne sebeple olursa olsun, Meg'i işe gitmesi için teşvik ediyordu. *Sen ve babam o dükkânı çok seviyorsunuz*, demişti dün gece. Üç buçuk aydan fazla bir süre önce ölen Justin'den şimdiki zamanda bahsederek, sonra da Meg'in terapistinin sarf ettiğini bildiği bir cümle kurdu. *Kendini sana neşe veren şeylerden mahrum bırakma.*

İşte böylece Meg 9 Aralık günü saat 11'deki açılıştan bir saat önce Gizli Bahçe'de, dükkânın arka tarafında, çocuk reyonunun arkasındaki küçük ofisteki masasında oturmuş, kocasının hâlâ hayatta olduğu zamandan beri görmediği bilgisayar ekranına bakıyordu.

Meg evden çıktığında Lily hâlâ uyuyordu, o da Lily'ye bir mesaj gönderdi. *Tavsiyene uyдум ve dükkâna gittim!* Kalp gözü, gülen yüz ve kitap emoji'leri ekledi, Lily'nin gözlerini devireceğini biliyordu ama önemi yoktu. Emoji'ler Meg'i neşelendirirdi.

Anahtarın ön kapıya girdiğini duydu. Menteşeler gıcırdayıyordu. "Sara Beth?" diye seslendi.

"Magnolia?"

Meg biraz gülümsedi. Çocukluğundan beri tam adını kullanmıyordu ama bazı insanlar için eski alışkanlıklar kolay kolay kaybolmazdı. Sara Beth otuz sekiz yıldır burada çalışıyordu; bir Prism hayranı olarak kutsal bir yolculuğa çıkmış gibi dükkâna gelmiş ve bir daha da hiç ayrılmamıştı.

Sara Beth'in adımları hızlandı. İri kahverengi gözleri endişeyle parlayarak, aceleyle ofise girdi. "Harika görünüyorsun, tatlım," dedi. Ama gözleri aksini söylüyordu.

Meg bu durumu anladı. Bugünlerde aynada kendine bakmaya zor dayanıyordu.

"Burada olduğun için epey mutluyum."

Meg sandalyeden zar zor kalkıp Sara Beth'in tanıdık, paçuli ve sigara kokan kucağına uzandı. "Seni özledim," dedi.

Aradan bunca ay geçmesine rağmen Meg hâlâ kazanın acısını hissediyordu; omuzlarında, boynunda. Özellikle de sağ kolunda. Kemiği yerine oturmuştu ama çoğu kırık gibi bu kırık da asla tamamen iyileşmeyecekti. Kolu tam hareket kabiliyetini yitirmişti, bu haliye sarılmasını bile zorlaştırıyordu ki doktorlardan biri şöyle demişti, *Kolunun ön kısmı zaman zaman sızlamaya devam edecek*. Doktorun seçtiği bu kelime Meg'e epey dokunaklı gelmişti; *acı* değil, *sızı*.

Sarılmayı bırakmalarıyla Meg dönüp tekrar oturdu ve Sara Beth paltosunu çıkarıp diğer çürük sandalyenin, kanarıya sarısı yönetmen koltuğunun arkasına astı.

Justin'in koltuğu.

Meg sandalyeyi aklından böyle geçirmemiş olmayı diledi, çünkü gözleri buğulanmaya başlamıştı. Bu her zaman oluyordu. Bir iyi oluyor, sonra iyi olmuyor, sonra da gerçekten ama gerçekten kötüleşiyordu. Muhtemelen yas terapisinde daha uzun süre kalmalıydı ama Meg hiçbir zaman terapiyi seven biri olmamıştı. Kendisi hakkında konuşmaktan nefret ederdi, hep nefret etmişti ve şimdiyse bu işkence gibi geliyordu. Dr. Katie Cody adlı Meg'e sadece Justin'in ölümünü değil, otuz yıl önce annesinin ölümünü de anlatması için ısrar eden bu terapistle üç zorlu seanstan sonra psikolojik danışmanlık almayı bırakmıştı (*Bu soyadıyla neden kendine Katherine, Kat ya da Kate demiyorsun? Bir de zayıf muhakemeden bahsediyoruz...*) *Yas tutmak solo bir performans değildir. Bu bir senfonidir*, diye açıklamıştı. *Her kayıp kendi kısmını çalar*. Dr. Katie Cody, cehennemden gelen orkestra şefi.

Yine de Lily hâlâ Dr. Cody'ye gidiyor ama Meg gitmiyordu. Belki de bu sayede Lily çoğu gün kendini toparlamayı başarırken, Meg'in başına hâlâ ansızın bastıran, onu etkisiz hale getiren ve tüketen; bir sandalye gibi sıradan bir şeyle tetiklenen türden bir keder musallat olmuştu.

Gözyaşları Meg'in yanaklarından aşağı doğru süzülüyordu. Sara Beth ayağa fırlayıp kollarını Meg'in boynuna doladı ve Meg daha ne olduğunu anlamadan çalışanına sarılıp hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. "Ben iyiyim," dedi Meg, iyi olmadığını bildiği halde. "Ben iyiyim, gerçekten. Görünenin aksine..."

"Anlıyorum tatlım."

Anlamıyorsun, demek istedi Meg. Anlamıyorsun, çünkü sen kocanı öldürmedin.

"Bilirsin," dedi Sara Beth, "dün bir satış temsilcisi aradı ve Justin'i sordu, ben de kendimi kaybettim. Duygularımı seninkilerle kıyaslamıyorum. Hem de hiç, ama siz bana ailemiş kadar yakın kişilersiniz ve Justin o kadar... Justin çok iyi bir adamdı."

Sara Beth'in onun adını söylemeyi kesmesini diledi Meg. Nefesini tutup geri çekilmesi biraz zamanını aldı ve çekilmesiyle Sara Beth'in Hindistan desenli bluzunda büyük bir gözyaşı lekesi gördü, kendi yüzü tümünden ıslanmıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Öyle deme." Sara Beth yönetici koltuğuna geri döndü. Ceketinin cebinden bir paket mendil çıkardı ve genellikle panzehirler ya da sargı bezleri için gösterilen türden bir ivedilikle Meg'e uzattı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Meg minnetle mendili açıp yüzünü kuruladı, burnunu sil-di ve nihayet konuşabilecek hale gelene kadar derin nefes aldı. "Ona beni aramasını söyledin mi?"

Sarah Beth ona göz kırptı. "Kime?"

"Satış temsilcisine."

"Ah," dedi. "Evet, söyledim."

Meg başını salladı. Biraz daha nefes aldı. Bunu yapabildi; düşünmeden, hatırlamadan kitaplar, siparişler, satıcılar ve müşteriler hakkında konuşabilirdi. Sara Beth'e dünkü satışların iyi olduğunu söyledi, Sara Beth ise dükkânın yeniden açılmasından bu yana "elbette Kara Cuma hariç" muhtemelen en kârlı gün olduğunu, dükkân ne denli kalabalık olursa olsun en az yarım düzine müşterinin ona, Gizli Bahçe'nin temelli kapana-çağına dair "söylentilerin doğru çıkmadığına" sevindiklerini söylediğini anlattı. "Dün 'dükkânda fotoğraf çekilmez' tabelasını göstermeme rağmen fotoğraf çekmeyi bırakmayan bir pislik dışında herkes çok iyiydi."

Meg gözlerini devirdi. "Umarım orta parmağını göstermiş-sindir."

"Göstermek istedim. İnan bana."

Kitap kapaklarının fotoğraflarını çekerek eve gidip kitapları internette indirimli sitelerden satın alan ya da daha da kötüsü, telefonlarını ellerine alıp dükkânda sipariş veren "işini bilen

müşteriler”, on yıldan uzun bir süredir başının belası haline gelmişti. Sara Beth, “Ona kendisinin ve algoritmasının artık burada hoş karşılanmadığını söyledim,” dedi.

“İyiymiş.”

“Ben de öyle düşündüm. Sert ama aynı zamanda iyice bilgilendiren.”

Meg, Zach’in tezgâhın arkasında nasıl iş çıkardığını sordu, Sara Beth ise onun harika olduğunu söyledi. “Yeni Kingsolver’ı inanamayacağın kadar iyi satıyor.”

Zach yerli bir çocuktü. Lily’nin yaşlarında olmasına rağmen okulda hiç aynı çevrelerde bulunmamışlardı ki Meg’e kalırsa bu duruma biraz yazık denilebilirdi. Zach konuşkan ve tatlı biriydi, kitapları seviyordu ve Lily gibi o da eğitimine bir yıl ara vermişti. Kızının kendi yaşında biriyle konuşması güzel olurdu ama Meg ne zaman Lily’ye ondan bahsetse Lily yalnız olmadığını, *esas arkadaşlarının* Noel tatili için yakında evlerine döneceklerini, zaten on sekiz yaşında olduğunu ve annesinin onun için oyun arkadaşları ayarlamasına ihtiyacı olmadığını söylüyordu.

Meg, daha fazla Kingsolver sipariş edeceğini söyledi.

Sara Beth, “Belki de kitap kulübü için onu seçmelisin,” deyince Meg irkildi. Kitap kulübünü Justin yönetirdi. Kitabı önce o seçer ve kasanın önünde sergilerdi. Toplantılar ayın son salı gününü Zoom aracılığıyla ve yüz yüze yapılır, bu toplantıları ise her zaman Justin yönetirdi. Her zaman. Kitap kulübü onundu.

“Eğer bunu yaparsak, bırakalım kitap kulübünü Zach yönetsin.” Meg boğazını temizledi. “Zaten bu ay bir deneme yapabiliriz. Demek istediğim, Zach’in Kingsolver’ı sevdiği belli. Noel falan derken daha az kişi katılacak. Eğer Zach başarı gösterirse, kulübü kalıcı olarak devralması için onunla konuşabiliriz.”

“Bu iyi bir fikir, tatlım.” Sara Beth bunu patronluk taslama sınırında hissettiren bir biçimde söylese de Meg yorumda bulunmadı. Dakikalar sonra Zach, sanki onu büyüyle çağırılmışlar gibi çıkıp geldi.

“Merhaba Bayan Russo!”

Meg, Zach’in kendisine resmiyete girmeden hitap etmesini hiçbir zaman sağlayamamıştı; kısa saçları, yakalı gömlekleri ve sürekli sinekkaydı tıraşına bakınca epey geleneksel bir evde büyüdüğünden şüpheleniyordu. Zach’i son gördüğünden beri yarım fut uzamış gibi görünmesine karşın, kolaylıkla utanabilen bir çocuğun annesi olarak Meg bunu belirtmemeyi akıl etti.

Sara Beth Zach’e erken geldiğini söyleyince Zach UPS için geldiğini söyledi, Sara Beth ise, “Tanrıya şükür hatırladın,” dedi.

Tanrı’ya şükür demek haklıydı. Dükkâna haftada birkaç gün UPS teslimatları geliyordu ama üç kutu kitap mı yoksa otuz kutu mu geleceğini bilmenin bir yolu yoktu. Gizli Bahçe küçük bir dükkân olduğundan, personel ve müşterilerin hareket edebileceği yeterli alan kalması için rafların epey hızlıca doldurulması ve kutuların toplanıp atılması gerekirdi. Açılış saatine bu kadar az bir süre kala birkaç fazladan kutu, özellikle de kolu sakat bir araba kazası kurbanı ve yaklaşık yüz kilo ağırlığında, sırlıklam ıslanmış yetmişlik biri için ürkütücü hale gelebilirdi.

Neyse ki Zach görüldüğünden daha güçlüydü, UPS kamyonunun gelmesi ve teslimatçı Reggie ile tahminen on beş kutuyu indirmesiyle bunu kanıtlamıştı. Zach, Reggie’nin her şeyi dükkâna taşımasına yardım ettikten sonra kutuların içindekileri açıp zemine istiflemeye başlarken Meg dışarıda kalmış, Sara Beth ise bir refakatçi gibi etrafta dolanmaya devam etmişti.

“Eee... nasıl gidiyor?” diye sordu Reggie. Yapısı emekli bir defans oyuncusunu andıran iri yarı bir adamdı. Meg’in onun omuzlarına zar zor geliyordu. Ama bu soruyu soruş biçiminde onu ufak ve çocuksu gösteren bir şey vardı hatta biraz korkmuş. Bu kasabadaki herkes birbiri hakkında her şeyi bilir ve çoğu, trajediye sanki cezbedici bir konuymuş gibi tepki verirdi.

“Ben iyiyim,” dedi Meg.

“Kızınız?”

“Üniversiteyi bir yıl erteledi. Divine Vintage’da çalışıyor.”

“Evet, duydum. Şey... Hâlâ müzikle uğraşıyor mu?”

“Evet.”

“İyi. Bu... bu iyi.” Reggie nefeslendi ve sonunda dönüp Meg’e baktı, yüzünde hissedilir bir rahatlama vardı. Meg kısmen Reggie’nin ona iyi olup olmadığını sormasını bekliyordu.

“İyi gidiyor, Reggie. İkimiz de iyiyiz.”

Reggie, Sara Beth’e veda etti, Meg’e dükkânı tekrar işler halde görmekten memnun olduğunu söyledi ve kaldırımından adeta sıyrılır gibi kamyonetine geri bindi.

“Eh, bu epey garipti,” dedi Meg, bakışları caddenin karşısına kayarak. Yün şapkalı ve uzun koyu renk paltolu bir adam nalburun camına yaslanmış, bir eliyle telefonuyla uğraşıyordu. Onu daha önce gördüğünü sanmıyordu, şehir dışından gelmiş olabileceğini düşündü. Saat on birden önce açık tek yerler benzin istasyonu ve Reese’in Lokantası’ydı, buralar dışında hafta içi bu kadar erken saatlerde dışarıda yabancıları görmek tuhaftı. Meg’in dükkânı o saatte açılıyordu. Hırdavat dükkânının çalışma saatleri ise öğlene kadar başlamazdı.

“Bu sadece bir alışma dönemi,” dedi Sara Beth. “Noel’e kadar Reggie okul vergilerinden şikâyet etmeye, sırf bizim tepkimizi çekmek için yarı rahatsız eden şakalar yapmaya başlayacak ve her şey normale dönecek...” Sara Beth durdu.

Meg ona baktı. Sara Beth’in yanakları kızardı. “Ben... *Normal* demek istememiştim. Demek istediğim... Tanrım, özür dilerim.”

“Anlıyorum,” dedi Meg. “Lütfen benim etrafımda temkinli de davranma. Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum.”

Sara Beth ona hafifçe gülümsedi. “Reggie iyi niyetliydi,” dedi.

“Herkes iyi niyetlidir,” diye karşılık verdi Meg. “Bense bundan biraz sıkılmaya başladım.”

Sara Beth ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı, bir ta-

nesini dudaklarına götürdü ve yaktı. Her nasılsa paketi Meg'e uzatmayı akıl etti, Meg ise yirmi yıldan uzun süredir sigara içmemiş olmasına rağmen bir tane aldı. Sara Beth'in uzattığı çakmağı kullanıp sigarayı derin derin içine çekti; duman boğazında sıcak, zehirli bir sıvı gibi kaldı. Öksürdü ve bu öksürük bir hıçkırık nöbetine dönüştü. Ama bir nefes daha çekince duman ciğerlerine daha kolay indi. *Sana neşe veren şeylerden kendini mahrum bırakma*, diye düşündü ve sigarayı tekrar içine çekti.

"Temkinli davranmaktan bahsetmişken," dedi Sara Beth. "Sana söylemem gerek. Dün baban aradı."

Meg bir duman bulutu üfledi. Dönüp Sara Beth'e baktı, ama Sara Beth onun bakışlarına karşılık vermedi. "Seni mi aradı?"

Sara Beth başını salladı. "Dükkânı aradı. Seni bekliyormuş."
"Ah."

"Onu ghost'ladığını söyledi."

"Ne?"

Sara Beth dizini büküp sigarasını botunun topuğunda dikkatlice söndürdü. "Eh, ghost'lamak demedi. Bu lafı nasıl bilebileceği aklıma gelemiyor, ama..."

Meg, "Onu ghost'lamıyorum," dedi. "Kazadan sonra ona bir mektup gönderdim. Onunla telefonda da konuştum."

"Ama haftalardır telefonlarına cevap vermiyorsun," dedi.

"Onunla ne zaman konuşsam, sonunda tartışıyoruz." Meg çömeliş sigarasını kaldırıp söndürdü, izmaritini elinde tuttu. "Hiç enerjim yok."

İkisi birlikte dükkânın yanındaki ara sokağa girip izmaritlerini çöpe attılar. Meg, Sara Beth'in de konuyu kapatacağını umdu ama tabii ki kapatmadı.

"Nathan seninle konuşmak istediği bir şey olduğunu söyledi," dedi. "Önemli bir şey."

"Bunu yazılı hale getirebilir. Bana güzel, uzun bir mektup gönderebilir."

Sara Beth ona bakmakla yetindi.

“Tamam, tamam. Onu sonra ararım.”

“Aferin kızıma.” Sara Beth başka bir şey söylemeye başlamışken Meg, “Bana onun iyi niyetli olduğunu söyleyeceksen, söyleme,” dedi.

Sara Beth gülümsedi. “Bunu asla söylemezdim.”

Zach’in kitapları raflara yerleştirmesine yardım etmek için geri dönerlerken Sara Beth durdu. Sokağın karşısındaki nalbur dükkânını, koyu renk paltolu, yün kasketli ve telefonlu adamı işaret etti. “Bu o.”

“Ne?”

“O pisliği fark ettiğimi sanmıştım. Yürümeye devam et,” dedi. “Ona bakma.”

Sana bakmamanın söylendiği hiçbir şeye bakmamaya çalış, diye geçirdi içinden Meg. *Bu imkânsız.* Sara Beth’in yanında durdu, ikisi de şaşkın şaşkın adama baktı.

“Kelepirci müşteri,” diye fısıldadı Sara Beth.

“Fotoğraf çeken adam mı?”

Sara Beth başını salladı. “Şimdi yine yapıyor. *Bir pislik gibi.*” Bunu yüksek sesle söylemişti ama adam olduğu yerde duruyordu. Meg adama daha yakından baktı; adam dimdik duruyor, siyah şapkasını aşağıya doğru çekmiş, telefonu çirkin ufak bir ayna gibi havada tutuyordu. Sara Beth adama açıp popo göstermeyle ilgili bir şaka yaptı ama Meg sözlerini pek de duymadı.

Sara Beth dükkâna doğru yöneldi. Meg onu takip etmedi.

Aylardır ilk kez kendini onları düşünürken buldu; Mazda’daki dazlakları, bu adamınki gibi kaldırdıkları telefonları, Impreza’sı savrulmadan hemen önce ona nasıl gülümsediklerini, arabalarının camından ona nasıl baktıklarını, o parlayan gözlerini, kızını arayan keskin bakışlarını.

Meg kendini onlara, yüzlerine, telefonlarının lenslerine yeniden nefret dolarken buldu ve tüm vücudu gerildi, sakat kolu

sızladı. Kazanın onların suçu olmasını o kadar çok istiyordu ki; yaptıkları şeyin bir suç olmasını- *bana yaptırdıkları şeyin, beni dönüştürdükleri kişinin...*

“Kes şunu!” diye bağırdı Meg kelepirciye.

Adam telefonunu ceketinin cebine attı ama gözlerini Meg’in üzerine, sanki o bir insan değil de ekrandaki bir görüntüymüş gibi düz ve ifadesiz bakışlarla sabitledi.

Meg’in içinden bir his geçti; korkunç bir öfkeydi bu, lava gibi hızlı ve sıcak.

“Beni izlemeyi bırak.”

Adam hareket etmedi. Meg kaldırıma doğru bir adım attı, kasları gerilmişti, kulaklarında bir çınlama vardı. Zihninde bir görüntü belirdi; çizmesinin tabanının altındaki adamın yüzü.

Onu yere it. Ayaklarını yerden kes. Karnına bir tekme. Kafasına.

Bir adım daha attı ve kaldırımdan indi. Adamın gözleri büyüdü.

Kafasını ez.

Meg arkasından kapının açıldığını ve Sara Beth’in sesini duydu. “Magnolia?”

Arkasını döndü ve sanki bir rüyadan uyanır gibi oldu. Sara Beth’in yüzü. Gözlerindeki endişe.

Az önce ne yapıyordum ben? diye düşündü Meg. *Neyim var benim böyle?*

“Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedi Meg çabucak. “Ben iyiyim.” Dükkâna geri döndü, caddenin karşısındaki adam arkasından ona bakıyordu.

ÜÇ

Lily Russo telefonunun zil sesiyle uyandı. Odası çok karanlıktı, karartma perdeleri çekiliydi ve bu yüzden gözlerini açması kapatmasından farksızdı. Yönünü bulması ve tam olarak nerede olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı.

Lily'nin uykuya dalmak için tamamen karanlığa ihtiyacı vardı, bu bir travmayla ilgili bir durum değildi, her zaman böyle olmuştu. Küçükken gece lambasından nefret eder, kapının biraz bile açık olmasına dayanamazdı. Büyüdüğünde kitapları yorganın altına gizlice sokar ve göz kapakları ağırlaşmaya başlayana kadar el feneriyle okur; sonra el fenerini kapatır, yorganın altında kalır ve kadifemsi, mükemmel karanlığa gömülürdü.

Küçük vampirimiz, derdi Lily'ye babası. Bunu deyişini neredeyse duyar gibi oldu ve bu durum onu gülümsetti ama sonra rüyasız uykusunun geri kalanı, o son ve kırılğan zerrecikler eriyip gitti; nerede olduğunu ve babasının sesini bir daha asla duyamayacağını biliyordu.

Gözleri yanmaya başladı, boğazının bir sıkılıp bir açıldığı o korkunç şeyi yapmasıyla yeterince nefes alamadı ve boğuluyormuş gibi hissetti.

Dur.

Sırtını dik tutarak yatakta doğruldu ve burnundan nefes alıp vererek, ona kadar saydı. Yoga nefesi. *Olumlu nefes al, olumsuz nefes ver...*

Bu Dr. Cody'nin ona öğrettiği bir şeydi. Muhtemelen havalı duyulsun diye buna *keder hilesi* demişti. Cody'nin Lily'ye söylediklerinin çoğu, sanki Google'da "gençlerle nasıl konuşulur" diye aratılarak bulunmuş gibiydi.

Lily birkaç tur daha yoga nefesi aldı ve ağlama isteği kesildi. Telefonu tekrar çaldı, bir hatırlatma notuydu. Eğilip komodinin üzerindeki lambayı açtı ve gözleri alışana kadar gözlerini kırpıştırdı. Sonra telefonu şarj aletinden çekti. Ekranında iki mesaj vardı. İlkini hızlıca kaydırıp eski mesajı okudu, belli ki o uyurken gelmişti.

Tavsiyene uydum ve dükkâna gittim!!

İki ünlem işareti. Üç emoji. Bu annesi için bile hayli aşırıydı. Mesaja bakarken, Lily annesiyle iletişim kurarken sık sık kapıldığı, sanki aynı anda hem ondan kaçmak hem de onu korumak istiyormuş gibi hissettiği o duyguyu yaşıdı.

Dr. Cody hep onun hakkında konuşmak istiyordu. Her zaman. *Annene kızgın mısın?* diye soruyordu. *Babana olanlar için onu suçluyor musun? Seni kızdırıyor mu?* Lily'ye bu sorular için yanlış cevaplar olmadığını söylüyordu, bu doğru da olabilirdi. Ama Lily'ye göre yanlış sorular vardı; çamura bulanmış zihninizden taşları kaldırıp ters çeviren ve o çirkin, kıpırdanan ve tüküren yaratıklar için elinizden hiçbir şey gelmemesine rağmen sizi altlarında sürünen bu şeylere bakmaya zorlayan türden. Bu yaratıkları öldüremeyeceğinizi bilirdiniz. Her zaman sizinle kalacaklarını, hatta sizden daha uzun yaşayacaklarını bilirdiniz. Onlara bakmanın -Cody'nin dediği üzere onları kabullenmenin- sizi tiksintiye kapılmaktan başka bir işe yaramadığını da bilirdiniz. Annenizden. Kendinizden. Hayatınızdan. Cody'nin sormayı sevdiği tek sorular da bunlar; bu korkunç, iğrenç derecede *yanlış* olanlardı.

Lily'nin son üç randevusunu iptal etmesinin nedenlerinden biri de buydu, önce COVID olduğunu iddia etmiş, sonradan negatif test getirmesi gerektiğini hissettiğinde Dr. Cody'ye patronu Bonnie'nin eski tarz giyim dükkânında fazladan yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Lily, Cody'ye yalan söylemekten çok annesine son üç cuma günü öğleden sonra ikiden üçe kadar olmadığı bir yerde olduğuna inandırdığı için bir parça suçlu hissediyordu.

Şöyle yazdı: *Aferin sana!!*

Mesajının iğneleyici görünebileceğini düşündü. Annesi son zamanlarda iğnelemelere karşı aşırı duyarlıydı. Lily göndermeden önce ünlem işaretlerinden birini kaldırdı.

Cevap hemen geldi.

Dr. Cody'ye ve işe gitme konusunda endişelenme. Öğle yemeği için saat 1'de eve geleceğim ve arabayı alabilirsin. Beni dükkâna bırak, tamam mı?

TAMAM.

Beni işten almana da gerek yok. Sara Beth beni eve bırakır. Sevgilerini yolluyor bu arada.

Lily iç çekti. Annesinin mesajlaşmanın düşüncesinden dahi nefret ederken, uzun ve coşkulu paragraflar yazıp karşılığında benzer mesajlar ne zamandan beri bekler hale geldiğinden emin değildi. Ama şu noktada, eski günlere dönmek için bir aylık maaş çekinden vazgeçebilirdi.

Her şey yolunda mı? Çok sessizsin.

Lily gözlerini devirdi. *Her şey yolunda*, diye yazdı. *Uyanıyorum işte. Yakında görüşürüz!!!*

Ekrana baktı. Tamam, mesaj kesinlikle iğneleyici görünüyordu çünkü öyleydi. Sondaki iki ünlem işaretini silip mesajı gönderdi.

Annesi “tamam” işareti yapan bir el ve göz kırpan bir yüz emojiyle cevap verdi.

Lily yataktan kalktı. Saati kontrol etti. İyi haber, sonunda ev ona kalmıştı. Kötü haber ise, sadece iki saatliğine olmasıydı.

Perdeleri açtı ve yatağını toplamaya başladı. Güne hazırlanmaktan başka bir şey düşünmemeye çalışsa da başka düşünceler araya girmeye devam etti ve işi bittikten sonra, odanın ortasında durup kendini Cody’nin nefes egzersizlerini yapmaya zorladı. Bunlar işe yaramadığında, bas gitarını ayaklı askılığından kaldırıp bir oktavlık pentatonik gamlar çalmaya başladı; majör, sonra minör, sonra iki oktavlık minör çalıp tekrar bir oktavlık majöre döndü ve sonunda kendini tekrardan normal hissetti. Ya da en azından normale yakın.

Bası ayaklı askılığına geri koydu ve koridordan banyoya doğru yürüdü. Yürürken bir yandan da dinledi. Lily dinlemekten edemiyordu; ayak seslerinden nefes alışına, elektrikli diş fırçasının uğultusundan duş alırken boruların çıkardığı gıcırıtıya ve çatıda koşan bir sincabın pençelerinin çıkardığı tıkırtıya kadar her şeyin bir ritmi vardı. Bir müzik, her şeyin bir müziği vardı. Lily, büyükbabasının küçük bir kızken ona gönderdiği bir mektupta ilk kez işaret edişiyse fark etmişti bunu. Büyükbabası Nate ona sadece gerçek sanatçıların müziği duyabileceğini söylemişti, Lily ise bunu bir sırra vakıf olmak gibi heyecan verici bulurdu. Ama artık kaçamadığı başka bir şeydi.

Duştan çıkıp kurulandığında tüm oda buharla doldu ve sonunda kendini ısınmış hissetti. Bu ev çok eskiydi, cereyan yapıyordu ve her kış daha da kötüleşiyordu.

Havlu kumaştan bornozunu giydi ve ecza dolabının aynasının üzerindeki kolu kaydırды. Saç kremiyle saçlarını tararken

yansımasını inceledi: epey solgun bir cilt, alnında sivilceler. Mazda'daki o ucubelerin yaptığı gibi, arabanın penceresinden kendisini gördüğünü hayal etmeye çalıştı. Onlara ağızlarını açık baktıran ve fotoğraflarını çekirtten şey neydi? Aynaya iyice yaklaştı ve kendi gözlerinin derinliklerine, gerçeği görecektik kadar derinlere baktı.

Senin yüzündendi. Onları ilk sen gördün. Sen gözlerini diktin, sonra o döndü, tişört giymeyen. Döndü ve doğruca sana baktı, sense başka tarafa bakabilirdin. Ama bakmadın. Gözlerini dikmeye devam ettin, çünkü... neden? Çünkü ne yapacağını görmek istiyordun.

Lily, anne ve babası Ithaca oryantasyonundan, otel rezervasyonlarından, Lily'nin o gece onu ve yeni oda arkadaşını yemeğe götürmelerini isteyip istemediğinden ya da babasının dediği üzere, erkenden kalkıp yola çıkmak için otele geri mi dönmeleri gerektiğinden bahsederken adamın Mazda'nın camına yasladığı yüzünü hatırladı. İkisi de durumdan habersizdi, annesi saatin hâlâ sabah olduğundan ve öğle yemeği için şimdiden karnının acıktığından bahsediyordu.

Mazda'daki diğer adamlar da tişörtsüz adama sırtarak katılmış, Lily'nin anlamadığı el kol hareketleri yapmışlardı. Lily ise çok utanmıştı, onu rahat bırakmalarını dilemişti. Kulaklığını takmış ve gözlerini kapatarak Spotify'ını dinlemeye başlamıştı. O sırada çalan eski bir şarkıyı şu an hatırlıyordu: Jane's Addiction'dan "*Been Caught Stealing*". Gözlerini sımsıkı kapatıp bas melodisini dinleyerek, Mazda'nın gözden yitip gitmesini dileyerek kolunun üstünde notalara ritim tutuşunu hatırladı.

Defolun gidin. Bu sözcükleri bir dua gibi geçirmişti içinden; sihirli bir efsun gibi. Gözlerini açtığında ise sözcükler işe yaramış gibi görünüyordu.

Ithaca'ya giden yolun geri kalanında uyuyabilmeyi dilemişti. Uyuyabileceğine, sanki yanlış bir şey yapmamış gibi tazelenmiş

hissederek uyanacağına inanmıştı. Ama sonra babası onunla konuşmaya, annesiyle nasıl tanıştığına dair o eski hikâyeyi anlatmaya başlamış ve o daha ne olduğunu anlamadan Mazda geri dönmüş, sonra o sözcükleri yüksek sesle söylemişti: *Defolun gidin!* Sonra annesi ve babası onları fark etmiş ve her şey değişmeye başlamıştı...

Lily'nin yanağından bir damla yaş süzüldü. *Dur.*

Ecza dolabını açtı. Doksisiklin şişesi en üst rafın arka tarafındaydı. On altı yaşındayken ve regl dönemlerinden önce cildi kötü iltihaplara yatkın hale geldiği zamanlarda günde bir kez alırdı. Ama son bir yıldır buna pek de ihtiyaç duymuyordu. Cildinin tamamen temizlendiği söylenemezdi ama sivilceleri daha düşük ve daha seyrek bir doz almasını sağlayacak kadar baş edilebilir hale gelmişti. Bu özel şişeyi eski, daha güçlü reçetesiyle almıştı ve şişe aylardır burada dokunulmadan, annesi tarafından fark edilmeden duruyordu. Gerçekten mükemmel bir saklama yeri idi; Lily itiraf etmeliydi ki bu yerin potansiyelini fark ettiği için kendisiyle gurur duydı.

Lily şişeyi açıp bir ağzılık, havluluk kumaştan bornozunun cebinden çıkmak ve lavabonun yanındaki çekmecedен bir cımbız seti çıkardı.

Sigarasını yakmadan önce banyonun penceresini açtı. Dışarı düşündüğünden bile daha soğuktu, tenine çarpan hava onda şok etkisi yaratıyordu. Parmaklarını yakmamak için küçük izmariti cımbızla tutuyor ve bir parça dumanı, o nadir ve değerli şeyi derin derin, iştahla içine çekerek ciğerlerinde tutuyordu.

Pencereden dışarı üflerken annesini, onun sigaranın her çeşidinden ne denli nefret ettiğini ve Lily'nin sözde terapiden döndüğü o son seferde annesinin onun saçından sigara kokusu aldığından ne denli emin düşündüğünü geçirdi aklından.

Lily pencereyi kapatıp kilitledikten sonra sigaradan arta kalanları tuvalete atıp sifona bastı, içini bir sükûnet, harika bir uyuşma hissi kapladı.

İyi haber şu ki, sonunda ev bana kaldı.

Henüz yanıtlamadığı o en son mesajı hatırladı.

Giyindi; kot pantolon, düz siyah bir tişört, eskiden babasına ait kırmızı-mavi bir fanila. Dolabının kapağındaki boy aynasında kendini göz atıp fanilayı tüylü pembe bir kazakla değiştirdi, dudaklarına parlaticı ve rimel sürdü. Alnına da biraz kapatıcı. Nemli saçlarıyla oynadı; onları önce bir omzuna, sonra diğer omzuna attı, sonraysa iki kulağının arkasından düzeltti. Bir selfie çekip inceledi. Korkunç görünmüyordu.

Lily mesaja tıkladı. Carl'ın kelimelerle hiç arası olmamıştı ve bu seferki mesajı da her zamanki gibiydi:

Hey.

Lily şöyle yazdı: *Bir saatliğine yalnızım. Gelmek ister misin?*

Carl'la mesajlaşmak annesiyle mesajlaşmaktan çok daha kolaydı. Carl noktalama işaretlerine dikkat etmiyordu. Lily'nin iğneleyici biri olup olmadığına kafa yormaz, yorsa bile Lily onu kırmayı o kadar da umursamazdı.

Carl geri mesaj attı: *Evet.*

Lily alt kata indi. Yaklaşık on dakika sonra, çakıllı garaj yolundaki tekerlek seslerini; Carl'ın pestili çıkmış kamyonetinin tekleyen motorunu işitti.

Lily geçen hafta, Cody'nin yanında zannedilirken onun kamyonetinde bir saat oturmuşlardı. Bir ot dönmüş, marketten aldıkları bir paket Doritos'u ve altılı Hard Seltzer'ı paylaşmışlardı (Lily işe sarhoş gitmek istemediği için sadece bir tane içmişti). Biraz cilveleşmeler de Lily gönülsüz hissetmişti, çünkü Carl'ın kız arkadaşı olmak istemediğini biliyordu ve onu bir insan olarak sevdiğinden bile emin değildi. *Daha kötüsü de olabilirdi,* diye geçti aklından. Bir televizyon programında biri

* Hard Seltzer: Amerika'da popüler olan alkollü bir maden suyu çeşidi.

söylemişti, hangi program olduğunu hatırlayamıyordu ama bu sözler Carl'ın kamyonetinde olanlarla ilgili fikrini gayet iyi açıklıyordu.

Yola çıkmaya hazırlanırken Carl, Lily'ye annesi hakkında tuhaf şeyler duyduğunu söyledi.

Ne tuhaf lafları? diye sordu, sonra hemen sorusunu geri almak istedi Lily. Kasabadaki insanların kendisi ve annesi hakkında konuştuklarını biliyordu. Markete girdiğinde ya da Divine Vintage'da tezgâhın arkasında çalışırken kendisine yöneltilen bakışlardan bunu hissedebiliyordu. Kazadan beri bir sohbet konusu olduklarını biliyordu, çünkü olmamaları nasıl mümkün-
dü?

İnsanlar sadece adi, demişti Carl. Cümlesi bitince verdiği uzun nefes nedeniyle, Lily onun biraz daha detay vereceğini düşünmüştü. Ancak Carl detay vermemişti. *Eğer o kazadan sağ çıkmasaydın, Lily,* demişti bunun yerine, *ne yapardım bilmiyorum.*

Lily, hayal gücündeki halinden hep daha iyi görünen Carl için ön kapıyı açtı. Çoğu insan için durum tam tersiydi ve Lily bunun ne anlama geldiğini merak etti. Carl'ın sarı saçları hafif kış güneşinde parlıyordu, sakin ve kibar bakışları vardı. Lily'nin hatırladığından daha bile uzun boyluydu. Bir elinde gitar kutusu, diğerindeyse folyoya sarılı bir tabak vardı. "Belki bir şeyler çalabiliriz diye düşündüm," dedi. "Ayrıca atıştırmalık da getirdim."

Lily belki de Carl'dan hoşlanabileceğini düşündü. Ne de olsa yapacak başka bir şeyi yoktu.

DÖRT

Meg'in arkadaşı Bonnie Claeson öğle saatlerinde Gizli Bahçe'ye geldi. Kapıdan "Sürpriz!" diye seslenince içerideki herkes dönüp ona baktı.

Bonnie, siyah rugan botları ve yeni boyattığı siyah saçlarıyla uyumlu, siyah kadife süslemeli uzun kırmızı bir palto giymişti ve her nasılsa her şeyi bir arada tutan kırmızı fiyonklu, büyük bir kutu taşıyordu. Bonnie her daim, daha anaokulundayken bile olağanüstü şık biriydi. Hayatları boyunca Meg'e muhtemelen bir araştırma kütüphanesine yetecek kadar kıyafet tavsiyesi vermiş ve bir düzineden fazla kere makyajını yapmış ama hiçbirisi tam olarak tutmamıştı. Konu stilse ona ya sahipsiniz ya değilsinizdir; ne yazık ki Meg stile sahip değildi ama başkalarında gördü mü takdir ederdi.

"Merhaba!" dedi Meg. Bonnie'yi kazadan bu yana pek çok kez görmüştü ama yine de şu an bir kavuşma anındaymış gibiydi. Müşterisinin telefonunu kapatıp Zach'ten kasadaki yerini almasını istedi, böylece Bonnie'ye düzgünce sarılabilecekti.

"Döndüğün ilk gün kutlu olsun!"

Meg ona sıkıca sarıldı, kırmızı yün yüzünü çizdi. "Teşekkürler Bonnie."

Nihayet ayrıldıklarında Bonnie kutuyu uzattı. "Sana küçük bir şey getirdim."

Meg'in gözlerinden yaşlar boşandı. Gözlerini kırptırarak

gözyaşlarını uzaklaştırmayı başardı, ama Bonnie durumu fark etti her şeyi fark ederdi.

“Bir gün oldu, ha?” diye sordu Bonnie.

Meg başını salladı. “Sanırım öyle,” dedi. *Ve daha yarısı bile bitmedi.*

“İyi şeylerin başlangıcı.” Bonnie ona belli ki cesaret vermek isteyen bir gülümsemeye karşılık verdi. “İyi şeyleri hak ediyorsun.”

Meg sanki dükkândaki herkes bir yanıt bekleyerek onu izliyormuş gibi hissetti. Etrafına bakıp durumun hiç de öyle olmadığını gördüğünde bile, yine de olay yerinden kaçma dürtüsüne kapıldı.

“Hadi gidip ofisimde konuşalım,” dedi.

Bonnie onu dükkânın arka tarafına kadar takip etti, yorgun görünen genç bir annenin çocuk reyonunda gezinmesine yardım eden Sara Beth’in yanından geçti; bebek arabasındaki ikizleri uyandırmamak için fısıldaşıyorlardı.

Meg kapıyı kapattı. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

“Ah, tatlım,” dedi Bonnie.

Meg gözlerini kapattı. Gözyaşını sildi ve sonunda sakinleşene kadar derin nefesler aldı. “Okyanusun içinde dikilmek gibi, biliyor musun?” diye sordu. “Kendini iyi, rahatlamış ve sakin hissediyorsun. Sonra birdenbire, büyük bir dalga sana çarpıyor, seni deviriyor... Tanrım, bu dandik benzetmeleri bırakmalıyım. Dr. Cody gibi konuşuyorum.”

Bonnie elini onun omzuna koydu. “Sorun yok,” dedi yumuşak bir tonda.

“Bilmiyorum,” dedi Meg, akli bir saat önce kelepirci müşteri o adamla karşı karşıya kaldığı ana gitti; onu görmezden gelmek yerine gözlerinin içine bakışına. Sara Beth’i dükkâna kadar takip etmesi gerekti ama bunu yapmamış, yapamamıştı. Sokağın karşısına koşup onu yaya kaldırımına itmek ve tekrar tekrar

tekmelemek istemişti. Kaburgalarını, bacaklarını, dişlerini kırmayı arzulamıştı. Onu öldürmek istemişti ve neredeyse öldürecekti. Neredeyse caddenin karşısına koşacak ve fotoğrafını çektiği için bir adamı öldüresiye dövecekti. “Artık kim olduğumu bilmiyorum Bonnie.”

“Sen Lily’nin annesisin,” dedi Bonnie. “Divine Vintage dışındaki kasabadaki en havalı dükkânın sahibisin. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Devam edeyim mi?”

Meg kendini gülümsemeye zorladı. “Bunlardan herhangi biri olmayı hak ettiğimi sanmıyorum.”

“Meg.”

“Ne?”

“Bugün işe döndüğün ilk gün.”

“Yani?”

“Yani... yarın işteki ikinci günün olacak. Ertesi gün üçüncü günün olacak.”

“Ve şu andan kırk dört gün sonra...”

“Dönüşünün kırk beşinci günü olacak.”

“Vay canına. Kimin takvime ihtiyacı var ki?”

“Ukalanın tekisin,” dedi Bonnie. “Ama ne dediğimi biliyorsun. Böyle şeyler zaman alır. Korkunç bir şey yaşadın. Neye ihtiyacın varsa onu yaşamana izin ver. Tanrı aşkına, bırak bu şey seni değiştirsin; çünkü aynı kalsaydın, sende bir sorun var demektir.” Meg’in ellerini kendi ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. “Ne dediğimi anlıyor musun?”

Meg başını salladı.

“Güzel,” dedi. “Şimdi hediyeni aç.”

Meg hediyenin ne olduğunu bildiğine dair bir hisse kapıldı. Birkaç hafta önce Lily’yi iş yerine bırakmış ve vitrinde mavi kadife, aklına Andy Warhol’la Studio 54’te partileyen Debbie Harry’yi getiren, yetmişlerin göz alıcı rock yıldızı giysilerini andıran bir pardösü görmüştü. Bonnie’ye bundan bahsetmemiş,

Ama Lily'ye işaret etmiş ve şöyle demişti, *Tanrım, muhteşem değil mi?* Gerçekten de açtığı kutunun içinde pardösü vardı, kat kat gümüş ipek kâğıtların üzerindeydi ve sedef düğmeleri parlıyordu. "Ah, Bonnie."

"Sakin 'almamalıydın' deme..."

"Demeyecektim." Meg pardösüyü bu sabah işe gelirken giydiği gri balıkçı yaka kazağın ve kot pantolonun üzerine geçirdi; bakabileceği bir boy aynası olmamasına rağmen kendini değişmiş hissetti. "Kesinlikle almalıydın."

"Üzerine tam oturdu," dedi Bonnie. "Ve bunu düşünmeyebilirsin ama gerçekten her şeyle uyumlu."

Meg gülümsedi. "Bayıldım Bonnie, teşekkür ederim." Döndü ve masasına oturdu, pardösünün yakasını yukarı çekti, iş bilgisayarının ekranından yansımasını yakalamaya çalıştı. "Sanırım buna neden 'ucuz mağaza terapisi' dediklerini sonunda anladım," dedi.

Bonnie gülümsedi. "Yeterince vakit almıştı."

Kapı çaldı.

Bonnie, "Galiba kapıya baksan iyi olur," dedi ve Meg kapıyı açmasıyla Sara Beth ve Zach'in orada dikildiğini gördü; arkaalarında Reese'in Lokantası'ndan Liz Reese'in, Gizli Bahçe kitap kulübü üyeleri Cora Clark'ın, Patty Johnson'ın ve caddenin karşısındaki nalbur dükkânının sahibi Pete DeMarco'nun da aralarında bulunduğu küçük bir grup vardı. "Sürpriz ikinci kısım!" dedi Sara Beth. Elinde beyaz kremalı yuvarlak bir pasta tutuyordu; pastanın üzerinde el yazısı kırmızı harflerle *Hoş Geldin!* yazıyor, ortasındaki tek mum ise yanıyordu. "Şampanya ve diğer her şeyli doğru dürüst bir parti için yeterli zaman olmadığının farkındayız," dedi. "Ama döndüğün için hepimiz çok mutluyuz. Bekleyemedik."

Meg yeniden, bu kez daha iyi nedenlerden dolayı boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Bu pastayı sen mi yaptın, Sara Beth?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Dün gece. Bana işe gelmeyi düşündüğünü söyledikten sonra.”

Meg gülümsedi. Bir dilek tutmadan mumu üfledi -bir *hoş geldin mumunda dilek tutulur mu ki?*- ve herkes alkışladı. Zach kâğıt bardaklara köpüklü sudan doldurup dağıtırken Liz Reese kadehini kaldırdı. “İlham verici bir işletme sahibine ve güçlü bir kadına!” Liz’in kaslı vücudu mutfaktan kalma yara izleri, çentikler ve yanıklarla delik deşikti.

“Birini tanımak için biri gerekir,” dedi Meg ve Liz güldü ve bir an için Meg kendini tekrar eski halinde hissetti. Arkadaşları, bir amacı ve olası bir geleceği olan biri gibi. Herkese teşekkür etti ve o sırada telefonu çaldı: Lily’den bir mesaj: *Aferin sana!*

Ne konuştuklarını -sadece bugün işe gideceğine dair daha önceki mesajına bir cevap geldiğini ve daha büyük bir anlamı olmadığını- hatırlaması birkaç saniyesini aldı ama o küçük zaman aralığında Meg gerçekten de kollarının uyuştüğünü hissetti.

Hemen ona mesaj attı. O gün için plan yaptılar.

* * *

Parti on beş dakikadan az sürdü; bu süreyse ofisinde iki ya da üç kişinin rahat edebileceği Meg için fazlasıyla yeterliydi. Sekiz kişinin varlığı, özellikle de ortalıkta dolaşan, pastayı kesen ve insanlara servis eden, aşırı becerikli bir şef garson gibi su bardaklarını dolduran Liz Reese ile birlikte zorlu bir imtihandı. (Meg bir ara şöyle bir espri yapmıştı, *Restoran sahibini restorandan çıkarabilirsiniz.*)

Emekli bir öğretmen olan Cora dışında herkes işine geri dönmek zorundaydı, onu ise arabasıyla Patty götürecekti. Böy-

lecc her biri Justin konusundan kaçınarak, Meg'e geri döndüğü için ne kadar mutlu olduklarını söyledi.

Meg'in rahmetli kocasından bahsetmeye, bu ay kitap kulübünden bir seçki olup olmayacağını sorarak en çok Patty yaklaşmış, o anda bile gözlerini kaçırmıştı.

"Biliyor musun, bunu sorduğuna sevindim." Meg, elindeki kek dilimini kasaya götüren Zach'e seslendi.

"Evet, Bayan Russo?"

"Bu ay kitap kulübünü yönetmek ister misin? Yeni Kingsolver'ı beğendiğini duydum."

"Çok isterim." Zach bunu öyle bir hevesle söylemişti ki, Meg'in ona terfi ve zam teklif ettiğini sanırdınız. Eğer o Lily olsaydı, Meg onun alay ettiğini sanardı. Ama Lily'ye hiç benzemiyordu Zach. Lise ikinci sınıftayken Zach virüs kaynaklı beyin iltihabına yakalanmış ve birkaç ay hastanede yatmıştı. Meg'e göre bu hastalık ve ardından yaşadığı tecrit yüzünden Zach evde o kadar çok vakit geçirmişti ki çoğu çocuk gibi büyüklerine şüpheyle yaklaşmamıştı. Ayrıca hevesli bir okuyucu haline gelmişti. Meg, Zach'in aile evinden taşındığında pek çok değişim yaşayacağını zannetse de sosyal hayatındaki bu aksamalar onu ideal bir çalışana dönüştürmüştü.

Meg, Zach'e kitap kulübünün aralık ayı seçimini ve toplantısını dükkânın Facebook sayfasında yayınlamasını söyledi ve Zach ofise geri dönerken, herkesle vedalaşma faslını bitirip onun yerini almak üzere kasaya doğru ilerledi.

Sara Beth, "Pastanın geri kalanını senin için bir kutuya koyacağım," dedi Meg'e. "Tamam mı?"

"Elbette." Meg normalde fazladan kaloriye ihtiyacı olmadığını ve kek vegan hazırlanmadığı için Lily'nin hiç yemeyeceğini söyleyerek itiraz ederdi. Geçmişte olsa, aşevine bağışlardı. Ama Meg bu pastayı istiyordu. Bitene kadar her sabah kahvaltıda yemek istiyordu. Çocukken en sevdiği vanilya kreması ile mermer

kek. Annesi tüm doğum günü partilerinde, bazen Sara Beth'in de yardımıyla mermer kekler yapardı; bu pastanın her lokması ona Proust'un şekerli çöreği gibi geliyordu: Saf anı, saf teselli.

Ofise dönüp kendi için bir dilim daha kesmeyi düşünürken Bonnie elinde Kingsolver başvuru formuyla kasaya geldi. Meg ona gülümsedi. "Kitap kulübüne mi katılıyorsun?"

Omuz silkti. "Düşünüyorum," dedi.

Meg'in telefonu çaldı ve vedalaşmaya koyuldular; Bonnie Divine Vintage'ı açmaya geç kaldığını söyledi. Meg Lily'yi, çoğu öğleden sonra Bonnie'nin dükkânında oluşunu, yani haftada bir kez terapiden hemen sonra da orada olduğunu düşündü. Bonnie, Lily'nin vaftiz annesiydi ve Meg'e göre en azından Lily ve Meg'in ilişkilerine kıyasla her zaman karmaşıklaşmayan, açık ve sağlıklı bir ilişkileri vardı. Bunun sebebinin Bonnie'nin çocuk sahibi olmaması ve bu yüzden genç bir insanı hakkında endişelenecek, yargılanacak ya da hayatta tuttulan bir şey gibi hiçbir zaman görmemesi olduğunu düşünüyordu.

"Bonnie," dedi Meg, ona kitabı ve fişi uzattıktan sonra.

"Evet?"

"Lily'yi gördüğün kadarıyla... durumu iyi mi?"

"O iyi bir çocuk Meg," dedi. "Sağlam ve dirençli. İnan bana, insanların, 'Çocuklar dayanıklıdır,' demesinden nefret ederim. Bu genellikle onlara boktan şeyler yapmak için bahane bulmanın bir yoludur."

Meg iç çekti. Dükkânın etrafına bakıp sesini alçalttı. "Annem öldükten sonra Sara Beth'in babama bunu söylediğini duymuştum."

"Ahh."

"Biliyorum."

"Eh, Lily'nin durumunda dürüst davranıyorum."

Meg Bonnie'ye hızla ve sıkıca sarıldı, düşünceleri odasında yalnız, kulaklıkları takılı ve çekilmiş karartma perdeleri dün-

yayı kapatan kızına kaydı. O kısa mesajları, telefonda verdiği tek kelimelik yanıtları... Evet, haftada bir Katie Cody'ye gidiyordu. Ama bu ziyaretler ona iyi geliyor muydu? "Keder senfonisi" hakkındaki basmakalıp sözlerle teselli bulacak birine hiç benzemiyordu. Ama yine de Meg Lily'yi gerçekten tanıımıyordu. Birini hiç tanımadan tüm varlığınıza sevmek mümkündü. Geçen gece Lily'nin yatak odasında bas çaldığını duymuştu; Prism'in en ünlü şarkısı "*Pearly Gates*"ten kendi babasına ait olduğunu anladığı bir solo. Lily'nin kapısını usulca çalmış ve ona bu şarkıyı ne zaman öğrendiğini sormuştu. Lily başını kaldırmadan, çalmayı bırakmadan cevap vermiş, *Dört yıl önce*, demişti. Dört yıl olmuş, Meg onun bu şarkıyı çaldığını daha önce hiç duymamıştı. "Keşke bütün yılı es geçmek yerine gelecek dönem okula devam etseydi," dedi.

"Neden?"

"Kendi yaşında, konuşabileceği arkadaşları olsun istiyorum," dedi. Ama tek sebep bu değildi, kelimelere dökmek istemediği başka sebepler de vardı ama bunlar, Lily'nin iyileşmesine yardım etmek isterken yine de bu işi başkalarının yapmasını dilemekle ilgiliydi. Annesinin ölümünü aceleye getirmeden atlatabilmesi için Sara Beth'in Meg'e, tıpkı Lily'nin şu anda yaptığı gibi, üniversiteden önce bir yıl izin almasını önerişini hatırladı. *Bu duyduğum en kötü fikir*, diye bağırırmıştı babası. O zamanlar Meg onun sadece evde olmamasını istediğini düşünmüştü. Ama şimdi... eğer öyleyse bile, bu isteğini anlayabiliyordu.

"Lily'yi Zach'le takılmaya ikna etmeye çalıştım," dedi Meg usulca. "Ama onunla ilgilenmiyor."

"Şu sarışın çocuk ona daha uygun gibi görünüyor," dedi Bonnie, "sence de öyle değil mi?"

Meg ona göz kırptı. *Sarışın çocuk mu? Hangi sarışın çocuk?* "Hımm..."

"Yani, hiç olmazsa onu güldürüyor." Öne doğru eğilip çok

sessiz bir şekilde şöyle dedi, “Zach alınmasın ama aynı espri anlayışına sahip olduklarını sanmıyorum.”

Meg gülümsemeye çalıştı. “İyi bir noktaya değindin,” dedi.

“Lily iyi olacak.”

“Umarım öyle olur.”

Vedalaştılar, Bonnie Meg’i tezgâhta oturmuş, kızının gizemli sarışın arkadaşını düşünürken bıraktı. Lily neden ona bu çocuktan bahsetmemişti? Neden Lily ona hiçbir şeyden bahsetmiyordu? Yaşasaydı Justin’e bahseder miydi?

Geri dönecek ve biz de burada olacağız.

Meg’in boğazı düğümlendi. Dükkâna başka insanlar da girdi: Kemerlerinden zincirler sarkan, Brooklyn’den Zipcar’la gelmiş gibi görünen bir çift sakallı adam, sertifikalı bir tasmayla kedisini elinde tutan bir kadın. Yabani gözlü, kıvrıkcık saçlı ve çirkin bir Noel kazağı giyen başka bir kadın, kediyi ve sahibini bir kenara iterek doğruca çocuk reyonuna yöneldi.

Dükkân küçük, boğucu hissettiriyordu. Meg’in bir sigara daha içmesi lazımdı. Bakışları içeride gezindi ve kurgusal olmayan yeni kitapların bölümünde iki müşteriyle konuşan Sara Beth’e takıldı. Çalışanından sigara istemek için potansiyel bir satışı yarıda kesmek üzere olduğunu fark etmeden önce kasadan kalkmaya yöneldi. *Yardıma ihtiyacım var.*

Daha fazla düşünmeden Meg, Dr. Katie Cody’yi aradı. Bir kez çaldıktan sonra telefonu açtı. *Şu anda hasta bakmakla meşgul olması gerekmiyor mu?*

Meg en kısa zamanda randevu almak istediğini söyledi ve Cody yarın saat dokuzda müsait olup olmadığını sordu. Meg, “Elbette,” dedi ve telefonu hemen kapattı. Cody’nin bu kadar kısa sürede, üstelik bir cumartesi günü müsait olması onu biraz rahatsız etti ama önemli değildi. Bugün iki kez ağlamıştı ve neredeyse bir adamı öldüresiye dövecekti, ayrıca dükkâna ilk girdiğinden beri çok tuhaf bir duyguya kapılmıştı.

Sanki biri onu izliyormuş gibi hissetmişti.

Meg'in bu paranoyayı, bu neredeyse sürekli devam eden kaygıyı aşmak için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu. Kendini yeniden normal hissetmeye ihtiyacı vardı. Bu, başka müşterisi olmayan ve doğruyu söylemek gerekirse, birlikte bira içmektense kırık cam yemeyi tercih edeceği, habire benzetmeler yapan bir terapistle gitmek anlamına gelse bile.

Düşündüm de bir bira iyi gelebilir...

“Bayan Russo?”

Meg başını kaldırıp karşısında kaskatı duran Zach'e baktı. “Ah, merhaba,” dedi. “ Senı görmedim. Kitap kulübüyle ilgili yazını bitirdin mi?”

“Evet,” dedi usulca, gözlerine karanlık bir hava çökmüştü.

“Bir sorun mu var?”

“Sayılır.”

“Ne oldu?”

“Biri gönderinize yorum yapmış. En sonuncusu, dükkânın yeniden açılmasıyla ilgili olana. Onu silecektim. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim.”

“Ne demişler?”

Zach yutkundu, adem elması gözle görülür şekilde hareket ediyordu. “Sanırım buna bir bakmanız gerek Bayan Russo,” dedi.

BEŞ

Lily, “Annem hakkında duyduğun tuhaf şeyleri bilmek istiyorum,” dedi Carl’a.

Bir buçuk saatten fazladır Lily’nin evindeydi ve çok fazla konuşmamış olsalar da birlikte yaptıkları her şey, Lily’nin bu sözleri sarf edecek kadar rahat hissetmesini sağlamıştı. Ona kendi yazdığı “*Bridge to Heaven*” adlı bir şarkıyı çalmıştı, aslında daha çok bir gitar solosuydu ama yine de iyi bir şarkıydı. Lily bas gitarda ona katılmış, kendi başına solo atmış, şarkıdan keyif almış ve Carl her şeyi telefonuna kaydetmişti. Sonra White Stripes’in “Seven Nation Army” şarkısının kırk beş dakikalık bir versiyonunu çalmışlardı, Lily de bu vesileyle garajdan eski davul setini çıkarmıştı. Başka biriyle çalmak beklenmedik bir şekilde iyi hissettirmişti. Gerçek müzik yapmak önemli hissettirmişti. Sanki birlikte bir şey inşa ediyorlarmış gibi. Lily dile getirilmemiş bir düşünce olarak bile bunun kulağa tuhaf ve biraz da iddialı geldiğinin farkındaydı. Terapiyi yine ekmezse muhtemelen bu öğleden sonra Cody ile bu konu hakkında konuşacaktı.

Şarkıyı bitirdikten sonra Carl’ın otundan biraz daha içmişler ve getirdiği atıştırmalıkları; Carl’ın kendi elleriyle pişirdiği çikolata parçacıklı ve cevizli kurabiyeleri yemişlerdi. Bir süre oynamışlar ve birlikte şarkı söylemekten ya da Carl’ın özellikle Lily için vegan kurabiyeler pişirmesi fikrinden daha az önemli hissettirmesine karşın, yine de eğleneliydi.

Lily annesi öğle yemeği için eve geldiğinde ot kokusunu almamasını umuyordu sadece. Bodrumun her tarafına *Febreze* sıktı ve Carl, marilhuananın New York eyaletinde yasal ve alkol-den daha sağlıklı olduğunu belirtmesine rağmen, kokuyu halıdan çıkarmak için süpürmesine yardım edecek kadar anlayışlı davrandı. *Ayrıca, on sekiz yaşındasın. Savaşta ölebilirsin, kafayı bulabilmelisin.*

Annem dumandan nefret eder, diye cevap vermişti Lily. Onu kızdırmak istemem.

Carl cevap vermeden önce bir süre düşündü, *Bunu anlıyorum*, Lily'nin onun sevdiği bir başka yanı da buydu. Durup düşünüyordu. Dinlemeden kendi fikrini söylemek yerine kendisine söylenenleri dikkate alıyordu ki bu, erkekler için nadir bir durumdu. Dürüst olmak gerekirse, genel olarak insanlar için de nadirdi. *Düşünüyordu ve düşünceli* kelimesinin buradan geldiğini Lily o an fark etti. Carl düşünceli biriydi. Lily'nin kafası güzeldi.

Kanepede oturmuşlar, Lily'nin mutfaktan getirdiği kutu kolaları içiyorlardı ve Carl, "Ne tuhaf şeyleri?" diye sorduğu sırada Lily düşüncelerinde öylesine kaybolmuştu ki ilk başta ona ne söylediğini unuttu.

Carl sorusunu tekrar edince Lily sonunda hatırladı.

"Evet," dedi. "Kamyonetindeyken insanların annem hakkında tuhaf şeyler söylediğini söylemiştin."

"Ah. Bunun için üzgünüm." Carl biraz kola içti. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır, söylemeliydin," dedi Lily. "Yani, eğer insanlar onun hakkında bir şeyler söylüyorsa, bunu bilmeliyim, değil mi?"

"Bilmiyorum." Carl bardak altlığı koyduğundan emin olarak gazozunu sehpanın üzerine koydu. Sonra Lily'nin elini tuttu. Bu şaşırtıcı bir hareketti ve Lily'nin kalbinin çarpmasına neden oldu. En azından şu anda, el ele tutuşmak öpüşmekten ve hatta

seksten daha samimi geliyordu ki Lily daha önce sadece iki kez seks yapmıştı, ikisi de Carl'la değildi.

Carl'ın elleri babasıyla inşaat işlerinde çalışmasından dolayı güçlü ve sertti, parmak uçları da gitar çalmaktan Lily'ninki gibi nasır tutmuştu. Lily daha önce onun ellerine pek dikkat etmemişti çünkü Carl'la hiç el ele tutuşmamışlardı. Lisedeyken sadece birlikte müzik yapan arkadaşlardı, o kadar. Ama şimdi Carl'ın ellerini keşfetmek, onları *okumak* istiyordu. Sadece ellerini hissederek, başka bir insan hakkında çok şey öğrenebildiniz.

“Dışarıda konuşuluyor işte, Lily,” dedi. “Konuşmaya bile değmeyeceğinden eminim.”

Carl'ın çenesi bir sıkılıp bir gevşedi. Alnında narin bir damar, kaçmaya çalışan bir düşünce gibi şişti. Lily ona anlatmasını istese de aynı zamanda bilmekten korkuyordu. *Dışarıda konuşuluyor, Lily.* Bu cümle onu gerçekten dehşete düşürmüştü. *Bu ne anlama geliyor olabilir?*

“Annemle ilgili bu şeyleri sana kim anlattı?” diye tekrar denedi Lily ve bunu söylerken, daha eski bir anı geldi aklına. Ailesi hakkında kötü bir şey söyleyene birisi... Bu olayı yıllardır hiç düşünmemişti ve Carl'ın otu olmasa muhtemelen hiç hatırlamayacaktı.

“Son işimde tanıştığım birkaç adam,” dedi Carl. “Bizden büyükler ama çok da değil. İçlerinden biri birkaç yıl şehirde yaşadığı için her şeyi bildiğini sanıyor...”

Ama Lily pek de dinlemiyordu. Şimdi her şeyi hatırlıyordu. Dördüncü sınıftaki o kaba çocuk, ona ölmüş büyükannesinin cehennemde yandığını söylemişti. *Öldüğünde sen de oraya gideceksin. Bütün ailen oraya gidecek, çünkü sen Yahudi'sin ve büyükbaban şeytan müziği çalıyor.*

Lily onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırladı. Annesinin Yahudi olduğunu biliyordu ama Hanuka'da bir menora yakmanın ve birkaç hediye almanın neden herkes

gibi cennete gidemeyeceği anlamına geldiğini kavrayamamıştı. Büyükbabasını o kadar iyi tanımasa da şarkılarının çoğunu duymuştu. O çocuğa yalancı demiş, o da parmaklarıyla çarpı işareti yapmış ve ona su fırlatmıştı. *Büyükbaban eskiden insan bebeklerinin derisinden yapılmış bir gitar askısı kullanıyordu.*

Kim ederdi bu lafı? Dördüncü sınıfta bile olsa kim başka birine böyle bir laf söylerdi?

Zach Winters'dı o çocuk. O zamanlar ne de boktan biriydi ve şimdi düzgün davranmasına, Lily'nin annesi için çalışmasına ve duyarlı, edebi ve evrim geçirmiş gibi hareket etmesine rağmen, dokuz yaşındayken söylemeniz bile asla geri alamayacağınız bazı şeyler vardı. *Çok garip. Carl'ın otu olmasa bunu hatırlayamazdım, sanki beynimde hatırlamam gereken bir şeyin kilidini açtı ve bu bir mesaj. Bir uyarı...*

"Lily?" diye sordu Carl.

"Evet?"

"Biraz dalmışsın."

"Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil."

Carl'ın ellerine sarılmış olan ellerine baktı. "O adamların sana söyledikleri..." dedi, "Kaba mıydı?"

"Hayır," dedi Carl. "Sadece acayıptı."

"Acayip mi?"

Carl derin bir iç çekti. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet. Gerçekten istiyorum."

"Tamam," dedi. "Sanırım annenin on beş yaşındayken bu kitabı yazdığını zaten biliyorsundur..."

Lily ona bakakaldı. Gerçekten onu doğru duyduğundan emin değildi. *"Annem mi? Bir kitap mı?"*

Carl öne doğru eğildi. Uzun bir süre ona baktı, yüzünde Lily'nin hoşuna gitmeyen bir ifade; acımayla karışık bir tür şaşkınlık vardı. "Ah, Lily. Lanet olsun," dedi. "İşin acayip kısmı kitap değil."

Carl'ın son işinde birlikte çalıştığı ve “komplo teorileri konusunda epey bilgili” olduğunu iddia ettiği bu adamlar, Lily'nin annesinin on beş yaşındayken dünyanın sonunu hem öngören hem de buna neden olan *Kehanet* adlı bir kitap yazdığını ve yayınladığını iddia etmişlerdi. *Kitapta COVID hakkında 1990'da kimsenin bilmeyeceği ayrıntılar olduğunu söylediler*, demişti Carl. Sonra iddialar daha da berbatlaşmıştı: *Bu adamlar, o zamanlar annenin kitabını okuyan insanların sistemlerine giren ve esas virüsün tohumlarını atan şeytani bir lanetle enfekte olduklarını söylediler.*

Lily bir dakika boyunca Carl'a bakakaldı. İlk başta hikâyenin özenle hazırlanmış bir şaka olduğunu düşündü. Hatta arkadaşlarına göstermek ya da internette yayınlamak amacıyla cevabını kaydettiğine ikna olduğu için telefonunu çevirmesini bile istedi. Kameranın açık olmadığını kendi gözleriyle görmesine rağmen, Lily yine de Carl'dan evi terk etmesini isteyecek kadar kızmıştı.

Muhtemelen aşırı tepki verdiğini ve kafası iyiyken böyle bir tartışma başlatmanın iyi bir fikir olmadığını şimdi anlıyordu. Ama Carl'ın “İyi misin?” mesajına hâlâ cevap vermemişti, çünkü Carl'ın doğruyu söylediğine inanmak onun için hâlâ zordu.

Şimdiyse tavan arasında *Kehanet* kitabını arıyordu. Carl'ın anlattığına göre bu kitap Lily'nin ortaokuldayken kafayı taktığı türden bir epik fanteziydi ama annesi ona bu sözde kitabı hiç göstermemiş, hatta bahsetme zahmetine bile girmemişti.

Ne tür bir anne çocukken basılacak kadar iyi bir roman yazar ve kızına bundan hiç bahsetmez?

Carl gittikten sonra Lily kitabı Google'da aramaya çalıştı. Kitabı hemen bulamamıştı ama Carl'ın söylediğine göre yayınevi otuz yıl kadar önce kapanmış olduğu için bu durum bir şey ifade etmiyordu.

Kitap eğer gerçekse tavan arasında olmalıydı. Lily'nin annesi her şeyi saklardı.

Lily öksürdü. Burası tozlu ve karanlıktı, tüm alanı aydınlatan tek bir çıplak ampul vardı. Çocukken tavan arasını kurcalamayı çok severdi. Annesinin sakladığı ve kutulara doldurduğu her şeyi görmek ona çok ilginç gelirdi: Lily'nin ilk mayosu, bebeklik bilekliği, doğduğu zamanki pembe ve mavi hastane battaniyesi.

Ama yıllardır buraya çıkmamış, hatırladığı pek çok şey olmasına rağmen aklına bile gelmemişti: renkli bir rulo halı, eski paltolar ve Cadılar Bayramı kostümlerinden oluşan bir raf, büyükannesine ait olması gereken, saten elbiseli bir sıra porselen bebek. Gerisi çoğunlukla üst üste dizilmiş ve siyah Sharpie keli kalemlle etiketlenmiş kutulardı. Lily kutuları okumak için telefonundaki el fenerini kullandı: *DÜĞÜN PORSELENLERİ, BATTANİYELER, HAMİLELİK KIYAFETLERİ, ŞARAP KADEHLERİ*.. Hepsi de annesinin yuvarlak el yazısıyla yazılmıştı. İçlerinden birinde *BEBEK LİLY* yazıyordu ve bu onu gülümsetti. Bir diğerinde ise nedense *YAHNİ* yazıyordu. Hiç şüphesiz ailesinin komik bulduğu, eski bir şakaydı.

Etrafa bakmaya devam etti, Carl'la yaptığı konuşma zihninde tekrar tekrar geçiyordu.

Sana dediklerinin acayip olduğunu söylemiştim, Lily.

Sana inanmıyorum. Benimle kafa buluyorsun.

Yemin ederim bulmuyorum. Annenin kitabını nasıl okudular bilmiyorum. Belki ebeveynlerinden biri çıktığında almıştır.

Ve belki... lanetlenmişlerdir?

Hey, bu laflara inandığımı söylemedim.

Sana COVID'e sebep olduğunu mu söylediler? Annemin on beş yaşındayken yazdığı söylenen kitabın?

Evet, hava durumuyla ilgili şeyler de. Bu yıl olan her şey ki kitapta dünyanın sonunun da olduğunu söylüyorlar.

Bu hiç komik değil Carl. Bunu kaydediyorsun, değil mi?

Şaka yapmıyorum, yemin ederim.

Bunu kaydediyor musun?

Hayır.

Bana telefonunu göster.

Özür dilerim. Sana söylememeliydim bile. En azından bir kitap yazdığını bilirsin diye düşünmüştüm.

Bence gitmelisin.

Carl onunla kavga etmemişti. Omuzları çökmüş bir halde gitar çantasını almıştı. *Özür dilerim*, demişti yeniden. Sonra bodrum merdivenlerini tırmanmış, Lily de sırf ön kapıyı kapatıp arkasından kilitleyebilmek için arkasından onu takip etmişti.

Şimdi yaptığı için biraz kötü hissediyordu; daha baştan ona konuşulanları söylemek istememişken Carl'ın üzerine kapıyı kilitlediği için. Belki de birlikte çalıştığı bu adamlar onu korkutmak için her şeyi uydurmuşlardı.

Bu mümkündü. Elizabethville'de yaşam çoğu zaman sıkıcıydı. İnsanlar sıkıldıklarında, kendilerini eğlendirmek için birbirleri hakkında hikâyeler uydururlardı. Eğer sıkılmışlarsa ve aptallarsa, aptalca hikâyeler uydururlardı.

Lily bir sıra kutunun yanına zemine oturdu ve Carl'ın mesajına cevap verdi.

İyiyim, seni kovduğum için özür dilerim.

Hiç önemi yok.

Hâlâ bir şeyler yazıyordu. Lily on saniye boyunca ekrandaki baloncukları izledi. Yirmi saniye. Genellikle iki kelimedenden uzun olmayan mesajlarla cevap veren Carl için bu süre çok fazlaydı. Lily ekranına konuştu: "Sen de mi roman yazıyorsun?"

Kendi aptalca şakasına gözlerini devirdi, bakışları tepesinde mutlu bir yüz motifi bulunan, sevimsiz bir hasır masaya gitti.

Büyükbabası Nate'in bunu Hanuka hediyesi olarak getirdiğini ve annesinin babasına, *"Tatil alışverişini kafan güzel yaparsan böyle olur işte,"* diye fısıldadığını hayal meyal anımsıyordu. Masanın altında üst üste yığılmış iki küçük kutu vardı. Telefona tekrar baktı ve Carl'ın mesajı sonunda göründü.

Hâlâ arkadaş mıyız?

Lily nefeslendi. Gamzeleri olan, gitar çalmayı gayet iyi bilen 1.80 boyundaki bir adama göre Carl hiç oyunlara girişen biri değildi ki Lily'nin en çok hoşlandığı şey de buydu.

Cevap verdi: evet.

güzel

Lily telefonu yanına alıp mutlu yüz motifli masasına yaklaştı, böylece el fenerini altındaki iki kutuya tutabildi.

Daha sonra takılmak ister misin, diye yazdı Lily, Cody'yi yine ekmeye karar vermişti bile.

Carl baş parmak mesajıyla onaylayınca Lily gülümsedi. Ona geçen hafta buluştukları yerde, eski okullarının otoparkında buluşmak için bir saat önerdi.

Sonra çömelip el fenerini hasır masanın altındaki kutulara tuttu ve en üstteki kutunun üzerindeki yazıyı okudu. Nefesi ke-sildi, boğazında bir yumru oluştu. *"Merhaba baba,"* diye fısıldadı.

Kazadan yaklaşık dört ay sonra, babasından hâlâ geçmiş zamanda bahsedemiyordu, çünkü onu oraya koyamıyordu. Henüz değil. Böyle şeyler olduğunda ise, onun belki de yanında olduğunu hissediyordu. Belki de...

Parmak uçlarını kutunun kenarındaki yazının üzerinde gezdirdi, yazı annesine ait değildi. Babasınındı.

UĞULTULU KAPI TOKMAĞI

Bunca yıl, anne ve babasının tanışma hikâyesi anlatılmıştı. Bunca yıl boyunca babası annesine bir gün filmi bulacağına söz vermişti ve uzun süredir yokluğundan sonra izlemesi daha da eğlenceli olacaktı.

Onu bulacağım, Lily'nin düğününde göstereceğiz.

Lily gözlerini kapattı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Sonra bir tane daha. Kutuyu masanın altından çıkardı. Üstündeki bant gevşemişti ve onu sıyırırken işaretlere, ruhlara inanmayı her şeyden çok istiyordu.

Kutunun içinde eski moda bir film rulosu ve yanında kâğıt ağırlığına benzeyen bir şey vardı. Lily onu eline aldı, soğuk ve ağırdı, el fenerini üzerine tuttu: bir mermer parçasına yapıştırılmış, kararmış bir kapı tokmağı, küçük bir plaketin üzerinde 1997 ALTIN KAPI TOKMAĞI ÖDÜLÜ yazısı. Lily Carl'a mesaj attı:

Eski bir film projektörü olan birini tanıyor musun?

Carl mesaja başparmağıyla bir onayişareti yaptıktan sonra şöyle cevap verdi. *Sanırım.*

Lily gözyaşlarını yüzünden sildi. Ailesi Carl'ı lisede birkaç kez evlerine gelip müzik yaparken görmüştü. Ama Lily'nin müzik arkadaşlarının çoğu gibi, Carl'ın da onlara pek bir şey söylemediğinden ya da tam tersinin yaşandığından şüpheliydi. Gerçekten yazıktı, babasının Carl'ı sevebileceğini biliyordu.

Altın Kapı Tokmağı Ödülü'nü film rulosuyla birlikte kutuya geri koydu. Kapağını elinden geldiğince kapadı.

Ayağa kalkarken, telefonunun ince ışığı babasının hasır masanın altında duran kutusuna çarptı. Kutu ellerinden kayıp yere düştü.

“Vay canına,” diye fısıldadı.

İkinci kutunun üzerinde -annesinin ya da babasının değil, büyükbabasının mektuplarından bildiği el yazısıyla- iki kelime yazılıydı:

Magnolia'nın Kitabı

Kâhine Korku Evi'ni yeniden açmıştı.

Yarın, işine geri dönecek.

Ve iş yerine geri dönecek.

İyi tarafından bakarsak... Onu nerede bulacağımızı biliyoruz.

— Bronz Lord

Peşindeyiz. Silahlıyız. Zafer kazanacağız

ALTI

Justin'in kendini ele veren bir hareketi olduğunu hatırladı Meg. Birinden hoşlanmadığında kollarını göğsünün üzerinde kavuştururdu. Bunu ilk kez Ithaca'da, Justin'in güvenlik olarak çalıştığı bara uğradığı cuma gecelerinde, onu sarhoşlarla makul bir şekilde konuşmaya çalışırken karşılaştığında fark etmişti. Kolları kavuşmuşsa, sarhoşun başı dertteydi. Gerçi son yıllarda bunu tamamen unutmuştu. Justin çoğu insanı severdi, özellikle de kitapçıya gelenleri.

Ama şimdi dükkânın ofisinde, Zach'in ona bahsettiği yorumu; Meg'in "Yeniden Açılıyoruz" duyurusuna gelen ilk ve tek yorumu gösterdiği yerdeyken hatırlamıştı bunu.

Justin'in kasanın yanında durduğu ve hiç de kendisi gibi görünmediği bir videoydu. Kameraya bakıyordu; gözleri kısılmış, çenesi gerilmişti.

Kollarını da göğsünde kavuşturmuştu.

Meg, Zach ile yer değiştirdi. Videoyu büyütüp tekrar oynatırken boğazı düğümlendi. Gözlerinin arkasındaki o sıcaklık. Justin'i bu denli öfkeli ama aynı zamanda bu denli canlı görmek korkunç, sarsıcı bir duyguydu.

"Sesi var," dedi Zach.

"Ha?"

"Videonun."

"Ah." Meg videonun sesini açtı ve tekrar oynattı. Görünme-

yen bir kadın Justin'e kısıık, ocuısu bir sesle şarkı sylyordu: "Peşindeyiiiiz. Silahlıyız. Zaaaaafer kazanacağız. Günahlarının bedelini ödeyeceksin." Sesi Manson kızlarına benziyordu.

"İyi misiniz Bayan Russo?" diye sordu Zach.

Meg'in eli farenin üzerinde titriyordu. Ekranın içinden uza-nıp onu, bu görünmez, şarkı söyleyen ucubeyi boğmak istedi.

Günahlarının bedelini ödeyeceksin.

"Ben iyiyim," dedi, ama sesi fısıltıyla çıkıyordu.

"Um... emin misiniz?"

Meg boğazını temizledi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Tamamen," dedi.

Zach bu cevaptan tatmin olmuş görünmüyordu. Sanki ie-risi çok karanlık mış ve Meg okumaya çalıştığı bir kitap mış gibi ona bakmaya devam ediyordu. Bakışları Meg'i huzursuz etti.

"Ne insanlar var, değil mi?" diye sordu Meg. "Justin muhte-melen ona indirim yapmamıştı."

"Evet."

"Bunu ben hallederim, Zach. Haber verdiğin için teşekkür-ler."

"Sorun değil," dedi.

Meg, Zach'in gözlerindeki ifadeden, glmsemesindeki ger-ginlikten hoşlanmadı.

Hâlâ korktuğunu anlayabiliyordu ve bu korku, insanı ele ge-iren türden bir korkuydu.

"Biraz mola vermek ister misin?" diye sordu Meg.

"Gerçekten mi?"

"Bugün erken geldin ve neredeyse öğle yemeği vakti oldu. Neden dışarı çıkıp bir şeyler atıştırmıyor, kafanı biraz boşaltmı-yorsun? Sara Beth ve ben kaleyi koruyabiliriz."

"Teşekkürler Bayan Russo," dedi. "Mola kullanabilirim."

Zach sanki hapisten yeni çıkmış gibi odadan ıktı.

Justin neden bana onun hakkında bir şey söylemedi? Meg Justin'in ekranda donmuş görüntüsüne baktı. O yokken dükkânda olan her şeyi ona anlatırdı ve o da aynısını yapardı. Bu onların günlük rutinlerinin bir parçasıydı. Meg onun sorusuna cevap verebilmesini diledi. *Cevaplayabilseydin. Bana bakabilseydin...*

Videoyu tekrar izlemek için can atıyordu. Kadının sesine tahammül edemediği için sesini kapattı. Her şeyden çok onu canlı görmek istiyordu. Videoyu tekrar oynattı, parmak uçları eskiden onun tenine dokunuşu gibi ekrana dokundu. Justin'in kolları. Justin'in yüzü. Yumuşak dudakları, atan kalbi. *Dur.*

Meg bakışlarını onun yanındaki kasaya çevirdi. Kitap bir standın üzerinde duruyordu. Görüntü bulanıktı, ama kapağını tanıdı; Emma Donoghue'nın *Haven* kitabı.

Haven, Justin'in ağustos ayı kitap kulübü seçimiymişti. Video ağustos ayında çekilmişti. Justin ise 19 Ağustos'ta ölmüştü.

Günahlarının bedelini ödeyeceksin.

Meg gözlerini sıkıca kapattı.

"Kasayı bakmamı ister misin, tatlım?" Sara Beth kapı aralığında duruyordu.

Meg bilgisayardan uzaklaştı. Gözlerini açtı. Bakışlarını ekrandan Sara Beth'e çevirdi. Düşüncelerini topladı. "Ah, selam. Beni korkuttun."

"Özür dilerim," dedi. "Zach ona erken bir öğle yemeği molasına gönderdiğini söyledi. Görünüşü... ııı.. ürkmüş gibiydi?"

Meg başını salladı. "Ucubenin biri Facebook sayfamıza saçma sapan şeyler yazmış," dedi. "Önemli bir şey değil. Onu engellerim."

"Onları burada üstümüze çektiğimiz kesin, değil mi?" diye sordu Sara Beth. "Harry Potter kitaplarını taşıdığımız için bize şeytana tapanlar diyen kadın grubunu hatırlıyor musun?"

Meg gözlerini kısarak ona baktı, zihninde anılar canlandı. “Tanrım, evet. Vay canına, yıllar önceydi. Lily beşinci sınıftaydı...”

“Bunu asla unutmayacağım.”

Meg başını sallayarak daha fazlasını hatırladı. Gerçekten tuhaf bir gündü; Cadılar Bayramı rahibeleri gibi kolalı beyaz yakalı, siyah pamuklu elbiseler giymiş, tövbe etmek için çok geç olmadığını haykıran, müşterilere çarpan, raflardan kitap çekmeye çalışan bu çılgık atan kadınlar... Meg ilk başta bunun bir eşek şakası olduğundan, aktrislerin Pete DeMarco ya da belki Bonnie tarafından ayarlandığından emindi. Ama çılgınlıklarını sürdürmüşler, hiç durmamışlardı. Sonunda Meg kadınları güç kullanarak dışarı atmak zorunda kalmıştı; gerçek bir zarar verdikleri için değilse de çocukları ağlatmışlardı. Daha sonra, Elizabethville’in birkaç saat kuzeyindeki Rochester’den geldiklerini öğrenmişti. Ahlaklı Anneler adlı bir topluluğun parçasıydılar ve güneye doğru seyahat ederek, yollarına çıkan her kitapçıya giriyorlardı. “Bu video onlardan biri tarafından paylaşılmış olabilir,” dedi Meg. “İçerik hemen hemen aynı.”

“Gerçekten mi?”

“Görmek ister misin?”

“Elbette.”

Meg videoyu Sara Beth için oynattı, bu sefer sesi açtı.

Video bittiğinde Sara Beth ekrandan gözlerini ayırmadı, çenesi kasılmıştı. “Kaltak,” diye fısıldadı.

“Bu her şeyi özetliyor.”

“Sahiden, bu ne cüret? Onu tutuklatmalıyız.”

“Facebook sayfasındaki adi bir yorum için mi?” Meg ona gülmüsedti. “Bütün dünya hapse girerdi.”

“Yine de,” dedi Sara Beth.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Meg usulca. “Biliyorum.”

“Zavallı Zach’in bu denli keyfinin kaçmasına şaşmamalı,”

dedi Sara Beth. “Zaten hassas bir çocuk. Ve bu video... Justin.”

İsim yine boğazına düğümlendi. Meg sertçe yutkundu. Yorumu atanın hesabındaki ismi okudu. Claire Cassadine. “Hiçbirinin adını öğrenemedik, değil mi? Şu Ahlaklı Anneler kadınlarının?”

Sara Beth başını salladı ve Meg, “Hmmm,” dedi. İkisi bir süre oldukları yerde kaldılar; Sara Beth başını bir tarafa eğdi, Meg’i Zach’in onu izlediği gibi izledi.

“Ben iyiyim,” dedi Meg. “Gerçekten iyiyim.” Yüzünün aksini söylediğini biliyordu; arkasındaki sıcaklık, dolup taşan gözyaşları. Ama neyse ki Sara Beth onu zorlamadı.

“Kasayı ben alırım,” dedi. “Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.”

Kısa süre sonra Sara Beth gitti.

Meg yine tek başına kalınca videoyu kapattı ve isme tıkladı. Claire Cassadine. Claire’in Facebook sayfasını açtı. Sayfayı hızlıca gözden geçirdi, Ahlaklı Anneler, *ahlak ya da annelik* ile ilgili referanslar aradı. Böyle bir şey bulamayınca profil fotoğrafına geri döndü; pembe tasmalı, sarkık kulaklı bir tavşanın kapak resminin altındaydı. Meg profil fotoğrafına tıkladı ve Claire’in görüntüsüne baktı. Acımasız, sımsıkı dudaklar; arkadan hale gibi bir ışıkla aydınlatılmış kıvrırcık, gri saçlar. Kocaman, öfkeli mavi gözler.

Keskin bir nefes aldı. *Onu tanıyorum.*

O vahşi gözler. O tel tel saçlar. Claire Cassadine’i tanııyordu Meg, tam olarak değil. Ama onu görmüştü. Bugün. Çocuk reyonuna dalıp, kedisi olan kadını itmişti. Claire Cassadine on dakika önce dükkânındaydı. Hâlâ burada da olabilirdi.

Meg masasından kalktı, bilgisayardan uzaklaşarak ofisten dışarı çıktı. İçini ateş basmıştı.

* * *

Çocuk bölümü dükkânın genellikle en çok rağbet gören bölümüydü ama şu an değildi ve bunun bariz bir nedeni vardı: yerdeki kadın.

Claire Cassadine bol kot pantolonuyla resimli kitapların önünde diz çökmüştü, Noel kazağı toksik sarı rengiydi, üzerinde göz kırpan geyikler vardı. *Ne yapıyorsun sen?* Meg onun başının arkasına baktı, çelik gibi saçlarına. Kürek kemiklerinin arasındaki geyiğin kızgın kırmızı burnuna.

Claire topuklarının üzerinde geriye yaslandı, sonra öne yönelip bir kitap çıkardı. Raftaki boş alana bakıp hiç bakmadan geri koydu. Başka bir kitap daha çıkardı ve aynı şeyi yaptı, sonra tekrar. Biri bittikten sonra diğeri başlıyor; bir ritüelmiş, dürtüsel hareket ediyormuş gibi hissettiriyordu. Meg dükkânın etrafına baktı; koridorda sohbet eden müşterilere, kasadaki kısa kuyruğa, Sara Beth'in durduğu yere. Birçoğu kadına bakışlarını kaçırıyordu.

Meg kendi kendine onun adını söylemeye zorladı, heceler diline dolanıyordu. "Claire Cassadine?"

Kadın arkasını dönmedi.

"O videoyu neden sayfamıza attınız?"

Claire bir yığın resimli kitabı kaldırıp yere koydu. Parmaklarıyla çıplak duvarı itti. "*Merhaba!*" diye bağırdı. Bir yumruğuyla duvarın sıvasına vurdu, dizlerini kavrayarak ileri geri sallandı. "Uf," dedi.

Meg tekrar sordu, "O videoyu neden sayfamıza attınız?"

Claire başını kaldırdı. Yavaşça, belli bir niyeti varmış gibi arkasını döndü. "Bilesiniz diye attım," dedi kısık, videoda Justin'e şarkı söyleyen sesiyle. "Bilmenizin zamanı geldi."

"Neyi bilmenin?"

"Bizi." Ayağa kalkıp bir elini cebine soktu. Meg'in yüzündeki o parlak gözler, o sımsıkı dudaklı cadı sırıtışı. Meg bir an için onun bir bıçak ya da silah çıkaracağını düşündü. Ama hayır. Bu

bir telefonda. Telefona dokundu, sonra onu bir ödöl gibi havaya kaldırdı; kayıt ışığı parlıyordu, Meg'in yüzüne doğrultulmuştu. "Peşindeyiz"

"Dükkânımızda video çekimine izin vermiyoruz," dedi Meg. "Burası özgür bir ülke."

Meg objektife gülümsedi. *Sakin. Profesyonel.* "Evet. Ama burası bir işletme," dedi. "Ve sahibi olarak kuralları ben koyarım."

"Kurallarını biliyoruz."

"Sizden gitmenizi rica ediyorum."

"Kurallarına uymuyoruuuuuuuz..." Bu sözleri Justin'e yaptığı gibi şarkı söyler gibi sarf ediyordu. Sesinin saflığının korkunç, ruhsuz bir tarafı vardı. Müşteriler ona gözlerini dikmişti. "Bu kadın neden şarkı söylüyor?" diye sordu küçük bir çocuk. Bir kadın onu susturdu.

"O duvarların arkasında neler olduğunu biliyoruz." Claire Cassadine döndü, kayıt ışığı kitap raflarına, tezgâhın arkasındaki Sara Beth'e ve Meg'e odaklandı. "Gizli odayı biliyoruz. Orada ne yaptığını biliyoruz. *Ailen hakkındaki her şeyi biliyoruz.*"

"Neyin var senin?" diye sordu Sara Beth. "Sen hastasın."

Meg telefona bakarken zihnindeki bir kapı gıcırdayarak açıldı bir anı aradan sızdı.

O zaman kaç yaşındaydı, on mu, on bir mi? Bonnie onu köşeye sıkıştırmıştı. Annesi bahçeyle uğraşırken onu diğer çocukların babası hakkında, ailesi hakkında neler söylediğini anlatmıştı.

Kapıyı çarparak kapattı. "Dükkanımdan defol," dedi.

Claire kıpırdamadı. Meg tekrar söze girdi ama Claire bir adım öne çıkarak Meg'in omzuna çarptı. Müşterilerin yanından süzülerek, onların bakışlarını toplayarak çıktı, telefonu hâlâ kayıttaydı.

Sonunda ön kapıya ulaştığında döndü, buz gibi bakışları Meg'e kilitlenmişti. "Yapmam gereken bir duyuru var!" Claire'ın

bunu söylemesiyle dükkân sessizleşti, mırıltılı konuşmalar durdu. Bir fırtınanın gözünü andıran, uğursuz ve ağır bir sessizlik çöktü.

Telefonu sol eline alan Claire, sağ elini kaldırdı.

Başparmağını avucuna bastırmış, dört parmağını açmıştı. Etrafına baktı, herkesin dikkatini çektiğinden emin olmak için gözlerini içeride dolaştırdı. Sonra, yavaşça, dramatik bir havayla işaret parmağını indirdi. “*Biri gitti,*” diye bağırdı, diğer parmaklarını kıpırdatarak ekledi, “*Üçü kaldı.*”

Şaşkın bir inilti duyuldu.

“Tanrım,” dedi Sara Beth.

Ama Meg’in kafası karışmıştı. Claire Cassadine’in duyurusunun ne anlama geldiğini anlamadan önce daha fazla inilti duydu. Justin, Lily, kendisi ve... başka kimden bahsediyordu? Meg’in babası. Eskiden bu dükkânın sahibiydi, bu kaltak bunu hatırlayacak kadar yaşlıydı. *Biri gitti, üçü kaldı.* Justin’in ölümünden bahsediyordu. Meg’in ailesinden. Meg’in babasından. Meg’in çocuğundan.

“Sen bir canavarsın,” dedi Sara Beth.

““Siktir git buradan!” derken buldu kendini Meg. “*Hemen.*”

Cassadine kapıyı arkasından çarparak çıktı. Birkaç saniye boyunca tüm kitapçı sessizliğe gömüldü.

Meg’in yanakları yanıyordu. “Bunun için üzgünüm,” dedi. “Burada hepimiz ifade özgürlüğünden yanayız ama... her neyse. Ağzımı bozduğum için özür dilerim.” Kendini gülmeye zorladı ve ortam havası yavaşça yumuşadı. Müşteriler birbirleriyle kısık sesle konuşmaya koyuldu. Zach dükkâna girip kasaya yaklaştı. Sara Beth onunla alçak sesle konuştu, o da başını salladı ve işi devralmasıyla Sara Beth Meg’in yanına gitti. Omzuna nazikçe elini koydu.

“Müşterilerin önünde ağzımı bozmamalıydım,” dedi Meg. “Dükkânda çocuklar var. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum.”

Sara Beth sanki hâlâ burada olduğuna dair güvence vermek istercesine Meg'in omzunu sıktı. "Kimse seni suçlamıyor," diye fısıldadı. "O korkunç biri. Kimse seni suçlamıyor."

* * *

Ofisine dönen Meg, Claire Cassadine'in Facebook sayfasında geziniyordu. Sadece on beş dakika uzaklıktaki Mount Shady'den olduğu yazıyordu, ama Meg'le hiç ortak arkadaşları yoktu.

Claire'in nisan ayında paylaştığı, kapak resmindeki tavşanın renkli yumurtalarla dolu mor bir Paskalya sepetinin yanında poz verdiği bir dizi fotoğrafa rastladı. Haziran ayında paylaştığı ve "İkizler için Çay!" başlığını attığı porselen bir çay fincanının tek bir fotoğrafına. Profil fotoğrafında Fransız buldoğu olan, Jeannette adında birinden gelen, bir dizi sayı: 121222 içeren bir yorum vardı; ikisi arasında bir şaka olsa gerekti. Claire tüm temmuz ayı boyunca yalnızca bir kez paylaşım yapmıştı: *Üstün gel* ifadesiyle üst üste birleştirilmiş, klişe bir gün batımı fotoğrafı. Bu fotoğrafa da Jeannette'ten bir yorum gelmişti: *Hüküm sür ya da parla.*

Bunun ötesinde, Claire'in gönderileri epey az etkileşim almıştı. Hiçbir paylaşımın üçten fazla beğenisi yoktu.

Claire Cassadine'in en son paylaşımı ağustos ayında yapılmıştı ve Meg'in başka bir insan gördüğü tek fotoğraftı: hastane yatağında yatan yaşlı bir kadın, Claire'inkiyle aynı şaşırtıcı mavi gözlerle objektife bakıyordu. Altında şöyle yazıyordu: *Kalbim kırılıyor. Seni özleyeceğim anne.*

Gönderide hiç yorum yoktu. Yalnızca dört "önemseme" ve bir "üzülme" emojisi vardı.

Meg, Claire Cassadine için istemese de üzüldü. Bir bakıma onu anlıyordu; mahveden acıyı, yalnızlığı. Sanki derin, dalgalı sularda çırpınıyormuşsunuz ve sizi kurtaracak kimse, tutunacak hiçbir şey yokmuş gibi o korkunç, çaresiz duyguyu. Sizi dibe

vururken izleyen insanlar sözcük bulma zahmetine katlanmasınlar diye tasarlanmış ağlamaklı Facebook emojilerinden başka bir şeyin olmayışını.

Claire ağustos ayında, dükkâna gelip Justin'i videoya çektiği sıralarda annesini kaybetmişti. Meg onun için bahaneler uydurmak istemiyordu ama hiçbir şey bir insanı yas kadar değiştiremezdi. Hiçbir şey insanın zihnini sevilen, ihtiyaç duyulan birini kaybetmek kadar allak bullakedemez. Meg bunu biliyordu. Hem de iki kere öğrenmişti. Claire'in kendi sorunları için neden Meg'in ailesini suçlamaya karar verdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama belki de Justin'in söylediği ya da söylemediği şeylerle bir ilgisi olabilirdi, belki ona bakış biçimiyle, belki bakmayışıyla. Belki de konunun Claire'in hayatının en dip noktasında Gizli Bahçe'ye girmesinin kötü zamanlamasından başka hiçbir şeyle ilgisi yoktu.

Yoruma geri döndü. Videoyu silmeden önce, sesini açıp tekrar izledi. *Peşindeyiiiiz. Silahlıyız...*

Meg sonuna kadar dinledi. Gözleri büyüdü. "Ne?" diye fısıldadı. Tekrar dinledi. Sonra tekrar, doğru duyduğundan emin olmak için bir kez daha. Meg kocasının görüntüsüne, soğukkanlı yüzüne baktı. Kollarını kavuşturmuştu. Şimdi anlıyordu. Sara Beth'in yaşadığı şoku ve acıma hissini. Zach'in aşırı huzursuz halini.

Justin'in olayla ilgili sessizliğini.

Meg videoyu sildi. Claire Cassadine'e artık Gizli Bahçe Kitabevi'nde istenmediğine dair özelden mesaj gönderdi ve onu hem dükkânın hem de kendi hesabından engelledi. *Bu yüzden bana söylemedin Justin.*

Claire şarkı söylerken, Meg'in başta düşündüğü gibi "senin" değil "onun" demek istemişti.

"Onun" günahlarının bedelini ödeyeceksin.

"İşte bu yüzden," diye fısıldadı Meg.

YEDİ

Sorun kandı. Nathan Lerner diğer her şeye alışmıştı; yorgunluğa, iştahsızlığa, öksürüğe ki öksürükten, öksürüğün getirdiği geçici rahatlamaya, o kasıtlı hisse sapkın bir zevk duymaya başlamıştı. Kan farklı bir meseleydi. İnsanları korkutmaktan başka bir amaca hizmet etmezdi.

Bugün temizlikçi Doris'i korkutmuştu. Nathan'ın hayatını düzene sokmak için, ayda bir kez Doris gelirdi. Nathan onu severdi çünkü hızlı çalışır, evden erken ayrılır ve çoğu zaman kendini işine verirdi.

Ancak bu sabah Nathan, Doris'e kumaştaki kan lekelerini çıkarmanın iyi bir yolunu bilip bilmediğini sorma gafletine düşmüştü, Doris ne tür bir kan ve ne tür bir kumaş olduğunu sorunca dün gecedan kalma yastık kılıfını göstererek yine çuvallamıştı. Kılıfın üzerinden leke çözücüyle Leydi Macbeth gibi geçmesine rağmen, Doris hâlâ bir suç mahalline rastlamış gibi gözlerini dikmeyi sürdürmüş, *Bu sizden mi çıktı?* diye sormuştu endişe dolu bir ifadeyle.

Nathan burnunun kanadığını iddia etmiş ve suçu evindeki kuru sığağa atmıştı, bu tamamen yalan da değildi. Her kış burnun deliklerinde selpakla dolaştığı birkaç gün mutlaka olurdu. Ama bu da gerçek değildi. Yastık kılıfındaki kan, burun kanamasından değil, özellikle şiddetli bir öksürükten kaynaklanmıştı ve bu durum, bu günlerde giderek daha da artmıştı.

Doris ön yıkama için hidrojen peroksit, kalıp sabun ve soğuk su kullanmayı önermişti ve Nathan da şu anda bunu yapıyor, tüm kanlı yastık kılıflarını ve mendillerini yıkıyordu ki bunlardan epeyce vardı.

Bay Lerner, bunun beni ilgilendirmediğinin farkındayım, demişti Doris. Ama belki de bir doktora görünmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?

Haklısın, diye gülümseyerek cevap vermişti Nathan. Bu seni ilgilendirmez. Doris onu melodik iç çekişlerinden biriyle onurlandırıp ödeme çekini kabul ederken, Mümkünü yok doktora gitmem, diye düşünmüştü Nathan.

Nathan plastik küvetin içindeki beze, sudaki kan izlerine baktı. Her şeyi ne kadar süre suda bekletmesi gerektiğinin ya da çamaşır makinesine koymadan önce sıkmasının söylenip söylenmediğini hatırlayamıyordu. Muhtemelen bırakmalı ve bu işi Doris halletmeliydi; yapmayı teklif de etmişti. Ama gitme vakti gelmiş ve Doris'in kendisine acınacak biriymiş gibi bakmasından hoşlanmamıştı. *Ben yetişkin bir adamım, demişti ona. Birkaç yastık kılıfı yıkayabilirim.*

Nathan her şeyi sıkmaya karar verdi, sonra yıkamaya attı. Doris normal programı tavsiye etmişti, o da yetişkin bir adam olarak bu tavsiyeye uymayı seçti. Tüm bunları yapması bu kadar uzun vakit almamalıydı, ama Nathan uzun bir öksürük nöbeti yüzünden duraksamak zorunda kaldı.

Tüttürmekten olabilirdi. Bu sabah Doris gelmeden önce daha sosyal hissetmek için bir kâse kenevir içmiş, tabii ki bong kullanmıştı. Öksürüğün üçüncü haftasından beri normal pipo kullanmaya ve sarmaya ara vermişti. Şimdiyse dumanı tamamen bırakıp yenilebilir kenevire geçmesi gerekebileceğini düşünüyordu.

* * *

Gözleri yaşlı ve bitkin bir halde mutfağa girip çaydanlığı ocağa koydu. Ev yapımı çay yığınınına göz attı ve ekinezya, it-hal zencefil ve trompet mantarını seçti; bu karışımı yıllar önce Shira'nın bir arkadaşı, bütünsel tıpla ilgilenen, Woodstock'tan bir kadın önermişti ona. Arkadaşı, (Terry, Gerri ya da Cherry... Nathan'ın isimlerle arası pek iyi değildi) bu karışımın enerjii ve sağlığı arttırdığını iddia etmişti. Su kaynadıktan ve çay demlendikten sonra Nathan, kupasıyla ikisinin şerefine kadeh kaldırdı.

Donuk kış ışığı mutfak penceresinden içeri süzöldü. Nathan ışıktan rahatsız hissetti. Pearly Gates'i yirmi yıl önce satın almış ve yenilemişti. O zamanlar burası terk edilmiş, içinde misafirler bungalovlarının bulunduğu bir handı. O küçükken ailesiyle bu bölgeye tatile gelirdi. O zamandan bu yana bölge beklenmedik açılardan değişmiş -güçlenmek ve genişlemektense daralmış ve küçölmüş- olmasına karşın Nathan buraya taşındığında, aşinalık hissinin ve tecrit havasının birleşmesiyle buranın kendisini nihayet güvende hissetmesini sağlayabileceğine inanıyordu.

Bir süreliğine işe de yaramıştı. Ama artık değildi. Aylardır değildi.

Önce Justin'i öldüren sözde kaza, sonra o dört yüz dolarlık çek ve sonra... Kurtların uluduğunu söylemek yeterli olurdu. Her an izlendiğini hissediyordu. Sırada neyin gelebileceğini düşünmek istemiyordu. Sırada ne olacağını.

Nathan perdeyi kapattı.

Bu hastalık her ne ise, onu 'kurtlardan çok daha az korkutuyordu. Hastalandığınızda başınıza ne geleceğini bilirsiniz. Ya iyileşirsiniz ya da öölürsünüz. Ama kurtlar, cadı avcılar, bunlar farklı bir düşman türüdür. Pusuda beklerler. Yıllarca uykuda kalabilirler, sonra sizi ya da daha kötüsü ailenizi pusuya düşürebilirler. Bu şekilde çalışırlar ve herhangi bir şey onları harekete geçirebilir. Örneğin Shira'nın Magnolia'nın kitabı çıktıktan iki yıl sonra ölmesi tesadüf değildi. Doktorlar bahçeden bulaşan

bir enfeksiyon olduğunda ısrar etmişti ama onlar birer papağandır, kukladır. İlaç endüstrisinin ücretli araçlarıdır. Hiçbir şey bilmezler ve sorgulamazlar, bu yüzden zihinleri asla genişlemez. Asla öğrenemezler, bu yüzden Nathan onlara kulak asmazdı.

Bakteriler her yerde yetiştirilebilir. Onları bir bodrum laboratuvarında yaratabilirsiniz. Zehirli kimyasalları birinin yüz havlusuna sürebilir, taze bir tıraş bıçağının kenarına yayabilir, margarita bardağındaki tuz misali bir çay fincanının kenarına sürebilirsiniz. Zehirli kimyasallar MRSA bakterisini taklit edebilir ama gerçekte tedavi edilemeyecek kadar güçlüdürler.

Shira bahçede asla dikkatsiz davranmazdı. Hiçbir yerde dikkatsiz değildi. Onun sonunu getiren dikkatsizliği değil, herkesin içindeki iyiliği görmesiydi.

Kitapçıdaki müşterilerden, Magnolia'nın okulundaki annelerden gelişigüzel arkadaşlar edinirdi. Dışarısı soğuk olduğunda postacıyı bir kupa kahve içmeye davet eder, telefonu kullanmaları için yabancıları eve alırdı.

Justin de tıpkı Shira gibiydi. Magnolia annesi kadar nazik ve güvenilir bir adamla evlenmişti; başına gelenlerse ortadaydı. *Olan bitenlerdeki örüntüyü niye anlayamıyor?*

Nathan, Magnolia ile yaptığı son konuşmayı hatırladı. Beş, altı hafta önceydi herhalde. Kendi öz kızı sorgulamaktan o kadar uzak biriydi ki doktor bile olabilirdi.

Gevşemiş bijon somunu yüzündendi, demişti Magnolia ona telefonda, çünkü neredeyse hiç ziyarete gelmiyordu. *Düşünce lastiklerin kontrolünü kaybettim.*

Kim gevşetmiş? diye sormuştu Nathan.

Hiç kimse.

Bunu nereden biliyorsun?

Çünkü ben normal bir insanım.

Başka bir deyişle, o bir koyundu.

Bijonlar gevşer baba, demişti Magnolia. *İnsanlar kaza yapar.*

Her zaman sebepsiz yere bir şeyler olur. Her şeyin bir nedeni olduğunu düşünmenin rahatlatıcı olduğunun farkındayım. Büyük bir komplo...

Hiç de rahatlatıcı değil!

Konuşmaları gergin bir havayla sona ermişti. Ahizeyi kapatan Nathan'dı belki ama kim onu suçlayabilirdi ki? Magnolia kesinlikle hiçbir şeyi anlamıyordu.

Hiç durup o bijon somununun nasıl gevşediğini ya da dazlaklarla dolu bir arabanın neden tam da o anda birdenbire ortaya çıktığını merak etmiş miydi? Magnolia dazlaklardan, muhtemelen kazayla ilgisiz olduklarına inandığı için hiç bahsetmemiştii bile.

Nathan'a mektuplarından birinde onlardan bahseden Lily olmuştu.

Telefonlarıyla onun fotoğraflarını çektiklerinden bahsetmiş, Nathan da kurtları bir şekilde çağırmanın o olabileceğini düşünmüştü. Onları nasıl çağırdığına dair içinde kötü bir his vardı. Lily'nin de kendisi gibi bir müzisyen olduğunu söylemek yeterliydi. Henüz albümü çıkmamış olabilirdi. Ama ne yazık ki bugünlerde, sadece internette müzik paylaşarak ünlü olunabiliyordu.

Nathan kendine not düştü: Müsait olduğunda tek arkadaşı Leland'ı arayacak ve ondan interneti soruşturmasını isteyecekti. Bakalım Lily hiç şarkı paylaşmış mıydı? Ama önce kendisinin sakinleşmesi lazımdı.

Sıcak çayından bir yudum aldı ve çalışma odasına doğru yürüdü, kupası ellerini ısıtıyordu. Telif çeki hâlâ sehpanın üzerindeydi. Hâlâ zarfının içinde, bir hafta önce Magnolia'yı aramaya çalıştıktan sonra onu bıraktığı aynı yerdeydi. Onu asla nakde çevirmeyecekti. Muhtemelen zarfı bir daha hiç açmayacaktı. Kanıt olarak saklıyordu. Üzerinde Magnolia'nın adı yazan başka bir zarfa koyacak, böylece başına bir şey gelirse Magnolia'nın

haberi olacaktı. Magnolia nihayet onun her konuda haklı olduğunu anlayacaktı.

Nathan sallanan sandalyesine oturdu ve çayını yudumladı. Ne rock yıldızı ama; gıcırdayan ve eski bir sandalyede çay içiyor, kan kusmamaya çalışıyordu. Bir bardak da su getirmiş olmayı diledi, çünkü içi kavrulmuştu. Şu lanet ve kuru kalorifer sığağı.

Nathan gözlerini kapatıp düşüncelerini koridordaki büyük sarkaçlı saate ayarladı. *Tik, tik, tik.* Her bir tik vurguluydu, her iki tikin arasındaki boşluk güvenilirlikti. Saat zamanında Shiran'ın annesine aitti, hayli sinir bozucu bir kadındı. Ama saati güzel bir ritme sahipti.

Tik, tik, tik.

Hiç ummadığınız yerlerde ritimler vardır. Her yerde müzik vardır. Çok az insan bunu anlar. Ama anlayanlar, o aydınlanmış olanlar... Hayatta güvенеbileceği yegâne şeyin bu müzik olduğunu bilirler.

Tik, tik, tik. Bugün zaman geldi.

Nathan'ın kalbi tik seslerine, nabzı basa ayak uyduruyordu. Zihnindeki o eski şarkı. *The Chambers Brothers*. Böyle bir şarkıyı yazmayı çok isterdi, yazabilirdi. Yazmalıydı. Ritmi bu sarkaçlı saatte, melodiye midesinin gurultusunda, göğsünün hırıltısında bulabilirdi. *Her yerde müzik var*, diye düşündü dalıp gitmiş vaziyette, oturma odasından gelen titrek bir tını da müziğe dahil oldu. Bir senfoni, en azından doğaçlama bir icra.

* * *

Ses kesilip kendi kaydedilmiş sesini duyana dek bunun çalan telefondan geldiğini, gelen bir çağrının telesekretere geçtiğini fark etmedi.

Bırakayım o açsın. Nathan'ın telefonu son zamanlarda bu gereksiz aramalarla epey meşgul oluyordu. Dolandırıcılar yaşlıları avlıyor, sabit hattı onu hedef haline getiriyordu. Doris bunun

yerine bir cep telefonu almasını önermişti. *Şu Jitterbug telefonlardan birine ne dersiniz, Bay Lerner? Çalıştırması kolay. Ama Doris'in gözetlenme ve bunun tehlikesi hakkında hiçbir fikri yoktu. Nathan cep telefonu almaktansa internete girip şu gü-lünç MyFace hesaplarından birini açmayı tercih ederdi. Tanrı aşkına, şu insanlar. Şu güven dolu, kesime hazır koyunlar. Yakında araçları da devre dışı bırakıp kafalarına takip cihazları takacaklar.*

Mesajı bekledi: *Pazarlama seminerimiz ilginizi çekebilir mi? Nakit ödöl almaya hak kazandınız.* Genelde konuşmanın ortasındaiken telefonu açıp onlara siktir olup gitmelerini söylerdi ama Nathan'ın şu anda bunu yapacak enerjisi yoktu.

Bip sesini dinledi. Mesaj başladı. *Merhaba baba.*

Nathan'ın gözleri açıldı. *Nihayet.*

Tamamen ayılmış vaziyette ayağa kalkmaya çalıştı ve olabildiğince hızlı bir şekilde diğer odaya geçti. Magnolia tam vedalaşırken telefonu kapmayı başardı.

“Buradayım.” Tam da bu öğleden sonra hızlı hareket etmek pek iyi bir fikir değildi. Nathan'ın nefes darlığında göğsünde hırıltı vardı. Biraz başı dönüyordu. Magnolia'nın halini fark etmesini istemedi. Onun için endişelenmesini istemiyordu. Her şeyden çok ihtiyaç duyduğu şey, onun kendisini dinlemesiydi. Sadece bu seferlik.

SEKİZ

Günahlarının bedelini ödeyeceksin... Videoyu sildikten, bilgisayarı kapattıktan ve ofisten ayrıldıktan sonra bile Claire Cassadine'in sözleri Meg'in aklından çıkmamıştı. Bir müşterinin kısa bir öykü kitabı bulmasına yardım ederken, arayan biriyle büyük baskı kitapların mevcudiyeti hakkında sohbet ederken, Zach'in kredili bir alışverişi iptal etmesine yardım ederken bu sözleri düşünmüştü.

Claire Cassadine, Justin'e şarkı söyleyişi. Yüzündeki ifade. İçindeki öfke... Dört parmağını havada sallayışı. İşaret parmağını aşağı doğru büküşü. *Biri gitti, üçü kaldı.*

Meg, bir tane dengesiz müşteriden bu denli rahatsız olmamalıydı. Getirmeyi seçtiği ya da seçmediği kitaplara itiraz eden müşterilerle daha önce de karşılaşmıştı. İade politikasına, fiyatlara, hatta kitapların düzenlenme şekline karşı çıkanlar bile olmuştu. Bir müşteri, İncil'i kurgu bölümüne yerleştirilmesini mesele etmiş ve hayli yüksek sesli, dramatik bir tepki vermişti. Bir diğeri Meg'i dini kitapları arka tarafa "sakladığı" için eleştirmişti. Bir iş yeri işletiyorsanız -özellikle de kitaplar gibi son derece kişisel bir şeyi içeriyorsa- her türden müşteriyle karşılaşabileceğinizi çabucak öğreniyordunuz.

Ama yine de...

"Sence onun derdi ne?" diye sordu Meg, Sara Beth'e. Dükânda yalnızlardı, işler durgundu. Zach postanedeydi, paketleri postalıyordu.

Bir süredir sessizce çalışıyorlar, Sara Beth yeni kitap sevkiyatını rafa kaldırırken Meg kasanın arkasından online siparişleri dolduruyordu; bu yüzden soru aniden gelmişti. Ama tabii ki Meg'in ayrıntılara girmesine gerek yoktu. Sara Beth onun kimden bahsettiğini biliyordu. "Claire Cassadine hasta," dedi Sara Beth arkasını dönmeden. "Onu aklına bile getirme."

"Düşünmemek çok zor," dedi Meg. "Hangisinin daha üzücü olduğunu bile bilmiyorum. Dükkânda söyledikleri mi, yoksa o videoda Justin'e söyledikleri mi?..."

"Biliyorum," dedi Sara Beth.

"Günahlarının bedelini ödeyeceksin."

"Biliyorum."

"Ben... İlk seferinde yanlış anlamışım."

Sara Beth başını salladı. "Eğer buraya tekrar adım atmaya cesaret ederse... aman, vitrinimize bakarken dahi yakalarsam polisi ararım."

Meg üzerinde çalıştığı web sitesi siparişine geri döndü ama sadece bir dakika devam edebildi. Nabızı kulak memelerinde atıyor, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki Sara Beth'in bu sesi duyabileceğini düşündü. Dengesiz bir kadının sözlerinin onu bu denli üzmesinin saçma olduğunu biliyordu. Ama meselenin peşini bırakamıyordu. Claire Cassadine'in bir bakıma haklı olduğu fikrini...

Sara Beth'ten bir sigara alıp dışarı çıktı ve içti, tüm bu süre boyunca Ithaca'ya gidişini düşündü. Yanlış yaptığı her şeyi. Bütün günahlarını. Sandviç isteyişini, Justin'in sandviçi almak için emniyet kemerini açışını. Mazda'daki pisliklere aşırı tepki verip onları kışkırtarak durumu daha da kötü bir hale getirişini.

Her şeyi daha da kötü bir hale getirişini.

En önemlisiyse Meg arabadaki sorun için kendini suçluyordu. Her zamanki tamircileri bir hafta boyunca meşguldü ve Impreza'nın muayeneye gitmesi gerekiyordu, bu yüzden Lily'yi ta-

şınalarına üç gün kala arabayı yeni bir yere; evden kırk dakika uzaklıkta, 28. Otoyol üzerinde Halloway'ın Tamirhanesi adında bir tamirhaneye götürmüştü.

Burayı Liz Reese tavsiye etmişti. Liz'in Clarabelle adını verdiği 65 model harika bir Mustang'i vardı ve bakımı için Halloway'ın Tamirhanesi tercihiydi. Meg de arabasını oraya götürmüş, tamir kırk dakika sürmüş ve kendine bir kupa kahve alıp beklerken, Justin Gizli Bahçe'ye göz kulak olmuştu.

Halloway'ın Tamirhanesi, Thom adında bir adamındı, herkesin *h* harfini telaffuz etmesinde ısrarcıydı. Yeterince nazik biriydi, Meg'in "yuvasının boşalması" meselesi üzerinden onunla bağ kurmuş (*En küçüğümüz gelecek yıl mezun oluyor. Ben şimdiden bir gemi seyahati rezervasyonu yaptım*) ve elbette Liz Reese'i, onun "tatlı, klasik arabasını" göklere çıkarmıştı. Ancak Meg'in Impreza'sı karşısında afallamış gibiydi ve *bu yabancı, bilgisayar donanımlı araçların kafasını hâlâ bir nebze allak bullak ettiğini* itiraf etmişti.

Üç gün sonra ise yolculuklarının ilk saatinde Meg o ucubelere ve telefonlarına odaklanmışken arabanın kontrolünü kaybetmiş; frene ayağını basıp çekerken ve hızlanıp yavaşlarken otoyolda her yana savrulmuştu. Impreza havada dönerken bir noktada aniden Meg'in aklına Thom ve kullanmayı seçtiği yavan kelimeler geldi: *biraz, nebze, allak bullak*.

Meg'in sonradan öğrendiğine göre sorun gevşek bir bijon somunuydu. Küçük, hatalı bir civataydı. Kendi tamircisi bunu görebilirdi. Ama Meg bir hata yapmış ve bu iş için yanlış adamı seçmiş, sonuç olarak kocasını öldürmüştü.

Justin günahlarımın bedelini ödedi, diye düşündü.

* * *

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Sara Beth.

Meg daha iyi değildi ama sigara sayesinde daha sakin hissediyordu. “Sanırım.”

“Güzel.”

Yirmi dakika içinde öğle yemeği için eve gittiğinde Lily’yi görmesi gerektiğini hatırlayan Meg banyoya gidip dişlerini fırçaladı, ardından çantasında bulduğu eski bir parfüm numunesini üzerine sıktı.

“Duman gibi mi kokuyorum?” diye sordu işi bitince.

Sara Beth’in bu soruyu sormak için yanlış kişi olduğunu biliyordu. Sigara içenler kendilerindeki ya da başkalarındaki duman kokusunu alamazlardı. O ve Justin Lily için sigarayı bırakmayı denemiş ve bırakmış, Meg tüm dolabının kül tablası gibi koktuğunu ancak birkaç hafta sonra fark etmişti.

“Hayır, iyisin,” dedi Sara Beth.

Meg yüzünü buruşturdu. “Umarım Lily üzerimdeki kokuyu almaz.”

“Umursamayacaktır. Anlayışla karşılar. Epey stres altındasın.”

“Yine de onun annesiyim,” dedi. “İyi davranışlar sergilemek zorundayım.” Bu sözleri garip bir şekilde aklına hiçbir zaman iyi örnek olmakla ilgilenmemiş babasını getirdi. “Kahretsin, Nathan’i aramalıyım.”

Sara Beth gülümsedi. “Sesini duyduğuna çok sevinecek.”

Meg gözlerini devirmekten kaçındı. Onları 1972’de Palace’da izlediğinden beri Prism hayranı ve hassas noktasının yaratıcı yeteneklere sahip erkekler olması dışında açık görüşlü, belli bir yaşa gelmiş bir kadın olarak Sara Beth, Nathan’i destekleme konusunda Meg’in annesinin hiç olmadığı kadar istikrarlıydı. Bu haliyse gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Babanı biraz rahat bırak, demeyi severdi Sara Beth. O hepimizden farklı bir yapıya sahip. Bu... Tabii, doğrudu bu. Ama Meg her zaman “hepimizin” neden ona uyum sağlamak için

alışması gerektiğini merak etmişti. Tam tersi olması gerekmez miydi?

Annesi MRSA'dan öldüğünde Meg lise son sınıftaydı, büyük olasılıkla gül bahçelerindeki bir diken elini kestiğinde kapmıştı bu hastalığı. Annesi ve özellikle de babası modern tıbbı güvenmiyordu, bu yüzden ısırgan otu ya da karahindiba çayıyla tedavi edilemeyecek bir hastalığa yakalandığını fark ettiklerinde artık çok geçti. Antibiyotikler işe yaramamıştı. Meg okuldan eve geldiğinde *Annen yoğun bakımda* yazılı bir notla karşılaşmış ve günler sonra sevgili annesini kaybetmişti. Meg savaş sonrası nevroza girmiş gibiydi, halini tarif etmenin tek yolu buydu; sanki içinde bir bomba patlamış ve kalbini küle çevirmişti.

Nathan'dan hiçbir teselli bulamamıştı. Kendi kederi içinde kaybolan Nathan, her gün kendini stüdyosuna kilitliyor, içtiği esrarla kül tablalarını dolup taşıyor ve tekrar tekrar Kadiş okuyordu. Giderek paranoyaklaşıyor, Shira'nın ölümünü planlayan dindar bağnazlardan, rock and roll'dan nefret eden Yahudi karşıtlarından oluşan, gizli bir hizipten bahsediyordu. Gece geç saatlerde Meg uyumaya çalışırken evin diğer ucundan, *Onu öldürdüler!* diye bağıırıyordu. Kimi korkutup saatlerce uykusuzluk çekmeye ittiğini umursamadan. *Yine yeniden Kennedy!*

Anksiyete ilaçlarının muhtemelen yardımcı dokunabilirdi, ancak babası bu ilaçların duyularını ve müzik yapma yeteneğini körelttiğini iddia etmişti. Bir şekilde kendi kendine düze çıkmayı başarmış ama Sara Beth'in dükkânı işletmesi ve Meg'in evde kendi başının çaresine bakıp üniversiteye kadar gün sayması aylar sürmüştü.

Babasının şimdi ondan ne istediğini merak ediyordu; muhtemelen hayatındaki diğer her şey ve herkes gibi ancak kendi sorumluluğu olmaktan çıktıktan sonra ilgilenmeye başladığı Gizli Bahçe'yi satmayacağına dair daha fazla güvence isteyecekti.

Bu meseleyi halletmek iyi olabilir.

Meg, Sara Beth'e hemen döneceğini söyleyip, ara sokağın görece mahremiyeti içinde babasını aramak üzere tekrar dışarı çıktı.

Nathan'ın cep telefonu yoktu. Çevrimiçi dünyada değildi. Yaklaşık iki buçuk saat uzaklıkta, Catskills'de, Prism'in en ünlü şarkısından yola çıkarak Pearly Gates adını verdiği ücra bir yerleşkede yaşıyordu. Nathan'a ulaşmak için ya bir mektup yazıp ona en yakın kasaba olan Star Lake'teki posta kutusuna göndermek ya da seksenli yıllardan beri kullandığı, telesekretere bağlı olan sabit hattından aramak gerekirdi.

Meg aradı. Dört kez çaldı. Kendini telesekreter sesine hazırladı ve beklediği gibi telesekreter telefonu açtı.

Nathan'ın sesi, yaklaşık 1985 yılından: *Şu anda burada değiliz.*

Shira'nın sesi: *Ama mesaj bırakırsanız, sizi hemen geri ararız!*

Arkadan on yaşındaki Meg bağıırışı: *BİP sesini bekleyin!*

Anne ve babasının birlikte, *Teşekkürler Magnolia!* deyişi.

Meg gözlerini kapatıp annesinin görüntüsünden, gülüşünün anısından kurtulmaya çalıştı. *Arayacağımı bildiğin ve onu duymanın beni ne kadar incittiğini sana söylediğim halde neden telesekreter sesini hâlâ kullanıyorsun?*

Tipik bir durumdu. Meg'in babası her zaman kendi duygularını başkalarınınkinin önüne koymuştu. Cansız nesneleri -bas koleksiyonu, eski hayran mektupları kutusu, annesine ait ve Meg'e, hatta Lily'ye "onlardan ayrılmaya dayanamayacağı" için vermeyi reddettiği takıları, bu aptal telesekreter sesi- kalbini hep en fena şekilde lime lime etmişti.

Meg hızla derin bir nefes alıp büzülmüş dudaklarının arasından verdi. "Merhaba baba," dedi bip sesinden sonra.

"Sara Beth seni aramamı istediğini söyledi, o yüzden... arıyorum. Tamam, görüşürüz."

Tam telefonu kapatacakken Nathan'ın sesini duydu. "Buradayım," demişti.

“İyi misin?”

“Neden aramadın?”

“Şu anda arıyorum.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Meg hiçbir şey söylemedi. Mektupla Justin’in ölüm haberini verdikten sonra Nathan onu aramış ve yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu. Sesi o kadar içten ve perişan gelmişti ki Meg bir an için aramak yerine mektup attığı, ona daha erken haber vermediği için kendini suçlu hissetmişti. Yine de bu duygusu uzun sürmedi.

“Magnolia,” dedi Nathan sonra. “Kurtlar geri döndü.”

Meg bir inilti kopardı. Babası özellikle kafası güzel ve paranoyak olduğunda, yetmişli yıllardan kalma bir komplo gerilim filminin ana karakteriymiş gibi şifreli konuşurdu. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi.

Nathan, “Claude’u hatırlıyor musun?” diye sordu.

“DuBois mi?”

“Evet.”

“Tabii ki hatırlıyorum.” Claude DuBois, Prism’in baş gitaristi, grubun hayatta kalan diğer tek üyesiydi. Meg küçükken evlerine birkaç kez ziyarete gelmiş ve stüdyoda babasıyla birlikte bazı şarkılar kaydetmiş, annesi de onlara davulla eşlik etmişti. Meg’in hatırladığı kadarıyla Claude DuBois yumuşak başlı ve nazik biriydi, Muppets’taki Floyd Pepper gibi uzun ve kıvılc saçları vardı. Meg onu büyüleyici bulurdu. “Claude iyi mi?”

“O iyi. Yani, sanırım öyle. Mesele bu değil.”

“Tamam.”

“Yaklaşık bir yıl önce Claude bazı şarkılarımızı World Wide Web’de albümleri dinleyebildiğin ve müzisyenlerin geçim kaynaklarını ellerinden alan şu bilgisayarlı dolandırıcılık işlerinden birine koydu.”

“Bir yayın platformuna.”

“Her neyse.”

“Adları bu.”

“Adları umurumda bile değil.”

Dükkânın yan tarafına yaslandı, paltosunun arkasındaki tuğlalar soğuktu. “Peki.”

“Mesele şu ki, bundan bir kuruş görmeyi dahi beklemiyordum ve haklıydım. Binlerce kez dinlenebilirsin, en fazla birkaç dolar alırsın.”

“Doğru.”

“Claude’a bizi bu işe soktuğu için aptal olduğunu söyledim. Pink Floyd değilsen iki taraf da kaybeder, o zaman bile...”

“Tamam, tamam. Anladım.”

“Hayır, anlamıyorsun. *Hiçbir şeyi anlamıyorsun.*”

Meg telefonu kulağından çekti. Sara Beth’ten bir sigara daha istemiş olmayı diledi.

Tekrar dinlediğinde, babası cümlesinin ortasındaydı. “... unutup gittim bunu. Anlarsın ya? Yeterince param var. Claude. O bir ahmak ama iyi niyetli.”

Meg, dinliyormuş gibi duyulmasını umduğu bir ses çıkardı.

“Geçen hafta, şu yayıncı her ne haltsa ondan bir telif çeki aldım. ‘Pearly Gates’ için.”

“Evet?”

“Dört yüz dolar.”

Meg’in gözleri büyüdü. “Bu harika.”

“Magnolia, bu şarkının yüz binden fazla kez dinlendiği anlamına geliyor.”

Meg hiçbir şey söylemedi. Babasının titrek nefes alışını, titreyen bir tel gibi hırıltısını duyabiliyordu. Onun konuşmasını bekledi.

“Anladın mı? Bu tür rakamlara ulaşacak kadar ünlü değiliz. İyi nedenlerden dolayı değil.”

“Ne demek istiyorsun baba?”

“Yani Magnolia şarkısı üzerinde çalışıyorlar. Geriye doğru çalışıyorlar. Vokalleri ve enstrümanları ayırabilen bilgisayar programlarından geçiriyorlar. İçinde olduğunu düşündükleri gizli mesajlar için kontrol ediyorlar ki ellerinde koz olsun...”

“Baba...”

“Korkuyorum,” dedi. “Senin için. Dikkatli olmanı istiyorum. Lily’nin de dikkatli olmasını istiyorum.”

“Merak etme. Biz iyi olacağız.”

“Bunu bilemezsin. Justin’e ne olduğuna bak.”

Meg’in midesi bulandı. Sesini sakın ve kararlı tutmaya çalıştı. “Baba, sana söyledim. O bir kazaydı.” *Benim yüzümden olan bir kaza.*

“Hayır, Magnolia. Hayır. Bu kazanın arkasında onlar var. O insanlar. Annene ne olduğuna bak.”

Justin eskiden Nathan’la ilgili endişelerini dile getirirdi. Babasının abuk sabuk mektuplarından birini okuduktan sonra, *Orada tek başına iyi olduğuna emin misin? derdi. Yalnızlık, içtiği onca ot ve haşış... Ayrıca, daha da gençleşmeyecek. En son ne zaman bir doktora görüldü?* Meg, Nathan’ın onu bildi bileli hep paranoyak olduğunu söylerdi. Her zaman kendi içine kapanık, güvensiz ve hafiften kendine zarar veren türde biriydi; bu nitelikleri ölümcül olmasa da onu tuhaflaştıran bir bileşimdi. *Mesele bunaması değil,* diye ısrarla belirtti Meg. *O sadece böyle biri.*

Ama bu akla mantığa sığıyor muydu? Eğer biri yıllardır bir uçurumun kenarında sallanıp duruyor, yaşlanıyor ve zayıflıyorsa, önünde sonunda beklenmez miydi? “Baba?” diye sordu Meg. “Kendini iyi hissediyor musun?”

“Sakın beni hor görmeye çalışma.”

“Özür dilerim. Ben sadece...”

“Sana söylüyorum, yine yeniden Kennedy.”

Meg derin bir nefes aldı. “Baba?”

“Evet?”

“Ben... Düşünüyordum da. Lily ve ben Noel için gelsek nasıl olur?”

Cevap vermedi.

“Ya da belki daha önce. Yani... Bence aile olarak yeniden bir araya gelmek güzel olur. Lily enstrümanlarını getirebilir ve birlikte çalabilirsiniz. Ben de yemek getiririm.”

“Tamam.” Bunu Meg’in beklediğinden daha gönülden bir şekilde söylemiş, sesi o kadar yorgun ve yumuşak çıkmıştı ki Meg’in kalbi bir nebze kırılmıştı. “Sadece gelmeden önce lütfen arayın. Tam olarak ne zaman geleceğinizi bildirin. Sürpriz ziyaretleri pek iyi karşılamam.”

“Elbette baba.”

“Teşekkür ederim.”

İkisi de birkaç dakika sessiz kaldılar, Meg babasının nefes alışını dinliyordu.

Meg zorla gülümsemeye çalıştı. “Sara Beth sana söyledi mi bilmiyorum ama dükkândaki işler harika gidiyor.”

“Müşteriler,” dedi. “Dostça davranıyorlar mı?”

Meg’in yüzü kızardı. Claire Cassadine’i düşünmemek için kendini zorlayarak gözlerini kapattı. *Ne soru ama*, diye düşündü. “Elbette.”

Nathan boğazını temizledi, sonra öksürmeye başladı, inler gibi nefes alıp veriyordu. Şiddetli bir öksürüktü bu, esrar içenlerin öksürüğü, en azından Meg öyle umdu. *Babamın tüttürmeyi bırakması lazım. Çok yaşılanıyor.* “Kızına iyi bak Magnolia,” dedi nefesini toparladığında.

“Onu yakınında tut. Onu bu çirkin dünyadan uzak tut.”

DOKUZ

“Umarım sorun olmaz,” dedi Meg Lily’ye, “ama Noel’i büyük babanda ge çirece iz.”

“Harika,” dedi Lily.

“Emin misin?” diye sordu Meg. “Garip geleceğinin farkındayım ama bugün onunla konuştım ve... Onun için biraz endişeliyim.”

“Bence eğlenceli olur,” dedi Lily. Sonra da gülümsedi. G l msemesinde ve Lily’nin genel halinde tuhaf bir şeyler vardı. Bir kere fazla nazik davranıyordu.

Bodrumdalarđı. Meg geldiğinde Lily’yi burada yalnız bulmuştu ama bir ziyaretçisi olduğuna dair işaretler vardı. Aylardır ilk kez davul setini garajdan içeri almıştı. Lily asla tek başına davul  almazdı. Ayrıca içerisi çok temizdi, Febreze kokuyordu ve eve ilk geldiğinde Meg geri dönüşüm kutusunda iki kola kutusu görmüştü. Bir değil iki tane.

Meg bunları fark ettiği için kendinden nefret etti. Kızı on sekiz yaşındayken ve bildiği kadarıyla makul ölçüde sorumluluk sahibi biriyken Sherlock Holmes annelerinden biri olmak istemiyordu. Kaza olmasaydı, Lily Ithaca’daki evinden beş saat uzakta olacak, günlük aktiviteleri- yapmayı seçtiği hatalar şöyle dursun- tam bir muammaya dönüşecekti. Olması gereken de buydu. Lily hayatında bazı sırları olmasını hak ediyordu. On sekiz yaşındaki her genç bunu hak ederdi.

Meg'in anlamadığı şey ise Lily'nin neden bütün bir ilişkiyi kendisinden saklamayı seçtiği idi.

Bonnie neden bana sarışın çocuktan bahsetmek zorundaydı ki?

"Aç mısın?" diye sordu Meg. "Reese's'ten biraz makarna salatası aldım."

"Elbette," dedi Lily. Doğrudan Meg'e doğru döndü. Alnında bir kir lekesi vardı. Bir leke de yanağında.

"Belki de önce elini yüzünü yıkamalısın?"

"Neden?" diye sordu Lily. "Kirli mi görünüyorum?"

Meg onun bakışlarına karşılık verdi. "Birazcık. Ne yapıyordun sen? Bahçeyle mi uğraşıyordun?"

"Dışarısı buz gibi."

"Bu bir şakaydı."

"Ya."

İkisi üst kata çıktılar. Lily yüzünü yıkamak için banyoya giderken Meg mutfakta dolaştı, plastik kaptaki makarna salatasını kilerden çıkardığı birkaç kâse, çatal ve kâğıt peçeteyle birlikte hazırladı. Büyük bir kaptı. Liz Reese, Meg'in makarna salatasını ne kadar çok sevdiğini bilir ve tanıdık bir esnaf olarak ona ikili siparişini hazırlardı.

Lily buzdolabını açtı. Meg'in eve getirdiği pembe kutuyu çıkartıp ona gösterdi. "Pasta mı?"

"İş yerinde benim için bir parti verdiler," dedi Meg.

"Bu çok hoş." Lily kutunun üzerindeki kurdeleyi açtı. "Eee... herkes döndüğün için mutlu mu?"

Megin aklına bir kez daha Claire Cassadine geldi. *Biri gitti, üçü kaldı.*

"Büyük oranda."

"Ha?"

Meg'in bunu neden söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. Lily'ye Claire'den bahsetmek gibi bir niyeti de yoktu. "Sadece... bilirsin işte. Tipik sinir bozucu müşteriler."

“Ah.”

“Tatlım, o pasta vegan değil.”

Lily iç geçirdi. Kutuyu kapatıp ipliğini bağladı, buzdolabından süzgeçli sürahiyi çıkardı ve ikisine de birer bardak su doldurduktan sonra kendine kocaman bir porsiyon makarna salatası koydu.

Tüm bu süre boyunca Lily’nin bakışları Meg’in üzerindeydi, gözlerinde anlaşılması güç bir ifade vardı.

“Pasta ister misin?” diye sordu Meg. “Daha sonra Boiceville’deki fırından vegan bir tane alabilirim.”

“Pasta istemiyorum anne.”

“Ne istersin o zaman?”

“Hiçbir şey.”

“Lily...”

“Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.”

“İyi görünmüyorsun.”

“Ama iyiyim.”

Justin’in ölümünün Meg’in kızıyla olan ilişkisini değiştirdiği doğrudu. Onları birbirlerine biraz daha bağımlı, birbirlerinin duygularına karşı biraz daha duyarlı hale getirmişti. Ancak birbirlerini eskisinden daha iyi anlamalarına yardımcı olmamıştı. İletişim kurmalarına yardımcı olmamıştı. Meg ve Lily arasında geçenler çoğu zaman sessizlikten ibaretti, huzurlu ya da öbür türlü. Bazen bütün bir öğünü hiç konuşmadan tamamlıyorlardı.

Meg makarna salatısından kendi kâsesine biraz aldı. Lily kendininkini çoktan mideye indirmeye başlamış ve Meg oturduğunda neredeyse yarısını yemişti. *Vay canına. Bugün epey aç.*

“Neden büyükbabam için endişeleniyorsun?” diye sordu Lily, nihayet nefeslendiği sırada.

Meg ona baktı. “Bilmiyorum,” dedi. “Yaşlanıyor. Bir dağın ortasında tek başına yaşıyor.”

“Yani, yeni bir şey yok mu?”

Meg'in içinden soruyu geçiştirmek, yalan söylemek ve evet, her şey yolunda demek geldi; Claire Cassadine'in tehditleri hakkında konuşmaktan kaçındığı gibi bu konudan da kaçınmak, sadece rahatlarını kaçırmamak için. Ama şimdi mesele aileviydi, Lily'nin önümüzdeki birkaç hafta içinde grşeceğı birine dairdi. Muhtemelen oraya hazırlıklı gitmesi en iyisi olurdu. "Bugün bykbabanla bir konuşma yaptım," dedi. "Sesi tuhaf geliyordu. Paranoyak gibiydi."

Lily suyunu yudumladı. "Hâlâ çok ot içiyor, değil mi?"

"Eminim iiyordur," dedi Meg.

"Peki o zaman... Yani..."

"Biliyorum. Ama bu farklıydı. Gerçekten insanların onun peşinde olduğunu düşünüyor. Müziği yüzünden mi yoksa... hayatının bir döneminde neredeyse ünlü olduğu için mi? Anlaşılan o ki pek çok insan onun şarkılarından birini indirmiş."

"Pearly Gates mi?"

Meg başını salladı. "Her neyse. Bilmiyorum. Sesi hayli tedirgin geliyordu. Kendisini Kennedy ile kıyasladı ve beni korkutan şey, büyükannen öldüğünde de aynı şeyi söylemiş olması. O zaman da paranoyaklaşmıştı."

Lily ona bakakaldı. "Kendini Kennedy ile mi kıyaslıyordu?"

"Evet."

"Başkanla mı?"

"şey... evet."

"Nasıl?"

"İçinde bulunduğuna inandığı durumdan bahsediyordu. İnsanlar ona zarar vermek istedikleri için şarkısını indiriyorlar-mış. '*Yine yeniden Kennedy*,' dedi."

Lily makarna salatısından bir lokma daha aldı. "Farklı bir Kennedy'den bahsediyor olabilir."

"Sanırım, ama..."

"Nadir bir isim değil."

“Ama bağlam içinde gayet açıktı.”

“Ona neden böyle söylediğini sordun mu?”

“Hayır.”

“Yani gerçekten bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok. Sadece Kennedy suikastından bahsettiğini varsaydın ve bu da sana yetti.”

Meg makarna salatasından bir parça alıp dikkatle çiğnedi ve Lily’yi izledi. “Bir huysuzluk seziyorum.”

“Huysuzluk değil,” dedi Lily. “Sadece bir gözlem.”

“Yani...”

“Büyükbaba Nate’i gerçekten tanıımıyorsun. Yıllarca onunla birlikte yaşadın ve hâlâ hayatının bir parçası, ama onu tanıımıyorsun.” Başını salladı. “Zach gibi.”

Meg ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. “Zach mi? Gizli Bahçe’deki mi?”

“Evet, Zach Winters.”

“Ne olmuş ona?”

“Dördüncü sınıftayken bir zorbaydı.”

Meg ona şaşkın bakışlar attı.

“Onu çok seviyorsun, gelecek vaat eden bir genç adam olduğunu düşünüyorsun ya da her neyse. Bilmiyorum, belki o zamandan beri değişmiştir. Ama biz küçükken o bir zorbaydı ve Yahudi karşıtıydı. Bana su fırlatmıştı ve ben bunu hatırlamıyordum bile, ta ki... eh, önemi yok. Bunu yapmıştı.”

“Zach mi? Yahudi karşıtı bir zorba mı? Hadi ama.”

“Benim yerime ona inanacaksın. Sırf kendi dükkânında ve sadece geçen yıl gördüğün bir çocuğa.” Lily başını salladı. “Onu tanıımıyorsun.”

Meg birkaç saniye boyunca ona baktı. “Lily, sana neler oluyor?”

Lily gözlerini kapattı. Sandalyesinin kollarını kavramıştı, sanki sandalye her an onu yerinden fırlatacakmış gibi. “İnsanları tanıdığını sanıyorsun ama tanıımıyorsun,” dedi. “İnsanların

geçmişle kim olduklarını bilmiyorsun. Sevdiğin insanların bile. Özellikle de sevdiğin insanların.”

“Zach Yahudi karşıtı biri değil.”

Lily derin bir nefes aldı, yavaşça verdi. Gözlerini tekrar açtı.

Şimdi biraz daha sakın görünüyordu ama gözleri hafifçe kan çanağına dönmüştü. Belki de kafası güzeldir, diye düşündü Meg. Belki de bunun sebebi budur. Dürüst olmak gerekirse, sesi hiç büyükbabasına bu kadar benzememişti ve bu hali korkutucuydu. Meg onun ot içip içmediğini sormaya girişmişti ki Lily onun sözünü kesti. “Anne, bugün seni gerçekten tanımadığımı öğrendim.”

“Ne? Tabii ki beni tanıyorsun.”

Lily sandalyesinden kalktı. “Göreceğiz bakalım.” Mutfaktan çıkıp üst kata koştu.

“Lily? Nereye gidiyorsun?”

Lily’nin ağır ayak seslerini önce yatak odasında, sonra da koridorda duydu. “Lily!” diye seslendi. Lily gümbür gümbür merdivenlerden indi ve nihayet ortaya çıktığında elinde bir karton kutu vardı, şaşırtıcı bir nezaketle sandalyeye yerleştirdi.

“Bu da ne?” diye sordu Meg, Lily kapağı açarken. “Ne yapıyorsun sen?”

“Büyükbabam başkalarını umursamayacak kadar bencil biriymiş gibi davranıyorsun ama yanıliyorsun. Bir düzine kopyasını saklamış.”

“Neyin bir düzine kopyasını?”

“Bunun.” Lily kutuyu açtı. Meg, Lily kapağı kaldırırken eski bir perili ev çizgi filminden fırlamışçasına bir toz bulutu gördüğüne yemin edebilirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye tekrar sordu, gayet usulca bir tonda.

Ama Meg anlamıştı. Kutunun kenarındaki babasının el yazısını okumadan önce bile. *Bir düzine kopya*. Bir düzine kopya kaldığını bile bilmiyordu. Kızı kutudan -solmuş kapaklı, sert

sırtlı- bir kitap çıkardı ve o duygu, kitabın ona her zaman verdiği gurur, utanç ve dehşetin o tuhaf karışımı onu sardı. Kendi yazdığı kitap. Kapağındaki yazıyı okudu: *Kehanet*. Kapaktaki resim: Bronz Lordun önünde durmuş, Hakikat Kılıcı'nı tutan Prenses Iyanla.

“Gördün mü? Seni tanımıyorum anne.”

Meg cevap veremedi. Bir süre hiç konuşamadı.

* * *

“Nerede buldun onu?” diye sordu Meg sonunda. Bu alakasız soruyu sorarken kendi sesi ona tuhaf gelmişti. Suçüstü yakalanmış bir dolandırıcı gibi.

“Tavan arasında,” dedi Lily.

“Tavan arasında ne yapıyordun?”

“Kitabını arıyordum,” dedi Lily. “Neden bana bundan hiç bahsetmedin?”

Meg derin bir iç çekti. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Tek çocuğunuza, hayatınızın en büyük başarılarından biri gibi görünen ve hissettiren şeyden neden hiç bahsetmediğinizi nasıl açıklardınız? Zihninde yazdığı tek kitabın, onu takip eden kötü şeylerle bağlantılı olduğunu ve bu kitap hakkında konuşmanın onları sadece yüzeye çıkardığını ona nasıl söylediniz? Tüm bunları bir yalancı, deli ya da her ikisi gibi görünmeden nasıl söylediniz? “Oraya nasıl çıkarıldığını bilmiyorum,” dedi Meg, Lily’den çok kendine. Çünkü gerçekten de bilmiyordu. Eğer babası Justin’in tek başına yaptığı ziyaretlerden birinde ona vermişse bile ikisi de bundan hiç bahsetmemişti.

Lily gözlerini kırpmadan Meg’e bakıyordu, gözleri çıplak birer ampul gibiydi.

“On beş yaşındaydım,” dedi Meg usulca. “*Kehanet* yıllardır baskıda değil. Onlarca yıldır.”

“Yani?”

“Yayıncı artık yok bile.”

“Yine... yani?”

Meg suyundan biraz içti. *Söyle gitsin ona. Sen söyleyene kadar durmayacak.*

“Bir yarışma vardı,” dedi. “Eskiden okuduğum bir dergide ilanını görmüştüm. *Sassy* idi muhtemelen... Her neyse, on dört ila on sekiz yaş arası yazar adayları içindi ve ödülü bir yayın sözleşmesiydi.”

“Yani bu yarışmayı gördün ve bir kitap mı yazdın?”

“Zaten bir tane yazmıştım. Fantastik bir roman. Eskiden okuduğun türden ama ejderhaların olmadığı.”

Meg gülümsedi. Lily gülümsemedi.

“Her neyse, kitabım yarışmayı kazandı. Genç Okurlar Yayınları adında küçük bir yayineviyle anlaşma yaptım. Bana hatırladığım kadarıyla iki yüz dolar ödediler. Belki beş yüz de kopya bastılar.”

“Ünlü oldun.”

“Hayır, olmadım,” dedi. “Yine de medyada bana küçük bir alan açtılar. *Elizabethville Courier*’de ve Mount Shady’deki bir eşantiyon dergisinde çıktım ve...”

“*The New York Times*. *New York Times*’ta yazın çıktı anne.”

“Küçük bir kızdım. Yazım da Hudson Vadisi bölümündeydi, kitap eleştirisinde değil.” Meg bunu neden bu kadar önemsemediğinden emin değildi; belki de ailesi önemsemediği içindi. Özellikle babası Meg’in “boyundan büyük işlere kalkışmasından” endişe duyuyordu.

Yine de bir keresinde, o ve annesi akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkarken ve babası stüdyosundayken annesi dönmüş, yüzü neşe saçarak şöyle demişti, *Her kelimesine bayıldım*. Çok tuhaftı, hiç beklenmedik bir şeydi. Sanki aylardır sakladığı bir sırmış gibi ağzından kaçırmayı.

Annesi şöyle demişti, *Ailedeki en yetenekli kişi sensin*.

Meg annesine yazmaya devam edeceğine söz vermişti. Yazmanın onu gerçekten mutlu eden tek şey olduğunu söylemişti; kendine sakladığı bu sır, dile getirmesiyle daha da gerçek hale gelmişti. Ama sonra annesi ölmüş ve onunla birlikte Meg'i mutlu eden her şey, özellikle de hikâye anlatma arzusu da ölmüştü. Meg'in bir parçası annesinin ölümü için kendini suçluyor; bir parçası ise gerçekten de boyundan büyük işlere kalkıştığına ve hissettiği kederin onu sindirmesinin onun için tek uygun ceza olduğuna inanıyordu. Meg üniversitede planladığı gibi yaratıcı yazarlık değil, İngiliz edebiyatı okumuştı. Bir daha da asla kitap yazmamıştı.

Meg, "Fantastik roman yazmak bir tesadüfi bir süreçti," dedi Lily'ye. "Yani, hadi ama. Artık bunu hiç düşünmüyorum bile."

"Büyükbaba Nate düşünüyor. Ya da en azından düşünüyor-muş."

Meg bu sözlere güldü. Elinde değildi. Bildiği kadarıyla Nathan *Kehanet*'i hiç okumamıştı bile. Bir keresinde, *Bu tür benim ilgimi çekmiyor*, demişti, *Tanrım, bırakın kendi çocuğunuzu, herhangi birine söylemek için bile ne boktan bir laf*. Yine de o kopyaları saklamıştı. Onları bir kutuya koymuş ve bir şekilde tavan arasına çıkarmıştı. *Nasıl?*

Lily kutudan başka bir şey daha çıkardı: kırılmış ve plastik bir kapta muhafaza edilmiş bir gazete köşe yazısı. "Bunu da saklamış. Kitaplardan birisinin arasına koymuş."

New York Times'in haberiydi. Meg'in hatırladığından daha uzundu, neredeyse yarım sayfaydı. Eski oturma odasında gülümseyen, diş telleri parıldayan kendi resmine baktı. *Kehanet*'in bir kopyasını tutuyordu.

Nathan onunla röportaj yapılmasına karşı çıkmış, annesi onu ikna etmişti. Nathan'ın annesine, *İsmimizi orada yayınlamayız* dediğine kulak misafiri olmuştu. *Kurtlar*, demişti. *Kurtlar*. O zaman bile. Olayı tamamen kendisiyle ilgili hale getirişi.

Paranoyası. Şöhretinin aklından çıkmayan tozu.

Nathan sonunda yumuşamış olsa da muhabirinin evlerine gelmesine karşı çıkmış ve bu yüzden Meg, röportajını üç bölüm halinde ve telefonla yapmak zorunda kalmıştı. “Bu fotoğrafı an-nem çekti,” dedi Meg. Şeffaf plastiğe dokundu. *Fotoğraf: Shira Lerner*. “Ne kadar mutlu göründüğümü görüyor musun?” Göz-leri kararmaya başladı.

Kızına baktı ve bakmamış olmayı diledi, gözlerinde hâlâ gözyaşı tehdidi vardı. Gözyaşlarından biri kaçarak yanağından aşağı süzüldü. Lily peçetesini masadan alıp Meg’e uzattı. “Özür dilerim anne.”

“Lily,” dedi Meg. “Sana kitaptan bahseden büyükbabam mıydı?”

Başını salladı. “Bir arkadaşım söyledi,” dedi. “Adı Carl. Bir-likte çalıştığı bazı insanlardan duymuş.”

Meg nefes aldı. Gözlerini ovuşturdu. “Arkadaşın Carl kaç yaşında?” diye sordu Meg. Biraz telaşlanmıştı. Daha önce 2000 yılından sonra doğan bir Carl’la hiç tanışmamıştı.

“Benim yaşımda,” dedi Lily. “Benim sınıfımdaydı.” Yanakları biraz kızardı. Meg bunu fark etti, kafasına bir şeyler daha ek-lendi.

“Carl sarışın mı?” diye sordu.

Lily’nin gözleri büyüdü. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bonnie,” dedi Meg. “Ondan haberdar olduğumu sanıyord-u.”

Lily nefeslendi. “Bilinecek bir şey yok anne,” dedi. “Bonnie beni işe bırakırken bir kez onunla gördü. Ve... Eh, belki şu sı-ralar ondan hoşlanıyor olabilirim. Ama o ara hoşlanmıyordum. Gerçekten.”

“Yeni bir arkadaşın olmasına sevindim.” Meg gülümsemeye, gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştı. Kızının ona bakış şekinden nefret ediyordu. “Sana bu kitaptan bahsetmediğim için özür di-

lerim,” dedi.

“Önemli değil,” dedi Lily. “Ben de sana Carl’dan bahsetmediğim için özür dilerim.”

“Sorun değil.”

Lily’nin telefonu çaldı. Kontrol etti. “Ah, kahretsin terapiye geç kalacağım.”

Meg ona arabanın anahtarlarını uzattı. Lily sırt çantasını aldı, sonra paltosunu almak için aceleyle dolaba yöneldi, Meg’in bakışları yazdığı kitaptan kutuya kaydı. Babasının el yazısına. “Bekle, Lily?”

“Evet?”

“Kutuyu tavan arasında nerede buldun?”

“Hasır masanın altında.”

“Hangi hasır masa?”

“Büyükbabamın bize verdiği. Hani şu üstünde mutlu yüz olan çirkin masa.”

“Ah,” dedi Meg. “Doğru ya.”

Lily bağırarak veda etti ve kapıdan çıktı. “Babandan o masayı atmasını istemiştin,” dedi Meg. “Bana attığını söylemişti.”

Ama Lily çoktan gitmişti.

ON

“Yani annene benden bahsettin,” dedi Carl.

“Evet.”

Eski liselerinin arkasındaki otoparkta, Carl’ın kamyonetinde oturuyorlardı. Lily arabasını onunkinin hemen yanındaki boşluğa park etmişti ve her şey çok gizemli geliyordu, sanki babasının sevdiği eski komplo filmlerinden bir sahne gibiydi. *Ak-babanın Üç Günü. Paralaksa. Başkanın Bütün Adamları.* Carl’a bu filmlerden bahsedecek olsa bile Carl’ın bunlardan herhangi birini dahi duyduğundan bile şüpheliydi. Carl’ın elektronik sigarasından küçük bir nefes ot çekti.

Lily normal yoldan ot içmeyi elektronik sigaradan içmeye tercih ederdi. Sağlıklı olduğu söylemezdi ama en azından sarılı esrarlar ezelden beri biliniyordu, tüm nesiller ergenliklerinde sarma esrar tütürerek hayatta kalmıştı. Elektronik sigara içerse Lily, bunun anında akciğer kanserine yol açtığını ve bir kez içen herkesin bir yıl içinde öleceğini duymaya her an bir gün uzak-taymış gibi hissediyordu.

Ama Carl bu aleti getirmişti, şık ve güzel görünümlüydü. *Kardeşim bunu Lennox’taki bir mağazadan aldı,* dedi hürmetkâr bir tonda, sanki ona Atlantis şehrinde deniz zümrütleri hediye edilmiş gibi. Buna nasıl hayır diyebilirdi ki?

Carl’a geri uzattı. “Bir süredir ona senden bahsetmeyi planlı-yordum,” dedi. Biraz yalan gibiydi ama neyse.

Carl bir fırt çekip bir duman bulutu çıkardı. “Umarım kulağına garip gelmez,” dedi. “Ama... gururum... okşandı.”

Lily gülümsedi. *Oyunlara hiç mi hiç girişmiyor.*

“Konu nasıl açıldı?”

“Ona yazdığı kitabı sorduğumda, bana kimin söylediğini bilmek istedi. Ben de senden bahsettim. Anlaşılan o ki Bonnie de ona senden bahsetmiş.”

Carl gülümsedi, gözleri parlıyordu. “Yani, şey gibi...”

“Ne?”

“Hiç.”

Lily pencereden dışarı baktı. Saat daha üç bile değildi ama gökyüzü şimdiden gün batımına işaret ediyor; bulutsuz mavilik, erimeye başlayan bir film parçası gibi kenarlarda turuncumsu bir pembeye dönüşüyordu.

Carl aleti Lily’ye uzattı. Lily neden olduğundan emin olmasa da küçük bir nefes daha çekti. Ya seni öldürecek ya da öldürmeyecek, değil mi? Ne kadar duman aldığı muhtemelen önemli değildi. Daha fazla içti. Carl’ın onu izlediğini hissediyordu.

Geri üfledi. “Ne oldu?”

“Tamam, yani... Düşünüyordum da,” dedi. “Kış tatili yaklaşıyor, değil mi?”

“Hı hı.” Lily ona aleti geri verdi.

“Bu da arkadaşlarının okuldan döneceği anlamına geliyor.”

Lily başını salladı.

“Yani... o zaman da beni hâlâ yanında isteyeceksin, değil mi?” Yüzünü buruşturdu. “Ya da istemeyeceksin. Eğer onlarla arayı kapatmak istiyorsan sorun değil. Ben sadece...”

“Neyi soruyorsun?”

Ona döndü, gözlerinde o ifade vardı. Erkeklerin seni öpmek istediklerinde takındıkları o ciddi bakış, sanki yemin etmek üzerelermiş gibi. “Hâlâ takılmak istiyor musun?” diye sordu.

“Resmi olarak mı?”

“Evet.”

Lily bunun deneyim, özgüven ve mükemmel kelimeler gerektiren bir an olduğunu biliyordu ama tutturmeye zamanlarda bile bunların hiçbirine sahip değildi. Bunun yerine onu öpmekle yetindi.

“Bu bir evet mi?” diye sordu Carl dudaklarını ayırdıklarında. “Çünkü biliyorum, üniversitede falan değilim ve başka erkekler de olabilir..”

“Dur,” dedi Lily. “Evet, istiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Tamam, şimdi sinirlenmeye başlıyorum.”

Carl ona sırtıttı ama sırtması çabucak kayboldu. “Kahretsin. Polisler,” dedi.

Daha kelimeler ağzından çıkarken Lily’nin tarafındaki cama bir şey çarptı, kamyonetten inmesini söyleyen bir adamın sesini duydu.

* * *

Lily elleri titreyerek kapıyı açtı. Yavaşça, dikkatlice kamyonetten indi.

İki polis vardı, biri kadın biri erkekti, ikisi de kısa saçlı ve aynalı güneş gözlüklüydü. Adamın kalın, koyu renk bir bıyığı vardı, kadın donuk pembe ruj sürmüştü ve her ikisi de tepeden tırnağa üniformalı deri eldivenliydi. Ekip arabası hem kamyonetin hem de Lily’nin annesinin Subaru’sunun arkasına yanaşmış, ışıkları yanıp sönerек onları engelliyordu. O ve Carl onların geldiğini nasıl fark etmemişlerdi?

“Ellerinizi başınızın üzerine kaldırın bayan,” dedi kadın, ruju soğuk güneş ışığında parlıyordu. Düşünceler Lily’nin zihninden hızla geçip birbirlerine çarpıyordu. *New York’ta sigara içmek yasadışı mıydı? Bir kamyonette sigara içmek yasadışı mı?*

Elektronik sigara eyalet dışından geldiği için mi yasadışı? Carl aleti ne yapmıştı?

Carl kamyonette yalnızdı. En azından koltuğun altına atabilirdi, belki bulamazlardı. Belki de en iyisi hiçbir şey yapmamasıydı.

Eğer isterlerse verirlerdi. Lily ne yapacağını bilemedi. Daha önce de kenara çekilmişti ama böylesi olmamıştı. Hiç arabadan inmesi istenmemişti, araba kullanırken bile. Yolcu koltuğundaydı. Araba park edilmişti. *Neler oluyordu?*

Lily'nin kolları titriyordu. Kamyonette paltosunu çıkarmıştı ve hava ince kazağından içeri nüfuz ediyordu. Dışarısı yirmi derece olmalıydı. Kadın polis onu çabucak yere yatırdı. Sonra ortasına başını salladı. Lily, Carl'a bakmak istedi. Nefes alışverişini normale döndürmek için onun yüzünü görmek istedi ama önüne bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkuyordu.

Polislere daha yakından baktı. İki de tanıdık gelmiyordu ki bu garipti. Bu kasabada sadece beş polis memuru vardı. Biri liseden yeni mezun olmuştu ve okul buluşmaları ile son sınıfın sonunda aldığı hız cezası arasında, diğer dördünü tanıdığından oldukça emindi.

Mount Shady ya da Boiceville'den olmalılar, diye düşündü. Ya da... eyalet polisi olabilirler mi? Eyalet polisi üniforması neye benzer? Eyalet polisleri park etmiş arabaları umursar mı? Park etmiş bir arabanın içindeydik. Neyi yanlış yaptım?

"Ehliyet lütfen," dedi kadın.

Lily yutkundu. "Sırt çantamda."

"Sırt çantan nerede?"

"Arabamda."

"Bu senin araban mı?" Adam Lily'nin annesinin Crosstrek'inin tavanına vurdu. "Başka bir deyişle, ruhsatı kontrol etsem üzerinde adın yazar mı?"

Lily kaşlarını çatdı. Kamyonete baktı. *Neden kimse Carl'la konuşmuyordu?*

“Soruyu tekrarlamamı ister misin?” Bıyığı o kadar kalındı ki neredeyse sahte duruyordu.

Lily boğazını temizledi. “Evet. Yani, hayır. Annemin. Bu annemin arabası.”

“Annenin adı ne?” diye sordu kadın.

“Meg Russo.”

“Anahtarlar lütfen,” dedi Bıyık. Ama Donuk Dudak çoktan Subaru’nun içine bakmaya başlamıştı bile.

“İçerideler.” Bunu şaka yapar gibi söyledi. “Kız anahtarları arabada unutmuş.”

“Çünkü hemen yanımdaydım. Arkadaşımın kamyonetinde.”

Donuk Dudak, Subaru’nun kapısını çekip açtı, torpido gözünü açtı. Ruhsatı bulup adama uzattı.

“Magnolia Lerner Russo?” diye sordu Bıyık.

“Evet, efendim.”

Adam ona sırtıttı.

“Affedersiniz!” Carl kapısını açtı. “Ben aslında kamyonetin şoförüyüm ve...”

“Evlat, senden arabaya geri dönmeni ve kapıyı kapatmanı isteyeceğim.”

Kapıyı kapat, Carl.

Birkaç saniye sonra kapattı.

“Ben... Memur bey... neyi yanlış yaptığımı sorabilir miyim?” diye sordu Lily.

Kadın ona sırtıttı, donuk dudakları parlıyordu. “Ne sormak istiyorsan sorabilirsin.”

Bıyık arabanın sürücü tarafına doğru ilerleyip bagajı açtı. “Bagajı açabilir misiniz, lütfen, bayan?”

Lily titrek bacaklarıyla arabaya doğru yürüdü, ensesini ısıran güçlü bir rüzgâr vardı. *Belki de “lütfen” iyiye işarettir. Bel-*

ki de bayan iyiye işaretler. Eğilip bagajı açtı, sonra da arabadan uzaklaştı. Bundan sonra ne yapacağından emin değildi.

Donuk Dudak, Lily'nin sırt çantasını karıştırıyordu. "Bu ne?" diye sordu.

"Ne?"

Bir paket tampon çıkarıp üstünü açtı. Hepsini çekip çıkardı ve kaldırıma bıraktı.

Neden?

Lily'nin bakışları, bagajını karıştıran ve Carl'ın kendisi için getirdiği projektörü alan erkek polisten, sırt çantasını taşıyan kadına, kamyonetten onu izleyen Carl'a, yüzünün gölgesine kaydı. Kendini yine o eski komplo filmlerini düşünürken buldu. Hızlı kesitler. Babası bir keresinde ona, *Kurgular dengeni bozmak için tasarlanır, demişti. Kötü bir rüya görüyormuşsun gibi hissettirmek için.*

Kadın Lily'nin sırt çantasından bir dudak parlatıcısı çıkardı, Bonnie'nin iki hafta önce ona verdiği erken Noel ikramiyesiyle Sephora'dan internette aldığı pahalı bir markaydı. *Hepsini hediyelere harcama, demişti Bonnie. Kendine seni özel hissettirecek bir şey al.*

Kadın kabı açtı ve aplikatörün ucunu koklayarak içine baktı.

"Ne aradığımı biliyorsun," dedi. "Biliyorsun değil mi?"

Aslında bilmiyorum, demek istedi Lily. Ama sessiz kalacak kadar akıllıydı. İnternette yeterince tutuklama videosu görmüştü. Sessiz olmaktan başka bir şey yaparsan işlerin asla iyi bitmeyeceğini biliyordu. Kalbi çarpıyordu. Boğazında, kulaklarında, yüzünde hissedebiliyordu. Dişleri takırdıyordu. Dudakları soğuktan uyuşmuş ve burnundaki tüm hissi kaybetmişti ama yine de terliyordu. Kaldırdığı kollarının altında birikiyor, göğüs kafesinden aşağı süzülüyordu.

Bıyık kamyonete doğru ilerledi. Lily göz ucuyla onun Carl'ın camına vurduğunu ve duyamadığı bir sesle sorular sorduğunu

gördü. Donuk Dudak, Lily'nin ehliyetini bulmuş, iki eldivenli elinde tutuyordu. "Lily Elizabeth Russo?"

"Evet?"

"Magnolia ve Justin Russo'nun kızı?"

Lily kaşlarını çatı. "Şey, o Meg adıyla tanınır. Ve babam birkaç ay önce öldü..."

"Bunu sormamıştım."

"Özür dilerim." Lily'nin gözleri yaşarmaya başladı. Bakışları kadının yüzünden rozetine doğru kaydı. Yaka kartı takmıyordu. *Neden yaka kartı takmıyordu?*

İsimsiz polis Lily'nin ehliyetini elinde tutuyor ve sanki sahibine ihanet etmesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Eldivenlerinden birinin serçe parmağı düğümlemişti. Lily parmağını birini vururken ya da öldürürken mi kaybettiğini merak etti. *Ağlama, ağlama, ne yaparsan yap...*

"Nathan Lerner'in torunu."

"Ne?"

"Büyükbaban Nathan Lerner mı?"

"Evet."

"Sizinle mi yaşıyor?"

"Ne? Hayır."

"Peach Tree Sokağı'nda no. 2221'de yaşıyorsunuz."

Bıyık da ona katıldı. "O adreste bir sürü iki var," dedi ortağına. Lily onun yaka kartını gözleriyle aramaya koyuldu. Onda da yoktu. Bu yasadışı değil miydi? Lily tutuklanacağını, vurulacağını ya da daha kötüsünü düşünmeseydi bunu ona sorardı; her ikisine de sorardı.

Bıyık başıyla kamyoneti işaret etti. "Çocuk iyi. Hikâyeler uyuşuyor."

Donuk Dudak, Lily'ye sırt çantasını uzattı. "Okul özel mülktür," dedi. "Sizi izinsiz girdiğiniz için tutuklayabiliriz ama bir uyarıyla kurtulmanıza izin vereceğiz."

Lily ona, aynalı gözlükteki kendi çarpık yansımasına ve kadının gülümseyen rujlu ağzına baktı. Buraya park etmeleri yasadışı değildi. Bunu o da biliyordu. Herkes bilirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“İkiniz de buradan kendi araçlarınızla çıkabilirsiniz,” dedi erkek polis. “Belki burası yerine takılmak için güzel bir alışveriş merkezi bulursunuz.” Güldü.

Lily gülmedi. Bu şakanın ne olduğunu anlayamadı. Tamponları hâlâ kaldırımın her tarafına dağılmış durumdaydı. Dikkatlice çömelip onları topladı ve kutuya geri koydu.

Arabasına binerken, Donuk Dudak ona sevimsiz ve sahte iyi niyet gösterisi yaptı.

“Dikkatli sür, Lily Elizabeth Russo,” dedi. “Mutlu Noeller.”

* * *

Carl Lily’nin her şeyi toplamasına yardım etmeye çalıştı, bu da Lily’nin kendini daha da aşağılanmış hissetmesine neden oldu. “Lütfen kamyonete geri dön, Carl.”

“Sana ne dediler?”

“Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?”

“Elbette,” dedi. “Seni işe kadar takip edeyim mi?”

“Kulağa hoş geliyor.”

Carl kamyonete geri bindi.

Lily tampon kutusunu sırt çantasına tıktırırken yüzünün kızardığını hissetti.

Direksiyona geçip otoparktan çıkarken ceketini Carl’ın kamyonetinde unuttuğunu fark etti. “Harika,” diye fısıldadı. Lily hayatında hiç bu kadar üşümemişti. Ensesinde kurumuş bir ter tabakası vardı ve buz tutmuş gibi hissediyordu. Dişleri takırdıyordu. Parmak uçları mosmordu. Isıtıcıyı sonuna kadar açtı ve parmaklarını direksiyonu kavrayarak ısınana kadar havalandırmanın yuvaları arasına soktu. Sonra arabayı sürmeye başladı.

Az önce başına gelenleri düşünmek istemiyordu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Neredeyse Spotify'ı açacaktı, ama söylenen ya da okunan şarkı sözleriyle başa çıkamazdı. Bunun yerine kaloriferi dinledi; sonsuz bir iç çekişin andıran uğultusunu.

* * *

Lily arabayı Divine Vintage'ın bir bina sırası ötesine, Carl da onun arkasına park etti. Camına doğru yürüdü. Ceketini kaldırdı, "Bunu unutmuşsun," dedi.

Lily arabadan indi, ceketini aldı ve hızla giyindi, fermuarını çenesine kadar çekti.

İkisi de hiçbir şey söylemeden dükkâna doğru yürümeye başladılar, ağızlarından çıkan nefesler, ince beyaz buharlar halinde havaya karışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Carl.

"Sanırım." Lily ona baktı. "Az önce ne olduğunu anlamadım Carl."

Carl başını salladı. Tereddütle kolunu Lily'nin omzuna attı. Lily ona yaslandı.

"Polisler kafayı yemiş," dedi Carl usulca.

"Doğru. Ama bu daha da ötesiydi. İkinin de isimlikleri olmadığını fark ettin mi? Bildirsek bile onları bulamazlar."

"Muhtemelen tarif edebiliriz..."

"Onları bildirmek istemiyorum," dedi kız. "Sadece olanları unutmak istiyorum."

"Muhtemelen canları sıkılmıştı," dedi Carl. "Birkaç çocuk gördüler. Esrar içtiğimizi düşündüler ve bizimle uğraşmaya karar verdiler."

Lily ona baktı. "Aletini aldı mı?"

"Ne?"

"Polis. Seninle konuştuğunu gördüm."

"Ah, doğru. Hayır." Carl elini çekti.

“Oh, rahatladım,” dedi Lily. “Yani sadece ehliyetini mi istedi?”

“Evet.” Carl kaldırıma bakarak omzundaki elini gevşetti.

“Sana ne dedi?”

“Ha?”

“Polis. Bıyıklı. Seninle konuşuyordu. Ne dedi?”

Carl’ın kolu yanına düştü. Dönüp ona baktı ama sadece bir saniye, gözlerinde garip bir ifade, bir tür utanç vardı. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, Lily,” dedi. “Sorun olur mu?”

Lily, Donuk Dudağı düşündü; ailesini, dedesini sorarken sesindeki alaycı tonu. Lily’yi ağlatmaya ne kadar yaklaştığını... Üstelik bunun için basit sorular sorması yetmişti. Carl önüne baktı, çenesi kasılmıştı, gözleri parlıyordu ama soğuktan mı yoksa düşüncelerinden mi emin değildi Lily. Kolunu tekrar omzuna atmasını istiyordu, ama Carl o anda ona yaslanamayacak kadar zayıf görünüyordu.

“Tabii ki sorun değil,” dedi Lily.

ON BİR

“Kılıcı al, Prenses,” dedi Bronz Lord.

Iyanla söyleneni yapmaya çalıştı ama kılıç hayli ağırdı. Iyanya salgından zayıf düşmüş, kederden daha da hastalanmıştı. İki yıl. Tamamı bundan ibaretti. İki yıl bu sinsî kötülükle geçmiş ve sevdiği herkesi kaybetmişti.

Annesinin cansız bedenine bakarken, okyanuslar yükselip gökyüzü ısınmadan ve Büyük Yangınlar havayı kül bulutlarına çevirip Canavarların Hükümdarlığını getirmeden evvel, salgının onu da alıp götürmesini dilemişti.

“İkilerin Yılı’nın son ayı,” dedi Bronz Lord. “Kehaneti görmezden gelmemelisin.”

Lily henüz işten dönmemiş ve Meg evde tek başına kalmıştı. Yeniden düzenlenmiş bodrum katında, kanepede oturmuş kendi kitabını okuyordu. Kitabı, babasının kutusundan çıkmış ve nedenini bilmediği bir şekilde tavan arasına konmuştu. Sara Beth onu yirmi dakika önce işten eve bırakmıştı. Claire Cas-sadine’in draması dışında, iş günü epey keyifli geçmişti. Ama Meg bunu takdir edecek durumda değildi. Hem de hiç. Bütün öğleden sonra dikkati dağınık ve gergindi. Bu his onu yavaşça, ahtapot kolları gibi sarıp sarmalamıştı. Fısıldıyordu. *Peşindeyiz.*

Bir ara, tezgâhın arkasında çalışırken, izlendiği hissi o kadar güçlenmişti ki çılgık atacağını sanmıştı. Tabii başını kaldırıp baktığında pencerede iki yabancı görmüştü, telefonlarını kaldırmışlardı...

Yardımcı olabilir miyim?! Kapıyı açarak tehditkâr bir şekilde sormuş ve sadece Sara Beth'in pencereye yerleştirdiği, Dickens ailesinin Noel dekorasyonunu fotoğraflamakla meşgul genç çifti korkutmuştu.

Çılgın bir müşterinin ona bunu yapabileceği düşüncesi... Ama elbette onu dengesiz hissettiren sadece Claire Cassadine değil, Justin olmadan işe dönmekti. Justin olmadan yemek yemek, nefes almak, uyumak, yaptığı her şey. Justin onun normaliyken, hayat normale dönebilecekmiş gibi davranmaya çalışmak... Justin onun hayatıydı.

Bonnie, bunların zaman alacağını söylemişti. Dr. Cody de benzer bir şey söylemişti. İkisi de haklıydı. Ama Meg'in o kadar zamanı var mıydı? Bonnie, kırk beş gün sonra her şeyin daha kolay olacağını söylemişti ama işteki değil kırk beşinci gününü, ikinci veya üçüncü gününü dahi hayal edemiyordu...

Keşke daha yavaş sürseydim. Keşke Mazda'daki o serseriler dikkatimi dağıtmasaydı. Keşke Impreza'yı yola çıkarmadan önce başka bir tamirciye götürmeyi akıl etseydim.

Meg düşüncelerini susturdu. Gözlerini kapattı ve derin nefes aldı. *Benimle birliktesin*, dedi Justin'e zihninde. Çünkü bu düşünce bugün ona iyi gelmişti. *Her zaman benimle olacaksın.* Bunu tekrar tekrar düşündü. *Benimle birliktesin.*

* * *

Meg sakinleşince okumaya geri dönmeye çabaladı, ama birkaç cümle sonra gözleri daldı. *Tanrım, bu kitap ne kadar da iddialı...*

Dürüst olmak gerekirse, Nathan'ın haklı olabileceğini düşündü. Bu kitap Meg'in de pek hoşuna gitmemişti. Büyük Yangınlar, salgın ve abartılı dünya kurgusu. İkilerin Yılı (bu ne anlama geliyorsa).

Hayal ettiği lordlardan bahsetmeye bile gerek yoktu, hepsine

damarlarında akan değerli metallerin isimleri verilmişti...

Ne halt düşünüyordum ki?

Başlık sayfasına, ithaf kısmına geri döndü. *Anne ve babama.*

Bir de önsöz vardı, çünkü o zamanlar okuduğu tüm kitaplarda, gerçekten iyi kitaplarda önsöz olurdu. Meg'in önsözü, Prism'in "Pearly Gates" şarkısından birkaç satırdı.

Bana bak, bilgime, ateşime bak.

Aceleyle bu bahçeyi yakacağım, meyvelerini tadı için çalacağım!

Neden bu satırları seçtiğini hatırlamıyordu. Ama muhtemelen kitabı sadece annesine değil, her iki ebeveynine de ithaf ettiği için seçmişti. Başta böyle bir hikâye anlatmaya karar vermesinin ve ortaokul ile lise birinci sınıf arasındaki yaz tatilinde bir ayda tüm romanı yazabilmesinin nedeni de buydu. Hikâyenin konusu, ateşten terler gibi vücudundan dışarı çıkmıştı.

Çünkü babasının eski şarkılarını dinlemişti. Altın saçlı kraliçeler, ateş püskürten ejderhalar ve kale kapılarına hücum eden cesur şövalyeler hakkında yazdığı şarkı sözlerini. Onun gençlik yıllarındaki konser videolarını izlemişti; sakallarını, orta çağ tarzı uzun saçlarını, üstündeki Merlin cüppesini, bas gitarından karmaşık melodiler çıkarırken etrafında ve grup arkadaşlarının üzerinde birer sihir gibi patlayan piroteknik gösterileri. Tabii ki bunların hepsi albüm ve bilet satmak içindi. O zamanlar progresif rock seven aynı ezik tipler Dungeons & Dragons oynardı ve tüm tuhaflıklarına rağmen Nathan, her zaman kurnaz bir iş adamı olmuştu. Meg bunu şimdilerde anlayabiliyordu. Ama Meg çocukken kılıç ve büyücülük gösterilerini babasının gerçekten önemseydiği; eğer çaba sarf ederse, kendisinin de bir parçası olabileceği bir şey sanırdı.

Dikkatini çekmeye çalışıyordum, baba.

Meg bitkin bir şekilde, derin bir nefes aldı. Milyonuncu kez, Justin'in yanında olmasını ve bunu yüksek sesle tartışabilmeyi

diledi. Ona kitapların bulunduğu kutunun tavan arasında ne aradığını, neden ona hiç bahsetmediğini, babasının onu, Meg'in babasıyla aynı odada olmaya dayanmadığı ama yine de iyi olduğundan emin olmak istediği günlerde, Justin'in tek başına yaptığı ziyaretlerden birinde verip vermediğini sormak istedi.

Eğer olan biten buysa, Justin kutuyu hiç açmış mıydı? Kitabı okumuş muydu? Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca, Meg ona *Kehanet*'ten sadece bir kez bahsetmişti. İthaca'daydılar, birbirlerine sıırıslıklam aşık ve biraz da sarhoş halde İki Gerçek Bir Yalan oynuyorlardı. *On beş yaşında bir roman yayınladım. Fransa'ya hiç gitmedim. Seninle tanıştığımda bakireydim.* Justin, baki-relik kısmının yalan olduğuna gayet emindi ama Meg'in, kendi deyimiyle, "başarılı bir genç yazar" olmasına yine de şaşırmıştı. Meg, *Kehanet* hakkında çok fazla soruya cevap vermekten kaçınmış ve sanki yazdığı tek kitap, bir dükkândan çaldığı ruj ya da içtiği bir şişe böğürtlen likörüymüş gibi onu lisede yaptığı aptalca bir şey gibi nitelendirmişti.

Umurumda değil, demişti Justin. Sen bir kitap yazmışsın, ben de onu okumak istiyorum.

Hayır.

Neden?

İlk olarak, baskısı yok, bu yüzden okuyamazsın. İkincisi de berbat.

Ama Meg bundan pek de emin değildi. *Kehanet*'in iyi mi yoksa berbat bir kitap mı olduğunu bilmiyordu; sırf gerçekten kendi zevkine uygun olmadığı için değil, aynı zamanda kitabın konusu, annesi bir virüs nedeniyle ölen bir prenses hakkında olduğu için. Meg'in annesi de kitabın yayınlanmasından iki yıl geçmeden, benzer koşullarda vefat etmişti. Böyle bir kitap hakkında nasıl objektif olunabilirdi? Bu durum kötü talihten öte başka nasıl düşünülebilirdi?

Meg, *Kehanet*'ten yeterince sıkılmıştı. Açık kutu hemen ya-

nında zeminde duruyordu ve Meg elindeki kopyayı diğer kopyaların üzerine koydu. Kapağı tekrar kapatmak üzereydi -bir daha asla bakmayacak ve üzerine düşünmeyecekti- ama kutunun sağ alt köşesine sıkışmış bir şey fark etti.

Meg parmak uçlarıyla onu çekti. Çıkarmaya çalıştı ama ayağa kalkıp iki elini de yanlarına koyup onu kutunun kenarından yavaşça yukarı doğru çekene kadar yerinden kıpırdamadı. Sonunda onu çıkardı. İçinde zarflar gibi görünen şeylerle dolu bir karbon dosyaydı, içindekileri sabit tutmak için etrafına birkaç parlak renkli lastik bant sarılmıştı.

Meg dosyayı sehpaya bıraktı, lastik bantları tek tek çıkardı, sonra bu küflü, kokuşmuş bir kokuya sahip kalıntı yığınına dikkatlice çevirdi.

Nathan, klasörün kapağına kalın kırmızı mürekkeple bir şeyler yazmıştı. Meg okudu. “Ah, baba,” diye fısıldadı, “neden sadece normal biri olamıyorsun?” Babasının blok harflerle yazılmış, öfkeli, kendi gibi aceleci ve kaba yazısına gözlerini dikti.

KURLAR (KANIT!!!)

* * *

Bunlar Kurlar, diye düşündü Meg. Şeytani, Yahudi karşıtı topluluk bunlar.

İlk bakışta anlayabildiği kadarıyla bu, hayran mektupları ya da bir hayran mektubunun tam tersi her neyse onlarla tıka basa dolusu bir klasördü. Claire Cassadin'e çok benzeyen insanlardan gelen eski kafalı nefret mektupları; hayatlarında meydana gelen üzücü gelişmeler için birini, herhangi birini suçlamak isteyen yalnız bireyler. Haddinden fazla asit kullanımından sonra “Pearly Gates”i haddinden fazla dinlemiş, zavallı ruhlar. Merlin gösterisini fazla ciddiye alan eski hayranlar. Hatta içlerinden biri zarfın üzerine Nathan'ın adından sonra parantez içinde BAŞ

BÜYÜCÜ yazmıştı, sanki posta görevlilerinin doğru Nathan Lerner'a ulaştığından emin olmalarına yardımcı olabileceğini düşünmüş gibi. Dosyada çok fazla mektup yoktu, onlardan belki en fazla bir düzine vardı. Hepsi de Nathan'ın New York'taki eski posta kutusuna gönderilmişti; Nathan Meg'in çocukluğunun geçtiği evi satıp Catskills'in vahşi doğasına taşındığı yıllara kadar bu kutuyu kullanmıştı.

Meg bir zarf çıkardı: Bir zamanlar parfüm sıkılmış ve hâlâ o kokunun izlerini taşıyan, 1992 Frankenmuth, Michigan posta damgalı pembe bir zarf.

Meg zarfın içinden kırışık bir daktilo kâğıdı çıkardı. Ortasına bir dergi fotoğrafı yapıştırılmıştı; Shira, Nathan ve anaokulu çağındaki Meg'in bir Prism şovunun kulisinde çekilmiş ve Meg'e kalırsa *Creem'de* yayınlanmış eski bir fotoğraf. Gösteriyi hatırladı. Madison Square Garden'daydı. Prism, Yes'in açılışını yapıyordu. Epey heyecan vericiydi. Fotoğrafçıyı, onun İngiliz aksanını hatırlayabiliyordu. *Gülümse canım*, demişti ona.

Ama fotoğraf... Onu kim kestiye yıllarca saklamıştı. Bu daktilo kâğıdına bantlamış ve Shira'nın yüzünün üzerine büyük kırmızı bir X çizmişti. Meg posta damgasına tekrar baktı. 4 Aralık 1992. Annesinin ölümünden yaklaşık üç ay sonra. Fotoğrafın altına birisi, *RAB DİYOR Kİ İNTİKAM BENİMDİR* yazmıştı.

Bir an durup düşününce aptalcaydı. Ama kendinizi Nathan'ın yerine koyarsanız, onu kaybettikten hemen sonra... Hissetmiş olması gereken acı. Öfke...

Meg yetmişli yılların ortalarına kadar uzanan diğer mektuplara bakmaya başladı. En eskisini çıkardı; bir tür manifestoydu, daktiloyle ve tek satır aralıklarla yazılmıştı. İlk paragrafı okudu:

Baş Büyücü NATHAN LERNER: Ne yaptığınızı biliyoruz. Müziğinize koyduğunuz gizli mesajları biliyoruz. Büyülerinizin neden olduğu hasarı ilk elden biliyoruz. PEARLY GATES

tarafından yapılanları. Grup arkadaşlarınız SATANİK YÖNTEMLERİNİZDEN habersiz ama biz GİZLİ RİTÜELLERİ biliyoruz. HAYVAN KURBANINI, hayvanlara yaptığınız gibi onları da kurban edebilmeniz için GENÇLERE yönelttiğiniz İNTİHAR MESAJLARINI biliyoruz. En derin arzunuz ONLARIN KANINI KULLANMAK. Dindar insanlarla aynı havayı solumaya layık değilsiniz. SİZİ TAKİP EDECEĞİZ VE SİZE ACI ÇEKTİRECEĞİZ.

Bu satırlar yine bir açıdan komikti. Cennete ya da cehenneme hiç inanmamış nevrotik babasının gizli ayinler yaptığını, Şeytan'a hayvanlar kurban ettiğini düşünmek. Bir başka açıdan, son derece de ürkütücüydü. Bir başka açıdansa kesinlikle “yine yeniden Kennedy” değildi. İşte bu yüzden Nathan'ı arayıp bu klasörü bulduğunu söylemeyecekti. Tiyatral yeteneği her zaman sahnenin çok ötesine uzanmıştı ve bugün onu tekrar heyecanlandırmamayı tercih ederdi, özellikle de öksürüğü varken.

Klasördeki tüm mektupları çıkardı, zarfları babasının özenle sakladığı *New York Times* köşe yazısı ile birlikte masanın üzerine yan yana koydu. Onları saydı. On bir tane vardı. Altısı yetmişli yıllardan ve seksenlerin başından, bunlardan sonuncusu Prism'in dağıldığı ve Nathan'ın ailesini Elizabethville'e taşıdığı 1982 yılındandı. 1990'dan 1993'e kadar olan diğer beş zarfın ön yüzünde kırmızı işaretler vardı, muhtemelen Nathan tarafından atılmıştı. Bunlardan ilkini, üzerinde 8 Eylül 1990 yazan lavanta rengi zarfı açtı. Mektubu çıkarıp okudu: *Senin yumurcak bir kitap yazmış. İçinde şeytani mesajlar da var mı? Eminim vardır. Bunu ona ödeteceğim. İntikam benimdir, pis Yahudi.* Tek boynuzlu atlı kâğıda yazılmış kıvrımlı, kadınsı bir yazıydı. Yine o İncil alıntısı. *İntikam benimdir.* Babasının bu delilerin organize olduğuna inanmasının sebebi de bu olabilirdi.

Yine de öyle özgün bir ifade sayılmazdı. Mektubu zarfa geri

koydu ve mektubun yazarının (görünüşe göre Coeur d'Alene, Idaho'dan biri) *Kehanet*'i nasıl öğrendiğini merak etti. Ama cevap tam önünde duruyordu. *New York Times*'taki köşe yazısı Eylül 1990'da çıkmıştı. Babasına ve grubuna defalarca atıfta bulunulmuştu. Doksanların başındaki mektuplardan birkaçını daha kontrol etti. Hepsi nefretle dolup taşıyordu. Hepsi de kitabından bahsediyordu. Mektuplardan birinin yazarı, Nathan'ın yeni nesil satanistlerin beynini yıkamak için kitabı aslında onun yazdığını iddia ediyordu.

Zihninde babasının sesini tekrar duyabiliyordu; diğer odadan annesini tersliyor, Meg'in röportaj vermesine mani olmak için onun yanında durması için yalvarıyordu. *Adımızı oraya yazamayız. Kurtlar, Shira! Kurtlar!*

New York Times'teki köşe yazısından iki yıl ve Shira'nın ölümünden üç ay sonra, Nathan postalarını karıştırırken ailesinin bir fotoğrafını bulmuştu; karısının yüzüne çarpı atılmıştı ve İncil'den intikamla ilgili bir alıntı vardı. Kötü zamanlamaydı, evet. Ama bu durumu çok daha fazlası olarak görmüştü, Meg farkındaydı. Nathan'a göre bu, paranoyak olmadığının deneysel bir kanıtıydı. Topluluk vardı. Shira'yı onlar öldürmüştü. Frankenmuth, Michigan'dan gelen bir mektup, ihtiyaç duyduğu tüm delildi. Gizlenmeliydi. Kaçmalıydı.

Nathan 1999'da Gizli Bahçe'yi Meg'e ve Justin'e düğün hediyesi olarak verdiğinde ona, *Annen öldüğünden beri burayı devralmanı istiyordum*, demişti. Bir yıl içinde aile evini satmış ve Catskills'e taşınmıştı. *Orası benim yokluğumda senin için daha güvenli bir yer olacak.*

Ne demek istiyorsun baba?

Sana söylersem bana inanmazsın, öyleyse ne anlamı var?

Meg zarflara baktı, bu küçük isimsiz mektuplar kümesi, hepsi de uygun şekilde damgalanmıştı, uygun posta ücreti vardı. Babasının bunca yıldır saklandığı insanlardı. Saplantılı, gizli

mesajlar bulmak için plak albümlerini geriye doğru çalan bir avuç insan; çocuklarının onlardan nefret etmeleri yüzünden kendilerini suçlamak yerine bu nefreti sağlayan şeyin onların beyinlerini yıkayan rock şarkıları, video oyunları ve filmler olduğuna inanmayı tercih eden ebeveynler. Kendilerini dışlayanlardan nefret etmek için çaresizce bir neden arayan münzevi tipler. Kaçıklar.

Meg başını salladı. Babası da bazı açılardan o kaçıklardan farklı değildi; mantıksız korkularının onu ele geçirmesine, onun adına karar vermesine ve hayatına yön vermesine göz yumuyordu. *Neden mektupları polise göstermedin ki?* diye düşündü Meg. Ama bu saçma bir soru olurdu. Nathan polislerden her zaman, muhtemelen hayalindeki çeteden bile daha fazla korkmuş ve onlara hiç güvenmemişti.

Garaj yoluna giren bir arabanın sesini, mavi taşlı patikadaki ayak seslerini duydu. Saatine baktığında akşam altı olduğunu ve Lily'nin işten eve dönme vaktinin geldiğini gördü.

Meg zarfları üst üste koydu. Onları dosyaya geri koymaya başlarken içinde daha önce fark etmediği bir şey gördü: Haziran 1980'den sararmış, solmuş bir *New York Post* kupürü. Başlığında *HAVALİMANI SALDIRISINDA BASÇI YARALANDI* yazıyordu, Nathan'ın bir sağlık görevlisine yaslanmış, gözü şişmiş halde, yüzünün yan tarafından kan akarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. "Tanrım," diye fısıldadı Meg. Önce başlığı okudu ve sandalyesine geri oturdu, ön kapı açıldı, Lily "Ben geldim!" diye seslendi.

Prism grubundan rockçı, JFK'nin uluslararası terminalinde bagaj alımında beklerken üç adam tarafından saldırıya uğradı.

Lily bodruma indiğinde Meg köşe yazısını okumaktaydı.

"Anne? Ne yapıyorsun?"

Meg'in ağzı kurudu. Başı döndü, bakışları babasının resmine takıldı. *Çok fazla kan.* Sağlık görevlisinin onu sabitleyen tutuşu.

Arka plandaki bagaj karuseli. Sonunda başını kaldırıp kızına bakabildiğinde, eli sanki uçup gitmesini engellemek istercesine kupürün üzerinde kaldı. “Haklıymışsın,” dedi Meg Lily’ye sonunda. “Bu farklı bir Kennedy imiş.”

Lily, Meg’in yanına oturdu ve ona *New York Post*’taki, bir görgü tanığının üç gencin “birdenbire ortaya çıktığını” ve Nathan’ı yumruklarken, tekmelerken ve hatta ısırırken ona “hakaretler yağdırdıklarını” anlattığı yazıyı okudu. Güvenlik görevlileri adamları Meg’in babasının üzerinden çekip aldığı anda babasının burnu kırılmış, gözü morarmış, birden fazla kaburgası kırılmış ve böbrekleri hasar görmüştü. “Adamlardan biri, on dokuz yaşındaki Todd McNally, polise ve çevredekilere şöyle haykırmış, ‘Hepinizi koruyoruz. Nathan Lerner kötü biri. O şeytanın bir müridi.’” diye okudu Meg.

Lily’nin gözleri büyüdü.

“Şu anda Lenox Hill Hastanesi’nde yaraları için tedavi görüyor,” diye okumaya devam etti Meg, “müzisyen aşağıdaki açıklamayı yaptı: “Kennedy’de başıma gelenler talihsizdi. Prism’in Bottom Line’da vereceği konserin ertelenmesi gerekecek olsa da beklentiler tamamen iyileşeceğim yönünde. Bir süre dinlenecek ve ailemle birlikte zaman geçireceğim. Saldırganlar hakkında suç duyurusunda bulunmayacağım.”

Meg makaleyi masaya geri koydu ve ikisi de uzun süre yazıya gözlerini diktiler; sanki başka bir yere baksalar sararmış gazete kâğıdı alev alıp tüm evi yakacakmış gibi.

“Neden suç duyurusunda bulunmamış?” diye sordu Lily sonunda.

“Bilmiyorum,” dedi Meg.

“Sana bundan hiç bahsetmedi mi?” diye sordu Lily. “Tüm hayatın boyunca?”

Meg başını sallarken, saldırının gerçekleştiği uzun zaman öncesini düşünmeye çalıştı; babası grubun Avrupa turnesinden dönmüş, annesi onun bir amfi kabloşuna takılıp düştüğünü söylemişti. Meg sadece dört ya da beş yaşındaydı ve bu yüzden anıları bulanıktı.

Annesinin ona çocukların babalarını ziyaret etmek için hastaneye girmelerine izin verilmediğini ama endişelenmemesini, babasının yakında eve döneceğini söylemesi dışında gerçekten kavrayabileceği bir şey yoktu. “Bu konuya dair hiçbir şey söylemedi,” dedi Meg. “Annem de babam da söylemedi.”

“Seni korumak istemişler,” dedi Lily.

Meg de başını sallasa da babası hiç böyle bir şey, onu her şeyden koruma dürtüsünü hissettirmemişti; kendi çirkin, rahatına düşkün ruh hali de buna dahildi. “Sanırım öyle.”

Lily masaya baktı, dosyanın içindekiler düzgünce istiflenmişti. Zarflardan birini alıp içinden bir mektup çıkardı. Okudu, sonra yüz ifadesi hiç değişmeden yerine koydu. “Bütün bunları nereden buldun?”

“Tavan arasından getirdiğin kutuda.”

“Eski nefret mektuplarını senin kitabınla birlikte mi saklıyormuş?”

“Görünüşe göre.”

“Neden?”

“Büyükbabanın neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum,” dedi Meg.

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi Lily, “hiç sormadın.”

Meg buna itiraz edemedi. Lily’nin öğle yemeğinde söylediği gibi, bu bir tavır değil, bir gözlem. Ve doğru bir gözlem.

Meg babası hakkında daha çok şey bilmeliydi. Bilmemesi bir dereceye kadar da onun hatasıydı. Narsist Nathan Lerner’ı, onun ruh hali değişimlerini, saçmalıklarını, sık sık girdiği paranoyak döngüleri ve kendisini herhangi bir şey için sorumlu

tutmayı reddedişini göz ardı ederek geçirdiği bunca yıl. Meg, kendi akıl sağlığı için Nathan'ı dışladığı onca yıl boyunca onun gerçekte kim olduğunu, bu dayağın ona neler yapmış olabileceğini, onu her daim tanıdığı sorunlu ve rahatsız edici kişiye nasıl dönüştürmüş olabileceğini gözden kaçırmış olmalıydı. İşte şimdi babası gözünün önündeydi. Ailesinde Lily'den başka geriye kalan tek üye Nathan'dı.

Babamla gerçek bir konuşma yapmamızın zamanı geldi, diye düşündü.

ON İKİ .

Akşam yemeği için Lily iş yerinde internetten bulduğu bir tarif-
le vegan enchilada* yaparken, annesi sürekli, "O kadar zahmete
girmene gerek yoktu," deyip durdu. "Dışarıdan da sipariş ve-
rebilirdik..." diyerek Lily'yi biraz kızdırdı. *Sadece teşekkür et ve
konuyu kapat. Anlarsın ya?*

Hem zaten bu bir zahmet değil, terapiydi. Öğleden sonra o
polislerle yaşadıklarından sonra Lily'nin kendini makul; başı,
ortası ve sonu olan bir işe vermesi lazımdı. Ayrıca kimseyle
konuşmak zorunda kalmayacağı bir şey yapması gerekiyordu.
Yemek hazırlamak da tıpkı bir şarkı çalmak gibi bu amaca uyu-
yordu. Annesinin mutfaktan çıkmasını; ona yardım etmeye ça-
lışırken etrafında telaşla dönmesini, sanki Lily fasulye ısıtmak
değil de uçurumdan bungee jumping yapmak üzereymiş gibi
bunu yapmak istediğinden emin olup olmadığını sormasını en-
gellemek için yapabileceği tek şey buydu. *Bazı insanların seni
rahat bırakmasını sağlamak neden bu kadar zor?*

Lily iç çekti. Pico de gallo** dışında her şeyi hazırlamıştı, onu
da neredeyse bitirmek üzereydi. Kesme tahtasının üzerinde bir
yığın doğranmış domates vardı, mücevher gibi parlıyorlardı ve
yazı hissettiren kokusu Lily'yi geçmişe, altı ay öncesine, babası-
nın barbekü için salsa hazırlamasına yardım ettiği günlere gö-

* Enchilada: Mısır tortillası ile yapılan bir meksika yemeği.

** Meksika mutfağından bir garnitür

türdü. Bu durum onu üzmedi bile, sadece biraz hüzünlendirdi. Bugün o polislerle başına gelenler için babası ne derdi? Burada olsaydı, onunla bu konu hakkında konuşabilir miydi?

Büyükbaba Nate hakkındaki o eski gazete yazısını okuduktan sonra Lily başına gelenleri neredeyse annesine anlatacak oldu (*Ailemizden insanların yabancılar tarafından istismar edilmesinin bahsi açılmışken...* konuya böyle girizgâh yapabilirdi). Ancak annesine polislerden bahsederse, Dr. Cody'nin yanında olması gerekirken Carl'ın kamyonetinde ot çektiğini itiraf etmek zorunda kalacağını son anda fark etti ki bu kesinlikle kötü bir fikirdi, özellikle de bunu ilk kez yapmadığını düşününce.

Bu konuya dair sessiz kalmak için bulduğu diğer sebepler de makul gibi geldi. *Neden annemi içinde olduğundan daha fazla strese sokayım ki? Hiçbir şey olmadı. Ceza bile almadım, o zaman neden bilmesi lazım? Carl o kadar sarsılmıştı ki benimle bu konuda konuşamadı bile. Annem aylar sonra bu konuyu açsam ne hissederdi? Ayrıca ikimiz de o polisleri ihbar etmek istemediğimiz konusunda hemfikirдик ve annemin yapacağı bir şey varsa o da o polisleri ihbar etmek olurdu.*

İşin aslı şimdi düşününce, bunların hepsi sessiz kalmak için oldukça iyi nedenlerdi. İyi olmasalar, Lily annesinin terapiyi bırakıp bir çocukla uyuşturucu kullanmasını sorun etmeyeceğine inansa bile (gerçekten saçma bir düşünce), aynı şeyi yaşamak istemiyordu; ne annesiyle, ne Carl'la, ne Dr. Cody'yle ne de başka biriyle. Aklına Donuk Dudağın, Lily'nin kaldırımında çömelip dağılmış tamponlarını toplayışını izlerken, o hissiz bakışlarıyla sırtışı geldi. Lily o anda hissettiklerini unutmak istedi; eğer bu konu hakkında konuşmaz ya da yeterince uzun süre düşünmezse, belki de sonunda bu gerçekleşecekti.

Lily çalışma odasındaki televizyonun sesini duyabiliyordu- nefes nefese kalmış bir muhabir Hawaii'nin Büyük Adası'nda patlayan ve insanların evlerini yok eden bir yanardağdan bah-

sediyordu. Annesi kanalı değiştirdi ve New York'ta COVID nedeniyle hastaneye kaldırılanların sayısındaki artışla ilgili başka bir haber vardı, sonra bir anksiyete ilacının reklamı belirdi. Yan etkilerinden biri ölümdü.

Bonnie bugün iş yerinde, *Siz çocuklar için, sizin nesliniz için üzülüyorum*, demişti. *Dünya sonu gelsin diye nasıl da acele ediyor.*

* * *

Lily masayı topladıktan sonra annesi ona bulaşıkları kendisinin yıkayacağını söyledi. “Buradaki işin bitti.”

“Anne, sakıncası yok...”

“Çok lezzetli bir yemek yaptın,” dedi. “Adil olan bu.”

Lily biraz daha itiraz etmek istese de Meg ona izin vermedi. “Dışarı çıkabilirsin, bilirsin işte,” dedi annesi. “Canın isterse Carl'ı ara.”

Lily ona gülümsedi. “Hayır.”

“Emin misin?”

Lily başını salladı. Carl'ı görmek istemiyordu. Bu gece olmazdı. Annesine tavan arasında *Uğultulu Kapı Tokmağı*'nı bulunduğunu ya da Carl sayesinde filmi artık birlikte izleyebilecekleri bir projektörün olduğunu dillendirmek dahi istemiyordu. İhtiyacı olan şey yalnız kalmaktı, böylece aklından geçen tüm düşünceleri açıklığa kavuşturabilirdi. Büyükbabası Nate hakkındaki, Carl'la çalışan ve annesinin yazdığı kılıç ve büyücülük kitabının dünyanın sonunu getirecek şeytani bir lanetle dolu olduğunu iddia eden o tuhaf adamlar hakkındaki düşünceleri.

Ve o polisleri...

Donuk Dudak, Lily'nin ehliyetine bakıp onun Nathan Lerner'in torunu olup olmadığını sormuştu. Bıyık, annesinden *Magnolia Lerner Russo* diye bahsetmişti. Sanki ünlü birinden bahsediyormuş gibi ilk iki ismin üzerine basa basa konuşmuştu. *Magnolia Lerner, Kehanet*'in yazarı.

“Uzun bir gündü,” dedi Lily. “Sanırım biraz gam çalacağım ve erkenden yatacağım.”

“Sen öyle diyorsan,” dedi annesi.

Lily kanepeden sırt çantasını kaptığı gibi yukarı çıktı, *Kehanet*’in çekip aldığı kopyası en altta duruyordu.

* * *

Lily, kapısının usulca tıklatıldığını duyduğu sırada kitabı neredeyse yarılamıştı. Yorganın altında, el feneriyle *Kehanet*’i okuyor, çocukken yaptığı gibi başka bir dünyaya kaçıyordu. Carl’ın aptal iş arkadaşlarının ona anlattığı kehanetleri boş ver gitsin. Hikâyede bir salgın vardı, doğru. Neyse ne, pek çok kitapta salgın vardır. Ama hikâyede aynı zamanda elleri ve ayakları yerine dokunaçları olan turuncu gözlü canavarlar, damarlarında farklı değerli metaller dolaşan lordlar ve kaderini gerçekleştirip ölmekte olan gezegeni kurtaracak kadar güce sahip olan ya da olmayan bir prenses de vardı. Annesinin kitabı geleceği öngörmüyordu. İçinde COVID hakkında 1990’da kimsenin bilemeyeceği detaylar da yoktu. Sadece gerçekten çok çok iyiydi. On iki yaşındayken okusa Lily’nin en sevdiği kitap olurdu. Tabii o zamanlar var olduğunu bilseydi. *Neden söylemedin bana anne?*

Lily kapı kolunun döndüğünü duydu ve kitabı altına itti. Yorganın altından kalkıp telefonunun fenerini kapattı, başını yastığa yasladı ve kapı gıcırdayarak açılırken uyuyormuş taklidi yaptı. Annesinin onu izlediğini hissedebiliyordu, gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu. Lily kasıtlı olarak gürültülü bir nefes aldı ve annesinin kapıyı kapatmasını bekledi. Hastaneden eve döndüklerinden beri annesi bunu her gece yapıyordu. O yattıktan birkaç saat sonra Lily’nin kapısını açıyordu. Tıpkı bir bebeğe yapıldığı gibi, nefes aldığından emin olmak için onu kontrol ediyordu.

Babasını kaybetmek ikisini de pek çok açıdan değiştirmişti

ve annesindeki en önemli değişim buydu: Lily'nin kendi kendine hayatta kalabileceğine artık güvenmiyordu.

Lily yüzüstü döndü. Annesi kapıyı yavaşça kapattı.

Onun koridorda kendi odasına doğru gittiğini duyar duymaz, kitabı yorganın altından çıkarıp el fenerini tekrar yaktı. Yakında sonu gelecek, İkiler Yılı'ndaki Dünya gezegenine geri döndü; Prenses Iyanla, Hemşire Calyx'i hasta kraliçeyi görmeye götürüyordu.

Iyanla'nın zihni ihtimaller yüzünden galeyan içindeydi. "Annemi iyileştirebilecek misiniz?" diye yalvarıyor, gözleri yaşlarla dolup taşıyordu. Birkaçı yanaklarından aşağı kayarak maskesini ıslattı.

Lily de onunla birlikte hissediyordu, o iç gıcıklayıcı, girdap gibi dönen umudu. "Lütfen Kraliçe'yi kurtar," diye fısıldadı. "Hadi Calyx. Kurtar onu." Prenseslere, lordlara ve dokunaçlı, salgın yayan canavarlara inanmaya istekli, on iki yaşındaki bir çocuk gibiydi. Bir kızın, eğer güç bulabilirse annesini ve tüm insanlığı kurtarabileceği fikrine kendini adayabilen bir çocuk.

Yeni başlayanlar için, işte bazı gerekli okumalar. Hakikat hususunda yeni olmasanız bile, bilgilerinizi tazelemekten asla zarar gelmez.

“İkiler Yılı’nda, Salgın yükselecek
Yangınlar ve Seller takip edecek
Eli on parmaklılar ve ayağı on parmaklılar
ölümleriyle buluşacak
Kıyamet çamurunda yuvarlanarak
Opal gözlü Prensesi bul
Onu çukura götür
Ona yukarıda tutması için Taş Kılıcı ver
Dokunaçlı Canavarları katlet. Vakit yakındır
yoksa insanlığın sonu gelecek.”

*Magnolia Lerner’in Kehanet kitabından
alıntı,
Genç Okurlar Yayınları, 1990*

HERHANGİ BİR SORUNUZ VAR MI,
DOKUZLU-ONLULAR???

– Bronz Lord
WAW, WAA, WWT

ON ÜÇ

Sen çocukken insanlar büyükbabam hakkında kötü şeyler söyler miydi?

Yemek sırasında bir ara Lily Meg'e bu soruyu sormuştu. İkinin de az önce okudukları acımasız saldırı göz önüne alındığında sorulması makul bir soru olsa da Meg, "Hatırladığım kadarıyla hayır," diye cevap vermişti. Sanki bir mahkemedeymiş gibi.

Gerçek şu ki insanlar Nathan hakkında kötü şeyler söylerlerdi. Meg bunları hatırlıyor, sadece hatırlamak istemiyordu. Ama sabahın yedisinde babasının evine doğru tek başına araba kullanırken, ne isteyip istemediğinin hiçbir önemi yoktu. Anılar zihnini dolduruyordu. Onları bastıramazdı. Kontrol edemezdi. Altıncı sınıf. Yoksa yedinci miydi? Bir günün sonsuzluk gibi gelebildiği, hayatın o korkunç dönemi. Daha hassas çocukların canını okumayı spor haline getirmiş, canı sıkılan bir grup kız ve erkek. Magnolia Lerner de o zamanlar hassastı. Sınıfındaki tek Yahudi çocuktı, bronzlaşmayı reddeden bir cilde ve diğer herkesin saçları uslu ve parlakken tel tel, asi saçlara sahip bir kitap kurduydı. Ayrıca annesinin en sevdiği *Grateful Dead* şarkısından gelen tuhaf bir adla ve kelimenin tam anlamıyla *inek* anlamına gelen bir soyadıyla kutsanmıştı.

Hiç şansı yoktu.

Meg lisede serpilmişti; en azından birkaç arkadaş edinmiş ve

ütü kullanmayı öğrenmişti. Ama o garip ergenlik yıllarında tek arkadaşı Bonnie'ydi ve bir arkadaşın verebileceği çok şey vardı.

Bonnie otobüste Meg'in yanına oturur, kafeteryada onun yalnız masasını paylaşırdı. Meg'in dikkatini tükürük toplarından alıp dağıtmak için etüt salonunda notlarını uzatırdı. Zorbalara defolup gitmelerini söylemek onun için bir rutindi, bir keresinde müdürün odasına gönderilmesine neden olacak kadar bağırıldığı bile olmuştu.

En önemlisiyse Bonnie onları gizlice dinler, böylece Meg'e dedikodulardan bahsedebilirdi. Bir cumartesi günü Meg'in verandasında, Shira'nın ikram ettiği limonatayı içerken, Bonnie gözlerinde uyarı sinyalleriyle yaklaşmıştı.

Baban hakkında neler söylediklerini biliyor musun?

Meg ebevenlerine son birkaç aydır hayatının ne halde olduğunu anlatmamıştı. Beden eğitimi dersinde ona "yanlışlıkla" çelme takan kızlardan, etüt salonunda yüksek sesle fısıldanan hakaretlerden, kafasının arkasına atılan tükürük toplarından, okul otobüsündeki iğneleyici kahkahalardan ikisinin de haberi yoktu. Okulda nelerle uğraşmak zorunda kaldığını bilmiyorlardı; çünkü bilselerdi annesi sinirlenip müdürü arayacak, babası da bunu kişisel algılayacak ve her iki durumda da her şeyi daha da kötüleştireceklerdi.

Ama Bonnie'den ne yaptığını duyduktan sonra Magnolia bir şeyler söylemek zorunda kalmıştı. Annesini dışarıda, bahçede bulmuş ve ağzından şunları kaçırırvermişti: *Babamın Satanist bir cadılar meclisinde olduğu için New York'tan kovulduğu doğru mu? Prism de bu yüzden mi dağıldı? Babamı bir köpeği öldürüp kurban ettiği bir ayin yaparken yakaladıkları için mi?*

Annesinin ona kızdığı tek an buydu ve bu dehşet vericiydi. Yüzünde beliren o keder, küreğin yere düşüşü, sağ elinin geri çekilişi. *Bunu sana kim söyledi? Bunu sana kimin söylediğini hemen şimdi söyle Magnolia, yoksa yemin ederim ki...*

Shira cümlesini tamamlayamamıştı. Kendini tutmuş ve gözlerini kapatmıştı, eldivenli ellerini yüzünün üzerinde kavuşturmuştu. Sonra ağlamaya başlayarak Meg'i dehşete düşürmüştü.

Bu doğru değil, demişti Shira Meg'e. Bu doğru değil, bunu kim söylediye korkunç bir yalancı. Bundan babana asla bahsetme, bu onu öldürür. Bu onu kesinlikle mahveder.

Söylemem, demişti Meg defalarca. Söylemem, söz veriyorum. Söylemeyeceğim. Lütfen ağlama anne. Söylemeyeceğim.

Ama yine de aklını kurcalayan bir soru vardı: *Neden böyle aptalca bir yalan onu mahvetsin ki?* Bahçedeki bu olay, kötü çocuklar ona zorbalık etmeyi bıraktıktan, annesinin ölümünden sonra ayakta kalıp büyüdükten ve kendi ailesini kurduktan çok sonra, rastgele kırıntılar halinde kalıp yıllarca aklını kurcalamıştı. Ta ki dün gece saldırganlardan birinin babasına şeytanın müridi dediğini okuyana kadar. Sonunda anlamıştı. Sorun nefret mektupları değildi. Sorun söylentiler değil, babasının bu yüzden neredeyse hayatını kaybedecek olmasıydı.

Güneşin doğuşuna yakın gökyüzü kanayarak pembe ve kıızıla çalarken Meg 28. Otoyolda batıya doğru gidiyordu; annesinin saldırıdan sonra babasını hastanede ziyaret ettişinin, onu böyle berbat bir duruma düşmüş halde görüşünün nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Bir başka şafak vakti, bahçedeki o öğleden sonradan bu yana on binlercesinden biri ama yine de zihninde o kadar canlıydı ki, sanki az önce olmuş gibiydi.

Meg'in annesini ağlarken gördüğü tek andı.

* * *

Catskills tatil beldeceliğinin zirve döneminde, Nathan'ın çocukken ailesiyle birlikte yazları gittiği Wellman'ın Yeri adlı tatil köyünün bulunduğu Star Lake sapağında Meg, saat sekiz buçukta otoyoldan çıktı. Star Lake o zamanlar olduğundan çok daha

küçülmüş ve gerilemiş durumdaydı ve Wellman'ın Yeri artık bir harabeden ibaretti. Onlarca yıldır bu haldeydi: Duvarlarının çoğu hâlâ ayakta dursa da yarım yüzyıldan fazla bir süredir grafitilerle kaplanmış; yabancı otlar, küf ve çürümenin istila ettiği ve doğanın yavaş yavaş onu yuttuğu, terk edilmiş bir kabuktu. Eyalette satın alınmayan, hatta yerle bir edilip çürümeye terk edilen pek çok eski Catskills tatil köyü vardı ve Wellman'ın Yeri de bu kaderle ilk tanışan yerlerden biriydi. Meg, Elizabethville'e taşındıktan kısa bir süre sonra ailesiyle birlikte arabayla oraya gidişini, babasının yüzmeyi öğrendiği ve bir zamanlar Duke Ellington'ı çalarken dinlediği bu cennet misali yere olanları görünce yaşadığı şoku hatırlayabiliyordu.

Meg o zamanlar sadece yedi yaşındaydı ama babası paslanmış kapalı havuzun etrafında dönerek dolaşırken annesiyle birlikte geride duruşunu, yosun tutmuş fayanslarını, bir katliam sonrasının andırırçasına etrafa saçılmış pembe şezlongları hâlâ hatırlayabiliyordu. (*Küçük Denizkızı nerede?* diye sormuştu Meg, çünkü oraya giderken annesi, en sevdiği masal kitabı karakterinin kapalı havuzda yazıldığını ve ziyarete gelen küçük kızlarla Marco Polo oynamayı sevdiğini ısrarla anlatarak ilgisini çekmeye çalışmıştı).

Meg annesinin elini tutmuş, ikisi de ne diyeceklerini bilemez haldeyken, Nathan ailesinin varlığından ya da karısının Küçük Denizkızı hakkındaki iyi niyetli yalanından habersiz, "*Çocukluğum mahvoldu,*" diye mırıldanmıştı. Meg babasından ürkmüştü. Çok tuhaf hareketlerde bulunmuş, sanki burada yalnızmış ve kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hale bürünmüştü.

Baban tüm duyguları tam olarak hissetmeyi seviyor, demişti annesi. Onu bu kadar yetenekli bir müzisyen yapan da bu.

Nathan bir noktada gözlerden uzak yaşama planını açıkladığında, bu yaşamı Catskills'de, Wellman'ın Yeri'nin kalıntısından yirmi dakika uzaklıkta, ek bungalovların bulunduğu küçük bir

han olan bir yerleşkede planlamış olması pek de sürpriz olmamıştı. Ana yapıyı yenileyip buraya taşınmış, bungalovlardan ikisini kayıt stüdyosu ve misafir evine dönüştürmüş, diğer ikisini ise depo olarak kullanmıştı. Harabeyi sık sık ziyaret etmeyi ve bu yarım daire, sarmaşıklarla kaplı sahnede duygularını tam olarak hissederek çürümeyi umduğuna şüphe yoktu.

Meg, babasının yerleşkesine nasıl gideceğini hatırladığını sansa da emin değildi. GPS'inin onu yönlendirmesine izin vererek nadiren kullanılan, onu Star Lake'den uzaklaştıran ve bir dağın yarım mil yukarısına götüren bir dizi yolu takip etti. Dört çekerli ve kilitlenmeyen frenli, ağır ve güvenilir arabasına rağmen bu yollarda yavaşça, hız sınırının beş mil altında kalarak ilerliyordu. En ufak bir patinajda kalbi sıkışıyordu. Bu duygudan, bir anda kontrolü kaybedebileceği ihtimalinden nefret ediyordu.

Meg manzaraya odaklanmaya çalıştı: Kabarık bulutlar ve mavi gökyüzü, karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçlar ve buz sarkıtlarıyla parıldayan, iskeleti çıkmış akça ağaçlar. Gerçekten çok tatlıydı. Bir Noel kartının içinden geçmek gibiydi ama yine de nabızı hızla atıyordu. Tir tir titriyordu. Arabasının termostatına göre dışarısı sadece on sekiz dereceydi ve sanki soğğun sürücü tarafındaki cama baskı yaptığını, içeri girmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Elleri direksiyonda, ısıtılmalı koltuğa doğru eğildi. Kolunun ön tarafı zonklamaya başladı, kalın yara izinin bir hatırlatıcı, bir uyarı gibi verdiği batma hissini tattı.

Bu sefer daha dikkatli ol, diyordu ona. Kimsenin ölümüne sebep olma.

* * *

Meg Pearly Gates'e yaklaşırken buraya en son ne zaman geldiğini hatırlamaya çalıştı. En az iki yıl olmuştu. Salgının en yoğun olduğu dönemde Justin haftada bir kez Nathan'i kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak ve ihtiyacı varsa erzak getir-

mek için uğrardı ama Meg bu ziyaretlerden hep muaf kalmak isterdi. O dönemde babasıyla telefon görüşmeleri yeterince zor-du; karantina ona kafayı bulmak, paranoyaklaşmak ve öfkelen-mek için daha da fazla bahane yaratıyor, COVID'in nasıl bir tür derin devlet komplosu, özellikle zayıf ve yaşlıları avlamak için laboratuvarla tasarlanarak yetiştirilmiş bir virüs olduğuna dair teoriler ortaya atıyordu. Meg karşı çıkmaya cesaret ettiğinde ise babası ona cahil ve saygısız diyordu ve evet, Meg onun o evde bir başına olduğunun ve evvela aklının tam olarak başında olmadığı-nın farkındaydı ama bu duruma katlanamıyordu. *Torununun nasıl olduğunu bilmek ister misin?* diye sorardı. *Umurunda mı?*

Justin durumu anlıyor gibiydi. Bir Pearly Gates ziyaretinden sonra eve döndüğünde, Meg her şeyin nasıl gittiğini sormuş, o da *iyi* demekle yetinmişti. Meg'in tek duymak istediğinin bu olduğunu biliyordu; ayrıntılara ihtiyacı yoktu çünkü ayrıntılar onu kızdıracaktı.

Karantinanın sona ermesi ve babasının kendi ayak işlerini yapmakta serbest kalmasıyla Justin'in ziyaretleri seyrekleşmişti. Nathan bir kez, görünüşte Hanuka hediyelerini bırakmak için (*Tanrım, o korkunç hasır masa*) evlerine gelmiş ama Meg ziyarete asla karşılık vermemişti; ta ki şimdiye kadar.

Meg arabasını park edip ana yapıya doğru yürürken soğuk bir rüzgâr saçlarını dağıttı, ince yün eldivenlerini ısırdı, yanak-larını ve gözlerini yaktı. Kolu zonklamaya devam ediyor, yıkık halini sürekli hatırlatıyordu.

* * *

Nathan'ın kapı zili, bir bilgi yarışmasındaki yanlış cevap sesi gibi çıkan, gereksiz deredece gürültülü bir zildi. Meg zili çaldığında biraz gergindi. Nathan'ın gelmeden önce aramasını söylediğini biliyordu ama yoldayken defalarca denemiş ve her seferinde meşgul sinyali almıştı.

Cevap gelmeyince zili tekrar çaldı, bekledi ve düğmeye bir kez daha bastı, sonunda ayak seslerini duydu, sonra Nathan'ın derin ve tehditkâr sesini. "*Kim var be orada?*"

Meg nefes aldı, kalbi ağzındaydı. Kimse yaşlı bir ebeveynini ziyaret ederken bu kadar endişelenmemeliydi. "Benim, baba."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra ses yumuşadı. "Magnolia?"

"Evet. Selam!"

Kapı yavaşça açıldı ve Magnolia önce babasının yüzünü gördü; çökmüş yanakları, donuk ve sulu gözleri. Yorgun ve solgun görünüyordu, uzun saçları yabaniydi; kış uykusundan uyanan vahşi bir yaratık gibiydi. "Noel için geleceğini sanıyordum."

"Geleceğim," dedi. "Geleceğiz. Lily ve ben. Ama ben... bu civarlardaydım?"

"Bu civarlara hiç kimse gelmez." Kapı biraz daha açıldı ve Nathan geri çekildi. Üzerinde düz siyah bir tişört, gri bir kapüşon, ekose flanel pijama vardı. Kıyafetleri üzerinde zar zor duruyordu. Nathan onu son gördüğünden bu yana rahatlıkla yirmi kilodan fazla zayıflamıştı, zaten önceden de hayli zayıftı. Dün telefondaki konuşmasını, öksürük krizini düşündü. Kalbi biraz kırıldı. *O iyi*, dedi kendi kendine. *Hepimizden daha uzun yaşayacak*. Justin'in de bunu hep söyleyişini hatırladı. Sonra bu düşünceye kapılmamış olmayı diledi. *Justin'den daha uzun yaşadı*. Sertçe yutkundu. Sesinin çıkabilmesi için biraz süre geçmesi gerekti. "Aramayı denedim," dedi. "Ama hat meşguldü."

"Ahizesini kaldırmış halde bıraktım."

"Neden?"

Nathan ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı, gözleri Meg'in arkasındaki buzlu yola kaydı. "İçeri gel Magnolia. Tanrım. Dışarısı buz gibi."

* * *

Meg eve adımını attı; önce sıcaklığı, sonra da odun sobası, çam iğneleri ve marihuana kokusunu içine çekti. Her zamanki gibiydi.

“Berbat görünüyorsun,” dedi Nathan, tam bir tencere dibin kara seninki benden kara durumuydu.

“Sağ ol baba.”

Meg, Nathan’ı oturma odasına kadar takip etti: çocukluğundan bildiği çiçek desenli kanepeler, annesinin yaptığı ip halı, eski sarkaçlı saat. Kanepenin arkasındaki sehpanın üzerinde telefon vardı. O eski, hantal telesekreter. Her şey en son gördüğü gibi, itina ile muhafaza edilmişti. Babasının en sevdiği bas gitar, lodos tahtalarından yapılmış kahve masasının yanındaki ayaklı askılıkta duruyordu ve tepesinde kocaman bir cam bong, dumanı tüten bir fincan çay vardı. Burası çok rahat ve düzenliydi. Bu hali Meg’i biraz daha rahatlattı. Nathan kendine özen göstermiyor olabilirdi ama eşyalarına hâlâ özenle ve saygıyla davranıyordu. “Baba,” dedi Meg. “Tavan arasında sana ait bazı şeyler buldum ve... konuşmamız gerek.”

“Ne hakkında?”

“Kennedy.”

Nathan arkasını döndü, kaşlarını kaldırdı. Meg onun elinde bir silah olduğunu ancak o zaman fark etti. Nathan’ın bakışları onunkileri takip etti. İç çekti. Bitkin bir şekilde silahı boşalttı, karmaşık bir işlem olsa da bunu daha önce yüzlerce, hatta binlerce kez yapmış gibi yapmıştı. Şarjördeki mermileri çıkardıktan sonra kapüşonunun cebinden çıkardığı küçük bir kutuya koydu, kutuyu ve silahı dikkatlice kahve masasının üzerine bıraktı.

“Buna ihtiyacım olmayacağını bilmeliydim.” Bunu usulca, Meg’den çok kendi kendine söylemişti. “Kurtlar. Zili asla çalmazlar.”

“Ne zamandan beri bir silahın var?” diye sordu Meg babasına, ikisi de mutfak masasına oturduklarında; önlerindeki kuparlarda sıcak çaylar, babasının enerji karışımı dediği bir şey vardı.

“Her zaman bir silahım oldu,” dedi babası.

“Ne?”

“En azından son kırk iki yıldır.”

Meg ona baktı. “Kennedy’den beri.”

Başını salladı.

“Silahın olduğunu neden bilmiyordum?” diye sordu. “Kennedy’den neden haberim yoktu?”

“Annen,” dedi adam. “Bu her iki sorunun da cevabı olabilir.”

Meg çayından bir yudum aldı. Tadı deterjan gibiydi. “Neden?”

“Senin korkmanı istemedi,” dedi Nathan. “İnsanların benden ne denli nefret ettiğini bilmeni istemedi. Şehirden taşınmayı ancak sana tam olarak neden taşınmamız gerektiğini söylemeyeceğime söz veririm kabul etti. Hakkı da vardı. Çocukların bunları bilmesine gerek yok.”

“Peki ya o öldükten sonra?”

“Yine de söyleyemezdim. Çünkü yaşıyor olsaydı ne isteyeceğini biliyordum.”

Meg başını salladı.

“Ama bunun bir önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok. Nefret nefreti besler ve o şarkı... Benim şarkım...” Nathan öksürmeye başladı; şiddetli bir öksürüktü, yüzü önce kızardı sonra morardı, gözleri yaşardı. Meg ona doğru hamle yaptı ama o elini kaldırdı. Kapüşonunun cebinden bir mendil çıkarıp öksürük kesilene kadar ağzına bastırdı.

“Her neyse. Buraya taşındıktan sonra birkaç silah daha aldım.”

“Kaç tane?”

“Beş tane.” Tekrar öksürmeye başladı ama durdu. Burnundan derin bir nefes aldı. Çayını yudumladı. Koluyla ıslak yüzünü sildi.

“İyi misin baba?”

“İyiyim,” dedi. “Sadece şu lanet kalorifer sıcağı.”

Meg başını salladı. Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Babasını izledi; parmakları mutfak masasının üzerinde, sarkaçlı saatin tik taklarına eşlik ediyordu.

“Sadece müzik yapmak istedim,” dedi babası. “İyi şarkılar yazmak. Bunu istemek çok mu fazlaydı?”

“Hâlâ yapabilirsin.”

“Kendim için. Elbette. Başkaları için değil. Onlar dışarıda dinlerken değil. Yorumları...”

“Dinle baba. Buraya geldim, çünkü seni anladığımı söylemek istedim ve keşke bunu daha önce bilseydim. Bu senin için hayli travmatik olmalı...”

“Anlamıyorsun.”

“Anlıyorum,” dedi. “*Post* gazetesinin kupürünü buldum. Senin resmini gördüm. Gözünü. Bütün o kanı. Korkunçtu.”

“İyi bir tecrübe değildi.”

“Epey korkmuş olmalısın.”

“Korkmak anlamsızdır,” dedi hayli usulca. “Talihsiz şeyler olur, ayarlamalar yaparsın. Kendin için. Ailen için. Sızlanıp şikâyet edersin, sonra uyum sağlarsın.”

Meg babasına baktı: Kan çanağına dönmüş gözlerine. Boğumlu parmaklarına. Bunca yıldan sonra hâlâ taktığı sade ve altın alyansa.

“O zaman dosyayı gördün Magnolia. Kitap kutusunu bulmuşsun.”

“Evet.”

“O kutuyu Justin’e verdim, bilirsin işte. Doğru zaman geldiğinde hepsini sana göstermesini söyledim ama daha açık ko-

nuşmalıydım. Çabuk ol demeliydim... O kazadan önce sana göstermeliydi. Belki ikiniz de bunu önlemek için bir şeyler yapabilirdiniz.”

Meg gözlerini kapattı. *Dur, baba. Lütfen dur.*

“Doksanlı yılların başındaki mektupları gördün mü? O canavarlar, kitabın hakkında neler yazıyorlardı? Neden ‘Pearly Gates’ten o sözleri kitabına koyman lazımdı ki Magnolia? İyi niyetli olduğunu biliyorum ama... Herhangi bir şey onları kışkırtabilirdi ve sen kışkırttın. Onları kışkırttın. O şarkıda gerçekten bir lanet olduğuna inanıyorlar.”

“Mektuplar yazdılar. Asla zarar vermediler, ne bana ne sana ne de...”

“Bunu bilmiyoruz. Annen...” Cümlesini bitirmedi. Meg bunun için minnettardı.

Boğazını temizledi. “Baba, sana yapılan saldırı korkunçtu. Ama bu tek seferlik bir şeydi. Ve 1980’de oldu.”

“Hâlâ anlamıyorsun.”

“O dosyada sadece on bir mektup vardı,” dedi Meg. “Yirmi yıldan fazla bir süre içinde on bir mektup. İnsanların senin hakkında kötü şeyler söylediğini biliyorum. Hayatın boyunca yaptığın işlere iğrenç anlamlar yüklediler...”

“Kokuşmuş yobazlar. Yahudi karşıtları. Bu dünya onlarla dolup taşıyor. Gittikçe daha da fazlası, kayaların altından sürünecek çıkıyor.”

“Ama bu durumda, senin durumunda baba, on bir yobaz ne kadar güçlü olabilir?” Meg konuşurken Claire Cassadine’in dükkândaki halini, kısık sesini, parmaklarını kaldırırken gözlerindeki parıltıyı hatırladı. *Biri gitti, üçü kaldı.* Sadece tek kişiymiş ve Meg’de ne kadar da güçlü bir etki bırakmıştı. Kupasını bıraktı ve daha dik oturdu, çenesi kasılıyordu. “Bir avuç eziğin bizi korkutmasına izin mi vereceğiz? Biz bundan daha güçlüyüz. İkimiz de bundan daha güçlüyüz.”

Nathan derin bir iç çekti. “Bir avuç.” Mutfak masasından kalkıp diğer odaya doğru yürüdü. Meg biraz daha çay içti ve yüzünü buruşturdu. Çay gerçekten berbattı. “Nereye gidiyorsun baba?” diye seslendi.

Babasının ayak seslerini, bir kapının açıldığını, döşeme tahratlarının üzerinde ağır bir şeyin sürüklenerek çıkardığı gıcirtı-ları duydu.

“Baba?”

“Geliyorum,” diye seslendi Nathan. “Sadece bekle!”

Meg bekledi. Çayından bir yudum daha aldı ve saatine baktı, bir dakika geçmişti. İki. Bir an önce gitmesi lazımdı. Zach’in kitap kulübü için Kingsolver’ları imzalamak üzere dükkâna erken gelmesini planlanmıştı ama Sara Beth’in sabah doktor randevusu vardı ve Zach dükkânı tek başına açacak kadar tecrübeli değildi.

Meg kafasını kaldırdığında Nathan mutfığa geri dönmüştü. Göğsüne ulaşacak kadar uzun bir karton kutuyu itiyordu. Alnında boncuk boncuk terler vardı. Efor sarf etmekten zayıf düşmüştü.

“Bu da ne?”

Nathan bir an kutuya yaslanıp hırıltılı bir ses çıkardı. “Dosya sadece bir örnekti,” dedi. “Justin’e bunu söyledim. Kiminle uğraştığıma dair bir fikir vermek içindi.” Karton kutuyu açtı, içinden birkaç mektup çıkardı ve mutfak masasının üzerine bıraktı. Meg bir tanesini açtı, fildişi kâğıda kırmızı mürekkeple yazılmıştı:

CEHENNEMDE ÇÜRÜ, BAŞ BÜYÜCÜ!

Meg’in nefesi kesildi. Ona baktı. Nathan önüne bir mektup daha attı, sonra bir tane daha. Meg mektupları açıp hızla okudu. Farklı kelimeler, aynı düşünceler. Nathan elini kutuya sokup

daha fazlasını çıkardı. Onları da masaya fırlattı. Kutu ağzına kadar nefret mektuplarıyla doluydu.

“Ben... Bilmiyordum.”

“Bunun gibi iki kutu daha var.”

Meg ona ve devasa kutuya bakakaldı. Yüzlerce, muhtemelen binlerce, tehditler ve suçlamalar kusan mektup. *Hiç şaşırmadım, baba. Hiç şaşırmadım.* Meg, “Saklanmak istemen için bir nede- nin var,” dedi.

“Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum.” Bitkin gözlerle ona baktı. Cebinden mendilini çıkarıp alnını silerken Meg beyaz pamuğa ve ağzını kuruladığı için dibinde kalan taze kan lekelerine baktı. “Dünya hakkında sandığın kadar çok şey bilmiyorsun,” dedi babası. “Dünya canavarlarla dolu. Sen sanatını ortaya koyduğunda ise bu onları besliyor. Saldırıya geçiyorlar.”

Meg bir şey söylemek istedi. Ona sarılmak istedi. Ama hareket edemedi. “Dükkânın sahibiyken,” dedi, “hiç kimse gelip seni tehdit etti mi?”

Nathan başını salladı.

“Bana da oldu,” dedi. “Yakın zamanda. Sanırım Justin’i de tehdit etmiş. Onun bir videosunu yayınlamıştı. Dükkânımızın web sitesinde. Sadece birkaç saniyelikti ama Justin kızgın görünüyordu. Ağustos ayından.”

Nathan doğruldu, bakışları Meg’den yan odaya, oturma odasına gitti. Meg onun düşüncelerinin uğultusunu neredeyse duyabiliyordu.

“Sadece bir kişiydi baba,” dedi Meg. “Çok yalnız ve dengesiz bir kadın. Neden bizi seçtiğini sadece Tanrı bilir ama beni korkuttu. Justin’in ölümünü biliyor ve bundan dolayı mutlu görünüyordu. Bu beni çok kızdırdı. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim.”

Nathan dönüp Meg’e baktı. “Neden geç açıldı?”

“Ne?”

“Sen bana kazanı anlatırken. Hastaneden eve geldikten he-

men sonra. Telefonda konuşmuştuk. Hava yastığının araba durana kadar açılmadığını söylemiştin.”

“Öyle mi dedim? Hatırlamıyorum.”

“Magnolia. Bu son derece anormal. Gevşek bir bijon somunu. Olay gerçekleşene kadar açılmayan bir hava yastığı. Sonra dükkânınıza gelen bu kadın. İşe döndüğün ilk gün. Dükkânın web sitesinde Justin’in bir videosunu paylaşması. Kazadan bahsedışı. *Tanrı aşkına, düşün.*”

Meg hızlı hızlı nefes aldı, babasının gözleri lazer gibi onun üzerindeydi, nefes alışverişi yavaşlıyordu. Her zaman yaptığı gibi döngüye girmişti. Ona Claire’den bahsetmek büyük hataydı. “Annen yüzünden bunları bilmene izin veremezdim,” dedi Nathan. “Ama bunu kendince öğrenmeni engelleyen hiçbir şey yoktu.”

“Her kötü şey bağlantılı değildir baba.”

Nathan cevap vermedi. Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra silah ve mermi kutusuyla geri döndü.

“Sana bunu nasıl kullanacağını göstereceğim.” Tartışmaya, hatta daha fazla konuşmaya yer bırakmadan kesin bir dille söyledi. “Ve sonra, Magnolia, bunu eve götüreceksin.”

ON DÖRT

Onlardan asla sadece bir tane yoktur. Hamamböcekleri gibidirler; karanlıkta saklanırlar, beslenirler, çoğalırlar. Gizli Bahçe’de Magnolia’yı taciz eden kadın, hislerinde yalnız değildi. Bu hisleri birinden, bir yerden edinmişti. Nathan bu konuda bahse girmeye hazırdı. Glock’un nasıl doldurulacağını gösterirken kızına da aynı şeyi söylemişti ve kızı ilk kez -gerçekten ilk kez- bu gerçeği kabullenmiş görünüyordu.

Biz demişti, dedi Magnolia babasına, parmakları şarjörün üzerinde titrerken. İzliyoruz, o duvarların arkasında neler olduğunu biliyoruz, ailen hakkında her şeyi biliyoruz. Ben değil. Biz.

Tabii ki öyle dedi, diye cevap verdi Nathan. Bizimle her ne sorunu varsa, bunu kendi başına düşünmedi. Hiçbirinin hiçbir zaman özgün bir düşüncesi olmamıştır.

Nathan’ın kızı gözlerini devirip onu ciddiye almamazlık etmedi. Sanki esrar, tecrit yaşamı, yaşlılık ya da herhangi bir şey yüzünden değil, herhangi bir başka insan konuşuyormuş gibi davrandı ki bu Meg için, Nathan’a sadece ayak uyduruyor olsun ya da olmasın epey büyük bir gelişmeydi. *Eğer haklıysan, dedi, ve bu kocaman bir eğer... Umarım bu son olur.*

Nathan da öyle umuyordu. O dört yüz dolarlık çekin bir tür tesadüf, müzik platformunun bir hatası olduğunu ve Magnolia’ya Glock tabancayı verirken aşırı dikkatli davrandığını umuyordu. Magnolia’nın da söylediği gibi, olan biten kötü şeylerin

birbiriyle bağlantılı olmadığını ve bundan bir iki ay sonra, bu ana dönüp bakıp belki de aşırı tepki verdiği yönünde düşüneceğini umuyordu. Gerçi Nathan bunu Magnolia'ya söylememişti. Kızının onu bir kez olsun ciddiye almasından memnundu sadece.

Meg'in tavrı, Nathan için uzun ve uykusuz bir gecenin ardından sabahın yedisinde Claude'la yaptığı berbat telefon konuşmasını telafi etmişti.

Tam bir ahmaktı Claude. Her şeye karşı kayıtsızdı ve hiçbir mazereti yoktu. Magnolia'nın aksine, Kennedy'deki saldırıdan başından beri haberdardı. Nathan'ı hastanede ziyaret etmişti. O hayvanları ona ne yaptıklarını görmüştü -*ısırık izlerini görmüş-tü*- ve yine de bunun tek seferlik bir hadise olduğunu söyleyip duruyordu. Birkaç çatlak tipti, başka bir şey değildi. Claude, dünyanın niyeti zarar vermek olmayan iyi insanlarla dolu yönünde yanlış bir izlenimle hayatını sürdürüyordu.

Prism dağıldıktan sonra, Claude bir müzisyen olarak hemen iş bulmuştu. Stadyumları doldurmasalar bile Prism'den daha başarılı birkaç grupta turneye çıkmıştı. Bugünlerde bir Emerson, Lake & Palmer tribute grubunda baş gitaristlik yaparak fazladan para kazanıyor ve bu işin her dakikasından keyif alıyordu. Onu sevdiği şeyi yapmaktan korkutacak bir nedeni hiçbir zaman olmamıştı. *Bu insanların "Pearly Gates"i şarkıyı sevdikleri için indiriyor olabileceklerini hiç düşündün mü?* demişti telefonda.

Nathan telefonu yüzüne kapatmıştı. Sonra ahizeyi yerinden kaldırıp o halde bırakmış, ona uzun bir mektup yazarak Claude'un asla anlayamadığı pek çok şeyi; bir göçmenin oğlu olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu, çocukken zorbalığa uğradığını, kendini bildi bileli dış görünüşü, bedeni, etnik kökeni nedeniyle hedef gösterildiğini ve utandırıldığını, bunların hepsinin kendi kontrolü dışında gerçekleştiğini anlatmıştı. Sonra müziği keşfetmişti Nathan. Claude'a, şarkı çalarken sonunda

kontrolü, güzelliği ve huzuru, bu pisliklerin ona sürekli yönelttiği tacizlerden bir kaçış yolu bulduğunu anlatmıştı. Ona grupta olmanın hayatını nasıl daha iyi hale getirdiğini düşündüğünü ama sonradan Prism'in söz yazarı olmaya zorlandığında insanların önce mecazi anlamda, sonra da gerçek anlamda onu nasıl ısırdığını anlatmıştı.

Nathan bir müzisyendi. Nokta. Asla şarkı sözü yazmak istememişti. Grup arkadaşlarına bunu defalarca söylemişti ama onlar hayır cevabını kabul etmemişti. Claude ve diğerleri, *Grubtaki en entelektüel kişi sensin*, demişler, bu şüpheli iltifatla ona güç vermişlerdi. (*Entelektüel* derken tam olarak neyi kastediyorlardı?)

Tabii Nathan yumuşamıştı. Prism'in şarkılarının sözlere ihtiyacı vardı ve bu yüzden Nathan kulağa hoş gelen ve melodileri tamamlayan sözleri bir araya getirmişti. Anlamalı olup olmadıkları umurunda değildi ki çoğu zaman anlamalı da değillerdi. İşte bu yüzden "Pearly Gates" in sözlerine gösterilen tüm bu ilgi, yazarının bu kadar irdelenmesi ve şeytanlaştırılması -gerçek manada şeytanlaştırılması- hayli ironik bir konuydu.

Üçüne de Kennedy'den sonra grupta neden bir açıklama yapan tek kişinin kendisi olduğunu, neden hiçbirinin onu açıkça savunmadığını sormak isterdi. Ama artık geriye sadece Claude kalmıştı. Davulcuları Rick, grup dağıldıktan kısa bir süre sonra aşırı dozdan ölmüştü. Klavyeci Tim ise on yıl önce pankreas kanserinden hayatını kaybetmişti. *Sadece sen ve ben kaldık*, diye yazmıştı Nathan Claude'a. *Neler yaşadığımı anlamaya çalışmanın zamanı gelmedi mi? Bunun için özür dilemenin zamanı gelmedi mi?*

Mektubu yırtıp çöpe atmayı planlamıştı; ne de olsa bu sadece içini dökmesi için bir yoldu. Ama Magnolia yanında ayrıldıktan sonra Nathan farklı hissetti. Haklı olduğunu hissetti.

Mektubu bir zarfa koydu. Claude DuBois'ın Boca Raton,

Florida'daki evine göndermek ve postalamak üzere postaneye gitmeye hazırlandı.

Nathan duş aldı. Bir kazak, bir kot pantolon ve spor ayakkabı giydi. *En son ne zaman saçımı taradım ve gerçek kıyafeller giydim?* diye meraklandı; en son bir buçuk hafta önce postaneye gittiğini, postasını aldığını, o telif çekinin gizlendiğini fark etti.

Hatta hâlâ aynı kazağı giyiyor olabileceğini bile düşündü.

* * *

Nathan ağır parkasını alıp dışarı çıktı ve garaja girdi. İki arabası vardı: Justin'in zorlu Catskills kışları için alması konusunda ısrar ettiği 2020 model Toyota 4Runner ve Missy. Missy, Shira'nın eski arabasıydı, ahşap kaplamalı, Granny Smith yeşili 1985 model bir Chevy pikaptı. Tabii ki Missy'yi seçti. Dört çeker olmayabilirdi ama yeni kar lastikleri vardı ve neredeyse karısının ona adını verdiği günkü kadar iyi yol tutuyordu.

Dışarısı öldürücü soğuklukta idi ama Missy'nin ısıtıcı devreye girdi, Nathan vinil koltuğa geri yaslandı, arabanın motoru kükrüyordu. Nathan bu eski arabalara bayılıyordu, yola böylesine iyimserlikle ve canlılıkla çıkmalarına. Radyoyu açtı- araba kullanırken her zaman dinlediği, eski şarkılar çalan, Missy'nin radyosunun bu ıssız yollarda çekebildiği tek radyo- ve bugün müzik, bir şekilde daha neşeli hissettiriyordu.

Magnolia büyürken, Shira ona tüm önemli şeyleri erkenden öğretmişti: nasıl okunacağını, nasıl toplama ve çıkarma yapılacağını, nasıl nazik bir insan olunacağını. Shira o kadar iyi bir anneydi ki Nathan işte olmadığı zamanlarda sık sık evdeki stüdyosuna, müziğine çekilir; kızlarını yetiştirme konusunda tüm ağır işleri karısına bırakırdı. Çünkü kendi denerse işleri berbat edebileceğinden korkardı. Shira öldükten sonra, tabii ki altüst olmuştu. Sonra, o daha ne olduğunu anlamadan, Magnolia büyümüş ve yuvadan gitmişti.

Ama bugün. Bugün, Nathan kızına kendi hayatını nasıl kuracağını öğretmişti.

Radyoda Chicago'nun "Feelin' Stronger Every Day" şarkısı çalıyordu, Shira'nın eskiden sevdiği bir şarkı. Magnolia'nın sadece birkaç denemeden sonra sürgüyü çekmede ve şarjörü doldurup boşaltmada ne kadar ustalaştığını, derslerinin sonunda ne kadar istikrarlı nişan aldığını hatırlayarak sesi açtı. Bu dersi ne kadar ciddiye aldığını, ne kadar çabuk öğrendiğini. *Teşekkür ederim baba*, demişti kilitli siyah çantayla arabasına binerken. *Bunun için teşekkür ederim. Bana öğrettiğin için teşekkür ederim.*

Nathan direksiyonu kavradı, Shira'nın en sevdiği şarkı çalıyordu. Belki Claude mektubu okuyunca nihayet anlardı. Belki "Pearly Gates"i kaldırır ve kurtlar başka hedeflere, başka müziklere yönelirdi. Belki Magnolia'nın o polimer kutuyu açmasına hiç gerek kalmazdı.

"Lütfen," diye fısıldadı Nathan. "Lütfen." Dua etmeye en çok yaklaştığı an buydu.

* * *

"Hey, Bay Lerner!" dedi Leland postanede. Nathan el salladı. Leland, kaç tane pul almak istediğine bir türlü karar veremeyen, Nathan'ın yaşlarında bir kadın müşteriye yardım ediyordu. Ancak diğer veznedarın müsait olmasına rağmen Nathan beklemeye karar verdi. Mektubuyla Leland'ın ilgilenmesini istiyordu.

Leland, Nathan burada yaşadığından beri Star Lake Postanesi'nde çalışıyordu ve Doris dışında Nathan'ın güvenecek kadar iyi tanıdığı tek kişiydi. Yaşı kırkın üzerindeydi, ama pembe yanaklıyla melekleri andıran bir görünüşü vardı, öyle ki sakalı gür ve kırçillı olmasa Nathan onun yirmili yaşlarda olduğunu düşünebilirdi. Hobi olarak gitar çalıyordu. Prism'i sevdiğini iddia ediyordu. 1969'da Ay'a inişin Stanley Kubrick tarafından sahnelendiğine ve çekildiğine inanıyordu ki bu kanısı Nathan'a

göre hem sağlıklı bir şüpheciliğe hem de iyi film yapımcılığını takdir ettiğine işaret etti.

Diğer veznedar ona bakmayı sürdürdü. Bembeyaz kollarında baştan aşağı dövmeler olan, siyah saçlı bir cadalozdu. Nathan onun adını hatırlayamıyor ve ona hiç güvenmiyordu. “Yardımcı olabilir miyim efendim?” diye sordu kadın.

Nathan kibarca reddedecekti ama mutlu bir şekilde pulcu kadın gitti ve Leland ondan önce davrandı. “Sizin için ne yapabilirim Bay Lerner?”

“Florida’ya göndermem gereken bir mektup var,” dedi Nathan. “Oraya çabucak ulaşmasını istiyorum.”

Leland, “Şöyle ki bir gecede gönderebiliriz ama bu çok pahalıya patlar,” dedi. “Aramızda kalsın, üzerine bir pul yapıştırırız ve muhtemelen salı günü oraya ulaşır, aynı ücret karşılığı.”

Nathan gülümsedi. Bu adama işte bu yüzden güveniyordu. “Ben damgayı tercih ederim.”

“Mükemmel.”

Leland mektubu tarttı ve Nathan posta ücretini ödedi. “Müzik nasıl gidiyor, efendim?” diye sordu Leland. “Yeni bir şey çıkacak mı?”

Nathan başını salladı. “Bugünlerde sadece kendim için çalışıyorum.” Bunu söylemek biraz kalbini kırdı. Bir ara Nathan’ın en büyük hayali, herkesin dinleyeceği hit bir şarkı yazmaktı.

“Bas çalışıyorsunuz, değil mi?” Şimdi de siyah saçlı cadaloz söze gitmiş ve bu Nathan’ın hiç hoşuna gitmemişti. İnsanların kendisi hakkında onlardan daha fazla şey bilmesi Nathan’ı rahatsız ediyordu.

“Leland benim için sizin müziğinizi çaldı,” dedi. “İlginçti!”

İlginç. En hoşaya gitmeyecek iltifat. Nathan boğazını temizledi. Onunla daha önce tanıştırıldığını düşündü. Bernice, belki. Beatrice... “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Kadın gülümsedi. Dişleri hayli beyazdı, bu-

günlerde çoğu genç insanın dişleri gibi. Şu yeni tür, kalıcı takma dişler. Kaplama deseler de aslında takma dişlerdi bunlar. Bir şeye istediğiniz ismi verebilirsiniz; bu onun ne olduğunu değiştirmez.

“Aklıma gelmişken, efendim,” dedi Leland, “beni arayıp sorduğunuz paketi getirdim.”

Belinda (ya da adı her neyse) ona şaşkın bir bakış attı. Nathan da öyle, ta ki Leland üniformasının göğüs cebine hafifçe dokunup akıllı telefonunu çıkarana kadar. Sonra hatırladı. “Ah,” dedi. “Güzel.”

Leland, “Bernadette, birkaç dakikalığına yerime bakabilir misin? Bay Lerner ve ben arka tarafa gideceğiz.”

Bernadette. İşte bu.

“Elbette,” dedi Bernadette.

Nathan boş postaneye şöyle bir baktı, sanki öncelikli posta fişlerinin ve onaylı makbuzların doldurulduğu bankonun altında ya da duvara dayalı raflarda istiflenmiş ambalaj zarflarının arasında saklanan casusları bekliyormuş gibi. Nathan her zaman olduğu gibi izlendiğini hissetti. Ama öte yandan, Leland’ın ona gösterdiği saygının rahatlatıcı bir tarafı vardı. Nathan daha dün postaneyi aramış, arkadaşına internete bakıp torununun müziklerini paylaşp paylaşmadığını sormak istemişti. Leland nedenini sormamış ama Nathan’a bunu hemen yapacağına dair güvence vermişti. İşte sözünü de tutmuştu.

Nathan, Leland’ı tezgâhın etrafında takip ederek büyük paketlerin saklandığı büyükçe bir odayı geçti ve içinde çürük bir masa, metal katlanır sandalyeler, bir otomat ve mini bir buzdolabı bulunan küçük bir mola odasına girdi.

“Tüm bu mahremiyet için özür dilerim,” dedi Leland biraz mahcup bir şekilde. “Bernadette’le bir ara çıktık ve her zaman benim işime karışmaya çalışır.”

“Anlıyorum,” dedi Nathan. Anlıyordu. Bir erkeğin mahremi-

yeti, tıpkı evi gibi değer verilmesi ve saygı duyulması gereken bir şeydi. *Mahremiyetin ihlali, mahremiyetin istilası...* Bu ifadelerin kulağa bu kadar acımasız gelmesinin bir nedeni vardı.

“Her neyse, torununuzu araştırdım. Lily Russo. Sosyal medyada pek bir şey bulamadım, sahte bir isimle paylaşım yapmadığını da söylemem gerek.”

“Peki ya müzik?”

“Evet, ben de ona geliyorum.” Leland cebinden akıllı telefonunu çıkarıp ona dokundu. “Kendine ait bir YouTube kanalı ya da SoundCloud hesabı yok,” dedi. “Ama lisedeyken birkaç grupta çalmış. Bu gruplar YouTube’da paylaşım yapmış.”

“Öyle mi?”

“Gerçekten çok iyi ama benim tarzım değil. Çoğunlukla speed metal.”

Nathan başını salladı. Televizyonunda bazı müzik kanalları vardı ve yeni şeyleri takip etmeye çalışıyordu ama son zamanlarda bunun nedenini merak ediyordu. “Speed metal konusunda kararsızım,” dedi. “Yetenek istiyor ama aynı zamanda kulaklarımı kanatıyor.”

“Aynen,” dedi Leland. “Her neyse, Lily altı aydan fazla bir süredir tek başına ya da bir grupla müzik paylaşmamış. Muhtemelen üniversiteye girdiğinden beri.”

“Doğru...”

“Ama sonra, birdenbire, CarlOnGuitar diye bir adam YouTube kanalında bir şeyler paylaşmış. Kendi yazdığı bir şarkının videosu; ‘*Bridge to Heaven*’ adında enstrümantal bir şarkı ve başlığında ‘Lily Russo ile’ yazıyor.” Nathan’a ekranı gösterdi. Torununun videoda çalarken donmuş görüntüsü; saçlarının arasında kaybolmuş yüzü, bulanık bir şekilde birbirine karışan iki eli. Ekrandaki tek sabit unsur Lily’nin bas gitarıydı; kiraz kırmızısı bir Fender Mustang, tıpkı kendisinin sahip olduğu ilk bas gitar gibi. *Bana benziyor*, diye düşündü Nathan.

“Videoyu bu şekilde buldum,” dedi Leland. “Başlıkta onun adı var.”

Nathan başını salladı.

“Her neyse, torununuzun bir solosu var. Dinlemenizi isterim çünkü bence çok hoşunuza gidecek.”

“Tanıanı.”

Ekrandaki küçük oka dokundu ve Lily canlandı, parmakları bas gitarın boynu boyunca geziniyor, tellere vurarak tuttuğu ritimden neredeyse çelloyu andıran, yoğun ve yankılı bir tona zahmetsizce geçiş yapıyordu. O bir yetenektir. Nathan’ın o yaşta olduğu kadar iyiydi. Belki daha da iyi. Çoğu insan bası bir arka plan, ritim olarak düşünür. Ama gerçekte bas inanılmaz derecede çok yönlü bir enstrümandır, çeşit çeşit melodiler çalınabilir; sadece onları bulmak için yeterince meraklı olmanız gerekir.

“Armut dibine düşer, değil mi?” diye sordu Leland.

Nathan gülümsedi. Genetiğin büyüklüğü bir yanı vardı; onun yeteneğinin bu kadar genç birinde, pek de iyi tanımadığı için utandığı birinde yansıması. Yıllar boyunca Lily’ye mektuplar yazmış ve o da cevap yazma konusunda hep iyi olmuştu. Ama Nathan kendi dertlerine, kendi korkularına gömüldüğünden doğrusu bu mektuplaşmalar çok seyrek, çok resmi ve kopuk kalmıştı. Magnolia ve Sara Beth, Lily’nin neler yaptığından onu her zaman haberdar etmişlerdi ama onlardan bunu istediği için değil. *Hiç sormadım. Neyim var benim?*

“İşte geliyor,” dedi Leland.

Nathan neden bahsettiğini soracak oldu ama Lily bir sonraki melodiye geçince sormasına gerek kalmadı.

Ekrana baktı, solunun sesi kulaklarını dolduruyordu, kırpmadığı için gözleri kaşınmaya başlamıştı. “Tanrım,” diye fısıldadı. “Neden?”

“Pearly Gates”ten notası notasına kendi bas solosuydu bu.

Bittiğinde Nathan Leland’a baktı, göğsündeki sert bir yumru

boğazına doğru ilerliyordu, yüzü kızarmıştı. Leland sırtıyordu. Belli ki Nathan'ın gururlandığını düşünüyordu, onu ele geçiren bu duygu yüz hatlarından okunuyor olmalıydı.

Ama bu gurur değildi. Korkuydu.

ON BEŞ

Bir kâbus olmalıydı. Lily pek hatırlayamıyordu. Dokunaçlarla ilgili bir şeydi. Dişler. Kulaklarında çınlayan çanlar. Lily odasının zifiri karanlığında yatağında doğruldu, sırtından ter boşanıyor, boğazı acıyordu. *Uykumda çılgılık mı attım?*

Ziller hâlâ ötüyordu. Bu onun telefonuydu. *Kim arıyor lan beni?* Lily'yi telefonla arayanlar sadece dolandırıcılar ve yaşlı tiplerdi. Tüm yaşlılar da değil. Annesiye mesaj atmayı tercih ederdi.

Lily sesi takip ederek yatağının başucundaki masaya dokundu. Dün gece içtiği neredeyse boş su bardağına, klipsli akort aletine, küçük bir saç bağı yığınınına, dudak nemlendiricisine, sabahın dördünde bitirdiği ve açıkçası yatmadan okunacak türden bir hikâye olmayan *Kehanet*'in kopyasına dokundu. Niha yet onu buldu; çalan, parlayan telefonunu.

Lily ekrana baktı. *Büyükbaba Nate*. Onu en son ne zaman aradığını hatırlayamıyordu. Hemen cevap verdi. “Büyükbaba? İyi misin?”

Sesinde garip bir ton vardı, sanki çok sıkı çekilmiş bir tel gibi.

“Benim olduğumu nereden bildin?”

“Çünkü... ekranımda yazıyor?”

“Doğru,” dedi. “Peki, bunu belli etme. Seni aradığımı kimseye söyleme.”

“Neden?”

“Eğer istersen annene söyleyebilirsin.”

Lily gözlerini ovuşturdu. *Hâlâ rüya mı görüyorum?* Kolunu çimdikledi. Acıdı.

“Neler oluyor?”

Büyükbaba Nate uzun ve titrek bir nefes aldı. “Carl On Guitar da kim?”

Lily yatakta doğruldu. “Ne?”

“Carl on Guitar. YouTube’da kendi yazdığı bir şarkının videosunu paylaşmış. İçinde senin bir bas solon var. Kim bu Carl? Erkek arkadaşın mı?”

“Uınmm...”

“Fark etmez. Dinle Lily, sen müthiş bir müzisyensin. Benden daha iyi çalışıyorsun. Ama kendi güvenliğin ve annenin güvenliği için Carl On Guitar’ı arayıp o videoyu kaldırmasını söylemelisin.”

Lily gözlerini kapattı. Büyükbaba Nate’in neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama çok hızlı konuşuyordu. Söylemeye çalıştıklarından bir anlam çıkarabilmek için her kelimeyi yakalaması ve sıkıştırması gerekiyormuş gibi hissetti. “Bekle,” dedi sonunda. “Carl’ın bir YouTube kanalı mı var?”

Büyükbaba Nate dramatik bir edayla iç çekti. “Of Tanrım.”

“Büyükbaba, hâlâ yarı uykuluyum.”

“Uyan o zaman. Saat sabahın onu, Tanrı aşkına.”

Lily en son ne zaman bu kadar erken kalktığını hatırlamıyordu. Büyükbabasına kızmaya başlamıştı; tüm dünyanın kendi kurallarına göre oynamasını istiyor gibiydi, oysa onun kuralları inanılmaz derecede tuhaf ve sinir bozucuydu. Neden her zaman yaptığı gibi mektup yazmak yerine aramıştı onu? Neden Carl hakkında sorular soruyordu? Kendisi internette bile yokken bir YouTube kanalını nereden biliyordu?

Nathan şimdi onunla yavaşça, tıpkı yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu. Lily’nin kızgınlığını bir

kenara bırakıp söylediklerini gerçekten dinlemesi birkaç dakikasını aldı. "... yani Carl On Gitar yazdığı bir şarkının videosunu yayınladı. 'Heaven's Gate' ya da öyle bir şey. Tanıdık geldi mi? Açıklamada 'Lily Russo ile' yazıyor, o yüzden tanıdığını varsayıyorum."

"Ne?"

"Ne kadarını tekrarlamamı istiyorsun?"

"Hiçbirini." Lily artık tamamen uyanmıştı, gözleri büyümüş, odasının karanlığına alışmaya çalışıyordu. "Adı *Bridge to Heaven*," dedi yavaşça. "Dün benim için çaldı ve sonra bir tür şarkı yaptık. Videoya çektiğini biliyordum ama sadece daha sonra izlememiz için olduğunu sanıyordum. Bunu yayınlayacağından haberim yoktu."

"Eh, işte orada. YouTube'da."

"Nereden biliyorsun büyükbaba?"

"Bir arkadaşım telefonundan gösterdi. Şarkının tamamını değil. Ama bana 'Pearly Gates'teki ritim ile solonuzu gösterdi."

"Ah..."

"Erkek arkadaşına kızma. Eminim bunu iyi niyetle yapmıştır. Gerçekten, sansasyoneldin. Ama ondan bunu kaldırmasını istemelisin."

Lily sertçe yutkundu. Yatağının altından dizüstü bilgisayarını çıkarıp açtı, bir yandan onu dinlemeye çalıştı. Evet, dün Carl'la kafaları iyiyken ve birlikte çalarken Lily büyükbabasının solosunu yeniden yaratmıştı; kazadan beri her zamankinden daha fazla çalışıyordu. Neden bilmiyor, çalmak onu yatıştırıyordu. *Neden bana sormadan yayınladı ki?*

Belki de büyükbabamın kafası karışmıştır, diye düşündü. Belki de uzun zaman önce birinin gönderdiği başka bir şeydir. Lily uygulama simgesine tıkladı, YouTube'a gitti ve kanalı buldu. CarlOnGuitar. Avatar Carl'ın Stratocaster'ının bir fotoğrafıydı. İkinci el almıştı ve belli oluyordu, bu yüzden çentikleri örtmek

için her tarafına çıkartmalar yapıştırmıştı. Aynı çıkartmalar. Aynı gitar. Aynı Carl. *Neden bana bir YouTube kanalı olduğunu söylemedi?*

Kanala girdi ve hemen videoyu gördü. “*Bridge to Heaven,*” Lily Russo ile.

“Mesele şu ki,” dedi büyükbabası, “bazı insanlar nedense bizim şarkımızın Satanist olduğunu düşünüyor.”

“Şeytanın müziği,” dedi Lily.

“Evet, o saçmalığı duymuşsun.”

“Sayılır. Yani uzun zaman önce. Ben küçükken.”

“Kim söyledi bunu? Elizabethville’den biri mi?”

Lily birkaç saniye boyunca ona cevap veremedi. Videonun aldığı izlenme sayısı onu şaşkına çevirmişti: Yirmi binden fazlaydı ve Carl bunu daha dün yayınlamıştı. “Ne oluyor be?” diye söylendi. Sonra yorumları okumaya başladı.

“Kimin söylediği önemli değil, benim dediğime geliyor,” dedi büyükbabası. “Annen sana bundan bahsetti mi bilmiyorum ama yıllar önce bu insanlar tarafından saldırıya uğradım. Birkaç yılda bir beni korkutmak için deliklerinden çıkıyorlar. Grubumda başka hiç kimseyi değil. Sadece beni ve ailemi, sanırım şimdi de yapıyorlar...”

Lily hiçbir şey söylemedi. Başı hafıfledi, bakışları bulanıklaştı.

“Lily? Hâlâ orada mısın?”

Lily nefesini tuttuğunu şimdi fark etti. Bir anda nefesi kesildi. *Bu yorumların ne anlama gelmesi gerekiyor?*

“Carl’ı arayayım da kaldırsın büyükbaba,” dedi. “Onu hemen arayacağım. Söz veriyorum.”

* * *

Lily kendini yataktan dışarı attı ve ışıkları açarak dizüstü bilgisayarını telefonuyla birlikte masasına getirdi. Dizüstü bil-

gisayarını şarja taktı ve sanki ortam değişikliği her şeyi unutturacakmış gibi tekrar videoya baktı: Carl'ın gönderisi, en üstte onun adı. Görüntülemeler. Yorumlar.

Hepsi farklı hesaplardan olmak üzere yüzden fazla yorum vardı: DebInAustin, TruthTeller22, VeganForLife49888, HeavenLeighAngel. Her biri aynı şeyi yazmıştı:

121222

Kim bu insanlar? Bu numaralar ne anlama geliyor? Lily telefonunu alıp Carl'a mesaj atmaya koyuldu ama sonra durup onu aradı. Onun açıklamasını duyması gerekiyordu. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Aramayı bitirip Carl'a mesaj attı:

Ara beni

Mesajı gönderdikten sonra videonun tamamını izledi. Çok düşük kaliteliydi. Carl dün onları kaydederken, muhtemelen hem Lily'yi hem de kendisini kadrja almak için telefonunu bir müzik sehпасının üzerine koymuştu. Ama müzisyenliğinin kamermanlığından daha iyi olduğu açıktı. Carl sola gitar çalıyor olmasına rağmen, şarkının yüzde 75'inde Carl'ın kolunun sadece bir kısmı görünürken, gerçekten de sadece Lily görünüyordu. Sonuçta ise tüm bu video izlemek sıkıcıydı (Lily için katlanılmazdı), bu da izlenme sayısını daha da şaşırtıcı hale getirmişti.

Şu anda 22,000'e ulaşmış durumdaydı. Son beş dakika içinde iki bin kişi daha izlemişti. Lily bu durumdan nefret etti. İnsanların onu izlemesi fikrine katlanamıyordu. Her zaman bu açıdan utangaçtı ama kazadan beri... Carl da bunu biliyordu. Lily ona söylemişti, bundan emindi. Mazda'daki o adamlar gibi, yabancıların gözlerinin onun üzerinde olması düşüncesinden. Fotoğ-

rafının çekilmesi. Videolarının tekrar oynatılması. Resimlerine bakılması. İzlenmesi. *Bunu biliyor.* Daha birkaç gün önce Carl ona Instagram’da neden artık hiç kendini çektiği fotoğraf paylaşmadığını sormuş, o da ona gerçeği söylemişti. *Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum,* demiş, Carl ise öyle olmadığını söylemişti. Anladığını söylemişti. *Çok şey yaşadın Lily. Tabii ki anlıyorum.*

Lily’nin telefonu çaldı. Ekranda Carl’ın adını gördü ve hemen açtı. “Bir YouTube kanalın var,” dedi, kendini şaşırtarak. Telefonu açtığında aklından milyonlarca farklı soru, ifade ve küfür geçiyordu; yine de bunu söylemeye mi karar verdi?

“Ah, evet. Sana bundan bahsetmiştim.”

“Hayır, bahsetmedim.”

“Elbette bahsettim, Lily. Kamyonetimde geleceğimiz hakkında konuşuyorduk, hatırlıyor musun? Sana bir kanalım olduğunu ama bir süredir bir şey yüklediğimi söylemiştim, sen de yüklemem gerektiğini söylemiştin. Kimin izleyeceğini asla bilemezsin demiştin.”

Lily bunu hiç hatırlamıyordu ama bu yaşanmadığı anlamına gelmiyordu. Kafası iyiyken hiçbir zaman iyi bir dinleyici olmamıştı. Zihni her yerde dolaşmaya, analiz etmeye, düşünmeye, istemediği sahneleri, görüntüleri ve sesleri hatırlamaya, tavşan deliklerine doğru yol almaya meyilliydi, ta ki bütün bir konuşma geçip gidene ve Lily bunları hiç hatırlamayana kadar. “Önemli bile değil,” dedi. “Dün bize sormadan çektiğin videoyu yayınladın. Üzerine benim adımı yazdın. Neden?”

“Ne?” diye sordu Carl. Sonra birkaç saniye sessiz kaldı. “Hay aksi,” dedi sonunda. “*Batırdım.*”

“Neden bahsediyorsun?”

“Üzgünüm Lily... evet yaptım.”

“Neden?”

“Kafam çok iyiydi ve yaptığın solo o güne kadar duyduğum en iyi şeydi” dedi. “Yükledim, çünkü çok ama çok harikaydın. Ama onu hemen kaldırdığımı sanıyordum.”

Lily sertçe yutkundu. “Evet, peki. Kaldırmadın.”

“Çok özür dilerim,” dedi. “Hemen şimdi kaldıracağım.” Dizüstü bilgisayarını çıkarmakla ilgili bir şeyler söyledi. Klavyesinin tıkırtısını duyuyordu.

“Eğer seni daha iyi hissettirecekse,” dedi, “zaten kimse benim kanalımı izlemiyor.”

Derin bir nefes aldı. Ekrana baktı: 24.500 görüntülenme.

“Vay anasını,” dedi Carl.

“İzlenme sayısına bakıyorsun.”

“Ben... Anlamıyorum.”

“Ve yorumlar.”

“Botlar olmalı,” dedi Carl. “Değil mi? Hiç mantıklı değil.”

Video o anda 25,000 görüntülenmeye ulaşmıştı. “Carl, hemen kaldır şunu.” Niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı sesi.

“Ben de öyle yapıyorum,” dedi Carl. “Özür dilerim.”

“Sorun değil. Patlamak istememiştim.” Şu anda iki yüze yakın, birbirinin aynısı yorum vardı. Lily masasının çekmecesinden bir kalem ve bloknot alıp numarayı yazdı. 121222.

Carl ona videoyu kaldırdığını söyledi ve Lily ekranı yenilediğinde video gitmişti. İzlemeler, yorumlar ve her şey.

“Bu kadar çok ot içmemeliyim,” dedi Carl. “Muhakeme yeteneğimi mahvediyor. Aptalca şeyler yapmama neden oluyor. Ayık olsaydım o videoyu asla yüklemezdim. İnsanların seni izlemesinden ne kadar nefret ettiğini biliyorum.”

“Sadece... bir daha yapma.”

“Yapmayacağım.”

Lily bir süre öylece bekledi Carl'ın nefes alışını dinledi. Kâğıda baktı. 121222.

Carl, “Yorumlardaki şu rakamlar. Sence bu bir kod falan mı?” Ve Lily'nin tüyleri diken diken oldu. Sanki odada onunla birlikteymiş, omzunun üzerinden okuyormuş gibi.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Lily.

“Tuhaf,” dedi Carl.

“Evet.”

“Evet.”

Carl tekrar özür dileyecek oldu ama Lily onun sözünü kesti. “Sonra buluşmak ister misin?” Bunu onu gerçekten görmek için değil, düşünebilmek için onu telefondan uzaklaştırmak istediği için söyledi.

“Tabii ki!” dedi Carl.

“Sana mesaj atarım, tamam mı?” Lily bu yüzden biraz suçlu hissederek aramayı sonlandırdı.

* * *

Lily not aldığı rakamları tekrar okudu. Sıralamada tanıdık gelen bir şeyler vardı ama bunu tam olarak kavrayamıyordu. Onları daha önce nerede görmüştü? Telefon numaralarını, adresleri, şifreli kilitleri, posta kodlarını, kodları düşündü. *Carl’ın dediği gibi bir kod mu?*

Belki tanıdık *görünmüyorlardır*. Belki de tanıdık *tınılıyorlardır*.

Rakamları yüksek sesle okudu. “Bir, iki, bir, iki, iki, iki.” Kalbi daha hızlı atmaya başladı, hafızası berraklaşıyordu.

Lily masasından kalktı ve bas gitarını aldı. Büyükbabasının “Pearly Gates”teki solosunu çalmaya başladı, bu da ona şarkıyı ilk duyduğu zamanı hatırlattı. Sekiz ya da dokuz yaşlarındaydı, babası onu kampa götürüyordu ve şarkıyı arabanın Bluetooth’undan duymuştu. O zamanlar sadece biraz piyano çalıyordu, ama bas solo onu çok etkilemişti. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu; güzel, merak uyandırıcı ve biraz da korkutucuydu. Belki de ilk kez âşık olmuştu ama bu bir enstrüman, bir sestti. *Bası çalan kim biliyor musun?* demişti babası. *O senin büyükbaban.*

Onu bu soloyla tanıştıranın annesi değil de babası olması ne de tuhaf değil miydi?

Rakamlara tekrar baktı, zihninde “Pearly Gates” çalıyordu. Başından itibaren tüm şarkı. Açılış sözleri. Nakarat. Enstrümental geçiş kısmı. Gitar solosu. Klavyeler. Bas gitar. Büyükbabasının solosu...

Ama hayır. Şarkıda bundan daha fazlası vardı. Bir de sayım vardı. Büyükbabası şarkıyı yazıp söylemekle ve bas solosu çalmakla kalmamış, kayıta ayrıca saymıştı.

En azından Lily’nin hatırladığı kadarıyla, Büyükbaba Nate’in sesi şiddetliydi ama zar zor duyuluyordu; korku filmindeki bir iblis gibi.

Telefonunu eline alıp kullandığı müzik dinleme platformunda şarkıyı aradı. Bulmasıyla kulaklıklarını taktı ve en başından itibaren dinlemeye başladı; büyükbabasının sayışı, k’lerin mikrofona çarpışı, sıkıştırılışı, o ilk güç akorunu başlatışı...

Bir ve iki ve bir ve iki ve iki ve iki Senin için öleceğim.

Sesi tam olarak hatırladığı gibiydi.

Bir ve iki ve bir ve iki ve iki ve iki...

Belki de tüm yorumlar bu anlama geliyordu. Şarkının hayranları geri sayımı tekrarlıyordu. Ama bu kadar çok insan, “Pearly Gates”i içindeki sayım fısıltısını alıntılacak kadar iyi biliyor muydu? Eğer biliyorlarsa da neden hepsi sayımı *ve’ler*, *senin için öleceğim* kısmı olmadan, rakamlarla yazmıştı?

Lily 121222 sayısını Google’da arattı. Ağırlık dönüşümlerine, onaltılık renk kodlarına, modern modellerine rastladı. Özellikle dikkatini çeken bir şey bulamadı. Dizüstü bilgisayarını kapatmayı, mümkünse biraz daha uyumayı düşündü ama bunun yerine kendini telefonda kaydırma yaparken buldu. Biraz daha aşağıya indiğinde, kasaba toplantısı duyurularını, konser tarihlerini, Noel ağacı ışıklandırmasıyla ilgili bir ilanı gördü- hepsi 12 Aralık’ta gerçekleşecekti. 12/12/22. Bu da yarından sonraki gün demekti.

Bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek, biraz daha kay-

dırma yaptı. Bir arama çubuğuna herhangi bir şeyi, hatta rastgele bir sayı dizisini bile ekleyebileceğiniz ve yanıt olarak düzinelerce ve düzinelerce girdi bulabileceğiniz düşüncesi. “Bridge to Heaven” a yorum yapanların hepsi tarihe mi gönderme yapıyordu? Yoksa 121222’yi bu yorumcu grubuyla alakalı kılan; Lily, Carl ya da çaldıkları şarkıyla ilgisi olmayan başka bir şey mi vardı? Belki de bu kanal onlar için bir buluşma noktasıydı, sayılar Carl’ın dediği gibi bir tür koddu.

Başka bir sekme açıp CarlOnGuitar kanalına gitti ve bir aydan daha uzun bir süre önce yüklenmiş en son şarkı videosuna tıkladı. Şarkının adı “Rubber Bullets” idi ve “Bridge to Heaven” gibi başka bir enstrümantal şarkıydı. Yirmi görüntülenmesi vardı. Yorum yoktu. Başka bir şarkıya baktı, “Rainy Day.” On altı görüntülenme. Yorum yok.

Bu teori de bu kadarmış.

Sekmeyi kapattı, Google ve arama çubuğundaki sayılar ona bakıyordu. Rakamlardan sonra Pearly Gates yazdı ve enter tuşuna bastı. Temelde aynı anlamsız arama sonuçları, bazı dini web siteleriyle birlikte çıkmıştı. Onları gözden geçirdi, ta ki gözüne çarpan bir şey bulana kadar: bir Reddit başlığına bir bağlantı.

Bağlantıya tıkladı, aşağı doğru kaydırды. Komplo teorileriyle ilgili gibi görünen *Ne?! adlı bir alt dizinde bulunuyordu. Esas gönderiye -başlığın ilk etapta aramada ortaya çıkmasına neden olan gönderiye- ulaştığında yüksek sesle bir inilti kopardı.*

Bu nasıl oluyor?

Lily’nin nefesi daraldı. Kısacık bir anlığına umutlandı: Belki de hâlâ uyuyordu. Belki kendine vurursa ya da yeterince yüksek sesle çığlık atarsa, tırnaklarını avuçlarının içine geçirip dudaklarını kanayacak kadar ısırırsa kendi yatağında uyanacak ve büyükbabası onu hiç aramamış olacaktı. Bunların hiçbirisi gerçek olmayacaktı. *Sadece bir rüya, sadece kötü bir rüya.*

Lily gönderiyi tekrar okudu:

12/12/22, Pearly Gates, İkiler Yılı, Kehanet hakkında bilginiz var mı? Eğer bilmiyorsanız, çok geç olmadan buraya gelin!

“Bu gerçek,” diye fısıldadı Lily.
Eli titreyerek bağlantıya tıkladı.

ON ALTI

Meg'in babasının Glock'u boştu, mermiler güvenli bir şekilde kutusunda duruyordu ve ikisi de Crosstrek'in yolcu koltuğunun önündeki zeminde, polimer bir kutuda kilitliydi. Meg artık silah kullanmayı biliyordu. Nathan ona silahı doldurmayı, boşaltmayı, nişan almayı ve ateş etmeyi öğretirken, Meg'in daha önce hiç bilmediği bir ölçüde sabırlı ve netti. *İçgüdülerine güven*, demişti ona. *Doğa sana içgüdülerini boşuna vermedi*. Ama yine de Meg gergindi. Sadece elinde ölümcül bir silah olduğu için değil, aynı zamanda babasıyla konuştuktan sonra, onu kullanması gerekebileceğini hissettiği için.

Nathan'ın paranoyası mı tutuyordu, yoksa bir şeyleri çözme sürecinde miydi? Ona nasıl ateş edileceğini öğretirken, sürekli Justin'in ölümüne neden olan kazadan bahsetmişti ve belki de bu yüzden, babasının evinin arkasında, bir zamanlar hanın misafirleri için küçük bir yüzme havuzunun bulunduğu alanda teneke kutulara nişan alırken Meg kayıp bijon somununu, geç açılan hava yastığını, Mazda'daki dazlakların mükemmel zamanlamayla dikkatlerini dağıtışını düşünüp durmuştu. Meg, şu anda yaptığı gibi, hız sınırının iki mil altında, vücudundaki her sinir neredeyse kopacak kadar gerilmiş bir halde, 28. Otoyol'a hayli dikkatli bir şekilde girerken bunları düşündü. Tüm bu unsurların birbirine ne kadar kusursuz bir uyum sağladığını düşündü.

Bu durum onu korkutuyor ama öte yandan bir şekilde rahatlatıyordu. Çünkü Meg'i, Justin'in ölümüne dair tüm sorumluluktan kurtarıyordu. Nathan'dan nefret eden bir grup arabasını gerçekten sabote ettiyse, Meg'in kazaya katkıda bulunan diğer şeyleri düşünmesine gerek kalmıyordu: dazlaklara verdiği aşırı tepki, çok erken bir saatte jambonlu ve peynirli sandviç isteyişi, 200.000 milden fazla yol yapmış 2014 model Impreza'sıyla yaptığı tüm hızlanmalar ve yavaşlamalar; arabayı belli ki eski model arabalar konusunda uzman bir tamirciye götürme kararı, önceki gece uykusuz kalması bir yana... Meg daha devam edebilirdi ama babası gibi bir komplo teorisyeni olacaksa buna gerek kalmayacaktı.

Tam bir hafta. Bütün bir hafta boyunca Meg'in annesi yatakta kalmış, vücudu zayıflamış, MRSA yüzünden ateşi yükselmışti. Bütün bir hafta boyunca babası, tedavi için çok geç kalınmış bir halde hastaneye kaldırılmadan önce, Shira'nın semptomlarını bastırmak ya da hafifletmek için hiçbir işe yaramayan çaylarla onu beslemişti. Düşmanlarının kahvesine bodrumdaki bir laboratuvarında hazırlanmış bir zehir kattığına, ne kadar erken verilirse verilsin hiçbir antibiyotiğin tedavi edemeyeceği güçlü bir kimyasal karışım olduğuna ve tüm bunların Nathan'ın kontrolü dışındaki büyük bir komplonun parçası olduğuna inanmak onun için çok daha kolay olmalıydı.

Meg babasına biraz hak vermek zorundaydı. Meg'i bir süreliğine oraya çekmeyi başarmıştı. Hatta onu bir önceki yüzyıldan kalma bir grup nefret mektubu yazarına karşı silahlanmaya bile ikna etmişti. *Paranoya. Suçluluk duygusunun ilacı*, diye düşündü Meg. Sonra telefonu çaldı.

Meg numarayı hemen tanıyamadı ama yine de cevap verdi.

"Alo, Meg?" Bluetooth'undan Dr. Katie Cody'nin sesi yükseldi.

"Bu sabah randevun vardı? Dokuzda?"

“Of, kahretsin,” dedi Meg. “Çok özür dilerim. Parasını ödeyeceğim. Sadece..... Ailemle ilgili acil bir durum vardı ve aklımdan çıkmış.”

“Tanrım,” dedi Dr. Cody. “Lily iyi mi?”

“Ne oldu? Hayır. Lily iyi. Ben sadece... Babamı ziyaret etmem gerekti.”

“*Tanrı’ya şükür,*” dedi. “Yani, umarım baban iyidir ama Tanrı’ya şükür.”

“O iyi.”

“Güzel,” dedi. “Sadece... Dürüst olmak gerekirse biraz endişelendim.”

“Neden?”

“Eh, bilirsin işte. Onun yaşındaki sağlıklı çocukların çoğuna COVID bulaşır, en fazla beş gün sürer. Gerçi iki hafta. Sonra da nükseder...”

“Ha?”

“Çok özür dilerim. Muhtemelen sana sorarak çizgiyi aştım, ama dördüncü iptalinden sonra... Sonra sen de gelmeyince. Sadece. Şey...”

Meg’in direksiyonu daha sıkı kavradı. *Lily’nin dördüncü iptali.*

“Hiçbir şey söylememeliydim.”

“Hayır.” Meg boğazını temizledi. “Hayır. O... Lily bu sabah kendini çok daha iyi hissediyordu. Görünüşe göre bu bir... hatalı pozitif sonuçmuş.”

“Ah, ne kadar rahatladım,” dedi.

“Evet.”

“Kaçırdığın seans için ödeme yapmak zorunda değilsin. Yeniden planlamak ister misin, yoksa...”

“Kesinlikle ödeyeceğim. Takvimime bakmam gerek. Sonra ararım. Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler.” Meg aramayı sonlandırdı.

Radyoyu açtı. Tekrar kapattı. Arabanın ısısı onu rahatsız etmeye başlamıştı, bu yüzden ısıyı düşürdü ama çok geçmeden titremeye başladı.

Lily ile arasının iyi olduğunu düşünüyordu. Dün *Kehanet* hakkında konuşurken bir ilerleme kaydetmiş olabileceklerini bile düşünmüştü. Lily cevaplar için Meg'i sıkıştırmış, Meg de onu oyalamak yerine dürüstçe cevap vermişti ve bu halleri aralarında bir şeylerin, yeni bir açık sözlülüğün başlangıcı gibi gelmişti.

Yalan söylüyormuş. Lily bana yalan söylüyormuş. Haftalardır. Telefonu tekrar çaldı.

Arayan Zach'ti, ilk başta garip gelmişti, ta ki Meg onun şu anda dükkânda olması, Kingsolver'ları yığması ve kitap kulübü için onları sergileyecek yer hazırlaması gerektiğini hatırlayana kadar.

"Merhaba Zach," dedi. "Kitaplar geldi mi?"

Zach cevap vermedi.

"Zach? Orada mısınız?"

Meg trafik sesini, köpek havlamasını ve ardından Reggie'nin sesini duydu. "Söyle ona, Zach. Hadi anlat. Ona ne olduğunu anlat, dostum."

"Neler oluyor?" Strese girmeye başladığında her zaman olduğu gibi yaralı kolu zonkluyor, işlerin ne kadar kötü gidebileceğinin fiziksel bir hatırlatıcılığı görevini yerine getiriyordu.

"Üzgünüm."

"Sen ne yaptın?"

"Ben bir şey yapmadım. Buraya geldim. Erkenden. Ve sanki..."

"Anlat ona," dedi Reggie.

"Söyleyemem."

"Zach."

"Bayan Russo," dedi, kelimeler ağzından birbirine karışarak, yuvarlanarak döküldü.

“Lütfen dükkâna gelin.”

* * *

Meg telefonda Zach’ten Gizli Bahçe’nin tahrip edildiğini öğrenmeyi başarmış ancak daha ayrıntılı bilgi istediğinde Zach, “Bu meseleyle dair konuşmaktan rahatsızlık duyuyorum,” demişti.

Kasabaya geri döndüğünde bunları düşünen Meg, biraz sinirlenmekten kendini alamadı. Zach’in yaşında olsa, ona ne kadar acı verirse versin, patronuna durumu açıklamak zorunda hissederdi ama bugün çoğu genç gibi Zach’in duyguları da her şeyden önce gelirdi. *Tanrı korusun biraz bile rahatsızlık duymasın.* Peki ne için? Birisi ön kapıya sprey boyayla penis mi çizmişti? Sara Beth’in el işi Noel vitriniyle oynayıp Fred Holywell ve ailesini müstehcen pozisyonlara mı sokmuşlardı? Meg oraya gidene kadar öğrenemeyecekti, çünkü Zach söylemezdi. Onu bir fotoğraf göndermeye bile ikna edememişti.

Gizli Bahçe’nin arkasındaki küçük otoparktaki yerine yanaştı. Arabasından inerken polimer çantayı ne yapacağını düşündü ve bagaja koyup kilitlemeye karar verdi.

Sokağın karşısındaki Pete DeMarco’nun bir silahı olmasına rağmen, silahı iş yerine götürmeye tam olarak hazır değildi. Adam silahı yıllardır tezgâhın altında saklıyordu. Meg’in bildiği kadarıyla onu kullanmaya en çok bir ay önce, Gizli Bahçe’ye girmeye çalışan bir grup sarhoş genci yakaladığında yaklaşmıştı. Meg’in dükkânı o sırada kapalıydı ve Pete geç saatlere kadar çalışıyordu, o sırada onların ta karşı sokaktan yüksek sesle suçlarını planlayışlarını duymuştu. Pete Meg’e silahı caddenin karşısına getirdiğini, gençlere gösterdiğini ve kelimenin tam anlamıyla ödlerini kopardığını söylemişti. Silah boştu ama onların bundan haberi yoktu. Bağırış çağrış kaçmışlar, Pete’in emniyet kilidini açmasına bile gerek kalmamıştı.

Bunu düşününce biraz gülümsedi Meg ama dükkânın önüne vardığında gülümsemesi kayboldu. Ağzı açık kaldı. “Bu ne...”

Vitrin camı paramparça olmuştu; kasabanın yeşil alanındaki büyük, dekoratif taşlardan biri camdan içeri fırlatılmış ve şimdi Sara Beth’in Dickens ailesinin Noel vitrininin üzerinde sallanıyor, soğuk hava içeri giriyordu, her yerde paramparça cam kırıkları vardı. *O vitrinle o kadar gurur duyuyordu ki...* “Özür dilerim Bayan Russo,” dedi Zach, Reggie’yle birlikte dükkânın önünde duruyordu, kaldırımında üç kutu kitap vardı. Zach zangır zangır titriyor ama soğuktan titriyor gibi görünmüyordu.

“Polisi aradın mı?” diye sordu Meg.

Zach başını salladı.

“Ona aramasını söyledim,” dedi Reggie. “Ama ararken senin de burada olmanı istedi.”

“Çalınan bir şey var mı?”

Zach yine başını salladı.

“Kasayı kontrol etti,” dedi Reggie, görünüşe göre artık Zach’in sözcüsü olarak hareket ediyordu. “Kayıp bir şey yokmuş. Ofisin aynı görüldüğünü söyledi. Bilgisayarda sorun yok.”

“Pekâlâ,” dedi Meg. “Bu iyi haber. Pete DeMarco bir ay kadar önce dükkânın önünde dolaşan bazı gençleri kovalamış. Bahse girerim ki onlardı.”

Zach ve Reggie birbirlerine baktılar. İkisi de bir şey söylemedi.

“Buralarda takılmak zorunda değilsin Reggie,” dedi Meg. “Yani, beni beklediğin için teşekkürler ama yapman gereken bir iş var. Bundan sonrasını ben hallederim.”

Başını salladı.

“Reggie, gerçekten, ben...”

“Bence beklemeliyim,” dedi, “sen içeride ne olduğuna bir göz atana kadar.”

Reggie’nin yüz ifadesinde bir şey vardı, gözlerindeki ihtiyatlı

parlaklık Meg'in konuşmayı kesmek istemesine neden oldu.

Zach'e baktı. Hiçbir şey söylemiyordu. Sanki şeytani bir güç onun konuşma yeteneğini çalmış gibiydi.

Meg dükkâna girip etrafına bakındı, Zach ve Reggie de onu takip ediyordu. Burası buz gibiydi, kırık pencere ısıtma sistemini anlamsız kılıyordu. Ceketini daha sıkı sarıp sarmaladı, dudaklarının arasından buhar çıkıyordu. Pencere dışında dükkânın ön tarafına dokunulmamış gibi görünüyordu. "Hasar nerede?" diye sordu Meg.

"Çocuk reyonu," dedi Reggie.

Meg başını salladı. *Sadece bir bölüm. Bunu yapabilirim.* Kendini dükkânın arka tarafına, neyse ki daha sıcak olan yere doğru attı.

Meg, Zach'in arkasından geldiğini hissediyordu, Reggie ise onlara yetişmek için hızla, neredeyse koşarak ilerliyordu, öyle ki Meg çocuk reyonuna vardığında Zach hemen yanında duruyordu. *Bayılmamı mı bekliyor?* diye düşündü ve bu ona inanılmaz derecede aptalca geldi.

Ama sonra Reggie'nin neden bahsettiğini anladı.

Çocuk reyonundaki bütün kitaplar raflarından indirilmişti. Düzinelerce kitap vardı: renkli resimli kitaplar, ilkokul öğrencileri için bölüm kitapları, distopik gençlik kitapları, *Küçük Kadınlar* ve *Çavdar Tarlasında Çocuklar* gibi klasikler, Lily'nin ilkokul ve ortaokulda en sevdiği fantastik romanlar. Kitaplar üst üste, özensiz bir piramit şeklinde yığılmıştı.

Piramide kurumuş kan sıçramıştı. En tepede ise bir Noel ağacının yıldızı gibi kopmuş, kanlı bir parmak duruyordu.

Ritüel Hakkında Birkaç Gerçek

Bu sandığınız kadar acı vermez.

Ona ihtiyacınız olduğunu, onsuz normal bir şekilde yaşayamayacağınızı düşünüyorsunuz ama inanın bana, vücudunuz kaybınıza çok çabuk alışır.

Keskin herhangi bir şey işe yarayacaktır- çit makası, küçük bir balta, av bıçağı. Bıçağın sterilize edildiğinden ve amputasyon bölgesinin uyuşturulduğundan emin olun.

Ayak parmakları el parmaklardan daha kolaydır. Ama el parmakları gerçek adanmışlığı gösterir.

– Bronz Lord

WAW WAA WWT

ON YEDİ

Lily'nin alt dizinde gördüğü bağlantı 7Park adlı bir siteye yönlendiriyordu. Porno videoları, şiddet içeren görüntüler, iğrenç yorumlarla doluydu: dijital cehennemın en alt çukuru. Lily'ye, kötü amaçlı yazılım saldırısı gerçekleşmek üzereymiş gibi geldi. Siteden hızla çıktı ve dizüstü bilgisayarını kapattı.

Ancak cesaretini toplayıp bilgisayarını yeniden başlattığında ve Wikipedia'da 7Park'a baktığında, her ne kadar rahatsız edici olsa da sitenin ziyaret için güvenli olduğunu öğrendi. Burası anonim bir resim panosu olarak biliniyordu; Reddit gibi bir şeydi, sadece daha fazla fotoğraf ve video vardı, kayıt yoktu, moderatör yoktu, bir paylaşımcının kimliğini ifşa etmeyi seçmedikleri sürece bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ekran adı yoktu (herkes "ANON" olarak anılıyordu) ve temelde hiçbir kural yoktu. Reddit gibi, hakkında gönderi paylaşabileceğiniz her türlü normal konu vardı: spor, müzik, anime, TV, ünlü dedikodusu, gerçek suç, yemek tarifleri... Ayrıca, Wiki'yi başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, bazı gerçekten karanlık ve korkunç şeyler. Wiki'den doğrudan alıntı yapmak gerekirse: *Ateşli siyasi tartışmalar ve TV içeriklerine dair önden verilen bilgilerin yanında, 7Park aynı zamanda nefret söyleminin de yuvası olarak ortaya çıkmıştır; son üç yıl içinde üç kitlesel saldırgan resim panosunda manifesto yayınlamış, bunlardan biri 7Park alt bölümünde, yaptığı saldırıyı canlı olarak yayınlamıştı.*

Lily, 7Park'taki alt bölümlerin daha geniş konular içindeki özel başlıklar olduğunu öğrendi. Reddit paylaşımcısının bağlantı verdiği başlığa döndüğünde konunun Dünyanın Sonu olduğunu gördü. Alt bölümün adı *İkiler Yılı* idi. Bunun kafasına dank etmesi biraz zamanını aldı. *İkiler Yılı*. Adını annesinin kitabındaki bir olay örgüsünden alan bir 7Park alt bölümü.

Tıkladığında nefesini tutup yaklaşık üç yıl önceki ilk gönderiye kadar geri gitti.

ANON: Ben emekli bir KK'yim ve başta gizli bir görev için oradaydım. NATHAN LERNER ("Büyük Baba") 70'lerde New York'ta bir Satanist Cadılar Meclisi üyesiydi. Büyük Baba, hit bir parça (PEARLY GATES) karşılığında ruhunu ve ailesinin ruhunu Şeytan'a sattı ve şarkının sözlerine ölümcül subliminal mesajlar yerleştirerek 70'lerin ortasında bir intihar dalgası başlattı. Çok başarı gösteremeyen Prism adlı grubu, Büyük Baba 1980 yılında Kennedy Havaalanı'nda Gerçek İnananlar tarafından saldırıya uğradıktan sonra dağıldı. (İşte NY Post'ta saldırı hakkında çıkan bir haberin linki) Bundan sonra saklanmaya çalıştı. Ancak genç kızı MAGNOLIA LERNER ("Kâhine") 1990 yılında hem dünyanın sonunun detaylarını (İkiler Yılı = 2022; Lordlar / Canavarlar = derin devlet politikacıları, ünlüler ve güç sahipleri; Yangınlar, yükselen okyanuslar, bir salgın = açıktır ki hepsi bugün gerçekleşiyor) hem de farkında olmayan gençler tarafından içinden veya yüksek sesle okunduğunda kıyameti gerçekten hızlandırabilecek büyüleri içeren bir kitap (Kehanet) yayınladı. Buradan devam edebilirim, ancak en iyisi *Kehanet*'i okuyun (ilk yorumda tüm metnin bağlantısı var) ve kendiniz görün.

Bu oyunda kendi insanlığım dışında hiçbir çıkarım yok. Kimliğimi açıklayamam çünkü bu aile güçlü (BÜYÜK

BAĞLANTILAR) ve tehlikeli (SATANİST PRATİKLERLE UĞRAŞIYORLAR). Ama size şunu söylemek için buradayım: 121222'ye kadar GEREKEN HER YOLLA tövbe etmelerini sağlamalıyız... Yoksa Kâhine'den alıntı yaparsak, "eli on parmaklılar ve ayağı on parmaklılar ölümleriyle buluşacaklar."

Korkmayın. Sadece harekete geçin. Zaman bizden yana.

Bronz Lord

Peşindeyiz. Silahlıyız. Zafer Kazanacağız.

Lily sayfayı tekrar okudu, kafası allak bullaktı. Başka bir sekme açıp Google'da "KK kısaltması" diye arattı, düşündüğü anlama geldiğinden emin olmak için. *Kolluk kuvvetleri*.

"Tanrım," diye fısıldadı.

Yazının devamında yüzlerce ve yüzlerce yorum vardı, aylar ve yıllar geçtikçe anonim paylaşımcıların sayısı büyük ölçüde artıyordu. Birçoğu kendilerini mevcut ya da eski kolluk kuvvetleri ya da askerler, sağlık çalışanları, öğretmenler- toplumlarının namuslu üyeleri olarak tanımlıyordu. *Zaman bizden yana*.

Bronz Lord'un her gönderisi binlerce oy ve yorum alıyordu. Bu yorumlardan bazılarını okumaya başladı ve midesi bulandı. Lily daha fazlasını okudukça sanki bataklığa batıyormuş, hareket edemiyor ve nefes almak için yukarı çıkamıyormuş gibi hissetti. Tüm alt bölümü yarılادığında, nasıl nefes alacağını unutmuştu.

* * *

Lily titremesini durduramıyordu. Ayağa kalkıp gerindi ve odasının etrafında daireler çizdi. Ama yine de o ürpertiği hissediyordu, tıpkı kazadan sonra olduğu gibi. Kaslarına yılan gibi

giriyor ve içi dışarıdan daha soğukmuş gibi hissedene kadar kemiklerini istila ediyordu. Organları titriyordu ve kendi daracık derisinin içinde sıkışıp kalmıştı, hiçbir şey olması gerektiği gibi çalışmıyordu.

Bu bir şoktu. Sağlık görevlilerinden biri kazadan sonra Lily omuzlarına battaniye çekse de ısınamazken bunu ona açıklamıştı ama şu anki durumda bir şekilde daha mantıklı geliyordu. Açıkçası Lily, travma çitasını oldukça yükseğe koyan kazadan sonra olduğu kadar travmatize olmuş değildi. Ama şok geçiriyordu; gerçekten ve tepeden tırnağa.

Son bir saat içinde Lily, kendisinden ve ailesinden nefret eden insanlardan oluşan bir fanatik grup olduğunu öğrenmişti. Lily onların mesajlarını, hazırladıkları görselleri görmüştü. Yapay zekâyla hazırladıkları videolarda anne babasını, büyük-babasını ve hatta Lily'nin kendisini o kadar ahlaksız, o kadar iğrenç ritüel sahneleri içinde taklit etmişlerdi ki, kusmak istemedi bunları düşünemiyordu bile.

Büyük ihtimalle bu fanatik grup 7Park'tan çok daha uzun süredir vardı; sosyal medyadan ve belki de internetten bile daha uzun süredir. Bronz Lord bu alt bölümü birkaç yıl önce oluşturmuş gibi görünse de burada yayınlanan fotoğrafların çoğu çok daha eskiydi.

Bir gönderide Lily ve annesinin Elizabethville Belediye Bahçesi'nde koyu bir sohbete dalmışken gizlice çekilmiş fotoğrafları yer alıyordu. Fotoğrafın altında şöyle bir yazı vardı: *"İnsanlardan nefret ediyorum anne. Hepsinin ölmesini istiyorum."* *"Merak etme tatlım. On yıl içinde salgın hepsini öldürecek!"* Belediyenin oyun parkı sekiz yıl önce yıkılmıştı. Fotoğrafta Lily altı yaşında görünüyordu.

Ailesini izliyorlarmış. Onların haberi olmadan fotoğraf ve video çekiyorlar ve onlar hakkında teoriler fısıldıyorlarmış. Belki de Lily hayatta olduğunda beri.

Bu gerçek. Rüya görmüyorsun. Bu gerçekten oluyor.

Geriyeye dönüp baktığında kendisine normal, kız olmanın bir parçası olduğunu söylemeye çalıştığı ancak içgüdülerinin aksini söylediği bir dizi olayı hatırlayabiliyordu. Birçok kez tanımadığı adamlar ona huzursuz hissettirecek şekilde bakmışlardı. Geçen yıl arkadaşı Emma'nın partisinde kimsenin tanımadığı o ocuk, Lily'yi odanın diğer ucundan saatlerce izlemişti. (*Ne ucube ama, demişti Lily gülerek ve arkasını dönerek. Ama bakışlarının lazeri andıran yoğunluğunda bir şeyler vardı*). Beşinci sınıftayken okulun önüne park ettiği külüstür Volkswagen'in içindeki ihtiya ar kadın, direksiyonun arkasından ona küfürler savurmuştu. Hâlâ sabit telefonları varken ailesine gelen telefonlar, babasının ahizeyi kapatışı. *Yine nefesi duyulan o tip*. Daha bir hafta önce Divine Vintage'a gelip Lily'ye adını soran ama bir şey satın almayan, hatta etrafa göz bile atmayan o tuhaf, orta yaşlı ift. Okulun otoparkındaki o pislik polisler (*Büyükbaban Nathan Lerner mı?*). Mazda'daki, fotoğrafını çeken dazlaklar.

Büyükbabası Nate paranoyak değildi. O haklıydı. Gerçekten de onun peşinde insanlar vardı, hepsinin peşinde. Lily gönderilerden birine tıkladı, kendi parmağınızı nasıl keseceğinize dair duygusuz, eğitici bir video. ("12/12'de eli ve ayağı on parmaklıları diğerleriyle birlikte yok olmayın," diyordu robotik bir seslendirme, annesinin kitabındaki ifadeyi alıntılanarak. "Dokuzlu-Onluların güçlü saflarına katılın ve kendinizi Lerner lanetinden koruyun.") Lily'nin aklına bir kez daha Donuk Dudak geldi, eldiveninde eksik serçe parmağının yerinde düğüm atılmıştı. (Bronz Lord bir gönderisinde, *Ayak parmakları daha kolaydır*, demişti. *Ama el parmakları gerçek adanmışlığı gösterir*).

Bu acayip, son derece mutsuz insanlar bir araya gelip Lily ve ailesini hedef alıyor, onları gizlice takip ediyordu. Onlara zarar vermenin yollarını planlıyorlardı. Birçoğu, *Ya tövbe etmelerini ya da ölmelerini sağlamalıyız*, diyordu. Bu insanlar, 1990 yılında

on beş yaşında bir kızın anlattığı ve içinde birkaç tesadüf barındıran bir hikâye yüzünden, Elizabethville, New York'taki Lerner Russo'ların dünyayı sona erdirecek güce sahip olduğuna gerçekten inanıyorlardı.

Bu delilik.

Sayıları yüzlerce kişiyi bulmasaydı komik bile olabilirdi. Bronz Lord da dahil olmak üzere pek çoğu kolluk kuvvetleri ya da ordu mensubu olduğunu iddia etmeseydi ve birçoğu palalarının, silahlarının, av bıçaklarının fotoğraflarını ve videolarını yayınlamasaydı... Bu paylaşımcılar ve diğerleri Lily'nin büyükbabasını bıçaklayarak öldürdüğü ya da annesinin ağzına bir silah dayayıp tetiği çektiği animasyon sahneler yaratmamış olsalardı. Annesinin kitabındaki "İkiler Yılı" 2022 olmasaydı. Dokuzlu-Onlular'ın kıyamet günü olduğunu düşündükleri 12 Aralık iki gün sonra olmasaydı.

Lily ayağa kalktı. Bilgisayardan uzaklaşıp yere çöktü, başını dizlerinin arasına koydu ve soluk soluğa kaldı. Lily kendini annesinin kitabındaki Prenses Iyanla gibi hissediyordu; dünyayı kurtarmak için zehirli dokunaçları olan bir canavar ordusunu teker teker ve kalplerinden bıçaklaması gereken, lanetli Prenses Iyanla.

Canavarların beni ele geçirmesine izin veremem, dedi Lily kendi kendine. Canavarların azmimi kırmasına izin veremem. Kehanet'ten bir satırdı bu.

Birkaç kez daha nefes aldıktan sonra ayağa kalktı- hiperventilasyon olmaksızın işlevsellik kazanacak kadar sakinleşememişti, bu kadar büyük bir gelişmeyi ancak umabilirdi. Masasına gidip telefonunu aldı. Sabah 7'de annesinden gelen bir mesaj gördü.

Birkaç işi halletmek için dışarı çıkıyorum. Arabayı aldım. 🚗

Lily annesini aradı. Aklını tamamen yitirmiş gibi görünmeden bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu, ama umuyordu ki annesi onu yargılamadan ya da manidar bir şekilde “bundan Dr. Cody’ye bahsedip bahsetmediğini” sormadan, onu en azından anlamaya çalışacaktı.

Arama sesli mesaja düştü, ki bu ilginç bir durumdu. Meg, ne yapıyor olursa olsun Lily’nin telefonunu her zaman açardı. Lily mesaj bırakıp bırakmama konusunda kararsız kaldı. *Kimin dinlediğini asla bilemezsin*, diye düşündü. Bu büyükbabasının söyleyeceği bir şeydi. Ama anlaşılan o ki, büyükbabası ailedeki herkesten daha net bir dünya görüşüne sahipti.

Annesine kısa ve belirsiz bir mesaj bırakarak, müsait olduğunda kendisini aramasını, önemli bir mesele olduğunu söyledi. Sonra dizüstü bilgisayarını aşağı indirip çalışma odasındaki yazıcıya bağladı, 7Park’a geri döndü ve Bronz Lord’un esas gönderisinin yanı sıra on sayfalık ek gönderi, yorum ve fotoğrafların çıktısını aldı; İkilerYılı alt bölümünün bir çeşit “öne çıkan parçaları” idi bunlar.

Büyükbabasına bir mektup yazarak bu sabah öğrendiği her şeyi anlattı. Lily, ona bas solosunun videosunu gösteren arkadaşının 7Park’ı da gösterebileceğini umuyordu. Böylece büyükbabası işin boyutunu kavrayacaktı, yapay zekâ destekli sahte videoları... Belki de bunları görmemeliydi.

Lily tüm kâğıtları bir zarfa koydu. Mektubu Nate’in Star Lake’teki posta kutusuna gönderdi ve zarf mühürlendiğinde kendini daha sakin, daha net hissetti. Mektup göndermek her şeyi çözecek diye bir şey yoktu ama Lily için bir şekilde harekete geçmek büyük bir fark yaratıyordu.

Mektubu bir gecede büyükbabasına ulaştırmak istiyordu, böylece pazartesiye kadar mektubu alabilecekti. Ancak evin içinde anahtarları ararken hatırladı: Annesi arabayı almıştı.

Bir arabaya ihtiyacı vardı. O kadar çok şey oluyordu ki Lil-

y'nin düşüncelerini toparlaması zordu ama bir şeyin farkındaydı. Bu meseleyi anlatabileceği çok ama çok az insan vardı.

Telefonundan saati kontrol etti. On biri geçiyordu. Annesinin işte olması gerekiyordu, o da dükkânı aradı. Arama doğrudan sesli mesaja düştü. Annesinin cep telefonunu tekrar denedi, ama orada da şansı yaver gitmedi. Bu sefer mesaj bırakmadı. *Sakin, sakın, sakın*, dedi kendi kendine ve sonra onun görüntüsü geldi aklına: Hâlâ hayatta olduğunu bildiği, onu gerçekten sakinleştiren tek kişi.

Carl'a mesaj attı: *Kamyonetini ödünç alabilir miyim?*

Carl hemen cevap verdi. *Elbette. Ne zaman?*

Şimdi uygun mu?

Olur. Neden?

Lily iç çekti. *Neden insanlar hep neden diye sormak zorunda?* Onu suçladığından değil tabii. Carl birdenbire arabasını ödünç almak isteseydi, o da nedenini sorardı. *Postaneye gitmem gerekiyor. Kitapçıya da uğramak istedim. Annemin iyi olduğundan emin olmak için.* "Of," diye fısıldadı Lily. Bunu neden yazmıştı ki?

Annene ne oldu?

Lily somurttu. *Bazı işlerini halletmek için dışarı çıktı ve ona ulaşamadım. Eminim dükkânda meşguldür.*

Ama o göndermeden Carl cevap verdi: *Kamyoneti getireceğim. Sadece ayakkabılarımı bulmam lazım.*

Lily, Carl'ın mesajına başparmak simgesi koydu.

Düş almak için banyoya giderken, Carl'ın kamyonetinin düz vites olduğunu hatırladı ve bu bir sorun olabilirdi. Babası ona düz vites kullanmayı öğretmişti ama bu uzun zaman önceydi. Çok fazla pratiğe sahip değildi.

Belki Carl'dan sürmesini isteyebilirdi. Bir yoldaşının oldu-

ğu düşüncesi onu biraz neşelendirdi ve duştan çıktıktan sonra Carl'a tekrar mesaj attı:

Aslında çok fazla vitesli araba kullanma pratiğim yok. Sen sürebilir misin?

Carl hemen onun mesajına bir başparmak işareti koydu. Lily gülümsedi. Uzun vadede ikisi arasında ne olacaksa olsun, Carl'ın şu anda hayatının bir parçası olmasından memnundu.

Lily giyindikten sonra Büyükbaba Nate'e yazdığı mektubu sırt çantasına koydu ve zihnine her şey yeniden doluştu: Dokuzlu-Onlular. Birçoğu yıllardır onu ve ailesini izleyen yabancılarla dolu koca bir fanatik grup. *Şimdi de beni mi izliyorlar? Kasabada bu işe bulaşmış insanlar var mı? Tanıdığım insanlar mı?* Lily, Carl'ın daha dün ona söylediklerini, insanların annesi hakkında söylediği "tuhaf şeyleri" hatırladı. Aklına bir düşünce geldi. Carl'a mesaj attı:

Sana annemin kitabından bahseden, inşaat işindeki adamlar. İçlerinden birinin parmağı eksik miydi?

Tam gönder tuşuna basacakken mesajı tekrar okuyup sildi. Eğer bu kadar tuhaf bir soru soracaksa, bunu yüz yüze sorması en iyisi gibi görünüyordu.

ON SEKİZ

Kesik parmak meselesi her şeyi karmaşıklaştırıyordu. Olay sadece pencereden atılan taş ve raflardan çekilen kitaplar olsaydı, bölge polisi bu işi kendi başına halledebilirdi. İki Elizabethville polisinden biri, eyalet polisinin kanıt toplamasını beklerken dükkânın dışında duran Meg'e bunu açıkladı. "Vandallarla nasıl başa çıkacağımızı biliriz. Canı sıkılan çocuklarla, Sue's'ta Long Island kokteylleri fazla kaçırmış hafta sonu gezginleriyle," dedi. "Ama o parmak. Nereden geldiğini ya da oraya nasıl girdiğini kim bilebilir? Bu bir vücut parçası. Bir şiddetli saldırının, hatta bir cinayetin kanıtı da olabilir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz?"

Meg onun ne dediğini anlamıştı. Aslında, adı Grady olan bu polisin durumu ona bu kadar ayrıntılı bir şekilde açıklamak bir yana, neden daha baştan bu bahsi açmak zorunda hissettiği konusunda kafası biraz karışmıştı. Grady'nin de en az Zach ve kendisi kadar ürkmüş olduğundan şüphelendi (ilk polis arabaları gelir gelmez sesi soluğu kesilen Reggie bir yana dursun), ama Zach ve Meg'in aksine, Grady rahatsız edici sessizlikleri kendi sesiyle doldurma ihtiyacı hisseden insanlardan biriydi. Bu bir ego meselesi de olabilirdi. Grady'nin kendinden çok daha genç -Peele adında uzun boylu, atletizm kamp danışmanlarını andıran- ortağı eyalet polisi ekibine olay yerini gezdiriyordu, sorumlu dedektif bu iş için onu bizzat seçmişti.

Meg, Zach'in uzun süredir bir şey söylemediğini fark etti. Ona baktı; kaldırımında oturmuş, dizlerini göğsüne bastırmıştı, gözlerinde sanki karnına tekme yemiş ama bu konuda meta-netli olmaya çalışıyormuş gibi bir ifade vardı. Meg birkaç saniyeliğine onun yerinde Lily'yi gördü; araba kazasından sonra battaniyesinin kıvrımları içinde travmadan titreyen Lily'yi.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Zach ona baktı. "Evet. Sadece... Bu sabahın böyle geçmesini beklemiyordum." Meg'e zoraki bir gülümsemeyle baktı. Meg'in içinden ona sarılmak geldi; zavallı Zach, kitap kulübünü devralma, Kingsolver sevkياتını onaylama düşüncesiyle hayli heyecanlanmıştı. Kasanın yanına asmak için yeni bir tabela bile yapmıştı. Yanındaki kaldırımında, unutulmuş, kendinden geçmiş bir arkadaş gibi oturuyordu.

"*Demon Copperhead*, ha?" diye sordu Grady.

Zach ona baktı. Meg de öyle.

"Kutuları gördüm. Bir sürü kopya sipariş etmişsiniz."

"Kitap kulübü için," dedi Meg.

"Biraz tuhaf bir başlık. Sizce de öyle değil mi?"

"Barbara Kingsolver," dedi Zach.

Grady ona boş bir bakış attı.

"*David Copperfield*'dan uyarlanmış. Charles Dickens'ın kitabı?"

Bir boş bakış daha; belli ki Memur Grady pek kitap okumuyordu. Zach'in yanakları kızardı.

"Harika eleştiriler aldı," dedi Meg.

Grady'nin boncuk gibi gözleri Meg'den Zach'e gidip tekrar geri döndü. Meg onu tanıyordu ama o bunun farkında değildi. Tıraşlı kafası. Parlak pembe teni. Şiş gözleri ve yanakları, düzgünce kesilmiş kızıl sakalları Meg'e bir şekilde yelpaze kuyruklu Japon balığını hatırlatan, genel bir görünüm yaratıyordu. Sakalı yeni olduğu için başta onu tanıyamamıştı. Ama Grady'nin beş

yıll önce sarı ışıktaki geçtiği için onu kenara çeken polisle aynı polis olduğu kesindi. Meg itiraz ettiğinde Grady ona aklını alışveriş listesinde değil yolda tutması gerektiğini söylemiş; bu ne halt anlamına geliyorsa artık. Her halükârda Meg mahkemede mücadele etmiş ve kazanmıştı, çünkü Grady o gün gelmeye zahmet edememişti.

“*Demon Copperhead*,” dedi Grady şimdi. “Ürkütücü bir isim.”

“Harika bir kitap,” dedi Meg. “Alışveriş listesinden çok daha iyi.”

Adam kaşlarını çatı ama onu tanıdığına dair ufak bir belirti yoktu, bu durum Meg’in hayal kırıklığına uğrattı. “Sadece demek istediğim,” dedi Grady. “Kitabın adı ve... ııı... kopmuş parmak.”

“Ne?” diye sordu Meg.

“Yani, belki de kitap kulübünün seçimi davetsiz misafiri kıskırtmıştır. *Demon*. *Vesaire*. Belki de o kişi Satanizme tepki gösteriyordu.”

Tanrım, ne salak ama. Meg gözlerini devirmesini bekleyerek Zach’e baktı. Ama Zach Meg’in farkında değilmiş gibiydi. Ellerine bakıyor, on parmağını sanki daha önce hiç görmemiş gibi hareket ettiriyordu. “O kitap yüzünden değil,” dedi usulca.

Meg elini Zach’in omzuna koydu. Zach irkilince Meg geri çekildi. Meg, polisler herhangi bir tehlike kalmadığı raporunu verir vermez Zach’in eve, ailesinin yanına ya da belki bir doktora gitmesi gerekeceğini düşündü. Hiç de iyi görünmüyordu.

Telefonu çaldığında Zach’i, o kamburu çıkmış sırtını, kıpırdanan parmaklarını izledi. Ekranı baktı. *Lily*. Meg aramayı reddetti. İlk kez Lily’nin aramasını sesli mesaja yönlendirdi. Lily, haftalardır ona terapi konusunda yalan söylüyordu. Şu anda Lily ile uğraşamazdı.

“Kızınız mı?” diye sordu Grady, Meg’in omzunun üzerinden telefonunun ekranına bakıyormuş gibi görünüyordu.

Lily adında bir kızım olduğunu nereden biliyor? Meg Grady'ye ters ters baktı. O da ona baktı. Bu halleri iki oyuncunun da diğerinin önce ne yapmasını istediğini bilmediği, saçma bir tavuk oyunu gibi birkaç saniye devam etti.

"Kayınbiraderim bir inşaatçı," dedi Grady sonunda. "Hatırlatın da gitmeden önce size numarasını vereyim."

"Ha?"

"Cam için. Sizin için tamir edebilir."

"Ah. Teşekkürler." Meg kırık pencereyi tamamen unutmuştu.

* * *

Kitapçının kapısı itilerek açıldı ve eyalet polislerinden birkaçı dışarı çıktı. Polislerden biri, Meg'in babasının Glock'u ve cephaneyi ona vermeden önce içine koyduğu polimer çantaya hiç benzemeyen bir çanta taşıyordu. Meg, onların iki ekip arabasına binip kaldırımdan uzaklaşmalarını izlerken, *Kanıt* diye düşündü. Çantanın soğutmalı ve içinde parmağın olduğunu tahmin etti. Eyalet dedektifi -Bell adında sert bakışlı, muhafazakâr giyimli bir kadın- ona parmağın dükkâna giren kişiye mi yoksa o kişinin kurbanlarından birine mi ait olduğunu belirlemek için hem kayıp kişi hem de suçlu veri tabanlarında araştırma yapmaları gerektiğini söylemişti. *Siz ne düşünüyorsunuz?* diye sormuştu Meg dedektife.

Tüm gerçekleri öğrenene dek, çok fazla düşünmemeye çalışırım, demişti Bell.

Caddenin karşısında, Pete DeMarco hırdavat dükkânının önünde durmuş polislerin gidişini izliyordu. Meg onunla göz göze geldi ve ona el salladı. O da el salladı, sanki ona bir can simidi atmış gibi hissetti. Dost bir yüz. "Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi Pete.

Meg omuzlarını silkti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

“Ederim,” dedi Meg.

Kapı yine arkasından gıcırdayarak açıldı. Gelen diğer Elizabethville polisi Peele’ di. Çok gençti, muhtemelen Lily’den üç ya da dört yaş büyüktü. Meg onun Grady ile aynı şekilde olmasa da tanıdık gelebileceğini düşündü; Meg’i hiç kenara çekmemişti. Yine de onu bir yerden tanıyor olması daha mantıklı olurdu. Burası çok küçük bir kasabaydı. Neredeyse tüm tam zamanlı sakinler ve hatta yarı zamanlı çalışanların çoğu, Meg gibi işletmeciler bir nebze tanıdık gelirdi.

“Nasıl gidiyor Memur Peele?” diye sordu Meg.

“Bana Charlie diyebilirsiniz, hanımefendi.” Şapkasını tutup ona doğru eğdi, Grady gibi biri yapsa alaycı durabilecek bir jestti bu. “Her şey yolunda gidiyor, gerçekten. Her şeyin fotoğrafını çektiler, kan örneklerini topladılar. Bugün daha sonra dükkânı tekrar açabilirsiniz; ya da sanırım camı ne zaman tamir ettirirseniz...”

Hâlâ parmaklarına bakarak dalıp gitmiş haldeki Zach’e baktı. “İyi misin dostum?”

Zach’in elleri kucağına düştü. Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi Charlie’ye baktı. “Evet. Ben iyiyim.”

“Benimle içeri gelmek ister misin? Dedektif Bell sana birkaç soru sormak istiyor.”

“Ben de geleyim mi?” diye sordu Meg.

Charlie başını salladı. “Sonra sıra sizde, hanımefendi.”

Zach sessizce ayağa kalktı. Dükkâna girerken gözlerini dikmiş, sırtı bir kuruşun askerinki gibi kaskatı kesilmişti.

Zach kapıyı arkasından kapattıktan sonra Meg genç memura baktı. “Kulağa tuhaf bir soru gibi gelecek ama...” dedi. Şahsen siz, parmağın nereden geldiğini düşünüyorsunuz?”

“İı, pekâlâ...”

“Yani, sizce içeri giren kişi ya da kişiler... her kimse... kasa-

bada bir yerde şiddet eylemi gerçekleştirmiş ve... bilirsiniz işte... ganimetleri dükkâna getirmiş olabilirler mi?"

"Ganimetler mi?" diye sordu Grady.

Meg onu duymamazlıktan geldi. "Sizce dışarıda tıbbi yardım ihtiyacı olan biri var mı?"

"Eh," dedi Charlie. "Demek istediğim, kasabada biri saldırıya uğramış ve sakatlanmış olsaydı, bundan haberimiz olurdu."

"Bu doğru," dedi Grady. "Bizimse bundan haberimiz yok."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misiniz?" diye sordu Charlie. "Bu sizin dükkânında yapılmış gibi hissediyorum. Ampütasyon, ilk yardım, hepsi."

Sanki haddini aşmış olabileceğinden endişelenmiş gibi Grady'ye hızlıca bir bakış attı. "Bana bu konuda katılıyorsunuz, değil mi Memur Grady?"

"Çok yakından bakmadım," dedi Grady.

"İçeri gelin," dedi Charlie. "Size gösterebilirim çocuklar."

Meg'in dükkânı aynı görünmüyordu. Kan lekeli çocuk kitaplarının delil testi için poşetlenip götürüldüğü bölüm çoğunlukla boş, parlak renkli raflardan ibaretken alanın geri kalanı, sırf inceleme yüzünden ikinci kez ihlal edilmiş gibiydi ve epey yağmalanmış görünüyordu. Etrafına bakınan Meg, buraya ne yapıldığından ve neden yapıldığından çok, burayı yeniden açmak için yapılması gereken işleri düşünürken buldu kendini. Bunun bir savunma mekanizması olduğunu fark etti; garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Charlie, Meg ve Grady'yi çocuk bölümüne götürürken en uzak duvardaki boş kitap raflarının önündeki zemini işaret etti.

Orada Meg'in daha önce fark etmediği bir leke vardı; kalın, pas kırmızısı bir çizgi. "Dükkân tahrip edilmeden önce burada değildi, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Tamam, Memur Grady bu işi benden çok daha uzun süre-

dir yapıyor, o yüzden yanılıyorsam bana söylemesi gerekir, ama bakın.” Charlie el fenerini kan lekesi ile kitap yığını arasında kalan küçük zemin parçasına tuttu. “Şunu görüyor musunuz?” diye sordu, ışını bir dizi koyu kırmızı damlacık boyunca gezdirerek. “Burada, burada ve burada da birer tane var.” Grady’ye baktı, ona bir ipucu veriyormuş gibi.

“Görünüşe göre parmak tam şurada, kitap rafları boşaltıldıktan sonra rafların yanında kesilmiş.” Grady bunu sanki ilk defa ve kendi başına, kimsenin yönlendirmesi olmadan anlamış gibi söylemişti.

“Bu çok mantıklı,” dedi Charlie.

Bu ikisi arasında ilginç bir dinamik var. Charlie tüm düşünme işini üstleniyor, sonra da Grady’yi tüm bunları ortaya atanın kendisi olduğuna inandırmak için iki kat daha fazla çalışıyordu. Bir bakıma Meg’e ailesini hatırlatıyorlardı.

“Yani,” dedi Grady. “Parmağı kitap yığınının yanına götürdüler. Görülebileceği bir yere koydular.”

Parmak. Meg gözlerini devirmemeye çalıştı.

“Tam isabet.” Charlie, Grady’ye yalvarırcasına bir bakış attı. “Dükkânın başka hiçbir yerinde kan olmadığına göre, belki de ilk yardımı burada yapmışlardır.”

“Belki de.”

“Saldırganın kendi parmağını kestiğini düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Charlie. “Öyle görünmüyor mu?”

Sözlerine devam etti. “Sanırım bu özel durumda,” dedi Grady’ye, “kendi arkasını temizlemeyi önemsemeyen insanlardan bahsediyoruz, değil mi?”

“Doğru.”

“Ama bakın, bir boğuşma izi yok. Yani, çocuk bölümü ve pencere dışında, eyalet polisi gelmeden önce burası oldukça el değmemiş görünüyordu. Eğer birinin uzvu kendi iradesi dışın-

da kesilmiş olsaydı, devrilmiş ve kırılmış daha fazla şey olması gerekmez miydi?”

Charlie bir ucu sallanan bir kitaplığı işaret etti. Meg bunu daha önce fark etmemişti. “Görünüşe göre buradaki tek mücadele biriyle duvar arasında yaşanmış.” Doğruldu ve Grady’ye döndü. “Değil mi efendim?”

“Evet. Kesinlikle. İyi iş çıkardın.”

“Teşekkürler!”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Meg. Ama sonra gördü; sıvada bir dizi çukur vardı. Sanki bir çekiç ya da tokmakla yapılmış gibi görünüyorlardı.

Meg’in nefesi bir an için kesildi, zihninde görüntüler belir-meye başladı. Claire Cassadine dün sabah bir kitap çıkarmış, sıvaya bastırıyor, yumruğuyla duvara vuruyordu. Claire Cassadine, dükkândaki herkes ona bakarken elini başının üzerinde tutuyordu. Claire Cassadine, işaret parmağını indirmişti. *Biri gitti, üçü kaldı...*

Claire Cassadine, işaret parmağını indirışı.

Zach ofisten çıktı, Dedektif Bell de trençkotu ve rahat ayakkabılarıyla onun arkasındaydı. Sanki Grady hâlâ dışarıda ve Meg içeride değilmiş gibi doğrudan Charlie’yle konuştu. “Siz soruşturmanıza devam edebilirsiniz. Civarı araştırın. Güvenlik kamerası görüntüsü olan var mı bir bakın. Bayan Russo.”

“Dedektif Bell,” dedi Meg. “Memurlar. Sanırım bunu kimin yaptığını biliyorum.”

ON DOKUZ

Carl geç kalmıştı. Lily'nin evine geldiğinde bir dolu bahaneden bahsetti; babasının kamyonetini potansiyel bir müşteriyle buluşmaya götürmüş, evden çıkıp garaj yolunun boş olduğunu görene kadar bundan haberi olmamış, sonra telefonunu bulamamış, bulduğunda da şarjı yokmuş, falan filan. Lily'nin umurunda değildi. Sadece asırlardır devam ediyormuş gibi hissettiren konuşmasını kesmesini istiyordu ki ona istediği soruyu sorabilsin. Carl'ın tiradını bölerek, "Sorun yok," dedi. "Sorun yok."

"Emin misin?"

"Evet."

"Çünkü senin yerinde olsaydım bana kızardım."

Ön kapının hemen önünde duruyorlardı ve Carl, Lily onu içeri aldığından beri konuşuyordu ki bu garipti. Lily gibi o da normalde pek konuşkan biri değildi. Lily onun son beş dakika içinde son bir haftada konuştuğundan daha fazla konuştuğunu düşündü. "Sorun yok Carl," dedi kararlılıkla.

Carl soluklandı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, tabii. Tabii."

"Şu inşaat işinde birlikte çalıştığın adamlar," dedi. "Sana an-nemin kitabından bahsedenler."

"Evet?"

"Herhangi birinin parmağı eksik miydi?"

Carl ona şaşkın gözlerle baktı.

“Garip bir soru olduğunu anlıyorum.”

Carl hızlı ve derin bir nefes aldı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Yani cevabın evet.”

Carl başını salladı. “Birinin orta parmağı yoktu. Av kazası olduğunu söyledi. Onsuz nasıl çalışabildiğini sordum, kolay olduğunu söyledi. Artık neredeyse hiç fark etmiyormuş.”

“Vay canına.”

“Sen... bu adamlarla tanıştın mı?”

“Hayır,” dedi Lily.

Carl ona baktı. “O zaman... Yani parmağı nereden biliyorsun?”

Lily uzun bir süre Carl’a baktı, yüzündeki şaşkın gülümsemeyi, gözlerindeki endişeyi aldı. Ona hakikati söylemeyi borçluydu. En azından kendi kendine böyle söylüyor, çünkü annesiyle konuşmadan evvel Carl’a Dokuzlu-Onlulardan bahsetmenin hem bencillikten uzak hem de gerekli olduğuna inanmak istiyordu. Ama Lily bencillikten uzak biri değildi. Hem de hiç. Sadece bu bilgiyle bir dakika daha olsun yalnız kalmak istemiyordu.

“Lily? İyi misin?” diye sordu Carl.

“Hayır,” dedi. “Gerçekten değilim.” Onu oturma odasına götürdü. Kanepeye oturttu. Sonra ona her şeyi anlattı.

* * *

“Bizi rahatsız eden polis. Kadın olan. Bir parmağı eksikti.”

Lily sözlerini bitirdikten sonra Carl’ın söylediği ilk şey buydu, Lily içinse bu doğru seçimi yaptığının kanıtıydı.

“Biliyorum,” dedi. “Bunu ben de düşünmüştüm.”

“Yani küçük, boktan kasabamızdaki rastgele bir polis ve son isimde tanıştığım o iki adam senin hakkındaki bu şeylere inanıyorsa...”

“Herkes bizi takip ediyor olabilir. Temasa geçtiğimiz herkes.”

“Evet. Sanırım parmak izlerini kontrol edebiliriz.”

“Pek bir şey ifade etmez. Bazıları ayak parmaklarını kesmiş. Bazıları henüz ayini gerçekleştirmemiş.”

“Ayin mi?”

Lily başını salladı. “Öyle diyorlar. Hatta resim panosunda bir parmağın ya da ayak parmağının güvenli bir şekilde ve fazla acı çekmeden nasıl kesileceğini gösteren videolar bile var.”

“Tanrım.”

“Görmek ister misin? Resim panosunu yani.”

“Pek sayılmaz.”

Lily çalışma odasına gidip dizüstü bilgisayarını aldı, İkilerYılı hâlâ ekrandaydı. Bilgisayarı Carl’ın oturduğu kanepeye taşıyıp önüne, sehpanın üzerine yerleştirdi. “Hazırlanmayı bitireceğim ve göndermem gereken mektubu alacağım,” dedi. “Eğer fikrini değiştirir ve ben yokken bakmak istersen, çekinme.”

Lily yukarı koşarken kalbi biraz daha hafiflemişti. Hâlâ berbat durumdaydı, korkuyordu ve lanetlenmiş gibiydi ama en azından artık bu duygularını paylaşan biri vardı. Odasında pencereden dışarı baktığında havada sürüklenen birkaç kar tanesi gördü ve kazağını daha kalın bir kazakla değiştirdi. Botlarını giyip boy aynasında kendini inceledi. *Tuhaf*, diye düşündü. Başına gelebilecek en kötü şeyin çoktan geldiğine inandığı bir saat önceki haliyle aynı görünüyordu; acısını her zaman yanında taşıyacak olsa da o günün dehşeti azalıyor ve yavaş ama istikrarlı bir şekilde hayatı normale yakın bir hale dönüyordu.

Artık hakikati biliyorum. Farklı görünmeliyim.

Sırt çantasını aldı ve cüzdanının, Nate Dede’ye yazdığı mektupla birlikte içinde olduğundan emin oldu. Aceleyle aşağı inerken, “Hazırım!” diye seslendi. Ama cevap yoktu.

“Carl?”

Hâlâ bir şey yok. *Bu fırsatı kaçmak için mi kullandı?*

Oturma odasına vardığında Lily, Carl'ı tam olarak daha önce olduğu yerde, kanepede oturmuş, dizüstü bilgisayarını önünde açık halde buldu.

“Carl,” dedi tekrar, “iyi misin?”

Carl ekranı işaret etti. “Şuna bak, Lily,” dedi. “Bu annenin dükkânı değil mi?”

Lily onun yanına gitti. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Resim bir saatten kısa bir süre önce paylaşılmıştı.

Lily, küçükken babasının boyamasına yardım ettiği rafların önüne yığılmış çocuk kitapları yığınının baktı. Yığının en üstündeki kopmuş parmağa, altındaki kitap kapaklarına damlayan kana bakakaldı. Başka bir anonim hesaptan gelen başlığı okudu: *Dün gece kendime biraz EĞLENCE çıkardım!*

Gönderi yüzlerce onay işaret almıştı. Lily ne hissettiğini tarif edecek kelimeleri bulamadı.

* * *

Lily ve Carl onun kamyonetindeler ve arabayı Carl kullanıyordu. İkisi de oturma odasından beri tek kelime etmemişti. Carl'ın radyosu ve camlar kapalıydı, tek ses yağın karın tozunu alan sileceklerin gıcirtısıydı.

Lily hâlâ konuşabildiğini kanıtlamak için, “Bu da neyin nesi be?” diye sordu.

“Eminim o iyidir,” dedi Carl.

“Ha?”

“Annenin iyi olduğuna eminim.”

Carl'ın sesi hiç de emin gelmiyordu ve bu durum Lily'yi dehşete düşürdü. Annesinin tehlikede olabileceği fikrini aklına bile getirmemişti. Ama şimdi tek düşünebildiği, birkaç saat önce annesini arayıp sesli mesaj bırakmak zorunda kaldığı ve o zamandan beri ondan haber alamadığı gerçeğiydi. “Carl, sence...” Titriyordu. Cümlesini bitiremedi.

Kasabadalardı, Gizli Bahçe'den birkaç blok ötedeydiler. Etraf hayli sessizdi, sokaklar bomboştu, birkaç ihtiyar kadın birbirlerine tutunmuş, buz tutmuş kaldırımıla mücadele ediyorlardı. Kar daha sert yağıyordu ve gökyüzü gece ile gündüz arasında sıkışmış kirli kış grisi rengindeydi.

Carl nalbur dükkânının yanına park etti. "Kahretsin," dedi. "Belki de fotoşopla falan yapılmıştır diye düşünüyordum."

Yüzünü Lily'den çevirmiş, kitapçıya bakıyordu. Lily onu aşip etrafı görebilmek için boynunu çevirmek zorunda kaldı.

"Ah..." dedi Lily.

Gizli Bahçe'nin iki vitrin camından biri kırılmış, yerine büyük bir karton bantlanmıştı. Lily, İkilerYılı'ndaki resmin fotoşop olduğuna hiç inanmamıştı ve bu yüzden Carl'ın aksine, birilerinin dükkânda bir şeyleri onarmaya başlamış olmasıyla rahatladığını hissetti. Muhtemelen annesiydi. Bu karton onun el işi gibi görünüyordu ve bu da Lily'yi neden arayamayacak kadar meşgul olduğunu açıklıyordu. En azından Lily şu anda kendine bunu söylemeyi tercih etti. *Lütfen iyi olsun. Lütfen iyi olsun.*

Carl ve Lily arabadan inip caddeyi koşarak geçerken Lily'nin aklından hep şu yakarış geçiyordu, *Lütfen annem de olmasın.*

Kapalı işareti koyulmuştu ama Lily yine de kapıyı denedi. Kapı kilitliydi. Kapıyı çalmaya başladı ama sonra dükkânın yanındaki sokaktan birinin ona seslendiğini duydu ve sigara dumanının kokusunu aldığı anda sesi hemen tanıdı.

"Sara Beth?"

Kapüşonlu parkasıyla ara sokakta durmuş, Zach Winters'ın yanında sigara içiyordu. Zach'in de sigara içiyor olması Lily'yi şaşırttı. Onun böyle bir tip olduğunu hiç düşünmemişti.

"Lily'nin annesi iyi mi?" Bunu Lily'den önce Carl söylemişti.

"O iyi," dedi Sara Beth.

Lily hızla nefeslendi, ağzından süzülen buharlar onların dumanına karıştı. Ne kadar endişeli olduğunu ancak o zaman fark

etti. İçindeki gerginlik geçince kasları gevşemiş ve aniden donduğunu, soğuk hava yüzünü ısırdığını, dişleri takırdadığını, kartanelerinin başının üstünü yaktığını fark etmişti. Paltosunun fermuarını çekip kapüşonunu yüzüne kapattı. “O burada mı?”

“Polisle birlikte,” dedi Sara Beth. “Bilirsin işte, pencere dışında bazı... bazı vandalizm olayları yaşadık.”

“Evet, biliyoruz,” dedi Carl. “Biz de gördük.”

“Gördünüz mü?” diye sordu Zach bir duman bulutu üfleterek, bakışları Carl’ın üzerinde sabitlenmişti. “Nasıl?”

Carl cevap verecek oldu ama Lily onun sözünü kesti. “Biri Facebook’ta bununla ilgili bir şey paylaşmış,” dedi.

“Haberler hızlı yayılıyor, değil mi evlat?” Sara Beth bunu usulca söylemişti ama ağzının etrafında bir gerginlik, gözlerinde bir bitkinlik hissi vardı. “Biri neden böyle bir şey yapsın ki?”

Lily ona söylemek istedi ama yapamadı. Zach orada dururken olmazdı. Zach’in dördüncü sınıfta ona söylediklerini düşünmeye devam etti; söylediklerini çok temel bir düzeyde, Dokuzlu-Onluların bugün ailesi hakkında yaydıklarına ne kadar benzediğini.

Lily’nin bakışları Zach’in ellerine takıldı. Biri sigarayı tutuyordu. Diğeri de yanında duruyordu. Eldiven takmamıştı. Parmaklarını saymaya başladı, bunu yaptığına inanamıyordu.

“İnsanların kafasında bir şeyler oluyor sanırım,” dedi Carl.

“Öyle,” dedi Zach, dişlerinin arasından. “İnsanların kafasında bir şeyler olur.” Ama Lily hangi insanları kastettiğini ya da akıllarında ne gibi şeyler olduğunu anlayamadı.

“Son zamanlarda çok şey yaşadın Zach, değil mi tatlım?” diye sordu Sara Beth özür dilercesine, sanki Zach beş yaşında somurtkan bir çocukmuş gibi. *Genelde çok daha neşelidir.* Zach’in cevap vermesini bekledi. Cevap vermeyince Lily’ye döndü. “Parmağı bulan Zach’ti.”

Lily’nin kaşları havaya kalktı. Zach’in bütün parmakları var-

dı ama bu bir şey ifade etmiyordu. Dokuzlu-Onlular bir topluluktuk. Topluluk üyeleri birbirlerine yardım ediyordu. Eğer parmağı o bulduysa, bu parmağı oraya koyan birine yardım etmiş olma ihtimalini doğurmaz mıydı? “Sen mi buldun?”

Zach başını salladı. Sigarasından bir nefes daha çekti.

“Ne kadar korkutucu olmuş olsa gerek,” dedi Lily.

“Dükkânı Zach açtı,” dedi Sara Beth. “Kitap kulübü için bir sevkîyatımız vardı, o yüzden erkenden buradaydı.”

“Bahse girerim 911’i çok geçmeden arayamamışsındır,” dedi Carl.

Zach başını salladı.

“Özür dilerim,” dedi Sara Beth. “İsminizi alamadım.”

“O benim arkadaşım Carl,” dedi Lily.

“Ben ve Zach birbirimizi tanıyoruz,” dedi Carl, gülümseyerek.

Zach ise gülümsemedi. Ona bakmadı. Carl yaklaştı. O ve Zach aynı boydaydı ama nedense Carl ondan daha uzun gibiydi.

“Ahbap,” dedi Carl. “911’i aramadın mı?”

“Bayan Russo’yu aradım.”

“Neden?”

“Çünkü burası *onun dükkânı*.”

“Teknik olarak, onu arayan Reggie’ydi, değil mi Zach?” diye sordu Sara Beth. “Reggie az önce çıktı.” Lily’ye baktı. “Biraz önce Zach’in nasıl olduğunu görmek için uğradı. Hiç bu denli travma geçirmiş birini görmediğini söyledi, bunu anlayabiliyorum. Eğer onu bulan ben olsaydım -bir insan parmağı, Tanrım- eminim şu anda yoğun bakımda olurdum.”

Lily Zach’e baktı; yüzü kızarmış, sabit bakışlarıyla kaldırıma yanık delikler açabiliyordu.

“Yani 911’i aramak için bekledin mi?” diye sordu Carl. “Senin dükkânın olmadığı için mi?”

Lily Carl’a sert bir bakış attı. *Sakin ol*, diye düşündü. *Etrafı bir kokla.*

Carl ona itinayla, sinir bozucu bir şekilde omuz silkti.

Sara Beth sigarasından bir nefes çekti. Carl'a döndü. "Sen ve Zach birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Okuldan," dedi Carl. "Ama birlikte kampa da gittik."

Zach hiçbir şey söylemedi.

Lily, her an patlayacakmış gibi görünen Zach'i dikkatle izleyen Sara Beth'e baktı.

"Hey, Zach?" diye sordu Carl. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Zach bakışlarını ona çevirdi, gözleri donuk, yassı taşlar gibiydi.

"Carl," dedi Lily.

"Alınmayacağına söz ver," dedi Carl. "Sadece Lily ve annesine gerçekten yardım etmek istediğim için soruyorum."

Lily ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sahiden de soruyu duymak istiyordu.

Zach sigarasından uzun bir nefes çekip burnundan nefes verdi. "Sor bakalım," dedi.

"Parmak," dedi Carl. "Sence bunu arkadaş grubundan biri yapmış olabilir mi?"

Lily'nin gözleri büyüdü.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Sara Beth.

"Arkadaş grubumdan biri değildi." Zach bunu kaldırıma doğru bakarak söylemişti.

"Bundan emin misin? Çünkü anlıyorum. Arkadaşlarımdan biri böyle bir pislige bulaşmış olsaydı, ben de polisi aramak için beklerdim."

"Daha yeni dedim ki..."

"Yani, bak, eğer kimin yaptığını biliyorsan..."

"Kimin yaptığını bilmiyorum."

"Zach." Sara Beth ona döndü, elini omzuna koydu ve Lily'nin zar zor duyabileceği kadar alçak bir sesle konuştu. "Eve gitmeli-sin tatlım. Biraz dinlen. Bayan Russo aldırılmaz, söz veriyorum."

Carl kamyonete geri döneceğini söyledi Lily'ye. "Bunun için üzgünüm," dedi tuhaf bir tonda.

Carl gitmek için döndü, Lily ona bir saniye içinde orada olacağını söyledi. "Postaneye gitmem lazım. Yine de döneceğim. Anneme onunla konuşmam gerektiğini söyleyebilir misin?"

"Elbette," dedi Sara Beth. Ama Lily'nin gözleri Zach'in üzerindeydi. Sara Beth'ten uzaklaşıp sigarasından bir nefes daha çektiğinde, elinin titrediğini fark etti. Tir tir titriyordu. *Travma geçiriyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. İnsanların ailen hakkında varsayımlarda bulunuşu gibi sen de onun hakkında varsayımlarda bulunma.*

"Hey, Zach?" diye sordu Lily.

"Evet?"

"Umarım daha iyi hissediyorsundur."

"Teşekkürler Lily," dedi. Gözlerinde yeni bir ifadeyle ona baktı; özür dilercesine yumuşak ve hüzünlü bir ifadeyle.

* * *

"Annenin iyi olmasına sevindim," dedi Carl, ikisi de kamyonete binip postaneye doğru yola çıktıklarında.

Lily sertçe nefesini üfledi. "Dinle Carl, iyi niyetli olduğunu biliyorum," dedi. "Ama... orada Zach'le birlikteyken. Bu hiç hoş değildi."

"Biliyorum ve özür dilerim," dedi. "Ama... yani..."

"Ne?"

"Bak," dedi. "Zamanımız kısıtlı. Bir-iki-bir-iki yarından sonraki gün ve Bronz Lord'un ne dediğini gördün. 'Ne pahasına olursa olsun.' Yemin ederim Zach'le bir alıp veremediğim yok. Onun için üzüldüm, gerçekten. Ama çok geç olmadan bu insanların kökünü kazımaya başlayacaksak, kimlerin üye olabileceğini düşünmeliyiz. Bu da akıl sağlığı sorunları konusunda duyarlı davranmayı göze alamayacağımız anlamına geliyor."

Lily ona baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Carl 28. Otoyol’dan sola döndü ve kamyonet anında savruldu, gösterge panelinde ışıklar yanıp sönmeye başladı. Lily’nin kalbi küt küt atmaya başladı. Koltuğunu iki eliyle kavradı, emniyet kemeri göğsünü sıkıyordu. *Hayır, hayır, hayır. Bir daha olmaz, bir daha olmaz.* Gözlerini kapattı; göz kapaklarının altındaki o sıcaklık, o berbat güçsüzlük hissi.

“Merak etme,” dedi Carl. “İyi olacağız. Babam bana bunu nasıl yapacağımı öğretti.”

Carl direksiyonu patinaja doğru kırdığında Lily gözlerini açtı, Carl’ın omuzları rahat, yüz hatları pürüzsüz ve sakindi. Kontrol ondaydı. Bir saniye, bir dakika ya da belki bir yıl sonra kamyonet kendini toparladı. Carl gülümsedi. “Vay canına!”

Lily’nin nefesi ciğerlerinden bir anda boşaldı. “Sen iyi bir sürücüsün,” dedi.

“Sadece bu kamyonete alıştım.” Ona gülümsedi. Bu Lily’ye kendini güvende hissettirdi.

Lily neredeyse Carl’a, *Ayrıca iyi bir insansın* diyecekti. Ama söylemedi. Bu aşırıya kaçmak olurdu. Tek yaptığı kamyoneti çarpmamaktı. Onu yanan bir binadan kurtarmış sayılmazdı. “Bunu bana babam da söylemişti,” dedi Lily. “Direksiyonun patinaj yapması hakkında.”

“Onu tanıyabilmeyi isterdim,” dedi Carl.

Lily onun yüzüne, gözlerindeki sakın ısıltıya baktı. “Ben de öyle.”

Postane sol taraflarında kalmıştı. Lily çoktan kapanmış olabileceğinden endişelendi -ne de olsa bugün cumartesiydi- ama telefonundan saate bakınca hâlâ yarım saatten fazla zamanları olduğunu gördü. Carl arabayı buzlu otoparka park etti. Lily’ye içeri girmeyi teklif etti ama Lily hayır dedi, uzun sürmeyecekti. O da kapıya yakın bir yere park edip, Lily koşarak içeri girerken kamyonette bekledi.

Postanede hiç müşteri yoktu. Görünüşe göre burada çalışan kimse de yoktu. Bütün bir nüfusun öldürüldüğü ve geriye sadece boş, kapısı açık yapıların kaldığı eski bilim kurgu filmlerinden biri gibi hissettiriyordu.

Lily veznedeki zili çaldı. Yaklaşık bir dakika sonra bir veznedar ortaya çıktı; saçları kısa kesilmiş, donuk ve uykulu gözleri olan ihtiyar bir adamdı. İçerisi çok soğuktu ve postacı üniformasının kolları kısıydı ama adam bunu umursamıyor gibiydi; aynı şekilde floresan ışıklarının sesini, o aralıksız, düz uğultuyu da umursamıyordu sanki.

Lily mektubu büyükbabası Nate'e öncelikli posta olarak gönderip gönderemeyeceğini sordu, adam da başını salladı. Mührü eline aldı ama sonra tekrar Lily'ye baktı, gözlerinin yüzünde gezinmesi Lily'yi rahatsız etmişti.

"Hey... sen o kız değil misin?" diye sordu.

Lily'nin midesi titredi.

"Kaza geçiren kız sen misin?"

Lily gülümsemeye çalıştı. "O benim."

Adam işine geri döndü, Lily onun ellerini izliyordu.

"Bir yerde görmüştüm. Sanırım internette," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm. Ailenin kitapçısını severim."

"Teşekkürler."

Lily onun bileğinde bir dövme gördü; havalı bir el yazısıyla yazılmış bir 2 rakamıydı. Nefesi kesildi.

Adam çekmecedен bir etiket çıkarıp ön tarafa yapıştırdı. "Annenle aranız iyi mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Üzgünüm, beni ilgilendirmez," dedi. "Sizin için üzgünüm, hepsi bu."

"Biz iyiyiz. Yani, zor ama..." Lily onun parmaklarını sayıyor-

du ve o anda onlardan birine gözlerini dikmişti: Adamın sol elinin yüzük parmağı, boğumundan ucuna kadar kalın, pembe bir örtü oluşturacak şekilde birden fazla yara bandıyla sarılmıştı.

Lily zarfı geri aldı.

“Bir sorun mu var?” Adam gülümsüyordu. *Neden gülümsüyorsun ki?*

“Mektuba eklemek istediğim bir şeyi unuttum,” dedi Lily. “Ben... sonra dönerim.” Zarfı ceketinin cebine sokup dışarı çıktı ve “*Asla geri dönmeyeceğim*” diye düşündü. *Asla.*

YİRMİ

Meg, Dedektif Leanne Bell'e, "Adı Claire Cassadine" dedi. "Mount Shady'de yaşıyor," dedi

O bunları söylerken Sara Beth arkalarındaki dükkâna girdi, hasarı gördü ve çığlık atmaya başladı. "Neler oluyor?" diye sordu. "Noel vitrinime ne oldu?"

Zach ona bilgi vereceğini söyledi ve ikisi dışarı çıktılar, muhtemelen Sara Beth sigara içebilsin diye. Meg de bir sigara içebileceğini düşündü ama belli ki bunun için beklemesi gerekecekti.

Dedektif Bell Meg'e soygunun arkasında neden Claire Cassadine'in olduğuna inandığını sordu, Meg de ona Facebook yorumundan dünkü tartışmaya kadar tüm hikâyeyi anlattı, Grady ve Charlie de dinledi. Bell de onu ciddiye almış görünüyordu.

"Hiç tanık var mıydı?" diye sordu Bell. "Duvarlara vurduğunu, tehditler savurduğunu gören var mıydı? Neydi bu tehditler?"

"Biri gitti, üçü kaldı," dedi Meg. "Ve evet, o sırada dükkânımda, iki çalışanım da dâhil olmak üzere bu kadının kendini kaybettiğini gören en az on kişi vardı."

"İlginç."

"Neden?" diye sordu Meg.

"Çünkü Zach Winters bu kadından hiç bahsetmedi."

Meg ona göz kırptı. "Ah, doğru ya," dedi. "Zach içeride değildi. Facebook gönderimize yaptığı yorumu görmüş."

"Kocanızın videosu."

“Evet,” dedi Meg. “Ve bundan dolayı çok üzgün görünüyordu. Biraz ara verse iyi olur diye düşündüm.”

Bell yavaşça başını salladı. “Yorumdan da bahsetmedi.”

“Muhtemelen aklından çıkarmıştır,” dedi Meg. “Tanrı biliyor ya, bunu denedim.”

“Videoda kocanızla alay ettiğini söylemişsiniz,” dedi dedektif. “Tam olarak ne söyledi?”

Meg boğazını temizledi. “*Günahlarının bedelini ödeyeceksin.*”

“Anlamı...”

“Benim. Benim günahlarım.”

“Ve dünden önce onunla hiç karşılaşmadınız,” dedi Bell.

“Hatırladığım kadarıyla hayır.” Meg tekrar boğazını temizledi. “Ama o bu videoyu çektikten hemen sonra ailem bir araba kazası geçirdi. Kocam kurtulamadı.”

“Video tam olarak ne kadar süre öncesinde?”

“En fazla birkaç gün.”

Bell yavaşça başını salladı, yüzünde bir ifade belirdi; sempatiden çok acımaydı bu.

“Bu sizin için zor olmuş olmalı, hanımefendi,” dedi Charlie, Bell’e bakarak. “Kasabadaki herkes araba kazasını biliyor,” dedi. “Otoyolda oldu. Russo’lar kızlarını üniversiteye götürüyorlardı.”

Grady hiçbir şey söylemedi.

Meg ceketini kendine doğru çekti, içerideki soğuk onu zorluyor, tenini ısıırıyordu. O pencereyi tamir ettirmesi lazımdı. Buranın yeniden ısınmasına ihtiyacı vardı. “Benim için zordu,” dedi Meg, Charlie’nin sorusunu yanıtlarken. Aklına Justin’in çimlerin üzerinde yüzüstü yattığı ve etrafını saran ön cam kırıkları geldi. Kollarındaki, çizgili gömleğinin arkasındaki, güzel, gür saçlarındaki kan. Çok fazla kan vardı ama o anda bunu fark etmemişti. Tek görebildiği parmağındaki alyans ve vücudunun tuhaf durgunluğuydu. Meg’in yanağından bir damla gözyaşı süzülde. Gözyaşını sildi.

“Yorum hâlâ duruyor mu?” diye sordu Bell.

Meg başını salladı. “Sildim ve onu engelledim.”

“Daha önce böyle bir tecrübe yaşadınız mı?” diye sordu Bell.
“Sizi tehdit eden ya da saldırgan davranan başka müşteriler?”

“Böyle değil,” dedi Meg. “Kaba müşterilerimiz oldu ama...”

Grady koca Japon balığı kafasını salladı.

Meg ona baktı.

“Memur Grady?” diye sordu Bell.

“Daha önce Bayan Russo’ya da söylediğim gibi, şu iblis kitabıyla ilgili olabilir.” Bu adama laf anlatamamak hayli yorucuydu.
“İnsanlar bu tür konularda hassaslaşıyor.”

“İblis kitabı mı?” diye sordu Bell.

“Barbara Kingsolver’ın *Demon Copperhead*’i,” dedi Meg.
“Kitap kulübümüzün seçkisi.”

Bell gözlerini devirdi, Meg de buna minnettar oldu. Çantasından telefonunu çıkardı ve sesini kaydetti. “Claire Cassadine,” dedi. Sonra da ismi heceleledi. “Mount Shady.”

“Onunla konuşacak mısınız?” diye sordu Meg.

Bell hafifçe başını salladı.

Meg nefesini üfledi. “Teşekkür ederim.”

“Bu sabahтан beri Facebook sayfasını kontrol ettiniz mi?”

Meg bakmadığını söyledi ama başka yorum olmasını da beklemiyordu. “Onu dün engelledim,” diye açıkladı.

“Bir kez daha bakalım,” dedi Bell. “Yeni bir profil oluşturmuş ve başka bir şey paylaşmış olabilir.”

Meg başını salladı, soğuk hava yakasının altından girip sırtından aşağı süzülüyordu. “Zaten yeni bir duyuru yayınlamam gerekiyor,” dedi, “dükkanın onarım nedeniyle kapalı olmasıyla ilgili.”

* * *

Arka ofis dükkânın geri kalanından çok daha sıcaktı, özel-

likle de Meg kapıyı kapattıktan sonra. Unutmak istemediğinden Meg, Grady'den kayınbiraderinin numarasını istedi. Adamı her ne kadar sinir bozucu bulsa da özellikle tatil dönemlerinde, kısa sürede bir inşaatçı bulmanın ne kadar zor olduğunu da biliyordu. Camın tamir edilmesini istiyordu. Sara Beth'in Noel vitrini- nin tekrar açılmasını, dükkânın açık ve dost canlısı müşterilerle dolu olmasını ve Claire Cassadine'in ve dokuz parmağının ya hapiste ya da çok uzaklarda bir yerde tedavi altında olmasını istiyordu. Her şeyin normale, olabildiğince normale dönmesini istiyordu. Bu süreçte ilk adımsa camı tamir ettirmekti.

Grady bilgiyi Meg'in telefonuna mesaj attı. İsme baktı: *Willis Baus*. Tanıdık geliyordu ama neden olduğundan emin değildi. "Uygun fiyatlı, düzgün ve harika iş çıkarır," dedi Grady. Meg, Grady'nin muhtemelen kayınbiraderinden bir aracılık ücreti aldığı- nı düşündü ama umursamadı.

Meg masasına oturdu, Dedektif Bell ve iki memur da arkasında duruyordu. Dükkânın Facebook sayfasını açtı, en üstte yeniden açılışla ilgili bir yazı vardı. Aşağı kaydırdı. Üç yeni yorum vardı. Biri kitap kulübünden Cora'dandı: *Kırık camı gördüm. Her şey yolunda mı?* Biri Patty'dendi: *Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?* Bir tane de profil fotoğrafı olarak Fransız buldoğu kullanan Jeannette adında birindendi. Meg keskin bir nefes aldı. "Bu Claire Cassadine'in arkadaşı," dedi ekrana dokunarak.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Dedektif Bell, yorumu okuyarak.

"Bilmiyorum," dedi Meg. "Ama Claire'in sayfasında da benzer bir şey paylaşmış."

Bell'in isteği üzerine Meg yorumun ekran görüntüsünü aldı ve ona e-posta ile gönderdi. Ona bir kartvizit verip Grady ve Peele ile birlikte ayrıldı ve Meg'e bir şey bulduklarında iletişime geçeceklerinin güvencesini verdi.

Onlar gittikten sonra Meg birkaç dakika masasında oturup Jeannette'in yorumunu bir şarkı sözü ya da anlamını tam olarak kavrayamadığı bir şiir dizesi gibi tekrar tekrar okudu.

121222. Hazır olun.

YİRMİ BİR

Elizabethville'den bir sonraki kasaba Mount Shady'ydi ve Lily kamyonete geri döndüğünde, Carl'a onu postaneye götürüp götürmeyeceğini sordu.

"Elbette," dedi Carl. "Nasıl oldu da bizim postaneden göndermedin?"

"İçeride kimse yoktu. Zili birkaç kez çaldım." Lily, Carl'a yalan söylemek istemiyor ama şu anda buna mecbur olduğunu hissediyordu. Onun postaneye girip Zach'e yaptığı gibi memura sorular yöneltmesini istemiyordu. Mektubu Büyükbaba Nate'e gönderme ve annesine neler olduğunu anlatma fırsatını yakalamadan evvel olmazdı.

"Bu epey can sıkıcı," dedi Carl. "Postacıların bütün olayı, hava kötü olsa bile işe gitmeleri değil midir?"

Lily omuz silkiyor. "Belki de mola falan vermiştir."

"Evet. Belki de."

Carl arabayı çalıştırdı. Bir süre sessizlik içinde yol aldılar, Lily posta memurunu düşünüyordu. Bandajlı parmağını. "2" dövmesini. Tamamen yabancı biri hakkında birkaç saat önce olsa asla fark edemeyeceği iki ayrıntıyı. Adamın onu tanıyış biçimini. Ailesini... *Sen ve annen iyi misiniz?*

Lily ürperdi. *Sen ve annen.*

Carl Lily'ye müzik dinlemek isteyip istemediğini sordu, sanki aklını okumuş gibiydi. Lily'nin bu düşünceleri bastıracak bir şeye ihtiyacı vardı.

“Elbette,” dedi Lily.

Carl’ın kamyonetinde Bluetooth, eski radyosunda Sirius da yoktu. Radyoyu açıp en güçlü sinyali veren klasik rock istasyonunu buldu. Lily’nin babası eskiden hep burayı dinlerdi. Pearl Jam çalıyordu ve Lily zihninde yeniden beş yaşındaydı: Araba koltuğuna kemerle bağlıydı ve babası direksiyon başındaydı; Eddie Vedder’la birlikte yüksek sesle şarkı söylüyor, onu güldürüyordu.

Lily’nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Pencereye doğru döndü, alnını soğuk cama dayadı.

“İyi misin?” diye sordu Carl.

“Onu özlüyorum.” Lily bundan başka bir şey söylemedi, Carl da istemedi. Elini Lily’nin omzuna koydu, sadece ağırlığını ve sıcaklığını hissetmesine yetecek kadar uzun bir süre. Sonra arabayı sürmeye devam etti, gözleri ön camda, yağın yoğun kardaydı.

* * *

Mount Shady’ye yaklaştıklarında kar hafiflemeye başladı. Klasik rock istasyonu cızırdamaya başlamıştı, bu yüzden Carl bir süre kadrını kurcaladı: Futbol yorumları, haberler, Lily’nin on iki yaşındayken sinir bozucu bulduğu bir pop şarkısı. Ahir zaman hakkında konuşurken kendinden geçen, aşırı duygusal bir vaize geldiğinde pes etti. “Bu radyo berbat,” dedi.

Lily Carl’dan sadece bir mektup postalamak için karda onca yolu gelmesini istediği için kendini kötü hissetti, bunu ona söyledi.

“Bu herhangi bir mektup değil,” dedi.

Lily başını salladı ve Carl’ın Zach’i sorguladıktan sonraki aceleciliğini hatırladı. *Zamanımız kısıtlı*, diye açıklamıştı ki bu doğrudu. Ama aynı zamanda Zach için üzüldüğünden ve akıl sağlığı sorunlarından da bahsetmişti.

“Carl?”

“Evet?”

“Zach’e arkadaş grubundan birinin parmağını annemin dükkânında bırakıp bırakmadığını sormuştun.”

“Bunun için özür dilerim,” dedi usulca. “Yani, şimdi düşününce, muhtemelen biraz kabaydı.”

“Hayır,” dedi Lily. “Ben sadece neyi kastettiğini merak ediyordum. Hangi arkadaş grubu?”

Carl keskin bir nefes verdi. “Diğer insanlardan bahsediyordum,” dedi. “Bilirsin işte, hastanede olduğu zamanlardan.”

“Yani ensefalit geçirdiği zaman mı?”

“Of. Kahretsin. Bilmiyorsun...”

“Neyi?”

“Tamam,” dedi. “Tamam.” Carl bir süreliğine sessiz kaldı, direksiyonu sıkı sıkıya tutuyordu ve yüzünde acı dolu bir ifade vardı; sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyor ama düşünceleri iş birliği yapmıyordu. “Ailenin seni isteğin dışında akıl hastanesine yatırmasına ne denir? Neden bahsettiğimi biliyorsun. Kanye’nin başına geldi.”

Lily ona gözlerini dikti. “Ne?”

“A 5150. İşte bu kadar.”

“Zach akıl hastanesinde miydi?”

Carl başını salladı.

“Neden?”

“Yaz kampında tam bir sinir krizi geçirmişti. Danışmanlardan birinin içine şeytan girdiğini ve onu bıçaklamaya çalıştığını düşünmüş.”

“Ne?”

“Yani, bir İsviçre çakısıydı. Kampta ciddi silahlarımız yoktu ve danışman da yaralanmadı. Ama yine de, bilirsin işte. Kısacası, Zach kendini kaybetti.”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Ben oradaydım.”

“Sen de mi *oradaydın*? Gördün mü?”

Kar artık tamamen durmuştu. Carl hızlandı, motoru çalıştırdı. Lily, Mount Shady’de Betty’s adında yeni bir restoranı duyuran bir reklam panosu gördü: *İyi bir yemeğe sadece bir mil!* Reklam panosundan hemen sonra kasabanın çıkışı vardı. Carl oradan sola saptı ve postanenin bulunduğu ana caddeye yaklaşıırken konuştu.

“Hayır, aslında görmedim,” dedi. “Ama aynı zamanda ben de kamptaydım. Çocuklar bu olay hakkında konuşuyordu. Sonra Zach birdenbire kamptan ayrıldı. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.”

Carl kampta birlikte olduklarından söz edince Lily Zach’in yüzünü hatırladı. Kederli gözlerini. Utancını.

“Sabah toplantısında, kamp yöneticisi hasta olduğundan evine gittiğini söyledi,” dedi. “Gerçekten düşününce, bunu söylerken yalan söylüyor sayılmazdı. Zach hastaydı. Hastaneye gitmişti. Yaz sonunda, orada bulunan çoğumuz olayı biliyorduk ama bize sessiz kalmamız söylendi. Ailesi kesinlikle Müdür Bailey ile konuşmuştu, çünkü o da herkese aynı şeyi söyledi. Ensefalit nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı,” dedi Carl.

Lily ona gözlerini dikti. “Müdür Bailey asistan bir hekimden üzerinden bu konuya dair duyuru yapmıştı.”

“Biliyorum.”

“Herkes onun için büyük bir kartpostal imzalamıştı,” dedi. “Bailey’nin sekreterinin masasında duruyordu.”

“Biliyorum,” dedi Carl tekrar.

Lily pencereden dışarı, ana caddeye baktı. Karla kaplı ve bomboştu. Mount Shady’e daha önce de gelmişti. Elizabethville’i New York kadar büyükmüş gibi gösteren bir yerdi. Burada İkiler Yılı’na inanan birinin olup olmadığını merak etti; çünkü izlendiğini, avlanıldığını hissediyordu. Karanlık yapıların içinden gözler ona çevrilmişti.

“Her neyse, Zach’e söylediklerimi bu yüzden söyledim,” dedi Carl. “Parmağı o buldu. Tüm o kanı ilk gören oydu. Sara Beth bize bundan bahsetti, ben de onun değilse de tanıdığı insanların yapmış olabileceğini düşündüm. Akıl hastanesinde ailenle ilgili tüm o şeylere inanan insanlar.”

Lily başını salladı. “Küçük bir çocukken bana tuhaf bir şey söylemişti,” diyor. “Ailemin cehenneme gideceği hakkında.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, daha dün hatırladım.”

Carl ona döndü. “Mesele şu ki, polisleri aramadı, Lily.”

Lily ona baktı.

“Zach o parmağı buldu. O kanı, kitaplardan yapılmış piramit benzeri şeyi gördü ve anneni aradı. Onun gelmesini bekledi. Sanki görmesini istiyormuş gibi.”

Lily sertçe yutkundu. Mantıklı gelmişti. “Bunu Zach’e söylememeliydin Carl.”

“Neyi?”

“Arkadaş grubu hakkındakileri.”

“Neden?”

“Çünkü,” dedi Lily, “eğer Dokuzlu-Onlularla birlikteyse, senin onları keşfettiğini anlayacaktır. Ve bizim tarafımızda olduğunu. Onlara bunu söyleyecektir. Ya da bu konuda gönderi paylaşacaktır. Sen de hedef haline geleceksin.”

Carl arabayı kaldırıma çekti. Lily sağında, Clark Eczanesi’nin yanındaki postaneyi gördü ama aşağı inmedi. Sadece ona baktı.

“Bu umurumda değil.” Carl ona gülümsedi. “Açıkçası.”

“Carl.”

“Ciddiyim,” dedi. “Sadece ne yapacağımıza karar vermemiz gerek. Bir buçuk günümüz var ve annenin henüz haberi bile yok.”

“Ama bunu yapmak zorunda değilsin...”

“Mektubunu postala, Lily,” dedi. “Lütfen.”

Lily kamyonetten indi ve postaneye doğru yürüdü. Üzerinde gözlerin dolaştığı hissine kapılmadığı; korkunç, yavaşça onu süzen bakışlar olmadan dışarıda olduğu için kendini daha güçlü hissediyordu.

* * *

Bu postane de boştu, veznenin arkasındaki veznedar dışında. İhtiyar bir kadındı, kaba ve biraz da ters biriydi; Lily'ye bu hali garip bir şekilde rahatlatıcı geldi. Mektubu büyükbabasına öncelikli ekspres posta ile gönderdi ve görevli ona yavan bir sesle mektubun yarın, pazar günü ulaşacağına dair güvence verdi. Lily'ye sadece nakit mi yoksa kredi kartıyla mı ödeme yapmak istediğini sormak dışında onun hakkında hiçbir şey sormadı. Lily nakit ödeme yaptı, veznedar parayı alırken ona dönüp bakmadı bile.

Lily oradan ayrıldığında yine o hisse, izlendiği hissine kapıldı. Derisi karıncalandı, kalbi çarpmaya başladı. *Savaş ya da sızı*, diye düşündü. Tıpkı bir geyiğin yayın gergin sesini duyar duymaz hissetmesi gerektiği gibi.

İçgüdüsel olarak sağına doğru döndü Lily. Anında onu gördü, Clark Eczanesi'nin cam kapısında duruyordu. Kıvrıkcık gri saçları vardı ve çalışan önlüğünün altına çirkin Noel kazaklarından birini giymişti. Camın arkasından Lily'ye dikmişti gözlerini. Lily de ona gözlerini dikti ama kadın hareket etmedi. Gülmüsemi. El sallamadı. Elini önlüğünün cebine soktu ve bir şey çıkardı. Bir telefon. Lily onunla ne yapacağını görmek için beklemedi. Kamyonete doğru koşup kapıyı açtı, içeri girerken iki büklüm oldu ve kapıyı kapatıp iki büklüm oturdu.

"Sorun nedir?" diye sordu Carl. "Titriyorsun."

Lily kapının kilitli olduğundan emin oldu. Sırtını yolcu tarafındaki cama dayadı ve elleriyle yüzünü kapatıp gözlerini sımsıkı yumdu. "Sadece gidelim," dedi ona. "Lütfen."

Carl kaldırımdan uzaklaştı. Arabayı hızla sürdü, sadece ters yönde giden bir polis arabasını geçtikleri sırada yavaşladı. “Annenle konuşacağız,” dedi. “Bir plan yaparız. Merak etme.”

Lily hiçbir şey söylemedi. Başını öne eğip elleriyle yüzünü kapattı. Eve dönüş yolunun büyük bölümünde öyle kaldı.

YİRMİ İKİ

“İkisinin de canı cehenneme,” dedi Sara Beth. Claire Cassadine ve arkadaşı Jeannette’ten bahsediyordu. “İnsanları taciz etmekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri yok.”

“Jeannette’in yaptığının teknik olarak taciz olduğunu sanmıyorum.” “Yorumunda doğrudan hakaret ya da tehdit yoktu. Bunun ne anlama geldiğini ben bile bilmiyorum, ya sen?” diye sordu Meg.

Sara Beth bir an duraksadı. “Bazen bir yorum, zamanlaması açısından saldırgan olabilir.”

“Bu doğru, sanırım.”

Dükkânın önünde, polislerin yerde yığınlar halinde bıraktığı kitapları yeniden raflara diziyor, bir yandan da Grady’nin inşaatçı kayınbiraderinin gelip cam ölçüsü almasını bekliyorlardı.

“Lily ile dışarıda konuştuğumu sana söylemiştim, değil mi?” diye sordu Sara Beth taburesini üzerinde çalıştığı raflara doğru çekerken.

Meg başını salladı. Birkaç saat önce Lily’nin aramasına geri dönmemişti ve şimdi bir yanı, Meg’in kendisinin de gitmekten kaçındığı bir terapistle gitmediği için kızını cezalandırmanın aptalca olduğunu düşünüyordu. Evet, Lily ona yalan söylemişti. Evet, bu canını yakmıştı. Ama çocuklar ebeveynlerine yalan söylerdi. Olurdu böyle şeyler. Anlaşılacağı üzere, çok daha kötü ihlaller de vardı...

“Lily ne dedi?”

Sara Beth, “Kısa bir işi varmış ama sana döneceğini söylememi istedi,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse, ben daha çok Zach’e odaklanmıştım.”

“Ha? Neden?”

Sara Beth rafa birkaç kitap daha koydu. “Acayip davranıyordu. Düşmanca. Eve gittiğine sevindim.” Elindeki son kitabı da rafa kaldırdıktan sonra tabureden indi ve yerden bir kucak dolu kitap daha aldı. “Dinlenmeye ihtiyacı var.”

Meg onu izlerken zihninde bir görüntü belirdi; Zach’in dükânın köşesinde saklanmış, kıpırdayan parmaklarına sessizce gözlerini dikişi. “Beni ürkütüyordu,” sözlerinin ağzından çıkışını duydu. Bu yüzden hemencecik kendini kötü hissetti.

“Ben de,” dedi Sara Beth. Ama yine de Meg, bir beyin hastalığı yüzünden bütün bir yılını okuldan uzakta geçiren bu zavallı çocuğu, bir başka travmatik deneyime verdiği tepki yüzünden yargıladığı için kendi kendini hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Her neyse, Lily seninle konuşması gerektiğini söylememi istedi,” dedi Sara Beth.

“Ne hakkında olduğunu söyledi mi?”

Sara Beth başını sallayıp raflara geri döndü. “Öğreneceğiz, sanırım.”

Meg yerde, ayakkabılarının hemen dibinde kurumuş bir kan lekesi fark etti. Tam olarak piramidin olduğu yerde durduğunu anladı. Birkaç adım geri çekilip, tekrar kendisi gibi hissedene kadar derin nefesler aldı. “Bunu Lily’ye anlatmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Meg.

“Aslında o ne olduğunu biliyor,” dedi Sara Beth. “Buraya zorla girildiğini, parmağı... Bir resmini gördüğünü söylüyor.”

Meg’in gözleri büyüdü. *Bunu bana söylemek için şimdiye kadar bekledi mi?* “Ne? Nerede?”

“Facebook’ta.”

“Ama polisler buradaydı. Her şeyi paketlediler. Kim Facebook’a resim koyma fırsatı bulmuş olabilir ki? Ve kim bunu ister?”

Sara Beth raftan dönüp uzun bir süre ona baktı. “İkisi de çok güzel sorular,” dedi.

Meg istemese de kendini yine Zach’i düşünürken buldu.

* * *

Willis Baus tıpkı telefonda söz verdiği gibi yarım saat içinde geldi. İyi bir inşaatçı ve Meg’in söyleyebildiği kadarıyla iyi bir insan gibi görünüyordu.

Adam pencereyi ölçüp Meg’e oldukça makul bir fiyat verdi. Hatta kırılan kitaplığı ücretsiz olarak, ahşabını Gorilla Glue ile yapıştırarak, alet sandığından bir çekiç çekip düşen çivileri sıvaya geri çakarak yeniden yerine oturttu. İş bittiğinde “Yeni camı almak uzun sürmez,” dedi. “Eğer her şey düşündüğüm gibi giderse, en geç yarına kadar tamiri bitirmiş olurum.”

“Bütün gün boyunca duyduğum en iyi haber,” dedi Meg. “Tabii bu pek bir şey ifade etmiyor.”

Baus ona yüzünü buruşturarak gülümsedi. “Sizi anlıyorum.” Baus, kayınbiraderi Grady’nin fiziksel açıdan tam aksiydi; sıırım gibi biriydi ve enerjikti. Topallayarak yürüyor ve kalın ortopedik bir ayakkabı giyiyordu ama Grady’yle bir yarışa girselerdi -maraton ya da sprint fark etmez- Meg parasını Baus’a yatırırdı. “Kişisel bir şey söylememin sakıncası var mı Bayan Russo?”

Meg kendini topladı. Sara Beth ofise geri dönmüş, “Onarım için kapalı” Facebook gönderisini yazıyordu; kısa bir anlığına onu destek vermesi için buraya çağırmayı düşündü. “Elbette,” dedi.

“Eşim ve ben dükkânınızı çok seviyoruz,” dedi Baus. “İkimiz de birkaç kez kitap kulübüne geldik ve kocanız için ne kadar üzgün olduğumuzu anlatamam. O... O çok özel bir adamdı.”

Meg zorlukla yutkundu. Daha dün Sara Beth’e herkesin baş-

sağlığı dilemesinden bıktığını söylemişti ama bu çok daha uzun zaman öncesine; Claire Cassadine adını hiç duymadığı ve kendini saldırı altında hissetmediği, sadece üzgün ve başıboş hissettiği bir zamana aitti sanki.

O sırada Meg, kimsenin kendisinden ya da ailesinden nefret etmediğine inanıyordu. Şimdi ise bu deli kadınla ve büyük olasılıkla arkadaşı Jeannette’la mücadele etmesi gerekti. “Teşekkür ederim,” dedi. “Bu benim için çok şey ifade ediyor.”

Aralarında bir sessizlik oldu. Meg yüzünde taze gözyaşlarının sıcaklığını hissetti.

Baus elini cebine atıp bir paket ıslak mendil çıkardı ve Meg’e uzattı.

Meg gözlerini silerken, “Sorun değil,” dedi. “Ben de oradaydım. Ben...”

Sözü bir çığlıkla kesildi. Sara Beth’in çığlığı. Meg aceleyle dükkânın arka tarafına, ofise gitti ve Sara Beth’in masada oturmuş, ellerinin klavyenin üzerinde donup kaldığını gördü. “Sorun nedir?” diye sordu Meg. “Ne oldu?”

Sara Beth döndü, gözleri kocamandı ve kırpışmıyordu. “Sadece ekranı yeniledim,” dedi.

* * *

Meg’in dükkânın yeniden açılmasıyla ilgili gönderisine 124 yorum yapılmıştı, hepsi de farklı hesaplardan. Hiç duymadığı isimler. Hiç görmediği profil resimleri. Ama tüm yorumlar aynıydı: 121222.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Sara Beth. “Bütün bu insanlar da kim?”

“Bilmiyorum,” dedi Meg usulca. “Hepsinin Claire olabileceğini düşünüyorum.”

Baus, Meg’e camı tamir etmek için geri döneceğini söyleyerek çabucak izin istedi. “Tekrar teşekkürler, Willis.” Meg bu

sözleri ona bakmadan söylemişti. Gitmek istediği için onu kim suçlayabilirdi ki?

Sara Beth'in hâlâ donmuş bir halde oturduğu masa sandalyesinin arkasından çantasını aldı. Ceplerini karıştırdı ve Leanne Bell'in kartvizitini çıkardı. Sara Beth'e bir saniyeliğine kalkıp kalkamayacağını sordu, tüm yorumları ekran görüntüsünün içine aldı ve Dedektif Bell'e e-posta ile gönderdi. Bu onu iyi, sanki harekete geçmiş gibi hissettirdi. Karşılık veriyordu. *Bana zorbalık yapamazsın, Claire.*

Meg, Bell'i arayıp e-posta hakkında bilgi vermek üzereydi ama önce dedektif onu aradı. Meg ekrandaki ismi Sara Beth'e gösterdi.

Sara Beth, "İşte bu etkileyici," dedi.

Meg telefonuna cevap verdi. "Aldınız mı?"

"Pardon?" diye sordu Bell.

"Ekran görüntüsünü" dedi. "Facebook gönderisindeki tüm yeni yorumları. Az önce e-postayla gönderdim."

Bell nefes verdi. "Hayır, Bayan Russo. Almadım."

"Göreceksiniz," dedi. "Epey korkutucu ama bu kadının neler yapabileceğini görebilirsiniz."

Bell birkaç saniye sessiz kaldı. Meg arka plandaki sesleri duyabiliyordu. Bir motor gürültüsü. Muhtemelen hoparlörden ya da Bluetooth'tan konuştuğunu, sesinin arabaya yayıldığını fark etti.

"Alo?" diye sordu Meg.

"Buradayım, Bayan Russo," dedi. "Memur Peele, Grady ve benim Claire Cassadine ile konuştuğumuzu size bildirmek için aramıştım."

"Ve?" diye sordu Meg. "Bir parmağı eksik miydi?"

"Hayır," dedi Bell. "Ayrıca dün gece için bir mazereti de vardı."

"Öyle mi?"

“Bayan Cassadine, Mount Shady’deki Clark Eczanesi’nde çalışıyor ve birkaç iş arkadaşıyla birlikte gece yarısına kadar orada ürün sayımı yapmış. Patronu bu konuda ona arka çıktı. Ayrıca onu eve bıraktığını söylüyor. Glokomu varmış ve karanlıkta araba kullanamıyormuş.”

“Size başka ipucu verdi mi?”

“Hayır, hanımefendi,” dedi. “Ben şehir dışına dönüyorum. Dedektif Peele ve Grady adli tıp sonuçları hakkında sizi bilgilendirecek. Bunu yapmış olabilecek başka birini düşünüyorsanız, onlara haber vermekten çekinmeyin.”

Bu Meg’in dikkatinden kaçmamıştı. *Benden ziyade onlar.* Meg, “Claire’in Jeannette adında bir arkadaşı var,” diye söze başladı. Ama Bell telefonu çoktan kapatmıştı.

Meg telefonu arka cebine koydu, Sara Beth’in onu izlediğinin farkındaydı ve biraz başı dönüyordu; bir lunapark gezintisinden çıktığında insanın her şeyin dengesini yitirmiş ve tuhaflaşmış, midesi bulanmadığını sanması gibi.

“Pekâlâ,” dedi Sara Beth. “Ne oldu?”

“O değilmiş,” dedi.

“Ne?”

“Claire Cassadine’in dün gece için bir mazereti varmış.”

Sara Beth uzun uzun Meg’e baktı. “Peki, kim yaptı o zaman?” diye sordu. “Jeannette mi? Şu yorumculardan biri mi?”

“Dedektif Bell bilmiyor,” dedi Meg. “Araştırdıklarını söylüyor.”

Dükkânın dışından lastik gıcırtiları duydu. Sara Beth sese doğru döndü, Meg de öyle. *Claire miydi o? Jeannette mi?* Bu noktada her şey, karda yol almaya çalışan bir arabanın sesi bile maksatlıymış gibi geliyordu; sanki tüm dünya babasının gördüğü gibi kötülükle doluydu ve ona doğru yönelmişti. *Nasıl böyle yaşayabilir? Ben nasıl yaşayabilirini?*

“Bu iğrenç şeyi başka kim yapmış olabilir?” diye sordu Sara Beth. “Nedenini düşünmeye çalışıyorum...”

“Biliyor musun?” diye sordu Meg. “Belki de nedeni yoktur.”

Sara Beth ona baktı.

“Belki de dengesiz bir yabancıydı, uyuşturucu kullanan biriydi ve Gizli Bahçe gördüğü ilk dükkândı. Belki de yorumlardaki o rakamlar bir bilgisayar virüsünün sonucudur, belki de pek çok Facebook sayfasına bulaşıyordur ve belki de bizim sadece camı tamir ettirmeye, dükkânı açmaya ve hayatımızı yaşamaya odaklanmamız gerekiyordu.”

“Buna inanıyor musun?” diye sordu Sara Beth.

“İnanmaya çalışacağım,” dedi. “Yakında bazı cevaplar almazsak, ki bu pek mümkün de görünmüyor, sana da bunu yapmanı öneririm.”

Sara Beth’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sesin kime benziyor biliyor musun?”

Meg başını salladı.

“Annene,” dedi. “Tıpkı annen gibi çıktı sesin.”

Meg de kendini gülümserken buldu; annesinin ruhu onlarla birlikte odada, onun içinde yaşıyordu. Babasını onu felç eden korkularından korumak için var gücüyle çalışan ve bir süreliğine bunu gerçekten başarabilen annesi. “Artık hayatımıza devam edelim,” dedi Meg.

“Katılıyorum,” dedi Sara Beth, tam da bu sırada Meg’in telefonu arka cebinde titreşti: Elektrik çarpması gibi kısa, keskin bir patlama. Telefonu çıkardı ve ekrana baktı.

Lily’den gelen bir mesajdı: *Lütfen eve gel. Bu çok önemli.*

* * *

Meg, Lily’ye hemen orada olacağına dair mesaj attı ve Sara Beth’i Willis Baus’u beklemesi için dükkânda bıraktı. Arabasına doğru giderken, Lily’nin mesajını düşünmeye devam ediyordu.

Lütfen kelimesi. Tam, sonu noktalı cümleler. Bu kızının tarzına hiç benzemiyordu ve Meg, Lily'nin kafasına silah, parmaklarına bıçak dayamış bir adam hayal ederek kendini yeniden düşünce sarmalının içinde buldu. Claire Cassadine, serbest. Polisler tarafından sorgulandıktan sonra her zamankinden daha öfkeli. Ya da daha kötüsü, Fransız bulldog profil fotoğraflı arkadaşı Jeannette. Jeannette, ismi Jeannette olmak zorunda değildi; erkek ya da kadın, herhangi bir yerdeki herhangi biri olabilirdi. *Herkes bir Facebook hesabı oluşturabilir.*

Arabayı çalıştırdıktan sonra telefonundan Lily'nin numarasını tuşladı. "Bu sabah seni geri aramadığım için üzgünüm," dedi Meg.

"Anne," dedi Lily. "Yolda mısın?"

Meg derin bir nefes aldı. Lily'nin sesini duymak güzeldi. *Gerçekten sensin. Yaşıyorsun.* "Evet," dedi.

"Tamam. Yakında görüşürüz."

"Her şey yolunda mı?"

Lily, "Bu konu için telefonda konuşmak doğru gelmiyor," dedi.

"Lily?"

"Buraya geldiğinde her şeyi açıklayacağım anne. Lütfen."

* * *

Meg'in garaj yolunda bir kamyonet vardı; boyası dökülmüş, pas turuncusu renginde, eski püskü bir kamyonetti ve Meg kamyonete yaklaştığında kasasında birkaç koli bandı, bir muşamba, bir alet kutusu gibi şüpheli görünen ekipmanlar gördü. Sarılmış bir de halat. Ya bir inşaatçı ya da bir katil olabilirdi ve Meg evde herhangi bir iş yaptırmıyordu.

Meg, Lily'nin telefonda konuşurken sesindeki titremeyi hatırladı. *Buraya geldiğinde her şeyi açıklayacağım...*

"Hayır..." Kelime dudaklarından uçup gitti. Claire Cassadi-

ne'in ne tür bir araç kullandığını, gizemli Jeannette'in ne tür bir araç kullanabileceğini ya da Lily'ye telefonda bu konuda konuşmanın doğru olmadığını söyleten şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Silahı hatırladı. *Bir silahım var. Nasıl kullanılacağını biliyorum.* Aceleyle arabasına döndü ve bagajı açtı, gözleri polimer kılıfı buldu, babasının talimatları aklından geçti. *Sürgüyü bırakırken parmaklarını kabzanın arkasında tut.*

“Anne?”

Meg arkasını döndü. Lily ön kapının hemen dışında duruyordu, yanında uzun boylu sarışın bir oğlan vardı.

Meg'in omuzları düştü. Lily o oğlandan korkuyormuş gibi görünmüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lily.

“Hiçbir şey.” Bagajı kilitledi.

Lily kaşlarını çatı.

Meg oğlana baktı. Üzerinde flanel bir gömlek ve kot pantolon vardı; eski Abercrombie&Fitch reklamlarından fırlamış gibi görünüyordu. Bunun dışında yüzü tanıdık geliyordu; şeftali rengi teni, gamzeleri. Daha önce de onun evine gelmişti, Lily ile birlikte müzik yapan çocuklardan biriydi. “Sen Carl olmalısın,” dedi.

Carl ona canlı bir gülümseyişle baktı. Gururu okşanmış görünüyordu. “Memnun oldum Bayan Russo.”

Lily mahcup görünüyordu ve Meg bunun onu garip bir şekilde rahatlattığını hissetti. *Ne olursa olsun bazı şeyler asla değişmez.* Ama gözlerini devirmemiş, *Anne, lütfen...* dememişti. Lily'nin yüzündeki kızarma bir anda kayboldu.

“İçeri gel anne,” dedi, sesine o titrek ton geri dönmüştü. “Carl ve ben sana bir şey göstereceğiz.”

YİRMİ ÜÇ

Anneler için genellikle olduğu gibi, Meg önce konuşmakta ısrar etmişti. “Claire Cassadine hakkında mı?” Eve girdiklerinde, daha paltosunu bile çıkarmadan bunu söylemiş, Justin’in kızgın görüldüğü beş saniyelik bir videoyla başlayan ve sadece bir kadın hakkında, Lily’nin çoğunu zaten bildiği bir hikâyeye başlamıştı. Kitapçada Dokuzlu-Onlular sloganları atan tuhaf bir kadın. *Ne büyük olay ama.*

Meg’in tiradı boyunca Carl çileden çıkarıcı bir sabırla dinleyip başını sallarken, Lily sürekli annesinin sözünü kesmeye, Claire Cassadine’in -her kimse- o kadar da önemli olmadığını, onun pek çok kişiden biri olduğunu söylemeye çalışmıştı. *Pek çok kişi.* Ama sonra annesinin söylediği bir şey durup onu dinlemesine neden oldu.

“Polisler parmağı bırakanın Claire olamayacağını söylüyorlar,” dedi Meg, “çünkü dün gece Clark Eczanesi’nde gece yarısından sonra çalışmış, ürün sayımı yapıyormuş...”

“Clark Eczanesi’mi?” diye sordu Lily.

Annesi ona kaşlarını çattı. “Evet?”

“Mount Shady’de mi?”

“Evet.”

“Neye benziyor?”

“Yabani, kıvrıcık gri saçlar, soluk mavi gözler. İçeri girdiğinde üzerinde şu çirkin Noel kazaklarından vardı.”

Lily ona baktı, kendi betinin benzinin attığının gayet farkındaydı. *Noel kazağının üzerindeki önlük. Cam kapının içinden geçen o solgun gözler.*

“Sorun nedir?” diye sordu Carl.

“Onu gördüm,” dedi Lily. “Postaneden çıkıyordum. Fotoğrafımı çekmeye çalıştım.”

“Claire Cassadine’i mi gördün?” diye sordu annesi.

“Postane Clark Eczanesi’nin hemen yanında. Dışarı çıktım ve... Onun beni izlediğini gördüm.”

“Bunu bana söylememiştin,” dedi Carl.

“Çok korkmuştum,” dedi Lily. “Sadece her şeyin bitmesini istedim.”

Annesi ikisine de dik dik bakıyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

Lily kendi ağzından çıkanları duyabiliyordu: “Her yerdeler.” Kelimeler havada asılı kalmıştı; odada somut, ayrı bir varlık gibi.

“Kim her yerde?” diye sordu annesi. Sesi korkmuş gibi geliyordu ve daha haberi bile yoktu.

Lily dizüstü bilgisayarı çoktan sehpanın üzerine kurmuştu, ekranda 7Park’taki son gönderi açıktı. Carl ve Lily’nin az önce izlediği bir videoydu. *Sadece göster ona. Söyle ona. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.*

“Göster ona, Lily,” dedi Carl.

Lily annesinden kanepeye oturmasını istedi. Dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirip izlemesini söyledi.

“Kâhine kim?” diye sordu annesi, konu satırını okuyarak.

“Sadece izle anne.”

Lily videoya tıkladı. Gizli Bahçe’nin önündeki kaldırımdan bir kadın geçiyordu. Ağır ve kırmızı bir palto giymişti. Yüzü bulanıktı ama birkaç saniye sonra netleşti. Bu annesiydi, onun akli dengesi yerinde olmayan bir versiyonuydu; ağzından tükürükler saçıyor, gözleri vahşice bakıyordu. Elinde bir bıçak parıldı-

yordu. “*Beni izlemeyi bırak!*” diye bağıırıyordu. “Boğazını kesip seni iblislere yem edeceğim!”

Meg’in ağızı açık kaldı. “Ne... bu da ne? Kim yaptı bunu?”

“Bu anonim bir pano,” dedi Carl.

Lily ona ters ters baktı. Yardımcı olmaya çalıştığının farkındaydı ama daha fazla konunun dışında kalabilir miydi?

“O ben değilim,” dedi Meg. “Yani, öyle ama... bir adam... nalburun önünde resmimi çekiyordu ve ona durmasını söyledim. ‘Beni izlemeyi bırak,’ dedim. Ama ikinci kısmı söylemedim. Benim... bıçağım yoktu. Yüzüm... ben yapmadım. Bu ben değilim.”

“Önemli değil anne.” Lily bunu olabildiğince sakince söyledi, sanki soğukkanlı bir ses tonu annesinin hissettiğı dehşeti yatıştırabilirmiş gibi. “Onların kendi gerçeklikleri var.”

“Kimin?” diye sordu annesi. Sesi titriyordu. *Kendini kaybedecek*, diye düşündü Lily. Onu kim suçlayabilirdi ki? “*Kim onlar?*” Annesi neredeyse bağıırıyordu.

Lily kolunu annesine doladı. Annesi titriyordu. Şoktaydı. Annesini daha da yakınına çekerek onu ısıtmaya çalıştı. Carl mutfağı koştı ve birkaç dakika sonra bir bardak suyla geri döndü. Meg suyu aldı. Titreyen iki eliyle dudaklarına götürdü ve bardağı bitirdikten sonra, artık daha sakin bir tonda tekrar sordu. “Kim onlar?”

Lily nefes aldı. “Bir grup anne,” dedi usulca. “Çevrimiçi bir grup. Onlara Dokuzlu-Onlular deniyor. Ve bizden nefret ediyorlar.”

* * *

Annesi biraz sakinleşir sakinleşmez Lily ona her şeyi anlattı. Büyükbabasının bu sabahki telefonundan ve Lily’nin Carl’ın YouTube paylaşımında gördüğü yorumlardan başlayarak her şeyi sırasıyla açıkladı. (*Yorumlar ne diyordu?* diye sordu Annesi,

sesi kopma noktasına kadar incelmisti ve Lily ona rakamlardan bahsedince garip bir şekilde sessizlesti). Carl videoyu nasıl çabucak kaldirdigini anlatti ve sonra Lily annesine 7Park hakkındaki Wikipedia girdisini gösterdi, annesi hızlıca okudu ve bitirdiginde Lily'ye bakti.

“İkilerYılı bir içerik panosu ve burada buluşuyorlar,” dedi Lily. “Fikirler, sahte videolar, söylentiler ve tuhaf teoriler yayıyorlar; hepsi de bizim hakkımızda.”

“Neden biz?”

“Bilmiyorum,” dedi Lily. “Bütün bu hikâyeyi uydurdular ve bir kısmı büyükbabamın müziğiyle, bir kısmı da senin kitabınla ilgili.”

“Kitabım...”

Lily ona Bronz Lord'dan bahsetti. Sonra onun ilk gönderisine geri döndü ve dizüstü bilgisayarı annesine verdi, o da gönderiyi mutlak bir sessizlik içinde okudu.

Annesi bazı yorumlara göz gezdirirken dudaklarından bir cümle kaçtı. “Babam başından beri haklıymış.” Bunu odada yalnızmış gibi söylemişti.

“Ne hakkında, Bayan Russo?” diye sordu Carl.

“Kurtlar hakkında,” dedi Meg, gözleri Lily'ye odaklanmış bir halde. “Kurtlar konusunda haklıydı.”

* * *

“İkiler Yılı” dedi Meg. “Bu ne anlama geliyor?”

“Şey, sizin kitabınızdan,” dedi Carl.

Lily iç çekti. “O bunu biliyor, Carl,” dedi. Sonra annesine baktı. “Aynı zamanda bu yıl. 2022. Hepsi senin kitabında bu yılı önceden haber verdiğine inanıyor. COVID, tüm o hava olayları... Bu yılın dünyanın sonu olduğunu ve senin bunu öngördüğünü düşünüyorlar.”

“Babanızla birlikte,” dedi Carl. “O da her şeyin gerçekleşmesi

için büyüler yapmış ve kitabı okuyan insanlar laneti kapıp yamış...”

“Bu çılgınlık. Ben çocuktum. Bir şeyler uyduruyordum.”

“Gerçekliğin size yararı dokunmadı ama,” dedi Carl.

Lily ve annesi ona baktı.

“Yani yazdıklarınızın çoğu gerçek oldu.” Boğazını temizledi.
“Özür dilerim.”

“Carl,” dedi Lily sertçe. “Kaç kitabın içinde salgın olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Evet ama... boş ver.”

Meg’in bakışları ikisi arasında dolaştı; gözleri kocaman, çaresiz ve garip bir şekilde utanç doluydu. “Bu gönderileri okumam gerektiğini hissediyorum,” dedi. “Okuyabildiğim kadar çok. Kendi başıma.”

Lily başını salladı. “Sana bir şey getireyim mi? Biraz daha su? Yiyecek? Sandviç yapabilirim...”

“Kulağa hoş geliyor, tatlım,” dedi annesi ancak Lily bunun sadece onu ve Carl’ı odadan kovmak için söylediğinden gayet emindi.

Mutfğa doğru giderlerken Lily annesinin bir şeyler fısıldadığını duydu ve dönüp ona baktı: Annesi okuduğu şeyi anlamaya çalışıyordu, gözleri ekranın ışığında parlıyordu. “Bir ve iki ve bir ve iki ve iki ve iki...”

* * *

“Ya sadece tövbe edersek?” diye sordu Lily.

O ve Carl mutfak tezgahının başındaydı, Carl ekmek parçalarına vegan mayonez sürüp Daiya peyniri koyarken Lily de domates dilimliyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Carl.

“Bilirsin işte,” dedi Lily. “Ayın on ikisine kadar tövbe etmemiz ya da ölmemiz gerektiğini söyleyip duruyorlar, değil mi? İkiler-

Yılı'na annemle benim bir videomuzu koysak nasıl olur? Belki büyükbabamın da. Bu lanet için herkesten özür dileriz. Tövbe ettiğimizi, doğru yolu bulduğumuzu söyleriz. Hangi saçmalığı söylememizi istiyorlarsa. Her şey affedilir. Hayatımıza devam ederiz.”

Lily domates dilimlerini peynirin üstüne koydu. Carl'ın cevap vermesini bekledi. Carl uzun süre bir şey söylemedi.

“Carl?”

Carl boğazını temizledi. “Tövbe derken bunu kastetmediklerini biliyorsun, değil mi?”

Carl sandviçlere son ekmek dilimlerini de ekleyip hepsini ikiye böldü.

Lily onu izledi. “O zaman ne demek istiyorlar?” diye sordu.

“Yazıyı görmedin mi? Bronz Lord'un tanımını?”

Lily başını salladı. “Hayır. Neymiş o?”

Carl somurttu. “Kendin okumalısın, Lily.”

“Hadi ama. Bana sen de söyleyebilirsin.”

Carl sandviçlerden birini tabağa koydu ve Lily'ye uzattı. “Bunu annene götürmek ister misin? Soda, meyve suyu ya da başka bir şey ister mi bilmiyorum ama...”

“Carl,” dedi Lily. “Bronz Lord'un tanımını nedir?”

Carl diğer iki sandviçi de tabaklara koydu ve uzun bir süre her iki elinde birer tane taşıyarak öylece durdu. Lily'nin gözlerinin içine baktı. Carl'ın gözleri koyu yeşildi ve şu anda Lily'ye fırtına sonrası bir göleti hatırlatıyorlardı, sanki içlerinde bir şeyler çırpınıyormuş gibiydi. “Üzgünüm, Lily,” dedi. “Sana söylemek konusunda kendimi rahat hissetmiyorum.”

Lily yavaşça başını salladı.

“Annenin işi bittiğinde dizüstü bilgisayardan oku,” dedi. “‘Bronz Lord’ ve ‘tövbe’ kelimelerini aratabilirsin. Karşına çıkacaktır.”

“Tamam,” dedi Lily usulca, çaresizce. “Belki annem yapabileceğimiz bir şeyler düşünür.”

“Evet,” dedi Carl.

Lily mutfaktan çıktı, Carl da tabağını alıp onu takip etti. “Sandviç yaptım anne!” diye seslendi ve oturma odasına doğru ilerlediler. “Eğer istersen sana içecek bir şeyler de getirebilirim...”

Etrafına bakındı. Oturma odası boştu.

“Nereye gitti?” diye sordu Carl.

“Anne?”

“Bayan Russo?”

Lily, Carl’la birlikte iki kez daha seslendikten sonra bilgisayarın yanında duran defterdeki notu gördü:

Bir yere ayrılmayın! Yakında döneceğim. Bir fikrim var.

Lanetin kalkması ve dünyanın 121222'ye kadar kurtarılması için iblislerin ya tövbe etmesi ya da gerçek inananların ellerinde filmde vahşice ölmesi gerekir.

Bunu hepimiz biliyoruz.

Ancak "tövbe etmenin" ne anlama geldiği konusunda bazı karışıklıklar var gibi görünüyor.

İşte anlamı:

İblis yavrusu ebeveynini öldürmelidir.

NEDENİ: Bu ailenin HEPSİ iblis statüsüne ulaşmış olsa da karanlık güç her nesilde daha da zayıflar.

(Büyük Baba>Kâhine>Yavru)

Eğer dünya kurtarılmak isteniyorsa, zayıf iblis kılıcını kaldırmalı ve güçlü iblisin kalbine saplamalıdır.

Sizin için yeterince açık mı?

— Bronz Lord
WAW, WAA, WWT

YİRMİ DÖRT

Babam haklı, diye düşündü Meg. O her zaman haklıydı. Dünya gerçekten de onun ve ailesinin peşindeydi. Bu süreç yıllardır devam ediyordu. On yıllardır. Nate onların güvenliği için müzik kariyerini feda edince Elizabethville'e kaçabilmişlerdi ama sonra Meg *Kehanet'i* yayınlamış ve her şey, bu cadı avı -gerçek bir cadı avı- öncekinden daha fena bir biçimde, ek malzemelerle yeniden başlamıştı.

Neden o kitabı yazmak zorundaydım ki?

Lily ve Carl sandviç yapmak için mutfağa giderek Meg'i bu yeni ve kaçınılmaz gerçeklikle, İkiler Yılı'yla baş başa bırakmıştı. Ama bu gerçeklik yeni değildi, tam anlamıyla değildi. Yeni olan tek şey Meg'in bunun farkına varmasıydı ki çok geç kalmış da olabilirdi. 12 Aralık 2022.

"Bir ve iki ve bir ve iki ve iki ve iki." Babasının "Pearly Gates"deki sayımını tekrar okudu, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek onların gülünç gücünü yok edecekmiş gibi. *Bu insanların nesi var böyle?* Meg'e, Justin'e, Nathan'a, hatta Lily'ye edilen hakaretleri bir bir okudu. Elizabethville Courier'de kazayla ilgili bir makalenin linki ve ardından gelen neşeli yorumları: *HARİKA HABER; Sonunda!; Hepsinin ölmemesi ne yazık; Biri gitti, üçü kaldı!!!!* Meg son yorumda duraksadı, babasının hiçbirinin özgün bir düşünceye sahip olmadığı hakkında söylediklerini hatırladı.

Kaydırmaya devam etti, midesi sıkışıyordu. Ailesinin yalnız olduklarına inandığı zamanlarda çekilmiş fotoğrafları. Onlar hakkındaki yalanlar: Meg'in COVID'i öngörmesi ve buna neden olması, babasının lanetli büyüleri, Gizli Bahçe'nin çocuk bölümünün arkasındaki gizli bir odada yapılan Satanist ayinler, salgının geçmesini sağlamak için hayvanların ve bebeklerin kurban edilmesi...

Meg, Claire Cassadine'in bu hayali odayı bulmak için kitapları çıkarışını ve duvara vuruşunu hatırladı.

Meg kendi görünüşüyle oynanmış, kafasının başka bir kadının vücudunun üstünde bulunduğu bir videoyu izledi: Siyah kukuletalı bir cübbe giymiş daha uzun boylu bir kadına dönüşmüş bu şeytani Meg yanan meşalelerin önünde duruyordu, açık ağzına bulaşmış kan çenesinden aşağı damlıyor, gözleri kırmızıya dönmüştü ve parlıyordu. Kanlı kelimeler ekranda süzülüyordu: *HEPİMİZİ ÖLDÜRECEK!*

Meg videoyu durdurdu, nefesi daralmıştı ve faydası yoktu. Başka bir paylaşımcının babasının yetmişli yıllardan kalma görüntüleri olduğunu iddia ettiği videoyu başlattı ama sadece birkaç saniye dayanabildi.

Yüce Tanrım.

Tüm bunların yaratıcısı ve gerçek adını açıklayamayacak kadar korkak olan Bronz Lord'un gönderilerine geri döndü. *Bronz Lord*. Ne kadar da ironik. Meg'in hayal ettiği karakter, kitabının kötü adamı *onun* hakkında kötü bir kurgu yaratmıştı.

Kimdi bu adam? Kendi el ve ayak parmaklarını kesen bu insanlar da kimdi? Birbirlerini, *önceden belirlenmiş şekilde tövbe etmedikleri* takdirde, dünyanın sonu gelmeden önce Meg'i ve ailesini öldürmeye teşvik ediyorlardı. Okudukça Meg kendini daha da boğulmuş hissediyor, onların bu hastalığı zihnini kemiriyordu.

"Senin derdin ne lan?" diye fısıldadı ekrana.

Evin dışından, günün bu saatinde her zaman olduğu gibi okul otobüsünün geçiş sesini duyabileceğini düşündü. Havalı frenlerin *ppfft* sesini; dur işaretleri ve kapılar açılırken, çocuklar hapisane kaçkınları gibi dışarı fırlarken çıkan uyarı bip sesini dinledi. Yine de hiçbir şey duymadı. Bugünün cumartesi olduğunu hatırlaması birkaç dakikasını aldı. Okul servisi yoktu.

Ama yine de bunu düşündü. Yıllardır o havalı frenlerle zamanı nasıl ölçtüğünü, Lily'nin eve gelmesini bekleyişini. Onlar da öyleydi. *Onlar da öyle.*

Dokuzlu-Onlulardan biri Lily'nin on dört yaşlarındayken çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmıştı. Okul servisinin penceresinin dışından telefoto lensle çekilmişti; Lily birinin onu izlediğinden habersiz başını cama yaslamış, düşüncelere dalmıştı. Güvende olduğunu sanarak. Fotoğrafın altında isimsiz bir paylaşımcının yazısı vardı: *Kılıcı tutmak için çok zayıf.*

* * *

Meg, Lily ve Carl'ın mutfaktan gelen boğuk seslerini ve tabak tıkırtılarını duyabiliyordu. Çok sessiz konuşuyorlardı. Meg hiçbir kelimeyi seçemiyordu. En son gönderilerden birine baktı, dükkânında çekilmiş bir fotoğraftı: çocuk kitapları yığınının üstündeki kopmuş parmak. Lily, Sara Beth'e resmi internette gördüğünü söylediğinde bundan bahsediyor olmalıydı. Meg yazıyı tekrar okudu. *Dün gece kendime biraz EĞLENCE çıkardım!*

İki saatten az bir süre önce paylaşılmış ve şimdiden 145 beğeni toplamıştı. Bir sürü de yorum vardı.

YAŞAYANLARA hoş geldiniz!

Kendinizi onların LANETİNDEN kurtardınız. Hissettiğin her acıya değer, biraderim (ya da kız kardeşim)!

Keşke Kâhine'nin o manzaraya baktığında yüzünü görebilseydim!

Umarım korkudan ölür. Gerçek manada.

Korkmak için çok iyi bir sebebi var LOL.

ZAFERİ KAZANACAĞIZ

Onun ve iğrenç ailesinin canı cehennem! Artık kiminle uğraştıklarını biliyorlar.

Gizli odayı buldun mu? Hiç çocuk kurtarabildin mi?

Esas gönderi sahibi burada. Odayı buldum ama boştu!

ALTAR'I GÖRDÜM. KURUMUŞ KANLA KAPLIYDI!

“Yalancı!” Meg, anonim gönderi sahibi sanki karşısında duruyormuş gibi bu kelimeyi tıslayarak söylemişti.

Meg hepsini, bu fanatik grubun üyelerini, bu zombileri hayal etti. Yüzleri kapalı, vücutları örtülü, ayırt edilebilecek her yerleri gözlerden gizlenmiş bir ordu hayal etti... biçimi bozulmuş elleri ve ayakları hariç.

Biçimi bozulmuş elleri ve ayakları.

Meg'in zihninde, babası ona bir kez daha içgüdülerine güvenmesini söyledi ve bu da zihninde onu bu korkunç günden, tüm bu korkunç aylardan sıyrıp kazadan üç gün öncesine, Halloway'in Tamirhanesi'nde Thom ile konuşmasına, o evrakları doldururken ettikleri, Liz Reese ve göz kamaştırıcı Clara-belle'den Meg'in kendi hayatına, tek kızının sadece üç kısa gün içinde evden ayrılacak olmasına doğru ilerleyen sohbete götüren bir fitil yaktı. *Güneş doğduktan hemen sonra yola çıkacağız, demişti. Elizabethville'den çok uzun bir yol var ve bu şekilde acele etmeyiz. Görülecek yerleri görürüz. Yolculuklara bayılırım, ya siz?* Meg, tam bir ahmak gibi gevezelik ederek yolculuklarının tarih ve saatini, başlangıç yerlerini ve varış noktalarını açıklamıştı. Thom Halloway evrakları doldururken Meg, Thom'un sol eline bakmamaya çalışmıştı. Eksik yüzük parmağına.

Doğa sana içgüdülerini boşuna vermedi.

Meg telefonunu eline alıp Liz'i aradı, Liz hemen cevap verdi. "Selam tatlım," dedi. "Ben de tam seni düşünüyordum. Kırık camı gördüm. İyi misin?"

"İyiyim," dedi Meg.

"Kimmiş bunu yapan, gençler mi?" diye sordu Liz. "Gençlerden nefret ediyorum. Canları çok sıkılıyor, kendilerine hak görüyorlar. Sevgili kızınız alınmasın."

"Üstüme alınmadım."

"Sonradan gel," dedi Liz. "Sana biraz elmalı turta hazırlayayım. Daha fazla konuşabiliriz."

Meg arka planda ızgaranın cızırtısını ve müşterilerin uğultusunu duyabiliyordu. Liz kendi yemeklerini çok az yardımla hazırlardı, bu yüzden Meg telefonu kısa tutması gerektiğinin farkındaydı. "Elbette Liz," dedi. "Sana kısacık bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Liz.

"Thom Halloway'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

Kısa bir duraklama oldu, Liz telefona geri dönmeden evvel "Sipariş takibi!" diye bağırdı. "Tamirci mi?" diye sordu.

"Evet."

"Yani... kişisel olarak mı?"

"Evet."

"Dürüst olmak gerekirse pek değil," dedi. "Tek konuştuğumuz Clarabelle. Onu avucunun içi gibi biliyor."

Hangi elinin? Meg neredeyse yüksek sesle söyleyecekti.

"Neymiş o, tatlım?"

Meg *söylediğinin* farkına vardı.

"Yok bir şey," dedi Meg. "Sonra uğrarım. O turtayı iple çekiyorum!"

Liz dikkati dağılmış bir halde veda etti, Meg aramayı sonlandırdı. Kendini toparlaması lazımdı. Bir şeyleri çözmeli, konuş-

malarından ve ritüellerinden kim olduklarının çıkarabildiğini çıkarmalıydı... *Tanrım, babam Justin'e olanlar konusunda haklı mı?*

Çantasından bir kâğıt parçası çıkarıp Lily ve Carl'a hızlıca bir not karaladı. *Bir yere ayrılmayın! Yakında döneceğim. Bir fikrim var.* Fikrinden emin olana dek bundan daha açık konuşamazdı. O zaman bile, fikri doğru olsa bile... Bunu Lily'ye nasıl söyleyecekti?

Meg ceketini giydi, telefonunu ve çantasını aldı ve aceleyle arabasına gitti.

* * *

Dışarıda Meg'e nasıl ateş edileceğini öğretirken babası, *İçgüdülerine daha fazla güvenmelisin* demişti. Bunu Meg'in nişan alması ya da silahı kullanmasıyla ilgili olarak değil, ona yönelttiği bir sürü iğnelemeden sonra Meg, Thom ve genel olarak tamirhane hakkında kötü hisleri olduğunu itiraf ettiğinde söylemişti. *Sadece yeni bir tamirhane olduğu için,* demişti Meg. *İyi biriydi. Liz Reese onu seviyor. İyi iş çıkarıyorlar. Arabamı sabote etmedi.*

Babası ise buna, "Doğa sana içgüdülerini boşuna vermedi," diye cevap vermişti.

Şimdi görse Crosstrek'iyse Halloway'in Tamirhanesi'nin önüne park etmiş, o muayeneden beri el boyaması tabelasını ilk kez okuyan Meg'le gurur duyar mıydı?

Thom'la konuşmaya gelmişti Meg; Justin'in ölümüne sebep olan kazayı anlatıp tepkisini ölçmek için. Ama Thom burada değildi. Karanlık ofisin penceresindeki tabelaya göre tamirhane kapalıydı.

Bunun bir önemi yoktu. Meg için şu anda önemli olan, tamirhanenin hemen arkasındaki küçük servis alanına park edilmiş araba yığınıydı. Onları ilk geldiğinde fark etmişti; bebek mavisi bir Cadillac, altın rengi bir Dodge Dart, ellili yıllardan

kalma siyah, bombeli bir Studebaker, seksenli yıllardan kalma, beyaz, kırmızı ve mavi yarış şeritleri bulunan bir tür Kei otomobili. İçlerinden biri hariç hepsi parlak, ilginç ve eski tarzdı

Meg arabasını çalıştırdı ve otoparka yaklaştı, bakışları diğer arabaya, modernliğiyle göze çarpan, ufak tefek arabaya takıldı.

Meg'in beyninin küçük bir kısmı ona saçmalamamasını söylüyordu. *Hemen sonuca varmayı bırak. Baban gibi davranmayı bırak. Yollarda bunun gibi milyonlarca araba var. Onlardan her gün görüyorsun...*

Arkadaki logoyu görecektik kadar yaklaştı. İçgüdüleri doğru çıkmıştı. Bu taba rengi bir Mazda'ydı. Tıpkı dazlakların kullandıklarına benziyordu.

Meg çantasından bir kalem çıkardı. Üzerine yazacak bir şey ararken eski bir makbuz buldu. Mazda'nın plaka numarasını yazdıktan sonra dikkatlice katlayıp cüzdanına koydu. Plakanın fotoğrafını çekebilirdi ama telefonunda bu tür bir kanıt bulunduraktan çekindi. (Neyin kanıtı olduğundan henüz emin değildi.)

Kontağı çevirmek için harekete geçtiği esnada, sürücü tarafındaki cama hafifçe vuruldu. Meg içinden çığlık attı ama usulca dönmeye dikkat etti. Kendini sakince Thom'un adını söylemeye hazırladı.

Ama kapıyı çalan Thom değildi. Kabarık parkalı, siyah yün beresini gözlerine kadar indirmiş, yüzünün alt kısmını gizleyen siyah KN95 maskeli bir kadındı. Ninjaya benziyordu.

Meg penceresini açtı.

"Üzgünüm, kapalıyız," dedi kadın maskenin arkasından.

"Sorun değil," diye yanıtladı Meg. "Thom buralarda mı?"

Kadının gözleri kısıldı. Meg soğuktan gözlerinin yaşardığını düşündü. "O hastanede," dedi kadın. Maske yüzünden sesi kısılmıştı. "Ne zaman döneceğinden emin değilim."

"Ah... Özür dilerim."

Zarif, eldivensiz eliyle maskesini düzeltti ve Meg ona baktı. “Birkaç ay önce buradaydınız, değil mi?” diye sordu kadın. “Evet.”

“Hatırlıyorum. Normalde yabancı arabalarla pek işimiz olmaz. Adınız Meg, değil mi? Magnolia Russo?”

Magnolia.

“Thom’a bir mesaj iletmemi ister misiniz? Ben onun eşiyim. Diane.”

“Ona yakında iyileşmesini umduğumu söyleyin.”

“İyileşeceğini biliyorum.”

“Affedersiniz?”

“Birkaç gün içinde tedavisi bitecek.” Talihlerinin rast gitmesi için maskesine dokunup parmaklarını çapraz yaptı... Bu hareketi ise orta parmağıyla serçe parmağı arasındaki boşluğu daha da belirginleştirdi. “Bunu biliyorum.”

Meg kendini gülümsemeye zorladı. Arabasını çalıştırdı. Otoparktan çıkarken, dikiz aynasından Diane Halloway’ın aynı zarif, eldivensiz elini kendisine salladığını gördü. Yüzük parmağı yoktu. Tıpkı kocası gibi. Diane, Meg’in onu izlediğini biliyormuş gibi el sallayıp durdu. *Birkaç gün içinde tedavisi bitecek*, demişti. Gerçek bir inanan gibi.

Meg yola çıktığı sırada Diane maskesini çıkarmış, arabasının arkasından bakıyordu. Neşeli görünüyordu.

Eve yaklaştığında Meg bir benzin istasyonuna girip çantasından cüzdanını çıkardı ve Mazda’nın plaka numarasının yazılı olduğu fişi buldu. Charlie’nin ve Grady’nin kartvizitleri de cüzdanındaydı. Charlie’yi aradı. Charlie hemen telefonu açtı. “Memur Peele.” Telefonda sesi yüz yüze olduğundan daha yaşlı ve ciddiye.

Onu selamlamadan önce bir nefes aldı, olabildiğince sakince söze girdi. “Merhaba, Charlie. Ben Meg Russo.”

“Bayan Russo!” dedi. “Medyum olmalısınız.”

“Ne?”

“Ah... Ben de tam sizi arayacaktım?”

Meg keskin bir nefes verdi. *Sakin ol.* “Ah.”

“Sanırım dükkânınıza kimin girdiğine dair bir ipucumuz var.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Yani... suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur, vesaire. Ama bölgedeki tüm hastaneleri kontrol ettim ve sabah dört sularında Benedictine’in acil servisinde parmağı kopmuş bir hasta olduğunu öğrendim. Baş cerrah bana bu kişinin sarhoş olduğunu ve çok kan kaybettiğini, parmağını bahçe makasıyla kestiğini iddia ettiğini söyledi. Normalde bir kaza olduğunda birinin parmağı koparsa, o kişi parmağını yerine dikilmesi için yanında getirir. Ama bu hasta getirmemiş.”

Meg ekrana gözlerini dikti; tüm o anonim gönderilere. “Kişinin adını öğrenebildiniz mi?”

“Evet,” dedi Charlie. “Bu öğleden sonra onu sorgulayacağım.”

“Onu mu?”

“Evet, hanımefendi. Adı Eric Henderson. Bir şey çağrıştırdı mı?”

Meg’in midesi titredi. “Hayır,” dedi Meg. “İsim tanıdık gelmiyor.”

Her nasılsa, ismin tanıdık gelmemesi, gelmesi ihtimalinden daha korkutucu gelmişti ona. Eric Henderson, Meg’den nefret eden ve bunu kanıtlamak için kendi vücudundan bir parça koparan bir adam, bir yabancıydı. Dışarıda onlardan o kadar çok vardı ki; plan yapıyorlar, komplo kuruyorlardı. Zamanları yaklaşıyordu.

“Emin misiniz?” diye sordu Charlie. “Beyaz, yirmi yedi yaşında? 1.80 boyunda?”

“Onu tanımıyorum.”

“Size inanıyorum.” Charlie bunu hızlıca, yatıştırıcı bir tonda söylemişti. “Tanımanız için bir neden yok. Buralardan değil.”

“Nereli?”

“Cleveland,” dedi Charlie. “28. Otoyol’da bir motelde kalıyor. Bahçe makasını nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok”

Meg bir nefes alıp verdi ve ıslık gibi bir ses çıkardı. “Cleveland’den kimseyi tanımıyorum,” dedi.

“Ben de öyle,” dedi Charlie.

“Sinirlendiğim için özür dilerim. Zor bir gün geçirdim.”

“Biliyorum,” dedi Charlie. “Bir kısmında ben de yanınızdaydım.”

Charlie iyi bir çocuğa benziyordu. Ama herkes görüldüğü gibi miydi? Resim panosunda polis olduğunu iddia eden onca insan varken...

“Bayan Russo?”

Kimseye güvenemezsin.

“Alo? Hanımefendi?”

“Evet?”

“Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Neden soruyorsun?”

“Şey... siz aradınız.”

“Ah, doğru,” dedi Meg. “Dinle, bunun muhtemelen doğru olmadığını biliyorum ama ben... Yani dediğim gibi, bazı şeyleri gözden geçiriyorum ve bana bir iyilik yapabilir misin diye merak etmiştim.”

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu, Charlie ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu.

Meg sözlerine devam etti. “Son bir haftadır, taba rengi bir Mazda çalışanlarımın park yerine park ediliyor ve şey... Kime ait olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Plakayı araştırmamı ister misiniz?” diye sordu Charlie. As-

linda sesi rahatlamış gibi geliyordu. *Tanrı bilir ona ne soracağını düşündü.*

“Çok zahmet olmayacaksa,” dedi Meg.

“Olmaz,” dedi Charlie. “Çok kolay. Bu olay ve kaza arasında çok şey yaşadığınızı biliyorum... Bu arada başınız sağ olsun. Bunu söyleme fırsatım olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Teşekkür ederim, Charlie.”

“Ama bunu sizin için yaptığımı kimseye söylemeyin,” dedi. “Başım belaya girebilir.”

“Söylemem,” dedi Meg. “Bunu istediğimi kimseye söylemediğin sürece.”

“Anlaştık.”

Meg ona plakayı okudu, Charlie de en kısa süre içinde araştıracağını söyledi. “Sizi geri arayacağım, tamam mı? Size ulaşmanın en iyi yolu hâlâ cep telefonu numaranız mı?”

” Evet.”

“Bu arada, size kızınızla aynı liseye gittiğimi söylemiş miydiniz?”

“Hayır, söylememiştin. Onu tanıyor muydun?”

“Pek sayılmaz. Ondan dört yıl önce mezun oldum. Ama kim olduğunu bilirdim. Herkes bilirdi.”

Meg’in omuzları kasıldı. “*Neden?*”

“Şey... Yani... O harika bir müzisyen, hanımefendi. Sözlerimi mazur görün.”

Meg nefesini üfledi. “Öyle, değil mi?”

“Bir gün ünlü olacak. Buna bahse girerim.”

Meg’in bakışları karalanmış plaka numarasında kaldı, düşünceleri Lily’nin ona anlattıklarına döndü: Nathan’ın bu sabah onu arayışı, YouTube’da “Pearly Gates” solosunu çaldığı görüntüler. Yorumlar. *Bir ve iki ve bir ve iki ve iki ve iki...*

Bir günden biraz daha fazla zamanları vardı.

“Lily zaten ünlü,” dedi Meg usulca.

YİRMİ BEŞ

Nathan yavaşça kollarını kaldırdı; Beretta 92FS elindeydi, gözleri evinin arkasındaki bahçe duvarına yan yana yerleştirdiği üç kutudan ilkinde sabitlenmişti. Manuel emniyeti hatırladı ve devre dışı bıraktı, dizlerini büküp tetiği çekerken düşmanın yüzünü ilk teneke kutunun üzerinde hayal etti. Nathan düşmanın adını yüksek sesle söyledi. “Todd McNally.” O ilk çekişin tatlı direnci, ateşin gecikmesi. Nathan’ın Beretta’da sevdiği şey buydu. Bir güvenlik özelliği idi, evet ama aynı zamanda ilk atışta sanki bunun için çalışmışsınız gibi hissettiriyordu. *Todd McNally*. Kutu patladı.

Bir sonraki kutuya nişan aldı. “Christopher Lindstrom.” Ateş etti, hedefi vurdu. Sonra diğerine döndü. “Mitchell Rowley.” Bum. Biri daha; Kennedy’de ona saldıran hayvanların üçü de vuruldu. Her atış taliminde ne de çok teneke kutuya onların isimlerini vermişti ama bu gelip geçici tatmindir.

Emniyeti tekrar devreye sokup bahçedeki ferforje demirden yapılmış tek bankın üzerine oturdu; bank o kadar ağır ki sanki kökleri varmış gibi hissettiriyordu. Burayı satın aldığı anda mülkle birlikte gelmişti, handa kalan çiftlerin güneşlenebileceği ve fotoğraf çektirebileceği bir yerdi. Dalış yaparken havlularını koyabilecekleri bir yer. Nathan yüzme havuzunu boşalttırmış, çimento ile doldurmuş ve veranda karoları ile kaplatmıştı. (Havuzlar gerektirdikleri bakıma değmezdi.) Ama bu bankı yerinden oynatmayı hiç denememişti. Bir asırdan uzun süredir aynı

yerde duran bu metal parçası, mevsimlere Nathan'ın kendisinden çok daha dayanıklı bir direnç göstermişti ki Nathan artık tükenmiş haldeydi.

Sadece üç atıştan sonra başı sersemlemiş, uzuvları zayıflamış ve dermansız kalmıştı. Bank son derece rahatsızdı ve buzla kaplıydı, soğuk kot pantolonuna ve uzun iç çamaşırına bastırıyordu. Ama yine de Nathan burada, yağın kar tanelerinin arasında kolayca uykuya dalabilirdi; dışarıdaki ayaz onun uyuşmuş haliyle boy ölçüşemezdi. Gözlerini kapatıp ayazın üzerini kaplamasına izin verdiğini, saçlarının arasından buz sarkıtları ördüğünü, kalın kaşlarını ve seyrek sakallarını kemiğe kadar donana, bankın bir parçası olana ve sonsuza dek buraya demir atana kadar kabuk bağladığını hayal etti.

Bu düşünce muhtemelen olması gerekenden daha fazla ilgisini çekti.

Enerji seviyesinin bu denli düşmüş olması Nathan'ı üzdü. Gerçekten de dumanla dolu bir kulüpte saatlerce çalabildiği, başını arkaya attığı ve bacaklarını iki yana açtığı, basının tınısının onu beslediği, canlandırdığı zamanlar çok uzun zaman önceymiş gibi gelmiyordu. Nathan Lerner, Ritmin Şeytan Tanrısı, dalgalanan kadife pelerini, çığlık atan ve sütyenlerini sahneye fırlatan kızlar...

Ah, pekâlâ. Güzel. Bu son kısım bir abartı. Şöhretlerinin doğrudayken bile Prism, kalp atışlarını hızlandırdığı söylenebilecek bir grup değildi. Hayran kitlelerinin yüzde 90'ı erkekti ve bunların çoğu da kitapsever, cinsel dürtüleri zayıf ve dünyaya kızgın kimselerdi. Nathan bu duruma aldırımıyordu. Kendisi de kitapsever ve sinirli biriydi, lise son sınıftan beri Shira'yla birlikte olduğu içinse grubun peşine düşen kızlara ihtiyacı yoktu.

Ama kalabalığı memnun etmek istiyordu. Bir rock yıldızı olmak istiyordu. Konserlerine gelenler Prism'den çok şey bekliyordu. *Ondan.* Nathan sadece grubun yükselmesini istiyordu,

hepsi bu kadardı. Herkes gibi o da başarı istiyordu, bu yüzden bir süre karanlığa gömüldü. Hayranlarını memnun etmek için bir kişiliğe büründü. Şeytan Tanrı. Baş Büyücü. Bu sadece bir karakterdi, Ozzy'ninkinden daha az tehlikeliydi; Yaratılış sürecinde hiçbir yarasa zarar görmemişti. Yine de yıllarca cezalandırılmıştı. Onlarca yıl. Sadece o da değil, sevdiği herkes...

Nathan gözlerini kapattı, soğuk iliklerine kadar işledi. Neden suçluluk duygusuna kapılmadan eski güzel günleri anımsayamıyordu bile?

YouTube videosu yüzündendi. Lily, CarlOnGuitar'a videoyu kaldırmasını söyleyeceğini demişti ama iş işten geçmiş miydi? Magnolia kitap yarışmasını kazandığını açıkladığında nasıl hissettiyse şimdi de aynı şekilde hissediyordu. Dehşete düşmüştü. Kendinden de utanıyordu. *Hayatlarını mahvettim.*

Boğazında o rahatsız edici gıdıklanmayı hissetti ve öksürmeye başladı, hafif bir hırıltı bir inlemeye, bir hıçkırığa dönüştü. Nathan'ın ağzında bakır tadı vardı ve bedeniyle pazarlık yapmak istiyordu. *Dur. Lütfen. Her şeyi yaparım. Sadece dur.* Eğilip dizlerini kavradı ve kendini olabildiğince yavaş ve derin nefes almaya zorladı. Yere kan tükürdü ve gözlerini ondan kaçırmaya çalıştı; yağan karın üzerinde kırmızı bir lekeydi.

Güneş batmaya başlamış, gökyüzü saat 16.00'da morumsu griye dönmüştü. Gün ışığının beş dakika sürdüğü yılın bu zamanından gerçekten nefret ediyordu. Çocukken Catskills'i büyümlü yazlık bir yer olarak düşünmesi ne büyük bir şakaydı, oysa gerçekte yaz mevsimi buradaki en kısa mevsimdi ve her geçen yıl daha da kısalıyordu.

Nathan daha fazla teneke kutu kurmayı ve onlara başka bir silahla, muhtemelen Ruger ile vurmayı planlamıştı ama bu fık-rinden vazgeçti. Bugün için yeterince atış talimi yapmıştı. Nathan çıplak eliyle ağzını sildi ve baktı. Kan yoktu. En azından bu da bir şeydi. Beretta'yı alıp evine doğru ilerledi.

Nathan içeri girer girmez telefonun çaldığını duydu. Silahını sehpanın üzerine bırakıp makinenin telefonu açmasına göz yumdu, “*Smoke on the Water*”ın ritim kısmını mırıldandı, niyeti zihnindeki hayalet sesleri bastırmaktı: Shira, Magnolia ve kendisi, genç ve mutlu hali. Önümüzdeki beş yıl içinde neler olacağından habersiz. Magnolia’nın telesekreteri kaldırma konusunda haklı olabileceğini düşünüirken, Magnolia’nın eş zamanlı olarak, yetişkin sesiyle bir mesaj bıraktığını işitti.

“Beni arayabilir misin lütfen baba? Mümkün olduğunca çabucak? Sana bir şey... sormak istiyorum. Çok önemli...”

Nathan telefona zamanında ulaşmak için kendi bedeniyle savaştı. “Magnolia,” dedi ve Meg tam telefonu kapatmak üzereyken ahizeyi kaptı. Sanki az önce bir yarışta koşmuş gibi bitkin düşmüştü. Ayrıca ağlayacakmış gibi hissediyordu.

“Baba? İyi misin?”

Nathan en yakın sandalyeyi buldu. Üstüne çöktü, yüzünün kenarından tek bir damla gözyaşı akıyordu. “Bu göreceli,” dedi.

“Yine de iyisin, değil mi? Hiçbir şey olmadı?”

“Hayır, hayır. Ben iyiyim.”

“Harika. Dinle, uzun konuşamam çünkü Lily ve arkadaşı Carl’ı evde bıraktım ve muhtemelen benim için endişelendiklerini biliyorum,” dedi. “Ama sanırım Justin’e olanlar konusunda haklı olabilirsin.”

Nathan yanağındaki yaşı sildi, omuzları gerildi.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet ve seni bu kadar küçümsemişim için özür dilerim. Sadece bu konuda değil, her konuda. Neredeyse her şey için...”

“Magnolia, iyi misin?”

“Bu göreceli.” Güldü. Zorlama gibi geliyordu. “Demek istediğim, korkularında haklısın. Peşimizde gerçekten insanlar var.”

Nathan'ın kalbi küt küt atıyordu. Onu susturdu. "Telefonda böyle şeyler söyleme," dedi. Normalde böyle bir laf, bıkkın bir iç çekişe neden olurdu.

"Haklısın," dedi Meg, sesi titreyerek. "Her neyse, ben... Sadece şaka yapıyordum. Şakalarım nasıldır bilirsin."

Nathan'ın nefesi boğazında düğümlendi. Gerçekten korkmaya başlamıştı.

"Baba, seni ziyaret etmek istiyorum," dedi Magnolia. "Lily ve belki Carl'la birlikte. Bu gece ya da yarın. Sana kesin bir zaman veremem. Telefonlarımızı geride bırakacağız, bu yüzden bizimle iletişime geçemeyeceksin. Senin için sorun olur mu?"

Nathan çok uzun bir süre duraksadı. Aklından pek çok soru geçiyordu: *Ne zaman? Neden? Bunun Lily'nin YouTube'da benim solomu çalmasıyla bir ilgisi var mı?* Ama bunları Magnolia'nın cep telefonuna söylemeye korkuyordu. Ayrıca ona, kaçtığı şey her neyse ve her kimse, onu koruyacağına dair söz vermek istiyordu. Lily'yi koruyacaktı. Geçmişte olduğu gibi onları yüzüstü bırakmayacaktı. *Gerekirse hayatımdan vazgeçerim.* Onun bunu bilmesini istedi. "Sorun değil," dedi onun yerine. "Ne zaman isterseniz."

"Teşekkür ederim."

Nathan bir öksürük nöbetinin daha yaklaştığını hissetti ama gözlerini kapattı ve içindeki tüm gücü kullanarak bunu savuşturdu. "Magnolia," dedi usulca. "Özür dilerim. Her şey için."

Cevap gelmedi. Nathan kızının adını iki kez daha söyledikten sonra, onun teşekkür ettikten sonra telefonu kapattığını fark etti. Artık hatta değildi.

* * *

Kızların yemeğe ihtiyacı olacak, diye düşündü Nathan. Mutfaka girip buzdolabını kontrol etti. İçinde fazla bir şey yoktu. Yarım somun ekmek. Doris'in son gelişinde getirdiği el değmemiş

bir çilekli ravent turtası. Bir baş marul, dün gece hazırladığı ama tadına bile bakamadan uyuyakaldığı pilav ve fasulye. Bir kutu süt. Bir torba soğan. Mesele şuydu ki Nathan artık nadiren yemek yiyordu, Doris'in ona turtayı getirmesinin nedeni de buydu. *Umarım söylememe kızmazsınız, Bay Lerner. Çok zayıfsınız. İçtiğiniz o kadar kenevir yüzünden acıkacağınızı sanıyorsunuz ama hayır, değil mi? Bu sizi eski halinize döndürecekti.*

Nathan, kızlar aç kalmasın diye birkaç şey istiflemesi gerektiğini düşündü. Wellman'ın yakınında bir bakkal vardı. Çok fazla çeşit yoktu ama yakındı; hava daha iyiydi ve Nathan daha sağlıklı olsaydı yürüme mesafesindeydi. Yine de arabayla gitmesi gerekecekti. Ceketini aldı.

Doğru anahtar setini bulmak için mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesine bakarken, grubun 1979'da *Village Voice*'ta aldığı bir eleştiriyi hatırladı. Gazetenin arka sayfalarındaydı ve kısaydı, muhtemelen en fazla yüz kelimelik bir yazıydı. Ama Nathan'ı çok gururlandırmıştı; Bottom Line'da çalmaktan özellikle keyif aldığı bir konserle ilgili bir eleştiriydi. Hem de *Voice*'taydı, en sevdiği gazetede. Ailesinin en sevdiği gazetede. Nathan durumdan o kadar memnun olmuştu ki, eleştiriyi kırpıp sararmasın diye özel bir plastiğe sarmış, Shira da gösterdiği özenden dolayı onu azarlamıştı. *Sanırsın paha biçilmez bir yadigâr, demişti kırkıdayarak. Ya da gerçekten pahalı bir ot! Ama Nathan gülemedi bile, eleştiri onu öne çıkardığı için son derece anlamlıydı. Özellikle bir cümlede: Nathan Lerner bas gitarı sanki şeytan tarafından ele geçirilmiş bir adam gibi çalıyor; parmaklarından kıvılcımlar saçan ve ruhunuzu çalan bir rock'n roll Baalzevul'u.*

O zamanlar bu cümleyi yüksek sesle ve kafasının içinde o kadar çok tekrarlamıştı ki bugün bile hafızasında yer etmişti. *Rock-and-roll Baalzevul'u. Gülünç. Ama Nathan'ın gururu o kadar okşanmıştı ki konserlerinde hayranlarına şeytan boynuzları fırlatır olmuş, siyah gitar askısını parlak kırmızı bir askıy-*

la değiştirmişti. Bir ara makyaj bile yapmış, Shira'nın kırmızı dudak kalemiyle alnına bir pentagram çizmişti. Dürüst olmak gerekirse bu aptalca bir şey; grup arkadaşlarının çok fazla sataşmasından sonra nispeten hızlıca son verdiği bir şovmenlik girişimiydi. *Büyücü pelerini iyi, Nate, demişti Claude. Ama kendini boyamayı bırakmalısın. Dün gece sana baktım, solomun ortasında neredeyse kendimi kaybediyordum.*

Oysa kurtlar gülmüyordu. Yüzüne pentagram kazınmış bir Yahudi en kötü korkularını doğrulamış ve Nathan'ın en iyi şarkısının -hit olmaya yakın tek şarkısı- lanetli bir büyü iğerdiği söylentileri yayılmıştı.

Ve işte hakikat: Öyleydi. Hâlâ öyleydi. "Pearly Gates" lanetliydi. Ancak bu angutların hâlâ anlayamadığı şey, şarkıyı lanetleyenlerin kendileri olduğu ve en çok acı çekeninse Nathan'ın kızı, doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan ve *Kehanet*'ten sonra bir daha kitap yazmayan Magnolia olduğuydu. Magnolia annesini, yaratıcı tutkusunu ve daha sonra da hayatının aşkını kaybetmişti. O şarkı yüzünden. Kurtlar yüzünden. Ama aslında Nathan yüzünden.

Lily de aynı yola mı giriyordu? Nathan ona bas solosunu YouTube'dan kaldırmasını söyleyiş biçimini düşündü. Ondan şaşırtıcı yeteneğini saklamasını ve tıpkı Magnolia'ya yaptığı gibi kurtlara yenik düşmesini isterken gösterdiği baskıyı.

Bunun tekrar olmasına izin veremem. İzin vermeyeceğim.

Nathan ön kapıyı açtı. Geri adım attı. Kar artık çok daha yoğun yağıyordu; sanki kovalardan boşaltılıyormuş gibi. Bakkal kar dinene kadar bekleyebilirdi. Nathan şimdilik Ruger'ın şarjörünü doldurmayı düşündü. Yoğun karda bile daha fazla atış talimi yapacak enerjisi vardı.

YİRMİ ALTI

Babasıyla yaptığı görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Meg, kendini biraz daha sakin hissetti; tasarladığı plan kadar sallantılı ve geçici bir plan olsa bile, bir plan yaptığında hep öyle hissederci: babasının yanına kaçmak, izini kaybettirmek ve ayın on üçü gelene kadar fırtınanın dinmesini beklemek. Elizabethville'e yaklaştığı sırada Lily'yi arayabilirdi, ancak Halloway'ın Tamirhanesi, servis alanına park edilmiş Mazda, Diane ve Tom'un kayıp parmakları hakkında, şüphelerini açığa vurmayacak kadar çok şey biliyordu.

Şu anda, tüm bunlar hâlâ tesadüf bile olabilirdi. Bu olasılık ne kadar düşük kalsa da Meg, tüm kalbiyle tesadüfi olduklarına inanmak istiyordu. Lily'nin de buna inanmasını istiyordu. Bu insanların var olduğunu ve her yerde olduklarını bilmek yeterince kötüydü. Justin'in ölümüne neden olduklarını bilmek ise... Meg bunun ne anlama geleceği üzerine düşünemiyordu. Lily'nin de bu olasılığı düşünmesini istemiyordu.

Meg, Lily'nin cep telefonunu aradı. Lily hemen cevap verdi, sesi Meg'in Bluetooth'undan yükseliyordu. "Anne? İyi misin?"

Meg arka planda Carl'ın da aynı soruyu sorduğunu duyabiliyordu, *O iyi mi?* Çocuğunun yalnız olmadığını bilmek Meg'e kendini iyi hissettirdi. Lily'ye "İyiyim," dedi ve yüz yüze konuşması gereken bazı önemli şeyler olduğunu, bu arada Lily'nin onu işe Carl'ın götürmesi gerektiğini ekledi. "Bonnie ile güven-

de olursun,” diye açıkladı. “Ama lütfen ona hiçbir şey söyleme.”

“Neden? Yani... belki onun yardımı dokunabilir.”

“Tatlım, ona güvenmediğimden değil. Sadece yanlışlıkla yanlış kişiye bir şey anlatabilirmiş gibi hissediyorum.”

“O bunu yapmaz.”

“*Nereden biliyorsun?*” dedi, Meg derin bir iç çekerek. Bunu bu kadar yüksek sesle söylemek istememişti. “Bak, olan biteni anlattığımız herkes potansiyel birer bilgi sızdırıcı. Bonnie değil. Ama insanlar onun dükkânında olabilir, bir şekilde onu dinliyor da olabilir ve...”

“Tamam, tamam. Anlıyorum anne.”

“Bunun küçük çemberimizden çıkmaması gerektiği kanısındayım.”

“Anlıyorum,” diyor Lily. “Çıkmayacak.”

“Teşekkür ederim.”

“Ama... Anne?”

”Evet?”

“Beni neden sen işe bırakmıyorsun? Uzakta mısın?”

Meg tabelanın önünden geçerken pencereden dışarı baktı: *Elizabethville’de hoş geldiniz*. Hem Lily’nin hem de kendisinin büyüdüğü kasaba, son kar yağışı sayesinde kartpostal güzelliğindeydi, Noel ışıkları vitrinlerde parılıyordu, yeşilin ortasındaki çıplak küçük ağaç, vitrin camından fırlatılan kayıp kayanın yarattığı büyük çukurdan birkaç metre ötede ışıktandırılmayı bekliyordu.

Biz burada büyüdük ve onlar bizi izliyordu.

Meg, Reese’in Lokantası’nın otoparkına girerken “Yakınım,” dedi. “Ama halletmem gereken bir şey var.”

* * *

“Söz verdiğin elmalı turtaya ne dersin?” diye sordu Meg, Liz Reese’e.

Liz tezgâhta yalnızdı ve bir kupa kahve içiyordu. Meg yalnız olacağını biliyordu. Saat dört ile beş arasını “sükûnet saati” olarak adlandırırđı Liz. Garsonları saat dörtte vardıya değıştirir, Liz bir yandan masada kalan boşlarla ilgilenirken bir yandan da genellikle saat beşten yediye kadar süren akşam yemeği telaşına hazırlanırdı. Lokanta sekizde kapanırdı.

Beş yıl önce Liz, Justin’in Meg’e yirminci yıldönümleri için sürpriz bir akşam yemeği verebilmesi için bir geceliğine dokuzda dükkânı açmıştı. Liz şef garson rolünü oynamış, her zaman ki siyah tişörtünün ve kot pantolonunun yanında bir papyon takmış, kollarındaki fırın yanıklarını ve yara izlerini gizleyen siyah bir blazer ceket giymiş, hep bir mikser kazası yüzünden olduğunu iddia ettiği, serçe parmağının yarısından yoksun, hırpalanmış ellerini beyaz eldivenlerle örtmüştü. Onlara kaliteli şarap ve şatobriyan ikram etmiş ve *Madam ve Mösyö* diye hitap etmişti. O dönemde Liz yaklaşık iki yıldır burada yaşıyordu ve Meg’le çok hızlı arkadaş olmuştu, çünkü Meg sık sık dükkânına gelir ve onun aşk romanı bağımlılığını beslerdi. (Meg ona Julia Quinn’in son kitabının ön baskısını verdiğinde, *o Naiplik dönemi kadınlarından biri olmak için kendinden geçerci. Bu lanet distopya yerine o dünyada yaşamak için*).

“Tamamdır, bebeğim,” dedi Liz. Kahve kupasını tezgâha bıraktı ve mutfâğı giren Meg ceketini çıkarıp ortadaki tabureye; buraya yalnız geldiğinde her zaman oturduğı tabureye oturdu. Liz tezgâha eğilmiş Meg’in kahvesini dolduruyor, ikisi işlerini tartışıyor ve kasaba dedikodularını paylaşıyor, Liz aşk romanlarına layık olmayan flört hayatından yakınıyordu. *Sen iyi olanlardan birine sahipsin, tatlım. Çok çok az sayıdaki iyilerden biri.* Eskiden bunu hep söylerdi.

Meg aklından geçen düşüncelere nefret duydu.

Liz, Meg’in sevdiği şekilde ısıtılmış üzerinde bir dilim çedar peynir bulunan, bir dilim elmalı turtayla geri döndü. Meg’e

isteyip istemediğini sormadan bir kupaya kahve koydu, kendi kupasını da doldurdu -ikisi de sade içerdi- ve her zaman yaptığı gibi Meg'in yanındaki tabureye kayd. Kupasını dudaklarına götürdü. Meg parmağının ucuna baktı.

"Ee," dedi Liz, "dükkânını kimin darmadağın ettiğini bulabildin mi?"

Meg başını salladı. "Eric Henderson adında biri."

"Kim?"

"Aynen öyle." Meg turtasından bir ısırık aldı. Her zamanki gibi çok lezzetliydi. Kahvesini yudumladı. "Tamamen yabancı biri. Görünüşe göre Cleveland'dan."

"Cleveland."

"Evet."

"Ve yetişkin biri mi?"

"Evet."

"Ergenler olmalı diye düşünmüştüm."

"Biliyorum. Bunu bana telefonda söylemiştin. Onlardan nefret ediyorsun."

"Alınmak yok..."

"Lily. Biliyorum. Bunu sen de söylemiştin." Meg kahvesinden biraz daha içti. Konuşma ona garip gelmişti, sanki Liz bir senaryodan satırlar okuyordu. Hayatı boyunca tanıdığını sandığı diğer arkadaşlarıyla yaşadığı bir duyguydu bu... kumaştaki o hafif yırtılma, güvenin tersine dönüşü, ekşime hissi. *O sandığım kişi değil. Bunca zamandır bir rolü oynuyordu.*

Meg her zaman insanları okuma yeteneğine inanmıştı; ancak bu durum başına birden fazla kez gelmiş, bu acayip his hafifçe geri çekilmesine neden olmuş, sonradan bunun için kendini azarlamıştı.

Geçmişte Meg, insanların ona adını koyamadığı "yanlış nedenlerle" yaklaşmaya çalıştığına inanmakla haksızlık ettiğini

söylerdi kendine. Bu yaklaşımını güvensizliğe, paranoyaya, yani çocukluğundan beri içinde var olan kusurlara bağlardı. Ama belki de babasının dediği gibi, içgüdülerine güvenmeliydi. Bonnie'ye karşı hiç böyle hissetmemişti, ya da Justin'e. Bir kez bile.

Belki de sebep hep aynıydı ve onların kusurlarıyla ilgiliydi. Onların paranoyaları. Onların delilikleri. Benim değil. Belki de artık bu nedenin adını koyabilirim.

"Turtayı sevmedin mi, tatlım?" diye sordu Liz.

"Bayıldım." Meg bir ısırık daha aldı. Meg, resim panosunu okuduğu için, Dokuzlu-Onluların, lanetin bozulması için onun ölümünün hem şiddetli hem de filme alınmış olması gerektiğine inandıklarını biliyordu. Bu yüzden, Liz hakkındaki şüpheleri doğru çıksa bile zehirlenmekten korkmuyordu. "Ben sadece bir şeyi merak ediyordum."

"Neymiş o?"

"Birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz," dedi Meg.

"Bu doğru."

"Ama buraya neden taşındığını bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun. Sana söylemiştim. Bakersfield, California'da küçük bir Meksika barı işletiyordum. Boşanırken eski karım orayı üstüne aldı. Bütün eşyalarımı topladım, Clarabelle'e yükledim ve buraya geldim. Lokanta satılıktı. Zaten gerisi malum." Bu hikâyeyi anlatırken Meg'e her zaman yaptığı gibi gülümsedi, sanki tiradını doğru atmış ve övgü bekliyormuş gibi.

Meg kahvesini içerken yedi yıllık arkadaşını izliyordu. Dokuz parmağıyla kahve kupasını kavrarken, yudum alırken ağzı seğiriyordu. "Neden burası ama?" diye sordu Meg. "Elizabethville'de ya da New York Eyaleti'nin herhangi bir yerinde ailen yok. Eski arkadaşların yok. Ülkenin her yerinde satılık lokantalar var."

Liz ona göz kırptı ve Meg gözlerinin arkasında bir katılaşmayı, kayan maskesini onun anladığını düşündü. "Harika bir kitapçısı olan bir kasabayı severim," dedi Liz.

Meg ona sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bu iyiydi,” dedi.

“Ciddiyim.”

“Eminim öyledir.”

“Meg?”

” Evet?”

“Neden bana Thom Halloway’i sordun?”

Meg’in midesi sıkıştı. Kahveden bir yudum daha aldı ama bu halini daha da kötüleştirdi. Kupasını bırakıp Liz’in solgun gözlerine, yılan gibi bakışlarına baktı. Kötü durumdaki kolu zonk-luyordu. Kolunu karnına yakın tuttu.

“Çünkü arabamı kontrol ettikten üç gün sonra,” dedi Meg, “arabamda kocamı öldüren mekanik sorunlar çıktı.”

Liz ağzını açtı ama bir şey söylemedi.

Meg ayağa kalktı, yüzü yanıyordu. Bunu söylemeyi bekle-miyordu ama bir bakıma söylediğine de memnundu. Cüzda-nından yirmi dolarlık bir banknot çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. “Turta için teşekkür ederim,” dedi.

“Thom şu an hasta.” Liz bunu dişlerinin arasından söyledi. “Lanet olası salgın illeti. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Meg *üzgünüm, umarım iyileşir* ya da uygun bir laf bulmaya çalıştı ama yapamadı. Liz hastalığa salgın illeti demişti. Ona baş-ka bir şey söyleyemezdi.

Meg kalktı ve lokantayı terk etti. Belki de yanılıyordu. Belki de çıkarmaması gereken anlamlar çıkarıyordu. Belki Liz Dokuz-lu-Onlular’ı hiç duymamıştı, Thom da duymamıştı ve tüm bun-lar için sonradan özür dilemesi gerekecekti. Meg bunun doğru olmasını diledi. *Lütfen doğru olsun.* Birçok insan COVID’e *sal-gın* diyordu. Sadece Dokuzlu-Onlular değil.

Tam kapıya ulaştığında Liz tıslayarak bir kelime fısıldadı. *Tövbeye* benziyordu. Meg dönüp baktı. “Ne?” diye sordu.

Liz artık ayaktaaydı. Gözlerini kırpmadan Meg'e gülümsüyordu. "Sadece, 'Mutlu Noeller' dedim, tatlım."

* * *

Meg arabayı çalıştırırken telefonu çaldı. Cevap vermek için lokantanın otoparkından çıkana kadar bekledi, sanki Liz Reese'in yerinde gizli bir kayıt cihazı varmış gibi. *Olabilir*, diye düşündü Meg. Bu noktadan sonra, tamamen diğer tarafa geçtiğinin farkındaydı. Düşünce süreci artık babasınıninkine benzerdi.

Meg yola çıktığında, kasabanın yeşil alanı önünde belirirken telefona cevap verdi. O çimenler, kesilmiş bir uzuv gibiydi.

"Merhaba, Bayan Russo." Bir an için arayanın Zach olduğunu düşündü ve neredeyse ona nasıl hissettiğini soracaktı. Ama o değildi. Genç polis, Charlie Peele'di. "Sizin için o plakayı araştırdım, bunun için arıyorum."

"Ya..." dedi Meg. Bu kadar kısa bir süre önceyken, ona bunu sorduğunu neredeyse unutmuştu Meg. Zaman çok garip işliyordu; bir hızlanıyor, bir yavaşlıyordu. Bugün aynı anda hem bir dakika hem de bir yılmış gibi geliyordu.

"Evet, arabanın kime kayıtlı olduğunu söyleyebilirim," dedi Charlie, "ama benim fikrimi soracak olursanız, onunla konuşmaktansa arabayı çektiririm. Bu tür yüzleşmeler asla istediğiniz gibi gitmez."

Meg'in Charlie'ye plakayı kontrol etmesini istediğinde anlattığı hikâyeyi hatırlaması biraz zaman aldı. "Bunu dikkate alacağım," dedi. "Peki, adı neymiş?"

"Bir saniye bekleyin." Meg bir kâğıt hışırtısı duydu, sonra Charlie biriyle konuşmaya başladı. Başka bir adamın boğuk sesi geliyordu. Geri döndüğünde çok daha sessiz konuştu. "Amirim," dedi. "Tanrıya şükür duymadı."

Tanrıya şükür mü?

"Unutmayın, bu konu aramızda sır."

“Anladım.”

“Peki, kayıttaki isim Todd McNally.”

Meg’in ağızı açık kaldı. “Todd McNally,” diye tekrarladı.

“Tanıdık geldi mi?”

Öksürdü. “Hayır.”

“Muhtemelen en iyisi bu.”

“Evet, arabayı çektirmekle yetineceğim.” Meg, Charlie’ye teşekkür edip telefonu hemen kapattı.

Todd McNally.

İsim zihninde gezindi, bir hayalet gibi cisimleşti ve sonra elle tutulur, gözle görülür hale geldi.

“Todd McNally, 19.” Düşüncelerinde belirlediği gibi yüksek sesle söyledi. *Todd McNally, 19*, gazete kâğıdında, koruyucu plastik kaplamanın arkasında. Todd McNally, 19, *New York Post*’un o eski haberinde babasına “Şeytan’ın müridi” diyen he-
rifti, ekteki resimde babasının kanayan, şişmiş yüzü vardı.

YİRMİ YEDİ

Lily annesinden bir mesaj aldı. Mesaj gelmeden hemen önce Carl onu Divine Vintage'a bırakmış ve ona veda öpücüğü vermişti ki bu öpücük onlar için yeni bir şeydi; elbette daha önce öpüşmüşlerdi ama öpüşerek vedalaşmamışlardı. Bu öpücük bir yönüyle farklıydı; daha çok resmi bir bağlılıktı.

Lily ön kapıdan geçerken bu öpücüğü hâlâ hissediyordu. Bonnie'nin onları görüp görmediğini ve eğer gördüyse, ona bu öpücüğü sorup sormayacağını merak etti. Eğer sorarsa, Lily ne demeliydi? *O benim erkek arkadaşım mı? Bu kelimeyi mi kullanmalıyım?* Telefonu annesinden gelen mesajla çınladığı sırada, bu gibi düşüncelere -bir erkekle ilgili normal ergen düşüncelerine; heyecanın, utancın ve neler olacağına dair merakın karışımına-sahip olmanın ne denli güzel olduğunu fark etti. Kapıyı iterek açtı, içeri girer girmez mesajı okudu ve bu düşünceler dağıldı.

Reese'e gitme.

Lily'nin midesi titredi. *Gerçekliğe dönelim.* Annesinin en sevdiği lokantaya gitmesini neden istemediğinden emin değildi ama iyi bir nedeni -internetteki fanatik grupla ilgili bir neden-olması gerektiğinin farkındaydı; bu durumsa onu daha da kötü hissettiriyordu.

Lily geri mesaj attı: TAMAM.

Annesi cevapladı: *Neredesin?*

İşteyim

İyi

Lily annesinin mesajına başparmak işareti koydu. Cevap gelmedi. Annesinin uzun, noktalı mesajlar gönderdiği günleri özler olmuştu. Ünlem işaretlerini özlüyordu. Emojileri. Boğazı düğümlenecek gibi oldu ama uzun ve sakinleştiren bir nefes aldı. *Emojiler için ağlamayacağım. Ben lanet bir bebek değilim.*

“Hey, iyi misin?” diye sordu Bonnie. Tezgâhın arkasında duruyordu, üzerinde ayçiçekleri olan yetmişlerden kalma ipeksi siyah bir bluz giymişti, siyah saçında sarı bir bant ve parlak kırmızı ruj vardı; önünde katlama işlemini sürdürdüğü, bir yığın kaşmir kazak duruyordu. Bonnie’nin görüntüsü Lily’yi biraz neşelendirdi, her zaman giydiği tüm o parlak renkler dükkânın dekoruyla; mor kadife kanepeler, büyük yaldızlı ayna ve Lily’nin büyüleyici bulduğu iki ışıltılı avizeyle ne kadar da kolayca uyum göstermişti. Ayrıca onun Bonnie olması gibi basit bir gerçek de vardı.

Lily vaftiz annesine neden iyi olmadığını söylemek istedi; ama annesinin Dokuzlu-Onlularla ilgili bilgileri “küçük çemberimizin” içinde tutmakla ilgili söylediklerini hatırladı. Böylece kendini durdurdu, kalbi sıkıştı. Bu çember ne kadar da küçüktü. Onun dışındayken kendini ne kadar da çaresiz ve yalnız hissediyordu. *Neden Bonnie’ye söyleyemiyorum?* Hâlâ anlamış değildi. “Ben iyiyim,” dedi Lily. “Neden sordun?”

“Annenin dükkânında olanları yeni duydum,” dedi Bonnie.

“Ah,” dedi Lily. “Doğru ya. Bu sabah oldu.” Bonnie’nin olayı yeni duymuş olması Lily’yi şaşırtmadı. Divine Vintage, konumu nedeniyle kasabadaki dedikoduları her zaman en son öğrenen

yerdi. Annesininki de dahil olmak üzere çoğu iş yeri, kasabanın yeşil alanının çevresinde en yoğun yaya trafiğinin olduğu ana caddede yer alırken; Divine, ana caddenin diğer ucunda, Yaz Şeridi adında, neredeyse hiç yaya trafiği olmayan, sakın, çoğunlukla konutların olduğu bir ara sokakta bulunuyordu. Yaz Şeridi'ndeki diğer tek iş yeri babasının yakılma işlemini gerçekleştiren Weir'in Cenaze Eviydi.

"Annenin beni arayıp haber vermediğine inanamıyorum," dedi Bonnie. Gerçekten incinmiş görünüyordu. Lily onun için üzüldü. Kendi olsa o da incinebilirdi.

"Vakti olduğunu sanmıyorum," dedi Lily, "Polisler falan oradayken. Olaydan saatler geçtikten sonra bile bana söylemedi."

Bonnie başını salladı. Gerçeğin bu olmasına rağmen, Lily ona inandığından emin değildi. Ceketini çıkarıp kapının yanındaki pirinç askılığa astı.

Sonra tezgâhın arkasına geçip Bonnie'nin kaşmir kazakları katlamasına yardım etmeye başladı.

"Teşekkürler," dedi Bonnie.

"Sorun değil," dedi Lily, elleriyle bir şeyler yapmaktan memnundu.

Bonnie uzun bir süre sessiz kaldı. Lily ona baktı ve Bonnie'nin orada öylece durduğunu, hassas bakışlarının artık katlayamayacak gibi görüldüğü bir kazağa sabitlendiğini gördü. "Bir insan parmağı," dedi Bonnie.

"Biliyorum."

"Nedenini anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum," dedi Lily. Yalan değildi bu. Nedenini biliyor ama anlamıyordu.

"Fanatik bir grubun işiymiş gibi hissettiriyor."

Lily donakaldı. Bonnie'ye baktı. "Ne?"

"Büyücülük müş gibi hissettiriyor," dedi. "Bilirsin işte... bir büyü ayini gibi."

“Ya.” Lily titreyen elleriyle kazağını katlamaya devam etti.

“Bugün çok stresliydim,” dedi usulca. “Bazı şeyleri yanlış işitiyorum.”

Bonnie başını salladı. “Konuşmak istersen, burada olduğumu biliyorsun.”

“Ne hakkında?” diye sordu Lily.

“Biliyorsun.”

Lily ona gözlerini dikti.

“Yani... Bak. Bu olalı o kadar da uzun zaman geçmedi.”

Lily derin bir iç çekerek nefesini üfledi. Bonnie’yi, bu sözleriyle tek kastettiğinin kaza olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu.

“Neredeyse dört ay oldu,” dedi Lily.

“O kadar bile değil,” dedi Bonnie.

Sık sık bu şekilde; kısa, öz ve birbirlerinin zihinlerini kısmen okuyarak konuşurlardı. Birbirlerini Lily’nin henüz dilinin dönmediği zamandan beri tanıyorlardı. Lily bebekken Bonnie onunla büyükbabası Nate’den; babasının ailesi o doğmadan önce öldüğü için Lily’nin kalan tek aile üyesinden daha fazla zaman geçirmişti. İki tek çocuğun bir bebeği olur, o bebekse kimde görebilirse o kişiyi bir aile üyesi gibi görürdü; Lily ise Bonnie’yi öyle görüyordu. Bonnie onun vaftiz annesi ama bundan çok daha fazlasıydı; şimdiyse Lily ona bu meseleyi söyleyemiyordu. Bu korkunç, onu her zamankinden daha fazla tecrit eden ölüm kalım meselesi. *Anne, neden?*

“Nasıl öğrendin?” diye sordu Lily. “Parmağı yani. Sara Beth mi aradı?”

Başını salladı. “Liz Reese.”

Lily ona baktı, kalbi aniden çarpmaya başladı.

“Bir kahve almaya gittim ve bana... Lily? Sorun nedir?”

Lily ağzından, “Onunla konuşma,” sözlerinin çıkışını duydu.

“Ne? Neden?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum.”

Bonnie hiçbir şey söylemedi. Lily onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

“Annenle konuşayım mı?” diye sordu Bonnie, uzun bir süre sonra. “Bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum, bunda bir sorun yok. Ama ona neler olduğunu sorsam sorun olur mu?”

Lily başını salladı, yüzü daha da kızardı ve ısındı, gözlerine yaşlar doldu. Kazakları katlamaya geri dönmeye çalıştı, ancak bir anı zihnine sinsice sokuldu: Çok küçük ve ufak tefek olduğu ve belediyenin eski oyun alanında, annesi ve Bonnie banklardan birinde sohbet ederken, Lily daha büyük bir grup çocuğu takip etmeye çalışmış, onlara yetişmek için koşsa da küçük bacakları iş birliği yapmayı reddetmişti. Lily yanlış bir adım atmış ve ayakları yerden kesilmişti. Çocuklar onu arkalarını dönecek kadar bile umursamamışlardı; bu ise canını yakan ilk husustu. İkincisi ise sanki bir dev onu yerden koparmış, havaya kaldırmış ve yere bırakmış gibi hissetmesiydi. Bu anı çok iyi hatırlıyordu: çarpmanın yarattığı şok ve acının karışımını, sıyrılan bacaklarının dayanılmaz acısını, sıyrıkları çok daha fazla acıtmasına sebep olan sert beyaz yolda, kendi kanının görüntüsünü. Hatta o sessizliği, çığlık atmaya başlamadan hemen önce içine çektiği nefesi bile hatırlıyordu. Her şey sanki yeniden oluyormuş gibi geri gelmişti zihnine.

Lily’yi ayağa kaldıran Bonnie olmuştu. Onu kurtaran Bonnie’ydi. Hem Bonnie’nin hem de annesinin aynı anda Lily’nin yanına koştuğundan emindi; ama vaftiz annesi öz annesinden önce davranmış ve Lily başını Bonnie’nin boynuna gömmüş, Bonnie’nin lavanta şampuanını içine çekmişti.

Lily kapıldığı dehşet yatıştığında başını kaldırıp Bonnie’nin omzunun arkasından onlara doğru koşan annesine bakışını,

annesinin diz çöküp neresinin acıdığını sorduğunu hatırlayabiliyordu.

Oyun parkının kapısında duran kapüşonlu bir adamı hatırlayabiliyordu. Fotoğraf çekmek için kamerasını kaldırmıştı.

Her zaman peşimizdelerdi.

Lily Bonnie'nin kollarının onun vücuduna dolandığını hissetti, çünkü ağlıyordu. Sadece birkaç damla gözyaşı değil büyük, soluk soluğa hıçkırıklar omuzlarını, göğsünü parçalıyordu; o panik hissi yüzünden sanki asla nefes alamayacakmış gibi geliyordu. Başını tıpkı o zaman yaptığı gibi Bonnie'nin boynuna gömdü, o zamankiyle aynı düzeyde korkmuş hissediyordu.

"Sorun yok," dedi Bonnie. "Her şey yoluna girecek." Lily düzenli nefes alabilene kadar bu sözleri tekrar tekrar söyledi ki bu uzun zaman aldı.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Lily, yüzü kendi gözyaşlarından sırlıklam olmuş bir halde. Karar verilmişti. "Sana bir şey söylemem gerek. Özel olarak. Başka kimse bilmemeli."

Bonnie ayrıntıları sormadı. Sadece kapıya doğru yürüyüp kilitledi. Pencereye *kapalı* tabelasını astı ve Lily'nin yanına geri döndü; Lily'nin üzerindeki bakışları sıcak, tanıdık ve rahatlatıcıydı. "Buradayım," dedi usulca. Tezgâhın arkasından bir ıslak mendil kutusu alıp Lily'ye uzattı.

"Teşekkür ederim." Lily kutudan bir tomar mendil alıp ıslak yüzüne tuttu ve mor kadife koltuğa yığılırken gözyaşlarının bir kısmını sildi. Bonnie onun yanına oturup bekledi.

"Bir kez daha söyleyebilir misin?" diye sordu Lily.

Bonnie'nin ona ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Onlar böyleydi; böyle iletişim kurarlardı hep de böyle kurmuşlardı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Bonnie.

Lily de ona her şeyi anlattı.

“Aman Tanrım,” dedi Bonnie, Lily konuşmasını bitirdiğinde. Çok uzun bir süre başka bir şey söylemedi.

“Çok fazla, farkındayım,” dedi Lily.

“Başka platformlarda da buluşuyorlar mı, yoksa sadece bu resim panosunda mı? YouTube videoları var mı? Reddit paylaşımları?”

“Bilmiyorum,” dedi Lily.

“Yani sadece resim panosu. Kaç kişiler?”

“En azından yüzlerce gibi görünüyor,” dedi Lily. “Belki daha fazla.”

“Ve her yerden geliyorlar.”

“Evet,” dedi Lily. “Ama onlardan burada çok var.”

“Elizabethville’de mi?”

“Evet,” dedi Lily. “Sanırım on ikincisi yaklaştığı için... *hacılar* gibi gelenler var.”

“Bir sürü yeni müşteri geldi,” dedi Bonnie dikkatle. “Daha önce hiç görmediğim insanlar.”

“Tatil nedeniyle geldiklerini düşünmüştüm. Hafta sonu taticileri.”

“Ben de öyle ama...”

“Biliyorum. Düşündüğün zaman...”

“Geçen hafta dükkânda olan çift,” dedi Bonnie. “Şu gri saçlı adam ve deve tüyü paltolu kadın. Kadın senin adını sordu, sonra ikisi de gitti.”

“Evet,” dedi Lily. “Onları hatırlıyorum.”

“Dün pencerenin dışında duran genç çocuk. Telefonuyla fotoğraf çeken.”

“Evet,” dedi Lily.

“Ya Liz Reese?”

“Belki,” dedi Lily. “Ayrıntıları bilmiyorum. Henüz.” Lisenin

otoparkındaki polisleri, 2 dövmele posta görevlisini ve Zach Winters'ı, Carl'a ters ters bakışlarını ve Lily'ye karşı ne kadar kibar olsa da onun bakışlarından sürekli kaçınışını düşündü. "Bence onların arasında, yıllardır burada olan bir sürü insan var."

Bonnie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sanki düşüncelerini yeniden toparlıyormuş gibi başını bir yana eğdi. "Biz ne yapacağız?" diye sordu.

Lily gülümsedi; uzun zamandır ilk gerçek gülümsemesiydi. Bonnie'ye olan biteni anlattığı için memnundu. *Biz* deyişi onun için her şeyden daha değerliydi.

"Sanırım annemin bir planı var. Bana işe gitmemi, seninle güvende olacağımı ve aklındakini bana daha sonra yüz yüze anlatacağını söyledi."

"Aydın on ikisinden sonraya kadar ortalıkta görünmemeniz lazım," dedi Bonnie. Mantıklı gibi görünen ama havada kaldıkça anlamı gittikçe azalan cümlelerden biri.

"Saklanmak gerçekten zor," dedi Lily, "kimden saklandığınızı bilmediğin zaman."

Pencerenin dışında bir siren çaldı. Bonnie ve Lily donakalmış, sirenin geçmesini bekledi. "Birçoğu polis," dedi Lily. "Ya da en azından öyle olduklarını iddia ediyorlar."

"Peki ya FBI?" diye sordu Bonnie. "Onlarla temasa geçebilir misin?"

Lily ona bakakaldı.

"Doğru. Sanki internetteki tuhaf paylaşımlar yüzünden kurtarmaya gelirlermiş gibi. İnsanlar kendi el ve ayak parmaklarını kesiyor."

Bir başka polis arabası siren çalarak vızır vızır geçti. Lily irkilerek arabanın geçmesini bekledi. "Yani... evet. Eğer bulabilirsek, dürüst bir FBI çalışanını zamanla onların tehlikeli olduğuna ikna edebiliriz. Ama mesele şu ki, sadece bir günümüz var."

Bonnie uzun bir süre ona baktı. “Silahlarım var,” dedi sonunda.

“Ne?”

“Bıçaklar,” dedi. “Babam onları biriktirirdi. Onları bana ve kardeşime bıraktı. 1890’lardan kalma bir hançerim var. Ayrıca bir samuray kılıcı...”

“Bunu bilmiyordum.”

“Neden sana söyleyeyim ki? Ödümü koparıyorlar.”

“Eminim.”

“Ama her neyse, onlar bende. Bir kasanın içindeler. Evimde.”

“Bonnie, ben... yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Sen değil. Tanrım, Lily. *Ben*. Ben geleceğim. Sizi korurum.”

Lily zorlukla yutkundü. “Bıçakları hiç kullandın mı?”

“Hayır,” dedi Bonnie.

“Gördün mü? Bunu yapmanı istemiyorum...”

“Ama mesele şu ki Lily, onları hiç kullanmak zorunda kalmadım.” Ona gülümsedi, sıcak bir gülümsemeydi. Bonnie’nin her şeyi yapabilirim gülümsemesi. Lily’yi güvende hissettirmişti, neredeyse.

Bir siren daha geçti. Sonra bir tane daha.

Lily Bonnie’ye baktı. “Dışarıda neler oluyor?”

Bonnie başını salladı. Bir siren sesi daha duyuldu ve ikisi de bir an birbirlerine gözlerini diktiler; kötü bir rüyadan uyanmış, aniden konuşamayacak hale geldiğinizde ve duvarlar üzerinize gelmeye başladığındaki gibi.

“Dışarıda dünyanın sonu gelmiş gibi geliyor kulağa,” dedi Lily.

“Dışarı çıkıp etrafı kolaçan edebilmemiz için kapıya ‘on beş dakika içinde döneceğim’ notunu asmak ister misin?”

“Evet,” dedi Lily. “Evet, isterim.”

YİRMİ SEKİZ

Başka bir Todd McNally olabilir, diye düşündü Meg. Olmayacak duaya âmin dediğinin farkındaydı ve Halloway'ın Tamirhanesi'nde park halinde gördüğü ve ona fena halde tanıdık gelen arabanın sahibi başka bir Todd McNally olsaydı, bu müthiş bir tesadüf olurdu. Ama öte yandan, babasını bagaj tesliminde dehşete düşüren Todd McNally şu anda altmışlı yaşlarının başında olmalıydı. O dazlakların hiçbiri o yaşı yakın bile değildi.

Onu araştırmaya karar verdi Meg. Todd McNally'yi Facebook'ta arayacaktı, çünkü altmışlı yaşlarının başındaki çoğu insan Facebook'taydı. Bunu dükkândaki ofisinde, Willis Baus'la ilgilendikten sonra yapacaktı.

Reese'in yanından ayrıldığından beri Baus'u düşünüyordu. Willis Baus, inşaatçı. Liz Reese'in Halloway'ın Tamirhanesi'ni ballandıra ballandıra anlatırken gösterdiği hevesin aynısıyla, o başka da bir işe yaramamış polis Grady tarafından önerilmişti. Willis Baus; verdiği makul tahmini fiyat, istekli gülümsemesi ve camı en geç yarına kadar tamir edeceğini söyleyişi. Yarın. Ayın on biri. Dokuzlu-Onluların son şansları olarak gördükleri gün.

Kocanız için ne kadar üzgün olduğumuzu size anlatamam, demişti. Meg'e siması tanıdık gelen Willis Baus topallayarak yürüyor, ayak başparmağı olmayan birinin giyebileceği türden ortopedik bir ayakkabı giyyordu.

Meg arabasını Gizli Bahçe'nin arkasındaki küçük arsaya park

etti. Arka kapının kilidini açtı ve ofisin önünden, boş çocuk reyonundan geçerek dükkânın önüne doğru koşmaya başladı; sol yanında batma hissi vardı, açlık ve susuzluktan ve bugün yaşadığı diğer her şeyden dolayı kafası allak bullaktı ve sakat kolu iliklerine kadar ağrıyordu.

Sara Beth camın kenarında durmuş Baus ve onun yardımcısı olması gereken bir çocukla konuşuyordu; Lily'den birkaç yaş büyük, mavi gözlü, sarı bukleli, yuvarlak ve pembe yanaklı, Botticelli'nin meleklerini andıran bir çocuktur. İkisi de eldiven takmış, yeni cam bölmeyi ön kapıya dayamışlardı. Çocuk kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Willis duvara yaslanmıştı.

Sara Beth Willis'e, "Durumu iyi," dedi. "Öksürüğü konusunda endişeliyim ama..."

Meg'i görünce konuşmayı kesti. Baus yüzünü ona döndü ve Meg'in bakışları onun yüzünden sağ ayağına, o hantal ve siyah ayakkabıya kaydı. Gözlerini ondan ayırmıyordu. "Hey, her şey için teşekkürler." Bunu usulca, soğuk bir tonda söylemişti. "Ama sanırım başka bir inşaatçıyla çalışacağız."

"Ne?" Sara Beth demişti bunu. "Tatlım, Willis ve Emmet tam da camı takmak üzereydi."

"Size bugünün parasını öderim," dedi Meg. "Ama başka biriyle bu işi halledersem daha rahat ederim."

"Özür dilerim hanımefendi," dedi Baus. "Nedenini sormamın sakıncası var mı?"

Ayağına bakmaya devam etti. "Farklı inanç sistemlerimiz var," dedi manidar bir biçimde.

"Magnolia, iyi misin?" diye sordu Sara Beth.

"İyiyim."

"Emin misin?" Baus'a döndü. "Bildğin üzere zor bir gün geçirdi." Meg'e baktı, yüzünde kızgın bir ifade vardı: Zach Winters'tan bahsederken beliren aynı korumacı ve acıma karışımı ifade. "Eve gidip dinlenmeye ne dersin? Ben kapanışı yapabi-

lirim. Yarın yeni bir camımız olacak. Dickens vitirini yeniden kuracağım. Her şey yeni gibi olacak.”

Meg’in bakışları Baus’tan Sara Beth’e kaydı, yüzlerindeki umutlu gülümsemeler aynıydı. Neredeyse Meg’e kendinden şüphe etmesine uğraşıyormuş gibi bir hali vardı; bu durumsa neredeyse kırk yıl önce buraya ailesinin kitapçı dükkânına kutsal bir ziyaret yaparcasına gelen ve bir daha da hiç ayrılmayan Sara Beth’i kuşkulanasına neden olmuştu. *Gerçekten bir Prism hayranı mıydın? Bu yüzden mi burada kaldın ve ailemin içine girdin?*

“Ben iyiyim,” dedi Meg. “Aslında her şeyi gayet açık görüyorum.” Gözlerini Baus’a dikti. “Sana bir çek yazabilirim. Ya da Venmo ödemesi. Seçim senin.”

“Siz... bana ödeme yapmak zorunda değilsiniz,” dedi. “Belki camın masrafı sadece...”

“Çek mi, Venmo mu?”

“Hmm ... Çek olur.”

Meg kasaya doğru yürüdü. Çekmeceden şirket çeklerini çıkarıp Baus’un verdiği fiyatın yüz dolar üzerinde bir çek yazdı; bu sırada o, Emmet ve Sara Beth birbirleriyle Meg’in duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldayarak konuşuyorlardı. İmzasını atmayı bitirene kadar Meg öfkeden çoktan deliye dönmüştü. Baus’a çeki uzattı. O da aldı.

Ağzından çıkan, “O ayak parmağını bir hiç uğruna kaybettin,” laflarını işitti.

“*Magnolia*,” dedi Sara Beth.

“Affedersiniz?” diye sordu Baus.

Emmet Meg’e sanki boynuzları yeni çıkmış gibi bakıyordu.

“Göreceksiniz. Ben yaşasam da ölsem de dünya devam edecek ve her şey her zamanki gibi boktan olacak; sen de kendini özel ya da kurtarılmış biri gibi hissetmeyeceksin. Sadece bir aptal gibi. *Hepiniz aptalsınız.*”

Willis Baus bir dakika boyunca Meg'e gözlerini dikti. Sonra çekti, afallamış görünen Sara Beth'e uzattı. Felç olmuş gibiydi.

Baus, "Paranız sizde kalsın," dedi Meg'e. "Siz burada yokken cam için geri geliriz."

"O böyle biri değildir," dedi Sara Beth. "Onu küçük bir kız olduğundan beri tanıyorum ve o... değil..."

Baus Meg'i kocaman, kuşkulu gözlerle izleyen yardımcısına bakış attı.

"Gidelim, Emmet."

Arkasını döndü ve gitti. Emmet elleri gözle görülür bir şekilde titreyerek aletleri toplamaya başladı. Gitmek için döndüğünde Meg'e baktı. "Siz... hani ... Askerlerimize daha fazla saygı duymalısınız."

İkisi de gittikten sonra Meg, Sara Beth'e baktı. "Neden bahsediyordu?"

"Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Willis Baus bir savaş kahramanı," dedi usulca. "Hatırlamıyor musun? Yaklaşık on yıl önceydi. Onun için yeşil alanda bir tören yapmışlardı."

Meg'in gözleri büyüdü. Baus'un adı tanıdık geliyordu ve nedeni de buydu. Şimdi hatırlıyordu.

"Bunu ona neden söyledin?" diye sordu Sara Beth yumuşak bir tonda. "Aklından ne geçiyordu?"

Meg hiçbir şey söylemedi. Ofisine geri döndü ve kapıyı kapattı. Bilgisayarı açıp Elizabethtown Courier'in web sitesini açtı ve arşivlerde "Willis Baus" diye arattı. Birkaç dakika sonra, Haziran 2014 tarihli, *Yerel Kahraman Onurlandırıldı* başlıklı bir yazı çıktı. Bir resimde şimdiden daha da zayıf bir Willis Baus, bir elinde çerçeveli bir hizmet takdirnamesi, diğer elinde metal bir bastonla belediye başkanının yanında duruyordu. Başka bir

resimde ise tam üniformasıyla karısına sarılmıştı. Meg yazıyı okudu:

Afganistan'da el yapımı bir bomba patlamasında bir kısmı kopan ve ağır yaralanan ayağı için fizik tedavi gören Teğmen Baus, "Elizabethville'e, en sevdiğim insanlarla birlikte döndüğüm için minnettarım," diyor.

Meg başını arkaya yasladı, gözlerinde yaşlar birikiyordu. Birkaç berbat an boyunca, bugünün kederden kaynaklı bir tür uzun bir halüsinasyon olabileceği ihtimalini düşündü: kopan parmak, Lily ve Carl'ın ona İkilerYılı resim panosunu göstermesi, Halloway'ın Tamirhanesi... Liz Reese, Meg'in yedi yıllık yakın arkadaşı, dudaklarının arasından sızan kelime: *Tövbe*. Belki de bunu hiç söylememişti. Belki de bunların hiçbirisi olmamıştı. Belki de Meg sadece babasının izinden gitmiş, bir dizi kötü karar vererek hayatının aşkının ölümüne neden olmuştu... ve sonucunda ise deliriyordu.

Hayır. Meg başını kaldırdı. Sekmeleri değiştirdi ve 7Park çıkana kadar klavyeyi kullandı. İkilerYılı'nı buldu ve gönderilere göz gezdirdi, resimleri görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Onlar varlardı. Bu kaçık tipler gerçektir. Onları hayal etmemişti. Kalbi çarpmaya başlamadan önce, birkaç saniyeliğine de olsa bunun onu rahatlatması garipti.

Sakin, sakın, sakın.

Meg sekmeyi kapattı. Gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı ve paniği yatışana kadar bu kelimeyi zihninde tekrarlardı. *Sakin, sakın... Bir silahın var. Onu nasıl kullanacağını biliyorsun. Sakin ol ve kazanacaksın.*

Kapının usulca tıklatıldığını duydu. Sara Beth'in sesiydi. "İyi misin, Magnolia?"

"Evet," dedi. "Özür dilerim. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

“Anlıyorum,” dedi Sara Beth. “Berbat bir gündü. Keder insanın aklını karıştırabilir. Bir şeye ihtiyacın olursa..”

“Teşekkür ederim.”

Sara Beth’in uzaklaşan ayak seslerini duyar duymaz Meg, Lily’ye bir mesaj gönderdi: *Reese’e gitme.*

Eski Lily bunun nedenini sorar ve karşı koyardı. Yeni Lily ise sadece “*Tamam*” diye cevap verdi.

Meg işe gidip gitmediğini sordu, Lily gittiğini söyledi ve Meg rahat bir nefes aldı. *Artık bir takımız,* diye düşündü Meg. Onlarla savaşıabiliriz. Ama önce gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Meg Facebook’a girip profil arama çubuğuna Todd McNally adını yazdı.

Pek çok olasılık vardı ama Meg çok genç, çok yaşlı ve/veya Birleşik Devletler’den olmayanları eledi. Sonunda ikisi altmış, diğeri altmış bir yaşında olan üç Todd McNally’ye ulaştı. Altmış bir yaşındakinin sayfasına tıkladı. Liberty, New York’tan. SUNY Cortland mezunu. Evli. Karısının adı Karen Halloway. Halloway.

Bu her şeyi açıklıyor, diye düşündü Meg. *Mazda’nın sahibinin karısı Thom Halloway ile akraba. Araba bu yüzden oradaydı. Adamın adı Todd McNally.*

Bu gerçekten mümkün olabilir miydi? Thom sadece gevşek bijon somununu, geç açılan hava yastığını gözden kaçırmış olabilir miydi? Justin’in ölümü gerçekten bir kaza olabilir miydi? Meg ekrana bakakaldı, bakışları sayfa boyunca en son gönderiye gitti. Neredeyse bir yıl öncesinden, Şubat ayındandı:

Sevgili babamız Todd McNally’nin, COVID ile cesurca mücadele ettikten sonra vefat ettiği haberini paylaşmaktan büyük üzüntü duyuyoruz.

McNally’nin hayatı boyunca New York Rangers’a olan sev-

gisi, gönüllü itfaiyeci olarak geçirdiği yıllar, yanında Golden Retriever cinsi köpeği Daisy olmadan nadiren görülmesi ve Karen’la birlikte iki yaşındaki torunlarıyla ilgilenmeyi ve Todd’un peyzaj işiyle meşgul olmadığı zamanlarda Güney Carolina’daki yeni tatil evlerinde vakit geçirmeyi nasıl sevdikleri hakkında yazılmış daha da fazla bilgi vardı. Yazıda Todd McNally sadık bir eş ve baba ve “size sırtındaki gömleği verecek türden bir arkadaş” olarak tanımlanırken, çocuklarının onun cennete girmesine izin verilmesi için ikna edici birer örnek oldukları açıkça belirtilmişti. Kennedy havaalanında bir rock müzisyenine yapılan on dört yıllık saldırıdan hiç bahsedilmiyordu.

Todd McNally ve ailesinin bir fotoğrafı vardı. Meg’in pek işine yaramazdı, çünkü McNally’nin neye benzediğini bilmiyordu. *Post’taki* makalede yer alan tek resim babasınınkiydi. Babası suç duyurusunda bulunmadığı için sabıka fotoğrafı yoktu.

Yine de resme baktı: Todd McNally, Karen ve bu yazının yazarları; üç yetişkin çocukları Becca, Lauren ve Trey ile birlikte. Fotoğrafta hepsi gün batımında sahildeydi; erkekler mayolu, kadınlar ise örtülüydü. Meg fotoğrafı büyüttü. Nefesi kesildi, vücudunda korkunç bir his dolaşıyordu. Dehşetten daha kötü bir şey.

Trey McNally’i tanıyordu. Üzerinde tişört olsaydı ve göğsündeki dövmeleeri göremeseydi bile Trey McNally’yi tanırdı. Tıraşlı kafasını, dar çenesini ve en çok da sırtışını, ağustos ayında otoyolda arkadaşlarıyla birlikte Lily’nin fotoğrafını çekmek için telefonlarını kaldırdıklarında takındığı aynı sırtışını tanırdı.

* * *

Meg bir çılgılık atıp bir hıçkırarak sinir krizi geçirdi. Kapının açıldığını duydu, Sara Beth’in kollarını üzerinde hissetti ve karşı koymadı. Sara Beth’e doğru eğildi, ona güveniyordu çünkü gü-

venmek zorundaydı. Çünkü Sara Beth'i neredeyse tüm hayatı boyunca tanımış, o da Meg'e her zaman nazik davranmıştı ve onun da Liz Reese'in kesinlikle olduğu gibi onlardan biri olduğu ortaya çıkarsa, Meg bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu Sara Beth. “Sorun ekrandaki insanlar mı? Kim bu insanlar tatlım? Neler oluyor?”

Meg ona söylemek istedi ama nefes alamıyordu. İçinden akıp giden bu duygu -şok, keder ve öfkenin karışımı- o kadar kuvvetliydi ki sanki derisinden dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordu. Başı dönüyor, tamamen durmadan önce arabada döndüğü gibi dönüyordu. Her şey durmuştu. Justin çimlerin üzerinde kıpırdamadan uzanıyordu, ön cam kırıkları etrafını sarmıştı, saçlarında kan vardı. *Justin'in ölümü bir kaza değildi. Eşgüdüm-lü bir saldırının sonucuydu.*

“Nefes al, Magnolia,” dedi Sara Beth. “Sadece nefes al.”

Hepimiz hedeftik. Ölümlerimizi filme almaya çalışıyorlardı. Meg alabildiği kadar derin bir nefes aldı; vücudu titriyor, sarsılıyordu. Nefes aldı ve elinden geldiği kadar yavaşça verdi. Tekrar yaptı. Sonra bir kez daha.

“İşte bu,” dedi Sara Beth. “İşte bu kadar.”

Meg'e biraz su isteyip istemediğini sordu. Meg hafifçe başını salladı. Sara Beth'in mini buzdolabına doğru ilerlediğini, bir şişe su çıkarıp açtığını ve ona uzattığını fark etti. Şişeden bir yudum aldı. Bu ona Lily'yi düşündürdü. Lily ona markette satılan o altılı su paketlerinden almaması gerektiğini söylüyordu. Çevre için ne kadar zararlı olduklarını ve eğer Lily'nin geleceği için endişeleniyorsa, evdeki gibi filtreli bir sürahi alması gerektiğini. *Bu çok bencilce anne. Kendi rahatını benim neslimin sağlığından üstün tutmayı bırak.* Düşünmesi çok alakasız bir şeydi ama tuhaf bir nedenden dolayı Meg'i sakinleştirmişti. Lily'nin Lily olması fikri. Meg'in nefes alması artık daha da kolaylaşmıştı. Su şişesini bitirdiğinde Sara Beth geri çekildi ve Meg ona baktı, yüzünde

bir şaşkınlık vardı. *Açıklamak zorundayım*, diye düşündü Meg. *Bunu ona borçluyum*. Öyle de yaptı, bir nevi.

“Bu sana bahsettiğim dazlaklardan biri. Kazadakilerden biri,” dedi Meg ekrana dokunarak.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Sara Beth. “Onu nasıl buldun?”

“Adı Trey McNally. Todd’un oğlu.”

Sara Beth bir inilti kopardı.

“Todd McNally’nin kim olduğunu biliyor musun?”

“Kennedy’den,” diye fısıldadı. “O rezil çocuklardan biri...”

“O artık ölmüş. Ama oğlu...”

Meg dükkânın dışında, yaklaşmakta olan bir polis sireninin sesini duydu.

“O oradaydı. Yoldaydı. Fotoğraf çekiyordu...” Bir başka siren birincisine katıldı, feryat eden bir Yunan tiyatrosu korosu gibiydiler. Meg geçip gitmelerini bekledi ama gitmediler.

Sara Beth bir şey söyledi ama Meg onu duyamadı. Meg ondan tekrar etmesini istedi, o da tekrar etti. Babasıyla ilgili bir şeydi; son zamanlarda ne kadar endişeli olduğuyla ilgili.

“O haklı!” diye bağırdı. “Babam haklı. Dışarıda garip şeylere inanan insanlar var. Ailemizin peşindeler. Her zaman peşimizde oldular.”

Sara Beth tekrar konuştu ama artık daha da fazla siren sesi vardı. O kadar gürültülülerdi ki Meg kendi düşüncelerini bile duyamıyordu.

“Orada neler oluyor?” diye bağırdı. “Sence yangın mı var?”

Sirenler durdu.

Meg ve Sara Beth birbirlerine baktılar.

Meg kapıya yaklaştı. Karışık bir ses duydu, biri megafonla konuşuyordu. Sara Beth ofisten dışarı çıktı ve Meg de onun peşinden girintiden geçerek çocuk bölümüne girdi. Ses yapının ön tarafının hemen dışından geliyordu.

Hırdavatçıda yangın, diye düşündü Meg, zihni kıpır kıpır ol-

muş ve Pete DeMarco'ya, o gençleri silahla korkuttuğu ana geri döndü. Ya gençler Dokuzlu-Onlular'dansa? Ya ondan intikam almak için yangın çıkardılarsa?

Liütfen sadece yanlış alarm çalmış olsun.

Sara Beth dükkânın önüne doğru ilerlemeye devam etti. Meg bir an durdu ve burnundan derin bir nefes aldı. *Eğer hırdavat dükkâmı yanıyor olsaydı, kokusunu buradan alamaz mıydım?*

Alırdı. Tabii ki alırdı, dükkânın içini dışarıdaki hava koşullarından koruyan bir kartondan başka bir şey yoktu. Meg tekrar nefes aldı. Kitaplardan ve alçıdan başka bir şey kokmuyordu.

Sara Beth dükkânın önünde durdu. "Biziz," dedi. "Magnolia. Biziz."

Meg onun ne demek istediğini anlamadı. Başta anlamadı.

* * *

Meg çocuk reyonunu geçtikten sonra her şey apaçık görünmeye başladı: Vitrinin dışındaki üniformalar, plastik kalkanlar, kurşun geçirmez yelekler ve miğferler, göz yaşartıcı gaz kapsülleri ve silahlar; silahlı, büyük boy böceklerden oluşan bir tabur.

Sara Beth ellerini başının üzerine kaldırdı. Ufacık ve ürkek bir çocuk görünüyordu. "Ne oluyor lan?" diye fısıldadı.

"Sorun yok," dedi Meg. "Derin bir nefes al. Her şey yoluna girecek. Biri bir hata yapmış, hepsi bu. Görünüşe göre polisleri aramışlar. Her şey yoluna girecek."

Sara Beth'in kolları titriyordu. Meg'e döndü, gözleri ıslık ıslık. "Bunun bir hata olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Eller havaya!" dedi megafonlu polis. "Kahverengi kazaklı. Seninle konuşuyorum."

Meg ceketini ofiste unutmuştu. Kahverengi bir kazak giyiyordu. Nabızı hızla atıyordu. Göğüs kafesinden ve sırtından ter damlıyordu. Yavaşça ellerini kaldırdı. Bu sabah giymeyi seçtiği kahverengi kazak birçok kez çamaşırhaneye gitmişti ve kollarını

kaldırdığında gövdesinden yukarı doğru süzülerek göbeğini ortaya çıkarıyordu. Bu hali ona Justin'in üniversitede izlediği polis reality şovundaki zavallı insanları düşündürdü; çoğu tutuklanırken yarı çıplak olurdu ve bu durum bir bakıma ulusal televizyonda kelepçelenip suçlanmaktan bile daha aşağılayıcıydı. *Keşke önceden haberleri olsaydı da üzerlerine bir şeyler giyebilse-lerdi,* diye düşünürdü Meg. O şovdan nefret ederdi.

Megafonlu polis, "Yüzünüz öne baksın," dedi. "Dönmeyin. Hareket etmeyin."

"Tanrım," diye fısıldadı Sara Beth.

"Biz hiçbir şey yapmadık," dedi Meg.

"Onlar için fark etmez. Lanet aynasızlar," dedi Sara Beth. "Babana sor. O bilir. Onlardan boşuna nefret etmiyor."

"Yapıdan dışarı çıkın. Kaldırıma doğru," dedi megafonlu polis. Sara Beth titrek bacaklarıyla kapıya doğru ilerlerken, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

Meg onu takip etmeye başlamışkn usulca, "Sorun yok," dedi. "Endişelenme."

"Hayır!" diye bağırdı megafonlu polis.

Sara Beth kapının kolunu bıraktı ve geri çekildi.

"Kahverengi kazaklı. Dışarı çık! Ellerini havada tut. Yavaşça hareket et. Hanımefendi, siz olduğunuz yerde kalabilirsiniz."

Meg kapıya doğru yürürken Sara Beth'in kendi kendine fısıldayışını duyabiliyordu. *"Ona zarar vermesinler. Lütfen ona zarar vermelerine izin verme."*

"Ellerini görebildiğimizden emin ol!" diye kükredi megafonlu polis.

Meg ellerini havada tutuyordu. Kötü bir rüya gibiydi ve araba kazası gibi hissettiriyordu. Her hareketin sesi artmıştı; her ayak sesi, her nefes yankılanıyordu ve etrafındaki dünya, vitrinlerinin dışında dikilen insanlar ağır çekimdeydi. Lutheran kilisesinden Papaz John. Kapısının önünde, tıpkı Meg'in kelepirci

müşteri sandığı dünkü adam gibi ağzı açık kalmış Pete DeMarco.

“*Lütfen ona zarar vermelerine izin verme. Lütfen. Şimdi olmaz.*”

“Kahverengi kazaklı, yapıdan çık!”

Meg elleri hâlâ havada kalçasıyla kapıyı iterek açtı, derin bir nefes aldı ve zihninde Justin’i canlandırdı. *Sen benimlesin. Her zaman benimle olacaksın.* Artık o kadar da işe yaramıyordu. Artık Justin’in öldürüldüğünü bildiğine göre, tuzak hepsine yönelmişti. *Biri gitti, üçü kaldı...* Ani bir rüzgâr Meg’in yüzüne tokat gibi çarptı, soğuk ince kazağını delip geçti.

“Dizlerinin üzerine çök,” dedi bir kadın sesi. “Ellerini başının arkasında birleştir.”

Meg söyleneni yaptı.

Eldivenli eller onu köprücük kemiklerinden yakaladı ve biri onu aşağı itti, yüzünün yan tarafı kaldırımaa çarptı, açıkta kalan karnına yakıcı bir soğuk vurdu, biri dizini sertçe sırtının en dar kısmına yaslamıştı; dizin var gücüyle ezdiği zavallı sırtı acı içindeydi. Biri sakat kolunu kavramıştı.

Meg, ardında ya da üstünde bir yerden Sara Beth’in sesini duyabiliyordu. “Bunu yapmayı durdurun. Lütfen. O dürüst bir kadın. Dul bir kadın.”

Meg dile geldi. “Anlamıyorum.” Bunu kaldırıma doğru söylemişti. Sakin görünmeye çalıştı. Sakin görünmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Eldivenli ellerin üstünü arayışını Sara Beth, tüm mahalle izledi; vücudu korkunun, utancın ötesinde bir duyguyla kaplandı. Sokağın karşısındaki Pete. O pislik Liz Reese. Şu anda Meg’i görebiliyorlardı. Herkes Meg’e neler olduğunu görebiliyordu.

“Lütfen biri bana neler olduğunu anlatsın,” dedi fısıltıya yakın bir sesle; Sara Beth hâlâ polislere bağırıyordu. Sonra bir kız sesi, kızının sesi duyuldu.

Bunu görmesini istemiyorum.

Meg, Lily'nin kaldırımdaki spor ayakkabılarını, polislerle doğru koştuğunu, Bonnie'nin kırmızı ve yüksek topuklu botlarıyla ona yetişmeye çalıştığını gördü.

"Bırakın onu! Bırakın onu! Bırakın annemi!"

Tüm bunlar olurken, kadın polisin üzerine koyduğu ellerini, ensesindeki kısık ve hissiz sesini fark etti. Fısıltıdan biraz daha kuvvetli bir sesle, *"Kıpırdama,"* dedi kadın, nefesini teninde hissetti Meg. *"Kıpırdama."*

YİRMİ DOKUZ

Nathan tekrar yorgun hissetmeye başlamadan evvel Ruger ile birkaç el daha ateş edebildi. Tüm bu süre boyunca kan tükürmedi. Aslında hiç öksürmüyor, bunu da artık bir amacı olmasına bağlıyordu: kızların gelişine hazırlanmak.

Nihayet kar dinmişti, böylece bakkala gidebilirdi. Lily'nin mektuplarından birinden onun bir vegan olduğunu hatırlıyordu; bu da Nathan için Lily'nin et ve süt endüstrilerine karşı sağlıklı bir güvensizlik beslediği anlamına geliyordu. Ama bu aynı zamanda, elindeki bol miktarda pirincin ve fasulyenin yanında sebze ve diğer başka baklagiller de stoklaması gerektiği anlamına geliyordu. Lily'nin fazla özel bir şeyler istemeyeceğini umuyordu. Star Lake'in tek bakkalı çok küçük ve eski usul bir yerdi, eskiden Wellman'ın Yeri'nin sahibi olan, Hasidik Yahudi bir aileye aitti. Elllerinde laboratuvar üretimi et muadili ürünlerden ne ölçüde bulunduğundan, hatta bu ürünlerin varlığından haberdar olup olmadıklarından bile emin değildi. Eğer Lily koşer olsaydı, Nathan bu duruma hazır olurdu. Veganlığa ise... o kadar değildi.

Duş aldı, kıyafetlerini değiştirdi ve bir alışveriş listesi hazırlarken Magnolia'nın Lily'nin arkadaşı Carl'ın da onlara katılabileceğinden bahsettiğini hatırladı. *CarlOnGuitar*. Saatini kontrol edip Leland'ı aradı ve postanede ne kadar daha süre olacağını sordu.

“Beşe kadar,” diye cevap verdi Leland. “Tatil sezonu boyunca cumartesi saatlerini uzatıyoruz.”

“Harika.”

“Postalanacak Noel kartpostallarınız mı var?”

Nathan boğazını temizledi. “Ben... ııı... Sadece YouTube’una tekrar bakmak istiyorum.”

Leland’ın sesinden gülümseyişini hissedebiliyordu. “To-rununuzun solonuzun içinden geçtiğini bir kez daha görmek istiyorsunuz, ha?” diye sordu. “Sizi suçlamıyorum efendim. Harikaydı.”

Nathan ona teşekkür etti ve dediklerini doğrulama zahmetine girmeden telefonu kapattı; ama YouTube’u görmek istemesinin asıl nedeni Carl’a bir göz atmaktı.

Evine bir yabancıнын gelmesi fikri hoşuna gitmemişti ama şu anda karşı karşıya oldukları her neyse Lily ve Magnolia’nın bir müttefiki, bir şövalyesi; onlar için savaşmaya istekli genç bir delikanlı olmasından memnundu.

Anahtarlarını alıp Missy’yi yola çıkarmak için dışarı çıkarken aklından geçenler buydu. Missy’nin kaputundaki ve ön camındaki karı temizleyip içeri girerken, kontağı çevirirken bunları düşündü. Buz çözücüyü açtı. Motoru çalıştırdı ve uzun araba yolunun sonuna kadar geri geri giderek yola çıktı.

Missy, bu kocaman, Amerikan benzin oburu saatte altmış mil hıza çok hızlı bir şekilde ulaştı; Nathan ise hâlâ şu genç delikanlı Carl’ı hayal etmeye çalışıyordu. Nasıl biri olması gerektiğini, Lily ve Magnolia’ya evine kadar eşlik edişini. Herhangi bir tehlikeden korkmadan. Bir şövalye. Bir muhafız. Kaslı bir müttefik. Ona cinsiyetçi denebilirdi -kızı da ona birçok kez böyle hitap etmişti- ama Magnolia buna inanmak istese de istemese de her genç kadının bir şövalyeye ihtiyacı vardı.

Nathan şu anda yoldaydı, gökyüzü daha 4:30’da kararmıştı. Justin’i, onunla ilk tanıştığı andan itibaren ona nasıl güvendi-

ğini düşündü, *Magnolia'yı kurtlardan koruyacak biri*. İçgüdüleri her zamanki gibi doğru çıkmıştı. Justin Magnolia'yı yıllarca, on yıllarca korumuş, ikisi birlikte kitapçı dükkânını Nathan'ın elinden devralmış ve kendi kızlarını güven ve huzur içinde büyütmişlerdi, kurtların sesi soluğu çıkmamıştı, ta ki... yani, onu öldürene kadar.

Justin'i öldürdüler.

Nathan damadını son kez yüz yüze gördüğü zamanlardan birini hatırladı. Justin'in Pearly Gates'e yaptığı düzenli ziyaretlerden birinde, her zaman yaptığı gibi filmlerden ve politikadan bahsetmek -Justin'in Nathan'ı dış dünyadan haberdar etmek için yaptığı bariz bir girişim- yerine Gizli Bahçe'de olan tuhaf bir şeyden bahsetmişti.

Dükkânda hiç müşteri yokken ve Justin tezgâhın arkasında yalnızken kadının biri üç gün üst üste gelmişti. Ona şarkı söylemişti. Onunla alay etmişti. Akıllı telefonuyla onu videoya çekmişti. Her seferinde ona Kâhine iblisle evlenerek yazık ettiğini, çünkü bunun karısı ve kızıyla birlikte vahşice ölürken kayda alınacağı anlamına geldiğini söylemişti. *Günahları için öleceksiniz ama ölümleriniz dünyayı kurtaracak*. Justin ilk seferinde onu görmezden gelmiş, ikincisinde ise dükkândan kovmuştu. Üçüncüsünde polise haber vermiş, polis de kadını kısa bir süre gözaltında tuttuktan sonra uzaklaştırma emri çıkartmasını önermişti. Ama buna gerek kalmamıştı. Kadın geri dönmemişti. Bir aydan fazla olmuştu. Justin o ziyaret sırasında Nathan'a, *Nedense kadının yokluğu beni daha çok rahatsız ediyor* demişti. *Onu aramaya devam ediyorum. O bize zarar vermeden önce ben ona zarar vermek istiyorum.*

Nathan Justin'e onu derinden anladığını söylemişti. Sonra da ona nedenini göstermişti: Üç kutu dolusu nefret mektubu. Kennedy'de olanlarla ilgili gazete yazısı. Magnolia'nın kitabının tüm kopyalarıyla birlikte ona mektuplardan küçük bir seçki vermişti

ve Justin onu kızının hiç yapmadığı bir biçimde, yargılamadan ya da acımadan dinlemişti. *Bana inanıyorsun*, demişti Nathan.

Elbette inanıyorum, diye yanıtlamıştı Justin.

Bu ne güzel bir duyguydu. Sana inanan başka bir insan.

Günler sonra Justin, Nathan'ı arayarak *Kehanet'i* okuduğunu ve çok sevdiğini söylemişti. Kitabın önsözünden sonrasını hiç okuyamamış olan Nathan, Justin'e Magnolia'ya olanları anlatıp anlatmadığını sormuştu. O da hâlâ doğru zamanı beklediğini söylemişti.

Aylar sonra Justin Nathan'ı tekrar aramıştı. *Kadın bugün döndü*, demişti. Dört gün sonra da kazada ölmüştü.

Nathan'ın boğazı düğümlendi. Ağlamak istemiyordu ama yaşlanmanın sorunu da buydu. Her şeyi kontrol etmek epey zorlaşırdı. Gözyaşı, kan, çiş... Her vücut sıvısı yüzeye yakınlaşır, her an kaçmakla tehdit ederdi, sanki zamanı tükeniyormuş gibi. Nathan yetmiş yaşına gelmeden evvel, yetişkin bir adam olduğu sürece Shira'nın ölümü dışında ağladığını hatırlamıyordu. Ama şimdi bir arabanın direksiyonunda, buzlu yollarda ilerliyor; Justin için, Shira için, anne babası için, üç erkek kardeşi ve iki grup arkadaşı için, hepsi de kendisinden daha iyi insanlar olan ve yitirdiği herkes için hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Gözyaşları dinene ve yolu tekrar görebilene kadar ağladı, ağladı.

En azından yalnızken ağlamıştı. En azından kaza yapmamıştı. En azından durmaksızın akan kan ya da sidik değil, sadece gözyaşlarıydı.

Nathan bir motor sesi duydu. Bakışları dikiz aynasına yöneldi. *Başka bir araba*. Ne kadar zamandır orada olduğundan emin değildi, kendi zayıflığı içinde kaybolmuştu. Ama bildiği bir şey varsa o da arabanın çok yakın olduğuydu, özellikle de bu kadar yüksek bir hızla giderken. Hızını önce yetmiş, sonra altmışa düşürdü, arkadan gelen araba da onunla birlikte yavaşladı. Koreografi yapıyorlarmış gibiydi.

Yolda bir viraja vardığında yanıp sönen kırmızı ışıkta flaşö-rünü kullanmadan, hızla virajda kıvrılarak sağa döndü. Arka-sındaki araç da aynı şeyi yaptı; tüm bu süre boyunca Missy'nin tamponunun dibindeydi. Nathan tekrar aynaya baktı. Renkli camları olan siyah bir arazi aracı. Sürücüyü göremediği gibi, çok yakın olduğundan plakasını da okuyamıyordu. Nathan'ın göğsü onu zorluyordu. Elinin içine öksürdü ve Missy'nin tertemiz deri koltuğuna sıçrayan kanı sildi.

Justin gibi ben de öleceğim. Nathan'ın düşünceleri, korkula-rı da onunla birlikte kaçıyordu. Kendisine doğru gelen kızları ve Carl'ı düşündü. Shira'yı kurtaramadığı için onları kurtarmak istiyordu. *Ne kadar kötü bir şövalyeydim. Kurtların onu öldür-mesine izin vermek...*

Nathan fiziksel ve duygusal acının karışımıyla, zayıflatan ve her şeyi kuşatan bir hastalıkla yüzünü buruşturdu.

Nathan üçüncü kez sola döndü, bu da onu yanlış yöne gö-türdü. Arazi aracı onu takip etmeyi bıraktı. Şaşırmaktan çok rahatlamış hissetti. Derin ve titrek bir nefes aldı. "Hayattayım," diye fısıldadı.

Güvenli bir şekilde üç nokta dönüşü yapana kadar sürmeye devam etti ve Star Lake'e yöneldi. Tekerleklerinin yoldaki ritmik çıtırtısını, müziğini dinleyerek zihnindeki hayaletleri silkeleme-ye çalıştı.

* * *

Yaklaşık beş yüz metre ileride, *Star Lake'e Hoş Geldiniz* ta-belasını gördü Nathan. Tabelaya ulaştığında hızlıca sola döndü, birkaç sokak daha ilerledi ve sonunda ilk hedefine ulaştı. Ara-basını postanenin park yerindeki boş alanlardan birine park etti ve ceketinin fermuarını çekip, yakasını kulaklarına doğru kal-dırarak kamyoneti kapattı ve ön kapıya doğru koşmaya başladı; soğuk zavallı ve bitkin ciğerlerine nüfuz ediyordu.

Leland veznenin arkasında duruyordu. “Hey, Bay Lerner,” dedi, tıpkı bu sabah yaptığı gibi cebine hafıfçe vurarak. “Küçük dâhinizi tekrar dinlemeye hazır mısınız?”

“Elbette, ayrıca şu YouTube istasyonuna da biraz daha göz atmak istiyorum, Leland,” dedi. “Senin için uygun mu? Zamanın var mı?”

“Elbette,” dedi Leland. “Gerçi onlara kanal deniyor Bay Lerner. Bilginiz olsun.”

Leland içeriye bir göz attı. Uzak duvara dayalı masada bir kadın, büyük bir paketi işaretliyordu. Veznede parkalı ve iri yarı bir adam, Bernadette’e kur yapıyordu. Leland dışında kimse, Nathan’ın burada olduğunu fark etmemiş gibiydi.

“Biraz yalnız kalalım,” dedi Leland.

Nathan, veznenin arkasından Leland’ın yanına geldi ve onu yeni posta yığınlarının yanından geçerek “sadece çalışanlar” alanına giden dar koridora, daha önce Lily’yi izlediği mola odasına kadar takip etti.

Leland cebinden telefonunu çıkarıp onunla oynamaya başladı. “Hayda, görünüşe göre torununun videosu kaldırılmış,” dedi. “Neden acaba? Çok harikaydı.”

“Sorun değil,” dedi Nathan. “Bana Carl’ın bir videosunu gösterebilir misin? OnGuitar? Hangi şarkı olduğu önemli değil.”

“Tabii?” Leland bunu bir soru gibi söylemişti.

“Sadece torunumun kimlerle arkadaşlık ettiğini görmek istiyorum.”

“Ah, tabii. Tabii ki.” Leland telefonu karıştırdı. “Burada ‘Rubber Bullets’ diye bir şey var,” dedi, telefonu Nathan’ın önündeki masaya koydu ve ekrandaki oynatma okuna dokundu.

Çocuk çalmaya başladı. Nathan önce onun parmaklarına göz attı, fena değildi. Yavandı. Pek kayda değer bir şey yoktu. Kendine özgü bir sestен yoksundu. Kendi yazdığı bir şarkı gibi göstermeye çalıştığı basit bir blues ritmi çalıyordu. Nathan et-

kilenmemişti, bu da aslında iyi haber demekti. Demek ki Lily Carl'ın müzisyenliği yüzünden ona tutulmuş olamazdı, onunla farklı nedenlerden dolayı birlikteydi. "Resmi büyütebilir misin, Leland?" diye sordu Nathan.

Leland baş ve işaret parmağını ekrana koyup görüntüyü genişletti. Leland Carl'ın yüzüne baktı. Sarışın. Carl yana dönmüş, saçları aşağı savrulurken Nathan'ın görebildiği tek şey buydu.

Nathan, çocuk çalmayı bırakana ve sonunda enstrümanın-
dan başını kaldırıp kameraya bakana kadar videoyu izledi. Carl gülümsüyordu. "Çok teşekkür ederim," dedi.

Nathan Carl'ın yüzüne bakarken nabzı hızla atmaya başladı.
*O bataklık yeşili gözler. O ses. Hayır. Bu sadece zihnimin ürünü.
Çakışan sinyaller.*

"İyi misiniz efendim?" diye sordu Leland.

"Evet, evet. Ben iyiyim."

"Tamam, güzel. Çünkü size söylemem gereken bir şey var."

"Öyle mi?"

"Bu konuya ilişkin sizi arayacaktım ama önce siz bana ulaşı-
nız. Telefonda sesiniz o kadar mutlu gelirken, bu konuyu açma
konusunda kendimi tuhaf hissettim."

Nathan'ın kalbi çarpmaya başladı. "Ne oldu, Leland?"

"Şüpheli paketler hakkında sana bilgi vermemi istediğinizi
biliyorum."

"Bana... bana bir paket mi geldi?"

Yavaşça başını salladı. "Bu öğleden sonra geldi ve ben de
arka tarafa koydum, çünkü..."

"Evet?"

"Bir kokusu var."

Nathan ona bakakaldı.

"Bunu size telefonda söylemek istemedim. Ben... Yani... Pa-
keti öylece atabilirim."

"Paket bana mı gönderilmiş?"

” Evet.”

”Nereden?”

”İade adresi yok. Ama posta damgası New York City. Bakmak ister misin?”

Nathan başını salladı. Pakete bakmak zorundaydı. Bir şeylerle yüzleşmek her zaman daha iyiydi. Bilmek.

Leland gömleğinin cebinden iki maske çıkardı. Birini kendine taktı, diğerini Nathan’a verdi. “Çünkü... bilirsiniz işte... kokuyor. Ne olduğundan gerçekten emin değilim. Herhangi bir şey olabilir. Bir toksin?” Ona gerçekten endişeli bir ifadeyle baktı. “İncinmenizi istemiyorum.”

Nathan maskeyi alıp taktı. Leland’ın jesti onu olması gerekenden daha fazla etkilemişti. Gözleri doldu. Leland’ın fark etmemesini umuyordu ama elinde değildi. Çok garip bir gündü. Çakışan sinyaller. CarlOnGuitar. Onun gözleri. Sesi... Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışıyor, beynini kirletiyordu. Nathan on iki saatten fazladır ot içmemiştir. Belki de sebebi buydu. Çok fazla gerçek dünya. Yeterli kalkandan yoksunluk. Belki de durum böyle değildi, aklını yitiriyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu...

”Anlıyorum,” dedi küçük arka odaya ulaştıklarında. Leland eğilip bir paket aldı, paketin üstünde kalın, yuvarlak bir yazıyla Nate’in adı yazıyordu. Gözleriyle posta damgasını aradı. Ama göremedi. Nefeslendi. Bir koku vardı ama beklediğinden farklıydı. Hafif ve iğrenç bir kokuydu, bebek şampuanı gibi sahte bir tazeliği vardı.

Leland arka cebinden bir şey çıkardı, bir maket bıçağıydı.

Paketi kesmeye başladığında Nathan, Leland’ın sol elinin işaret parmağının büyük bir kısmının olmadığını gördü. Bunu daha önce hiç fark etmemiştir. “Ah,” dedi.

”Biliyorum, değil mi?”

“Ne zaman oldu bu?”

“Oldukça yakın bir zamanda,” dedi Leland, hâlâ kutuya odaklanmış bir vaziyette.

“Nasıl?”

“Çim biçme makinesi kazası.”

Nathan birkaç saniye boyunca ona baktı. “Gerçekten mi?”

”Evet.”

“Ama kış mevsimindeyiz, Leland,” dedi Nathan. “Biçilecek çimen yok.”

Leland ona baktı, koyu renk gözleri soluk mavi maskenin üzerinde ay gibi parlıyordu. “Evet, öyle.” Paketi eline aldı, maket bıçağı hasarlı eliyle sıkıca kavradı. “Koku gittikçe kötüleşiyor. Dışarıda açmalıyız.”

Ayağa kalkıp başka bir kapıya yöneldi ve duvardaki kanca-
dan bir ceket çıkarıp giydi. Bu esnada Nathan üniformasının ar-
kasındaki ter lekelerine baktı. “Yani, bu boktan maskeler ancak
bu kadarını yapabiliyor,” dedi Leland. Arkasını döndü. Nathan’a
manidar bir bakış attı. “Ağabeyimi salgından kurtaramadılar.”

Nathan onu takip etmeyi sürdürdü. Neden olduğundan
emin değildi. O kadar yalnız mıydı? Yoksa yanılmak mı iste-
miyordu? Her iki durumda da Leland’ı dışarıda takip etmenin
aptalca bir fikir olduğunu anladı. Postanenin arkasındaki o ses-
siz, duvarlarla çevrili sokağa girdiğinde, soğuk hava ensesindeki
teri dondururken Nathan kaldırımdaki paketi, Leland’ın gözleri
alev alev yanarak ona doğru koşuşunu, terden ıslanmış kıvrırcık
saçların ve bir savaş silahı gibi kaldırdığı maket bıçağını görün-
ce şaşırmadı.

Nathan hiç mi hiç şaşırmadı. Sadece hayal kırıklığına uğradı.

OTUZ

“Olduğun yerde kal Lily!” diye seslendi Meg kaldırımından. “Bonnie’yle kal!”

Lily’nin yüzü ıslaktı ve kızarmıştı; ağladığını hatırlamasa da yanaklarında gözyaşları vardı. Bonnie’ye yaslandı ve nefes almaya çalıştı. Soluğu kesik kesik çıkıyordu. Ana caddedeki herkes işyerlerinin önündeki kaldırımda, dünyanın en hüzünlü ve önden en çok sezilmiş sokak partisindeydi. Lily’nin bakışları bir tanıdık yüzden diğerine doğru kayıyordu: Hırdavat dükkânının önünde dikilen Bay DeMarco. Eskiden okulunda hademelik yapan ve artık benzin istasyonunda çalışan Bay Frank. Papaz John. Lily’ye dik dik bakan, başını yavaşça sallayan, dudakları düz bir çizgiyi andıran Liz Reese. *Reese’e gitme*, demişti annesi. Lily nedenini anlamaya başlıyordu. Sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen, Bayan Reese Bonnie ve Lily’ye doğru bir adım dahi atmamıştı ki bu da hayli tuhaf görünüyordu. Yıllardır annesinin arkadaşıydı. “O iyi değil,” dedi Bayan Reese o boğuk sigara tiryakisi sesiyle, Lily’ye, Bonnie’ye ya da kendisine. Lily kime söylediğini bilmiyordu. “Onda bir sorun var. O iyi değil,” dedi. O tel gibi ince dudakları. Etraflarındaki, sanki biri çatal-la vurmuş gibi kırıksıklıklar. Lily’nin bakışları kolunda gezindi. Yıllardır bildiği ama Liz Reese’in sanki hiç ihtiyacı yokmuş gibi onsuz da lezzetli yemekler pişirebilmesinin ötesinde pek fark etmediği kayıp parmağında. Reese doğrudan Lily’ye bakıyor ve

o kadar sessizce konuşuyordu ki Lily onun dudaklarını kısmen okumak zorunda kalıyordu. “Hepimizi öldürecek,” dedi Liz Reese. “Eğer onu durdurmazsan.”

“Meg?” dedi Bonnie.

Sonunda polis annesinin ayağa kalkmasına izin verdi. Lily birkaç dakika boyunca konuşmalarını izledi; konuşmanın çoğunu polis yapmış, annesi kollarını göğsünde kavuşturarak başını sallamıştı. İkisi de gülümsememişti.

Sonunda polis konuşmayı kesip diğer polislerle birlikte arabasına doğru yöneldi; sanki her şey bir tatbikatmış gibi herkes arabalarına bindi. Lily Donuk Dudaklar ya da Bıyık da aralarında mı diye bakındı ama ikisini de göremedi.

“Lily?” dedi Meg.

“Anne.” Kelimeyi boğuk boğuk söylemişti. “İyi olduğun için çok mutluyum.”

Ona doğru yöneldi. Ama baştaki polis arabasına doğru ilerlerken Lily durup ona baktı, şapkasının siperliği köşeli yüzünün üzerine düşmüştü. Lily bakışlarını çevirip polisin parmaklarına anlık da olsa görebilmek için var gücüyle uğraştı. Onları saymak istedi ama polis ellerini üniforma ceketinin ceplerine sokmuştu. Lily’ye bu hali garip göründü. Maksatlı.

* * *

“Bu bir SWAT ihbarıydı. Ne olduğunu biliyor musun?” Annesi bunu Lily’ye dışarıdaki kalabalık dağıldıktan ve ikisi de Bonnie ve Sara Beth’le birlikte Gizli Bahçe’ye döndükten sonra sordu; hepsi de paltolarını giymiş, ayaklarını yere vuruyor ve ısınmak için ellerini birbirine sürtüyorlardı.

Annesinin bunu söyleme biçimi Lily’yi biraz rahatsız etti; sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi, zoraki bir sakinlikti bu. Ama sonra annesinin Sara Beth ve Bonnie yüzünden rol yapıyor olabileceği aklına geldi.

“Ne olduğunu biliyorum anne,” dedi Lily.

“Ben bilmiyorum,” dedi Sara Beth.

“Ben de bilmiyorum,” dedi Bonnie.

“Biri isimsiz olarak polise ihbarda bulunmuş, rehine vakası olduğunu iddia etmiş ve polisten bir ekip göndermesini istemiş,” dedi Lily. “Ama bu bir yalan.”

“Bunu neden bunu yapsın ki?” diye sordu Bonnie.

“İnsanların ödünü koparmak için,” dedi Lily. “Onları korutmak için. Belki daha da kötüsü. Mesela o polislerden biri sinirlenseydi ve annem ani bir hareket yapsaydı, öldürülebilirdi.”

“Aman Tanrım,” dedi Bonnie. Lily’ye annesinin anlamamasını umduğu manidar bir bakış attı. Lily yavaşça başını salladı.

Meg elini Lily’nin omzuna koydu. “Neyse ki öyle bir şey olmadı.” Yüzünün sağ tarafı beton yüzünden sıyrılmıştı. Sıyrığı bakmak Lily’nin canını acıttı. “Memur Newhouse’a göre,” dedi, “yılın başından beri bu türden üç ya da dört ihbar olmuş.”

“Ama artık yılın sonuna geldik,” dedi Lily. “Kulağa bir akım başlamış gibi gelmiyor.”

Annesi ona kocaman gülümsedi, ağzının kenarları seğiriyordu. Sağ gözünün üzerinde bir kesik vardı. “Ah, Lily. Her konuda çok titizsin.” Bonnie’ye baktı. “Siz ikinizin işinizin başına dönmesi iyi olur, değil mi?”

“Anne, iyi olduğuna emin misin? Her tarafın yara bere içinde. İstemez misin ki..”

“Ben iyiyim,” dedi Meg, kararlı bir tonda.

“Ama...”

“Senin ve Bonnie’nin tüm o muhteşem kıyafetlerin arasında güvende olduğunuzu bilmek bana çok daha iyi hissettirir.”

Bonnie Meg’e baktı. “Beni sonra arayabilir misin, lütfen?”

Meg uzun bir süre ona baktı. “Elbette Bon,” dedi; Lily aralarındaki o konuşmayı fark ettiğinden emindi. “Lily, gitmeden evvel seninle ofiste kısa bir süre konuşabilir miyiz?”

Lily başını salladı ve dükkânın arka tarafına doğru yöneldi; suçluluk duygusu içini kemiriyor, yanakları kızarıyordu. İlginçtir ki bugünden önce annesine ne kadar da kolayca yalan söyleyebiliyordu; oysa şimdi annesinin bakışları sırtında adeta delikler açıyor ve içten içe erimeden, ondan hiçbir şey saklayamıyordu.

Lily kapıyı açıp annesine döndü. “Bonnie’ye söyledim,” dedi. “Özür dilerim.”

Annesi nefesini üfledi. Birkaç dakikalığına gözlerini kapattı. “Sorun değil,” dedi usulca. “Anlıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

Annesi gözlerini açtı; sağ gözünün üstündeki o taze kesik, yanağındaki o derin sıyrık. İki elini Lily’nin omuzlarına koydu ve fısıltıyla konuştu. “Sanırım Memur Newhouse onlardan biri olabilir.”

Lily’nin gözleri büyüdü.

“Liz Reese kesinlikle. Başka kim var bilmiyorum. Ve Lily... Öğrendim ki...” Sesi kesildi. Gözlerinden yaşlar boşaldı.

“Ne oldu anne?”

Birkaç derin nefes alıp verdi, havayı içine çekti ve üfledi. “Buradan gitmemiz gerek. Bu gece.”

“Tamam.”

“Büyükbabana gidiyoruz. Carl’a söyle seni işten eve getirsin. Daha sonra seni oraya götürüp götüremeyeceğini sor. Hep birlikte kalabiliriz. Büyükbabanın haberi var. Carl’a yolu tarif ederim, muhtemelen kendi başınıza bulamayacağınızı biliyorum.”

“Neden hep birlikte gitmiyoruz?”

“Çünkü bence iki farklı arabaya binmeliyiz,” dedi. “Böyleli daha güvenli.”

Lily yavaşça başını salladı. “Tamam anne. Sen nasıl istersen.”

Annesi Lily’yi kendine doğru çekti. Uzun uzun ve sıkıca sarılışı ona garip hissettirdi. Sonmuş gibi.

“Yakında bu mesele bitecek,” dedi Meg. Annesi ofisten çıkarken Lily de onu takip etti. Bonnie ve Sara Beth kapıda bekliyordu, karanlık dükkânın tek sağlam penceresine bastırıyordu. Saat beşi biraz geçmişti, soğuk ve karanlık bir akşamdı. “Sara Beth, dükkânı kapatmama yardım eder misin?” diye sordu Meg.

Bonnie Lily’nin elini tuttu ve sanki küçük bir kızmış gibi onu dışarı çıkardı. Biri onlara, “Orada her şey yolunda mı?” diye seslendi. İkisi de arkalarına dönmeden evet dedi, başlarını eğdiler, utanç içindeki ünlülermiş gibi paltolarını sımsıkı sardılar.

Yeşil alanı geçtikten sonra Lily birinin ona seslendiğini duydu. Bu sesi tanıyordu. Bonnie’nin elini bıraktı ve içgüdüsel olarak ardına döndü.

Bu Zach Winters’ dı. Hemen arkasındaydı, uzun koyu renk paltosunu giymişti.

“Polislerin dükkâna geldiğini duydum,” diyor. “Ne oldu?”

Lily ona sert bakışlar attı. “Annem neredeyse öldürülüyordu,” dedi. “Olan buydu.”

Zach kaşlarını çattı, ince yüzü sokak lambasının ışığında parlıyordu. “Ben... Özür dilerim.”

“Neden?” diye sordu Lily. “Onları aradın mı?”

“Ne?”

“Bugün dışarıdaydın. Annemin dükkânda olduğunu biliyordun. Polisleri aradın mı?”

Zach Lily’ye gözlerini dikti. Bonnie ona seslendi, Lily gitmesini söyledi. “Sana yetiyeceğim!” dedi.

“Neden polisi arayayım ki?” diye sordu Zach.

Lily dudağını ısırды. Her şey üstüne üstüne geliyordu, her biri ona atılan bir başka taşı sanki: okulun otoparkındaki polisler, İkiler Yılı’ndaki her bir gönderi, resimler, yapay zekâ üretimi sahte videolar, babasının boyamasına yardım ettiği dükkân, zamanında imrenerek baktığı mahvedilmiş, kirletilmiş kitaplar, annesinin hırpalanmış yüzü, incecik, kederden zayıf düşmüş

vücudu ve çarpık, hasarlı kolu, kaldırımında yüzüstü yatmak zorunda bırakılışı ve Mrs. Reese ona diktiği gözleri, başını sallayışı ve mırıldanışı. Sanki tüm bunlar annesinin ve Lily'nin suçuymuş gibi bu saldırılar, haberleri olmadan çekilen bu fotoğraflar, gizlice takip edilişleri, beklenişleri, *izlenişleri*.

“Çünkü sen de onlardan birisin,” dedi Lily.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sadece itiraf et,” dedi. “Liz Reese esasında etti. Bir iki bir iki yarından sonraki gün. Polisler de işin içinde. Dördüncü sınıftan beri benim ve ailem hakkında boktan şeyler düşünüyorsun ve seninle aynı fikirde olan yüzlercesi ya da daha fazlası var, bu yüzden sadece açık açık söyle. Bizden nefret ediyorsun. Peşimizdesin. Silahlısın. Ölmemizi istiyorsun.”

Zach ona bakakaldı, Lily'nin sözleri aralarında, soğuk havada asılı kaldı. Lily'nin bunların hiçbirini söylemeye niyeti yoktu. Ama sahiden, kaybedecek neyi vardı ki? Dimdik vaziyette, karşısında duruyordu. “Biliyorum, Zach,” dedi usulca, nefesi ağzından buhar gibi çıkıyordu. “*Biliyorum*.”

Zach uzun süre ona baktı. “Anneni asla polise ihbar etmem,” dedi. “O tanıdığım en iyi insanlardan biri.”

“Madem onu bu kadar çok seviyorsun,” dedi Lily, “neden bana tüm ailemin cehenneme gideceğini söyledin?”

Zach ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. “Vay canına,” dedi.

Lily büyük inkârını dinlemek için hazırlandı. *Sen neden bahsediyorsun? Ben hiç böyle bir şey söylemedim*, diye öyle gözleri öyle kocaman ve ikna edici bir tonda konuşacaktı ki Lily şöyle düşünecekti, *Belki de yanlış hatırlıyorumdur. Belki de sadece kafam iyiydi. Belki de bende bir sorun vardır*.

Kendini buna, Zach'in onu kendinden şüphe ettirmeye çalışmasına hazırladı.

“Dördüncü sınıfta olmuştu bu,” dedi Zach. “Unutmuşsun diye umuyordum.”

“Bunu kabul ediyor musun?”

Zach ağır bir iç çekti. “Ailemde gerçekten berbat insanlar var. Annem ve babam o kadar değil. En azından iyi niyetliler. Ama ağabeyim, kuzenim. Bana deden ve dininle ilgili o şeyleri anlattılar ve sanırım ben de... Bilmiyorum. Eğer onlar kadar kötü davranırsam, farklı bir insan olabileceğimi düşündüm.”

“Nasıl farklı?”

Zach omuz silkti. “Alay etmedikleri biri. Spor yapmak yerine okumayı tercih eden ineğin teki olmayan biri. Ufak ve bilirsin işte... tuhaf olmayan biri.”

“Yani bu şeylere gerçekten inanmıyor musun?”

“Tabii ki hayır,” dedi Zach.

“Büyükbabamın bebeklerden gitar askısı yaptığını düşünmüyorsun değil mi?”

“İğrenç. Hayır. Ben mi söyledim *bunu*?”

Lily Zach’e baktı, o zamanlardaki halini hatırladı. Sınıflarındaki en kısa boylu, en zayıf çocuktı. Neredeyse her gün karnının ağrıdığını söyleyerek hemşirenin odasına giderdi. Ama Lily şimdi bunun açıkça anksiyete olduğunun farkındaydı. Kızlardan dayak yerd Zach, ondan daha küçük çocuklardan.

“Muhtemelen bunu seninle uzun zaman önce konuşmalıydım,” dedi Zach. “Ailen için çalışmaya başladığım zaman mesela.”

Lily omuz silkti. “Düne kadar hatırlamıyordum bile.”

Zach elini uzattı. Lily onu sıktı. “Özür dilerim,” dedi. “Gerçekten, gerçekten üzgünüm.”

“Ben de senin hakkında bazı varsayımlarda bulunduğum için özür dilerim,” dedi. “Sanırım Carl...”

Zach’in yüzü soğudu, taşlaştı. “Carl.”

“Ondan hoşlanmıyorsun.”

“Hastanede olduğum zamanı hatırlıyor musun?”

Lily başını salladı. “Ensefalit.” Bunu maksatlı ve manidar

bir biçimde, ona çıkar bir yol vermek için söylemişti; çünkü bir danışmanı bıçaklamaya çalışmış olsa bile neden orada olduğu Lily'yi ilgilendirmezdi.

“Ensefalit değildi,” dedi Zach.

Lily ona baktı. “Açıklamak zorunda değilsin...”

“Yaz kampındaydım. Bir şişe alerji hapi aldım. Yani, insanların bilmesini umursamıyorum. Ama ailem. Herkese ensefalit olduğunu söylediler. Sanırım bunun beyinle ilgili bir şey olduğunu düşündüler, yani tam olarak yalan değildi.” Biraz güldü ama bu gülüşü boğazını temizlemeye dönüştü.

“Üzgünüm, Zach.”

“Üzülme. Yani, dokuz ayımı bir akıl hastanesinde geçirdim. Ama yardım aldım, bilirsin işte. Bir sürü kitap okudum. Orada bir kız arkadaşım bile oldu.” Gülümsedi.

Lily de gülümsedi.

“O kamptayken her günümü bana işkence ederek geçiren ve en başta kendimi öldürmek istememe neden olan o pisliklerden uzaklaştım.”

Lily'nin gülümsemesi kayboldu.

“Onlardan biri de arkadaşın Carl'dı.”

Zach'in dükkânın dışında Carl'a nasıl ters ters baktığını hatırlayarak ona baktı. Gözlerindeki nefreti. “Carl bunu yapmaz...”

Lily'ye küçük, hüznü bir tebessüm etti. “Sadece o değildi,” dedi. “O bir grubun parçasıydı.”

Lily iki büklüm oldu. Nedense bu işleri daha da içinden çıkılmaz hale getirmişti.

“Belki de değişmiştir. Bilmiyorum,” dedi Zach. “Yaz kampı uzun zaman önceymiş gibi geliyor.”

“Bence değişti.”

“Bu iyi,” dedi. “Neyse, ben annene bakmaya gidiyorum. Sence bunu sorun etmez mi?”

“Geldiğini haber veririm,” dedi Lily.

“Teşekkürler.”

Zach’e hızlıca veda etti, annesine onu görmek için dükkâna geldiği mesajını attı ve Bonnie’nin arabasına doğru yöneldi, Bonnie onunla ortada buluşmak için geri döndü. *Carl değişti,* diye düşündü. *Elbette değişmiştir. İnsanlar her yıl, her gün değişiyor,* diye düşündü. *Her saniye hatta, hücreler ölüyor ve kendilerini yeniden düzenliyorlar ve sen yeni biri oluyorsun. Daha iyi biri o. Kimse lisede olduğu kişi değildir. Özellikle de yaz kampında.*

“Hey?” dedi Bonnie, Lily kemerini bağladıktan sonra. “Görünüşe göre aklında bir şey var.”

Liseden beri değiştim. Hiç zorbanın teki olmadım ama belki de oğlanlar farklıdır. Belki de akran baskısı yüzündendi. Zach’in kendisi anlattı. Carl bir grubun parçasıydı.

“Carl’la konuşmam gereken bir mesele var.”

“Şu sarışın çocuk mu?”

Başını salladı.

“O bir koruyucu gibi görünüyor.”

Lily her daim iyi bir karakter yargıcı olmuş Bonnie’ye baktı.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“İyi,” dedi Lily usulca. “Çünkü ben de öyle düşünüyorum.”

Carl’a mesaj attı: *İşten sonra beni alıp eve götürebilir misin? Annemin bir planı var. Sana yüz yüze anlatabilirim.*

Carl cevap verdi: *Saat kaçta? 6?*

Evet. Annemin ne dediğini hatırlıyor. Ayrıca, bir çanta hazırlayabilir misin?

Cevap hemen geldi. **EVET!**

Lily gülümsedi.

Önündeki geceyi düşündü Lily. Bonnie ile bir saat daha geçirecek, sonra Carl onu alacak, eve götürecektir, böylece bir gecelik çantasını hazırlayabilecek, bas gitarını alabilecek ve hemen annesini görebilecek, sonra da Carl’ın kamyonetiyle Pearly Gates’e

gitmek için bir buçuk-iki saatlik bir yolculuk yapacaktı. Ona Zach'i sorması, yaz kampında kısa bir süre için neden yanlış arkadaş grubunun içine çekildiğini açıklama fırsatı vermesi için bolca zamanı olacaktı. Ondan sonra Nesi Var ve Yirmi Soru gibi oyunlar oynayabilirler, Carl'ın berbat radyosunda sesler bağrıışan vaizlere ve parazitlere dönüşene ve son çare olarak "99 Bottles of Beer" şarkısını söylemek zorunda kalana kadar iyi istasyonlar arayabilirlerdi.

Lily sanki bir kaçıştan ziyade bir tatil planlıyormuş gibi bir nebze heyecanlı hissediyordu. Tek umudu büyükbabası Nate'in Carl'dan haşlanmasıydı.

İKi gün

Bir ve iki ve bir ve iki ve iki ve iki...

Ve aklınızda tutmanız gereken birkaç husus:

Kâhine'nin sırtında ağrı var ve kazadan beri kolu sakat.

Sigara içiyor.

Yavru psikiyatriste gidiyor. Esrar içiyor.

Büyük Baba'nın bitmeyen bir öksürüğü var. Kanseri mi? Belki.

Kısacası: Şeytan yanlarında olabilir ama yenilmez değiller.

– Bronz Lord
WAW WAA WWT

OTUZ BİR

“Neden Leland?” diye sordu Nathan.

Muhtemel katiline bunun nedenini sormuştu; çünkü yetmiş beş yaşında ve 65 kiloysanız ve sizden otuz beş yaş genç ve kırk beş kilo daha ağır bir adam sizi tuğla bir duvara dayayıp boğazınıza bir maket bıçağı dayamışsa yapacağınız şey budur. Eğer fiziksel olarak karşı koymaya çalışırsanız, anında öldürülürsünüz. Aptal gibi silahlarınızı evde bıraktığınız için, hayatta kalmak için tek şansınız onun düşünce zincirini kırmaktır. Yani yapacağınız şey budur. Nedenini sorarsınız. Onunla konuşarak meşgul edersiniz. Övünmesi için ona bir şans verirsiniz.

Nathan bunları nereden duyduğundan emin değildi; belki bir dövüş sanatları dersinde, belki de bir TV programında. Muhtemelen TV programıydı, önemi yoktu.

“Neden?” Nathan dişlerini gıcırdatarak tekrar sordu. Bütün vücudu titriyordu. Soğuk çıplak parmak uçlarını sıkıştırıyor; kalın çoraplar ve yürüyüş botları giymesine rağmen ayak parmakları da donuyordu. Kışın ortasında, Star Lake Postanesi’nin arkasındaki bir ara sokakta ölmek istemiyordu. Bundan aylar ya da yıllar sonra kendi arabasının bagajında bulunan ya da bir posta deposundaki boşluğa tıkılmış cesetlerden biri olmak istemiyordu. Öldürülmeden evine dönmek istiyordu, hepsi buydu. Çok şey istediği söylenemezdi. Kızlarına yardım edebilmek için eve dönmek istiyordu.

“Müziğimi sevdiğini sanıyordum, Leland,” dedi, sesi çatlayarak. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Kes,” dedi Leland.

“Neyi keseyim?”

“Normal ihtiyar bir adam gibi davranmayı kes.”

“Ama... öyleyim ben.”

“Değilsin. Sen bir büyücüsün.”

Nathan ona bön bön baktı. “Ne?”

Leland kolunun ön tarafını Nathan’ın göğsüne bastırdı. Nathan nefes almakta zorlandı. Boğazında bir sızı vardı; maket bıçağının ucu, sonra kendi kanının gıdıklayıcı sıcaklığı.

Leland bir adım geri çekildi. Ona baktı.

Nathan öksürme isteği duysa da bunu bastırdı.

“Neden altın değil?” dedi Leland.

“Ha?”

Leland kirli işaret parmağını Nathan’ın boynuna sürüp ona kendi kanını gösterdi. Nathan kana bakarken aklına bir sürü berbat şey geldi. Leland’ın dezenfekte edilmemiş derisi. Sistemik enfeksiyon, Shira’yı öldüren türden... Çünkü olan buydu. Eğer daha önce tespit etmiş olsalardı, eğer Nathan daha önce tespit etmelerine izin verseydi...

“Kırmızı,” dedi Leland. “Senin kanın. Altın olması lazımdı.”

Korkma. Odaklan. “Anlamıyorum.”

“Yetmişli yıllarda bir Satanist meclisine katıldın ve şeytana bağlılık yemini ettin,” dedi Leland. “Orada kanını altına dönüştüren bir ritüel gerçekleştirdin. Sen Altın Lord’sun, Nathan Lerner. Altın kana sahip olmalısın.”

Nathan ona baktı; ağzı kupkuruydu, nabızı hızlı atıyordu. “Ciddi misin sen?”

Bu bir hataydı. Leland boynuna bastırdı. “Normal bir insanınki gibi kırmızı olması için bir büyü yapmış olmalısın.”

Nathan nefes aldı. “Leland, senin gayet akıllı ve mantıklı bir

adam olduğunu biliyorum,” diye denedi. “Büyü yapabiliyor olsaydım, kendimi güçlü ve sağlıklı yapmaz mıydım? Bunu yaparken daha iyi görünmez miydım?” Leland’ın da kendisine katılacağını umarak gülmeye zorladı.

Ama Leland gülmedi. “Pearly Gates’ ile başarıya ulaştın. Sonra Şeytan’dan bir çocuk istedin, o da sana bir tane verdi, çocuğun da senin gibi bir canavardı. Dünyanın sonunu önceden haber veren bir kitap yazdı, bir yol haritası gibiydi. Sonu gerçekleştirmek için büyüler yaptınız. İkiniz de kötüsünüz. Tüm aileniz kötü. Karın hak ettiğini buldu, kızının kocası da öyle. İkisi de cehennemde, siz de onlara katılacaksınız.”

Nathan’ın kasları gerildi, güçlü bir his; boşlan bir öfke onu ele geçirdi. “*Sakin onlar hakkında bunları söylemeye cüret etme,*” diye kükredi. Ses tuğla duvarlarda yankılandı.

“Kimse seni duyamaz,” dedi Leland. Ama Nathan için bu iyi haberdirdi. Leland’ı da kimse duyamazdı.

Nathan’ın öfkesi yoğunlaşırken, kanı da onunla birlikte yoğunlaşıyordu. Leland’a baktı ve onda Todd McNally ile iki arkadaşı Lindstrom ve Rowley’i gördü, onu yumruklayan o küçük pislikleri. Felç olmuş halde dururken dişlerini etine geçirerek onu ısırışlarını. Leland’ın donuk gözlerinde kendisini bilinmezliğe sürükleyen, nefret mektuplarıyla, tehditleriyle sevdiği müziği çalmasını engelleyen, yetenekli küçük kızının yazmaması için onu uyarmasına yol açan o kurtların her birini gördü. Bu hayvanlar küçücük, nefret dolu beyinleriyle yaratıcılıktan öylesine korkuyor, özgün düşüncüyü öylesine kıskanıyordu ki onu içinizden söküp atıyor, sonra da sırf yaptıkları için kendilerini daha iyi hissedebilmek için şeytana taptığınıza dair saçma sapan bir iddia atıyorlardı.

“İnkâr etmeye çalışma,” dedi Leland. “Ben araştırmamı yaptım.”

Nathan kendini yaslayıp duvardan destek aldı, sonra da Le-

land'a kafa attı. Aralarındaki boy farkı nedeniyle alnını postacının burnuna çarptı. Kıkırdağın çıtırtısı mide bulandırıcı ve tatmin ediciydi. Leland uluyarak geri sendeledi, kâğıt maskesinden kan akıyordu. Maskeyi çekip çıkardı, elinden kayan maket bıçağının kaldırımında bir yerinden tıkırtısı geldi.

Öfke Nathan'ın bedenini ele geçiriyor, onu besliyor, ona güç ve kuvvet veriyordu; tıpkı eskiden müziğinin yaptığı gibi. *Ben-den aldığın müzik*. Elini yumruk yapıp Leland'ı karın boşluğuna vurdu.

Leland iki büklüm oldu, sonra kaldırırma devrildi. Nathan karnına tekme attı, tekrar, tekrar ve tekrar. Leland bir hayvan gibi inledi. O bir hayvandı. O bir hiçti. *Nasıl bir duygu, kurt? Gücünün elinden alınması nasıl bir duygu?*

Nathan kaldırımdaki maket bıçağını gördü. Pırıl pırıl parlayan kan kırmızısı sapını. Leland onun bileğini kavradı ama tutuşu gevşek ve acınasıydı. Nathan geri çekildi, sonra Leland'ın eline bastı, çığlığını dinledi, çığlığındaki müziği...

Maket bıçağının sapı kaygandı ama kotundaki kanı sildikten sonra onu sıkıca kavrayabildi. Leland'ın yanına diz çöktü. Serbest eliyle boğazından tuttu. *Sana güvendiğimi düşünmek*.

Leland bir şeyler mırıldandı. Ya merhamet dileyen bir yalvarış ya da bir tehdittş, Nathan emin değildi. Tekrar söylemeye çalıştı ama Nathan onu susturdu. Önemi yoktu.

Belli ki Leland hasta ve silahsız ihtiyar bir adamı sessiz, karanlık bir ara sokağa götürürken işlerin böyle sonuçlanacağını hayal etmemişti. Ama hayat böyledir işte: Neredeyse hiçbir şey hayal ettiğiniz gibi gitmez.

Nathan, boğazını kesmeden hemen önce Leland'a, "Sen tanıştığım en cahil adamsın," dedi. "Bakalım kanın altın mı akıyor?"

* * *

Nathan, Leland'ın ceketinin ceplerinde bir akıllı telefon, şarj aleti olan bir kullan-at cihaz, bir cüzdan ve temiz bir mendil buldu; mendili boynundaki yaraya bastırdı. Cüzdanı ve takip edilebilecek akıllı telefonu bir kenara atarak kullan-at cihazı ve şarj aletini cebine koydu. Ayrıca fazladan birkaç kâğıt maske bulup onları da aldı. Dikkatlice ayağa kalktı, bakışlarını ara sokakta gezdirdi; burası bir ara sokaktan çok... nasıl denir? Bir bodrum bahçesi mi? Bitkiden yoksun bir bahçe mi? Çalışanların iş yerinden ayrılmadan dışarıda sigara içebilecekleri kasvetli, duvarlarla çevrili bir alandı. Mükemmel bir kare biçimindeydi. Tek çıkışı postaneye dönmekti.

Buradan nasıl çıkacağım?

Cesedi de saklayamazdı. Kendi başına yapamazdı. Nathan fiziksel olarak Leland'ı taşıyamazdı. Bunu yapabilse bile, bu bodrum bahçesinde birkaç katlanır sandalyeden ve Leland'ın buraya getirdiği o aptal paketten başka bir şey yoktu. Nathan onu nereye saklayacaktı? Üstünü bile örtemezdi.

Teslim olacağım. Tek seçeneğim bu.

Nathan kararını verdi, bu ona huzur verdi. Kimyasal olabilirdi, adrenalin yavaş yavaş vücudundan kalkıyor ve her şey olağan, yavan haline geri dönüyordu. Ama her ne sebeple olursa olsun, uzun zamandır olmadığı kadar rahat ve akli başında hissediyordu.

Polise teslim olacaktı. Ona iyi muamele edeceklerine dair bir his vardı içinde. Çıldırılmış bir posta işçisi tarafından anlamsızca saldırıya uğrayan ihtiyar bir adamdı. Kendini savunmak için öldürmüştü onu. İlk temasa geçtikleri komploya dahil polisler olmadıkları sürece ona bir şey olmazdı.

Teslim olacaktı ve kızları geldiğinde, yine de onun evinde kalabilirlerdi. Akıllı telefonlarındaki, cihazlarındaki meraklı gözlerden uzakta, huzur ve sessizlik içinde beklemek zorunda kalacakları her şeyi bekleyebilirlerdi.

Sadece kızları değil. Kızları ve Carl. *CarlOnGuitar*. Arabayla gelmelerinde önce, Lily'ye onu sorması lazımdı. Sırf kendi zihnini rahatlatmak için.

Her şeyin sırası vardı. Cebinden telefonu çıkardı. 911'i aradı. Bunu yaparken bileğinin arkasında kurumuş bir kan lekesi fark etti. Leland'dan mı yoksa kendisinden mi geldiğini anlayamadı, sonra daha fazlasını gördü; parkasının ön tarafından kot pantolonunu boydan boya geçip Leland'a tekme attığı botun tekinin burnuna doğru giden kalın bir tabakayı. Bir elini kendi saçlarında gezdirmeye çalıştı. Elleri temas etmesiyle yapış yapış oldu; alnında kurumuş ve kaşındıran daha fazla kanı hissedebildi. Gözleri yanıyordu. Tuğla duvarlarda kan vardı, Leland'ın cesedinin altında kan birikiyordu, her yerde kan kokusu vardı, bakırımsı ve bayat kokuyordu. Nathan, Leland'ın kâğıt maskelelerinden birini taktı ama pek bir fark yaratmadı. Kokunun içinde boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Nathan titremeye başladı, gerçeklik dönüyordu. *Kaçabilirdim. Leland, karnına tekme attıktan sonra yerde yatarken, bir yere gideceği yoktu. Burnu kırılmıştı. Sayıklıyordu. Mırıldanıyordu. O esnada kaçabilirdim. Postaneden geçip ön kapıdan çıkabilirdim. Beni öldürmeye çalıştığını haykırabilirdim. "Leland beni öldürmeye çalıştı!" Kimse gitmeme engel olamazdı. 911'i ararlardı ya da onu hastaneye götürürlerdi. Ben de çoktan gitmiş olurdum ve o hâlâ hayatta olurdu.*

Ama Nathan kaçmamıştı. Orada kalmıştı. Ve onu öldürmüştü.

Nathan az önce öldürdüğü kişinin cesedinin yanına oturdu. Gözlerini kapattı, böylece kana bakmak zorunda kalmayacaktı.

Birkaç dakikalığına zamanda geriye, 1979'a, Palladium'daki bir gösteriye gitti. Salon hınca hınç dolmuştu, Prism'in o güne kadar çektiği en iyi kalabalıklardan biriydi ve Nathan "Pearly Gates"ın solosunu çalarken ritimle dolup taşıyor, ateşleniyordu.

Kurtar beni! Ön sıralardan bir çocuk Nathan'a gerçekten de böyle bağırmıştı.

Kurtar beni! diye bağırmıştı bu soluk benizli, sivilceli çocuk sanki boğuluyormuş gibi; belki de boğuluyordu. Sahnenin önündeki o terli kalabalığın içinde boğuluyordu, gerçekten bilincini kaybettiğine inanacak kadar bitkin düşmüştü. *Kurtar beni!* Sanki Nathan ve bu müzik bu yabancının son, ölmekte olan umuduymuş gibi.

Göz göze gelmişlerdi ve Nathan sırf çocuğu heyecanlandırmak için elini bas gitarın boynundan çekip şeytan boynuzu yapmıştı. Çocuk da ona gülümsemişti. Yoksa yüzünü mü buruşturmuştu? Sonrasında kulüp yönetimi ambulans çağırırken gösteriyi durdurmak zorunda kalmışlardı. Ama Nathan'ın umurunda değildi. Bu sivilceli, hasta çocuk umurunda bile değildi. Sadece gösteriyi durdurdukları için kızgındı. Nathan çalmaya devam etmek istiyordu. Bütün gece çalmak istiyordu ve bu hayran ve onun geçirdiği nöbet ya da her neyse, hayatının en güzel anını yaşamasına engel olduğu için çok kızgındı.

Belki de Nathan'ın içinde bir şey vardı, şeytani bir kıvılcım. Leland gibi insanların görebileceği şeytani bir şeydi, çünkü onlarda da vardı. Hayır, Nathan şeytana tapan biri değildi. Ama belki de içindeki bu şey şeytana tapmaktan daha kötüydü. Daha kötüydü çünkü *gerçektir* bu derin, kör edici bencillik. *Shira'yı kurtlar yakalamadı. MRSA yaptı. Bahçeyle uğraşıyordu ve bir diken elini kesti, kesigi enfeksiyon kaptı ve onu kurtarabilirdin. Onu daha erken hastaneye götürebilirdin ama yapmadın. Neden yapmadın? Kurtların işi olduğunu düşündüğün için mi? Evet. Modern tıba güvenmediğin için mi? Evet. Ama bunlar tek sebep değildi. Onu evde tuttun ve kendin tedavi etmeye çalıştın, çünkü haklı çıkmak için elinden geleni yapmak istiyordun.*

Gözyaşları Nathan'ın yanaklarından süzülüyordu. Her zamanki gibi yüzeye yakınlardı. *Leland öldürdüğüm ilk kişi değil.*

Postanenin ağır arka kapısının inleyerek açıldığını duyduğunda daha fazla ağlamaya başladı, hırıltılı bir kadın sesi şöyle mırıldanıyordu, "... bir ve iki ve bir ve iki ve iki ve iki Koca Baba sizin için öldü..."

Nathan ağlamayı bıraktı. Nefesini tuttu. *Shira'yı kurtaramadım*, diye düşündü. *Ama kızları kurtaracağım.*

"Yaptın mı bebeğim? Videoya çekmeyi unutmadın değil mi?" diyen sesin Leland'ın dövmeli iş arkadaşı Bernadette olduğunu anladı. "Telefonumu getirdim, böylece 7Park'a girip cese-din fotoğraflarını paylaşabiliriz."

Belli ki ona güvenmemekte haklıydı.

Nathan telefonu cebine geri koydu, sonra Leland'ın yanına uzandı, kalbi Palladium'daki o çocuğu, o yüzü düşünerek çarpıyordu. Onu Kennedy'nin bagaj tesliminde görmüş ve hemen tanımişti. *Hey, bu Kurtar beni çocuk*, diye düşünmüştü Nathan, kendisi ve arkadaşları ona saldırmadan önce. Çocuğun adının Todd McNally olduğunu öğrenmeden önce. *Bu sefer daha dikkatli ol*, dedi Nathan kendi kendine, aklında bir plan şekilleniyordu.

* * *

Şeytani bir büyücü olduğunuzu düşünen insanlarla ilgili bir husus: Sizden korkmaya meyillidirler. Korku ise Nathan'ın yönetebileceğini öğrenmiş olduğu bir şeydi.

Bernadette ağır makyajlı yüzünün önünde tuttuğu telefonu ara sokağa girdiğinde, Nathan yirmili yaşlarında izlediği bir Roger Corman filmini düşündü. Belki de Russ Meyer'di. Şeytana tapanlar hakkında düşük bütçeli bir film. Bir sürü çıplak kadın vardı, çoğunlukla hatırladığı da buydu. Filmi düşündü ve kolları ve bacakları havada, dişleri şivriymiş gibi ağzını açarak yerden kalktı. "*Avete omnes Satanam!*"

Bernadette ıgık attı, telefon elinden kaydı ve kaldırırna dıştı.

“Sessiz ol,” dedi Nathan.

“Sen... onu öldürdün.”

“Sessiz ol dedim. Yoksa bir sonraki sesin son çıkardığın ses olur.”

Bernadette’in gözleri yarım dolar gibi büyüdü. Bir elini ağzına kapattı, başı öfkeyle titriyordu.

Nathan maket bıçağını dolu bir silahmış gibi uzatınca Bernadette tamamen tuzağı düşerek donup kaldı ve ellerini kaldırdı.

Telefonunu yerden aldı. “Sanırım onu burada bulabilirim,” dedi. “7Park. Öyle demiştin, değil mi? İnternette bir şey mi?”

Bernadette başını salladı.

“Beni dikkatle dinle,” dedi Nathan. “Başka birini daha kurban etmek istemiyorum. Ama güven bana, eğer dediğimi yapmazsan kesinlikle yaparım bunu.”

Bernadette tekrar başını salladı.

“Şuradaki kapı,” dedi. “Anahtarı var mı?”

Bir kez daha başını salladı.

“Ön kapının da var mı?”

Bernadette kaldırdığı ellerinden birini, tuvalete gitmek için izin isteyen bir çocuk gibi salladı.

“Konusabilirsin.”

Konuştu, sesi cırtlaktı. “İki kapı için de tek anahtar var.”

“Ver şu anahtarı bana.”

Titrek bir eliyle pantolonunun cebine uzandı.

“Seni izliyorum,” dedi Nathan, sanki Bernadette’in posta üniforması içinde silah taşıdığını bekliyormuş gibi. Ama sözleri istediğı etkiyi yarattı. Bernadette dehşete düşmüş görünüyordu.

Yavaşça, dikkatle cebinden bir şey çıkarıp uzattı; kalp şeklinde pirinç bir halkanın üzerinde tekli bir anahtar.

Nathan onu aldı, sonra da gerçekten endişelenecek bir şey olmadığından emin olmak için paketi eline aldı. Elbette, olabildiğince hafif ve salladığında hiç ses çıkmadı. Boştu. Kutuyu Bernadette'e gösterdi. "Bu Leland'ın el yazısı mı?"

Bernadette yine başıyla onayladı.

Nathan başını salladı. Tüm bunlar epey hayal kırıklığına uğrattıcıydı. Paketi yere bıraktı. Yakınlarda duran cüzdanını fark etti ve gözlerini ondan ayırmadan cüzdanı aldı. "Çok yüksek sesle bağırırsan biri seni duyabilir," dedi Bernadette'e. "Ama bunu yapmadan önce yüze kadar say. Yoksa geri gelir ve seni öldürürüm."

Nathan kapıdan geri geri çıkarken Bernadette aval aval ona bakıyordu. "Ama..." dedi.

Nathan parmağını dudaklarına götürdü ve Bernadette sustu. Ofis bölümüne girdiğinde Nathan anahtarı kullanarak kapıyı arkasından kilitledi. Bir saatten biraz daha uzun bir süre önce Leland'ın ona Carl'in videosunu gösterdiği mola odasının ışığını yaktı. Bernadette'in telefonunu mini buzdolabına koydu, sonra ışığı kapattı ve ön kapıya doğru ilerledi.

Nathan çıkarken postanede kimse yoktu. Dışarıdaki cadde de araba, kaldırımda soğuk rüzgâra karşı mücadele eden kimse yoktu. Kendi arabası dışında postanenin bahçesine park etmiş sadece iki araba vardı, bu arabalar büyük olasılıkla Leland ve Bernadette'e aitti. Ön kapıyı kilitleyip koşarak Missy'nin yanına giderken Nathan, Bernadette'in çığlıklarını duyabileceğini düşündü ama sorun değildi. Başkalarının onu duyması biraz zaman alacaktı.

* * *

Tekrar yola koyulup Star Lake'in dışına çıktığında, Nathan kenara çekecek güvenli bir yer buldu: Çoktan kapanmış, ışıkları

sönmüş, otoparkında tek bir araba bile olmayan bir market. Ne kadar da tenha bir bölgeydi. Bunun gibi dükkânlar akşam 6'da kapanırdı.

Missy'nin farlarını söndürdü, Leland'ın telefonunu çıkardı ve Lily'nin telefon numarasını tuşladı.

Nathan'ın aklı yerindeydi. Torununun numarasını ezbere biliyordu. Bu da bir şey sayılmalıydı.

OTUZ İKİ

Meg garajının yoluna girerken tüm vücudu sızlıyordu. Arabanın tavan lambasını açtı ve vizör aynasından yüzünü inceledi: Yanağındaki derin sıyrık, Sara Beth'in ispirto ile tedavi etmekte ısrar ettiği sağ gözünün üzerindeki kesik. Batma hissi veriyordu. Meg bir bar kavgasına karışmış gibi görünüyordu ve Memur Newhouse'un onu kaldırıma fırlatışındaki sertliğe, ensesine tıslayarak söylediği sözlerle bakılırsa öyle de hissediyordu. *Kıpırda-ma*, demişti, sanki Meg'in başka seçeneği varmış gibi.

Daha sonra Newhouse zayıf bir özür dileyerek Meg'e arayan üç ayrı ihbarcının Gizli Bahçe'den gelen silah sesleri duyduklarını iddia ettiklerini söylemişti. Üçü de dükkânın sahibi olan kahverengi kazaklı bir kadının, yaşlı çalışanına silah doğrulttuğunu gördüklerini söylemişti.

Üç ayrı ihbarcı. Hepsi de Meg'in kim olduğunu, ne giydiğini ve Sara Beth ile birlikte dükkânda olduğunu biliyordu.

Her yerdeler.

Meg tavan lambasını kapattı. Garaj yolunda Carl'ın kamyonetini görmeyi bekliyordu ama henüz gelmemişti. Evi karanlık, boş ve tamamen hareketsiz görünüyordu. Gösterge panelindeki saate baktı. Sadece altı on beşti. Lily altıda çıkıyordu ama genellikle biraz daha geç kalır, Bonnie'ye kapanışta yardım ederdi. Aynı anda hem yalnız hem de izleniyor olmanın garip hissi dışında endişelenecek bir şey yoktu. Bu noktada Meg bu duruma neredeyse alışmıştı. *Neredeyse.*

Meg arabasını durdurup dışarı çıktı, soğuk hava yaralarını ısıırıyordu. Bagajı açtı ve polimer çantayı aldı. Titreyen elleriyle Glock'u babasının bu sabah ona gösterdiği şekilde doldurdu. *Bu sabah. Bu sabah babamı ziyaret ettim.* Tarihteki en uzun gündü. Meg dolu silahı kılıfına geri koydu, bagajı kapattı, sonra arabaya geri döndü ve ön koltuktan çantasını aldı. Kapıyı usulca kapattı ama anahtarlığıyla kapıyı kilitletiğinde, bip sesi olmasını istediğinden çok daha yüksek çıktı.

Sokağın karşısındaki evde biri ışıkları açmaya başladı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Meg.

Çantasını iki eliyle kavrayan ve omzuna asan Meg, bu görüntüyü izledi: Bir pencere aydınlandı, sonra yanındaki, sonra yanındaki, ardından ikinci kat; ta ki tüm ev aydınlanana kadar. İkinci katın penceresinde bir gölge gördü, tek başına birini. Dışarı bakan bir adam silueti. Meg çantayı açtı ve Glock'u çıkardı. Çantasından anahtarlarını aldı ve telefonuyla birlikte arka cebine soktu, sonra iki eli silahta geri geri yürüdü. Sokağın karşısındaki evin sahiplerini tanıyordu ama yaz sezonu için gitmişlerdi. Airbnb'den evi kiraya vermişlerdi.

Penceredeki adam dönüp harekete geçti ve bir dakika içinde gölgesini birinci katta gördü. Adam ön kapıya doğru gidiyordu. Meg silahını kaldırdı.

Meg kendi ön kapısındaaydı, sırtı kapısına dönük, silahı önünde tutuyordu. Cebinden anahtarları almaya korkuyordu. Arkasını dönmeye korkuyordu. Bekledi. On saniye. Yirmi saniye. Otuz. Sonunda evin ön kapısı açıldı.

"Dene bakalım," diye fısıldadı Meg.

Kapı çarparak kapandı. Belki de bu yabancı sadece dışarıdaki havayı kontrol ediyordu ve sokağın karşısındaki deli kadının kendisine silah doğrulttuğunu gördü.

Komşularını düşündü. Alacakları kötü yorumunu. *Üzgünüm.*

Meg kapısını açmak için döndüğünde, botunun burnu yumuşak bir şeye çarptı. Silah hâlâ sol elindeyken arka cebinden telefonunu çıkardı. El fenerini buldu. Kapının eşiğine tuttu, dudaklarından bir teselli döküldü: *Aşırı tepki vermedim. Kendimi, evimi, çocuğumu korumak istemekte haksız değilim.*

Girişteki paspasın üzerinde yan yana dizilmiş üç ölü serçe vardı.

* * *

Evinin kapısını hızla açtı ve kilidi iki kez sürgüledi. Sonra evdeki her odayı kontrol etti. Oturma odasını. Mutfağı. Her bir yatak odasını ve banyoyu. Bodrumu. Tavan arasını. Her odada ışıkları açıp silahı önünde tutuyor, sürgüyü serbest bırakıyor ve ateş etmeye hazır hale getiriyordu. Her kapıyı açışında daha da güçleniyor, daha az korkuyordu. Daha öfkeli. Kendisi için. Ailesi için. Justin'le yirmi yıl önce aldıkları bu ev için. Tadilat gerektiren ve emlak satışından buldukları eşyalarla döşedikleri, Lily üniversiteye gittiğinde yenilemeyi planladıkları, yeni pencerelerin bu yenilemenin sadece küçük bir parçası olduğu bir ev. Justin ona göz kırparak, *başka şeyler yapmadığımız zamanlarda evde yapacak bir şeyimiz olacak*, demişti.

Şimdiyse yitip gitmişti.

Evin boş olduğundan emin olduktan sonra oturma odasına yöneldi. Justin'in Kingston'daki bir müzayedede teklif verip kazandığı kanepeye oturdu. Kırmızı ve altın rengi, Güneybatı desenli bu koltuk Meg'e Colorado'ya yaptıkları tek seyahatte kaldıkları kayak evini hatırlatırdı. Mutlu bir zamanı. Silahı sehpanın üzerine koydu ve bu kanepeye oturdu. *Benim kanepem. Benim evim. Benim kocam. Benim kızım. Benim hayatım.*

Kapısının önündeki o üç kuşu ve onları oraya koyanın küstahlığını düşündü. Öskesi kabardı. Boğazını yırtan bir çığlık attı. Sesi yankılandı.

Birkaç dakika sonra Meg'in telefonu çaldı. *Komşular*, diye düşündü. *Her şeyin yolunda olup olmadığını soracaklar.* Ama bunu kim yapardı ki? Oyunun bu noktasında kim Meg'i kontrol edip neden çılgılık attığını soracak kadar iyi niyetli olabilirdi? Airbnb'deki adam mı? Ölü kuşları bırakan mı?

Ekrana baktı: Bonnie.

Meg nefesini üfledi. "Merhaba Bon."

"Arayacağınızı söylemiştin," dedi Bonnie. "Ama törene katılmamaya karar verdim."

"Özür dilerim," dedi Meg. "İşler biraz çığırından çıktı da..."

"Biliyorum," dedi Bonnie. "Lily bana anlattı."

"Evet, duydum." Telefonu çaldı. Bonnie'ye bir saniye beklemesini söyledi ve telefona baktı. Lily'den bu akşamki planları doğrulayan bir mesajdı. Hızlıca bir cevap yazıp Bonnie'ye geri döndü. "Kendimi çok güçsüz hissediyorum."

"Ama değilsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Onlarsa birer aptal gibi konuşuyorlar."

"Bonnie," dedi usulca. "Justin'i öldürdüler."

"Ne?"

Bunu söylemek istememişti, özellikle de telefonda. Ama artık söyleyince sanki bir kapı açılmış, hakikat ortaya çıkmış ve ışığa kavuşmuştu. "Bu bir kaza değildi. Planlanmıştı. Tamirci onlardan biriydi ve arabamı sabote etti. Yoldaki diğer araba-dikkatimizi dağıtan dazlaklar- da işin içindeydi. İçlerinden biri kırk yıl önce babama saldıran dinci bir ucubenin oğlu. Ve o ucube, tamirci ile akraba. Nesiller boyu sürüyor Bonnie. Buradaki ailelerde bir hastalık gibi yayılıyor. Onlar... kocamı öldürdüler. Şimdi de..."

"Aman Tanrım," dedi Bonnie usulca. "Aman Tanrım."

"Lütfen Lily'ye söyleme. Ben... Ona hiçbir şey söylemedim. Ben... Nasıl yapacağımı bilemiyorum."

“Bundan eminsin.”

”Evet.”

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Meg, Bonnie’nin titrek nefesini duyabiliyordu. “Oraya geliyorum,” dedi sonunda. “Senin evine geliyorum.”

“Hayır, hayır. Bonnie,” dedi Meg. “Senin de yaralanmanı istemiyorum.”

Ama Bonnie aramayı sonlandırmıştı.

* * *

On dakika sonra Meg, tekerleklerin garaj yoluna girdiğini, farların kendi astığı ve şimdi çelikten yapılmış olmasını dilediği ince beyaz perdelerin arasından parladığını duydu. Bir araba kapısının çarpışını, yürüme yolundaki ayak seslerini duydu. Sehpadan silahını alıp kapıya doğru ilerledi. Tıpkı bu sabah babasının evine geldiğinde yaptığı gibi. Bu sabah.

“Kim var orada?” diye bağırdı Meg.

“Bonnie!”

Meg derin bir iç çekti. Silahı sehpaye geri koydu, ön kapının kilidini açtı ve en eski arkadaşının parlak kırmızı sahte kürküyle orada dikildiğini gördü. “Ben... Kuşları çalılarının arasına ittim,” dedi. “Bu insanların nesi var böyle?”

Meg kollarını ona doladı, Bonnie de ona sıkıca sarıldı.

“Sen onlardan daha zekisin,” diye fısıldadı Bonnie. “Daha güçlüsün.” Meg’in düşündüğü her şey zihninde somutlaştı.

Kapıyı kilitledikten ve ikisi kanepede oturduktan sonra Bonnie’ye, “Lily’yi Carl’la birlikte babama göndereceğim,” dedi. “Ama ben burada kalıyorum. Evime bir şey yapmalarına izin vermeyeceğim.”

Bonnie birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, bakışları sehpaye gitti. Dolu silah. “Onu bana babam verdi,” dedi Meg. “Nasıl kullanılacağını bana öğretti.”

Bonnie gülümsedi. Çantasına uzanıp süslü kılıflı bir hançer çıkardı. Meg'in gözleri büyüdü. Bonnie'nin babasının çalışma odasındaki silahı hatırladı; ikisi on yaşındayken oraya gizlice girmiş ve cam vitrini açmak için birbirlerine meydan okumuşlar, ona dokunmasıyla Meg'in dizlerinin bağı çözülmüştü.

Bonnie kılıfı çıkardı. Parlıyordu. Hançeri sehpanın üzerine, silahın yanına koydu. "Bunu bana babam verdi," dedi usulca, kararlı bir tonda. "Ve bu pisliklerle savaşmana yardım edeceğim."

OTUZ ÜÇ

Lily, “Annem bizimle kalmada bir sakınca olmadığını söylüyor,” dedi Carl’a. Annesi ona mesaj attığında kamyonunda benzin almaya gidiyorlardı: *Evet*. Lily eve gidip çantasını hazırlamaya can atıyordu; ama Carl ona bir zamanlar Catskills’de bir tadilat-ta çalıştığını ve oraya gidip gelirken benzin istasyonlarının az olduğunu ve erken kapatılma eğiliminde olduklarını fark ettiğini söylemişti.

“Üzgünüm Lily. Ne dedin sen? Annen seni büyükbabana götürmemi istiyor, değil mi?”

“Hayır, orada bizimle kalmanı istiyor. Yani, eğer yapabilirsen.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Lily güldü. “Neden bu kadar şaşırdın?”

“Bilmiyorum. Sanırım biraz gerginim. İnsanların ailelerinin yanında hep öyleyimdir.”

“Olmamalısın.”

“Gerçekten mi?”

“Sanırım senden hoşlanıyor.”

Carl sırtıttı.

Lily onu izliyordu, elleri direksiyonun üzerindeydi, aynı anda hem nasırlı hem de narinlerdi. Zach’in söylediklerini düşündü ve iki şeyin de doğru olabileceğini fark etti. Carl yaz kampında Zach’e çok kötü davranmış olabilirdi ama yine de iyi

bir insan olabilirdi. Derinlerde bir yerde dürüst biri. “Hey,” dedi. “Annem swat baskını yedikten sonra dükkâna geri mi döndün?”

”Evet?”

“Zach Winters ile konuştum. Ona bazı sorular sordum.”

“Ve?”

“Kampta ona zorbalık ettiğini söyledi.”

Carl’ın direksiyondaki ellerini izledi, parmakları sıkışmıştı.

Lily sertçe yutkundu. “Sorun değil,” dedi. “Bana yapmak istemediğim şeyleri yaptıran arkadaşlarım oldu. Gerçekten zorba olmadığını biliyorum, sadece..”

“Neden onunla konuşuyordun?”

“Pardon?”

“Neden Zach Winters’la konuşuyordun, Lily? Sana söyledim, o hani... dengesiz biri. O hastaneye kendi isteğiyle gitmedi. Zorla götürülmesi gerekti ve o zaman bile... Yani... Neden onun yanındaydın ki?”

Lily ona baktı. Gözlerindeki sertliğe. Kasılmış çenesine. *Kısıkanıyor muydu? Zach Winters’ı mı?* Carl’ı tanıdığından beri ilk kez onu kestiremiyordu. “Her neyse,” dedi usulca. “Onun onlardan biri olduğunu sanmıyorum.”

Carl hiçbir şey söylemedi. Ona bakmadı bile.

“Bu bizim ilk kavgamız mı?” diye yokladı Lily. “Çünkü unuttuysan söyleyeyim, şu sıralar başım belada...”

Carl’ın yüz ifadesi yumuşadı, direksiyonu tutuşu gevşedi. “Özür dilerim, Lily,” dedi. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

Elini birkaç dakikalığına Lily’nin elinin üzerine koydu ve sıkıttı. Kavrayışı güçlüydü. “Seni kurtarmak istiyorum,” dedi usulca.

Lily ona kaşlarını çatı. “Ben, şey... Bunu takdir ediyorum. Ama ne var biliyor musun? Bence bunu bir yolculuk olarak düşünmek daha iyi olur. Anlıyor musun? Bence büyükbabamı seveceksin. Bir ton ot içer.”

Ona gülümsedi, normal bir Carl gülümsemesiydi. “Kulağa hoş geliyor,” dedi.

Lily’nin telefonu titredi. Ekrana bir göz attı. Tanımadığı bir numaraydı. Muhtemelen istenmeyen mesaj. “Onun evini de seveceksin. Harika bir kayıt stüdyosu var ve evin her yeri gerçekten harika, biraz da ürkütücü. 1920’lerden kalma, yenilenmiş bir balayı oteli gibi bir yer.”

Carl ona sıırttı. “Kulağa harika geliyor.” Sonra da kıs kıs güldü. “Balayı oteli.”

Kız gözlerini devirdi. *Erkekler.*

Carl bir benzin istasyonuna girip pompalardan birine yanaştı ve kamyoneti durdurdu. “Hemen dönerim,” dedi.

“Peki”

Carl’ın söylediklerini tekrar düşündü. *Seni kurtarmak istiyorum.* Kelimelerin kendisinden çok, onları söyleme şekli aklına takılmıştı. Sesindeki yoğunluk. Lily’nin ensesindeki tüyleri diken diken etmişti, sanki Carl’ın farklı bir tarafı; Zach’e zorbalık eden tarafı saklandığı yerden çıkıyordu.

Haksızlık ediyorum. Lily kendini Carl’ın yerine koymaya, hangi hisler içinde olduğunu hayal etmeye çalıştı; güne bir kızı gezdirmeyi kabul ederek başlayıp o günü kıyametle ilgili bir komplo teorisinin merkezinde bitirmeyi. *Ben de tuhaf davranırdım.* Lily camdan dışarı baktı. Carl’a el sallamaya çalıştı ama pompayı çalıştırırken kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

Telefonu tekrar titredi, daha öncekiyle aynı o tanımadığı numaraydı. Aramayı reddetti. Ancak saniyeler sonra numara tekrar ekranına geldi, telefon ısrarla vızır vızır çalışıyordu. “Tamam, peki,” dedi Lily. Nefesini tutup cevap verdi. “Kimsiniz?”

“Lily? Tanrı’ya şükür.”

Lily nefesini üfledi. “Büyükbaba?” diye sordu. “Neden bu numaradan arıyorsun?”

“Bu bir kullan-at telefon, Lily. Onlardan birine ait.”

“Kurtlar mı?”

“Evet.”

“Nasıl...”

“Numarayı yazmanı istiyorum, tamam mı? Bundan sonra benim telefonum bu olacak. Ne zaman görürsen cevap ver. Yaz.”

“Tamam,” dedi Lily.

“Kalem ve kâğıdın var mı?”

“Evet.” iPhone’lardaki “son aramalar” özelliğini açıklamak istemedi. Ekrandaki numarayı hecelemesini bekledi.

“Yazdın mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Gizli tut. Bu numarayı kimseye gösterme. Ben olsam en kısa zamanda kendime bir yazıcı alırdım. Tehlikeye girebilecek herhangi bir hattan konuşma riskini göze alamayız.”

“Neler oluyor?” dedi Lily, nabızı hızlanıyordu. “Neler oluyor?”

“Telefonda tartışmaya değecek bir şey yok,” dedi. “Ama sana bir sorum var.”

“Öyle mi?”

“Carl’ın soyadı ne?”

Lily kaşlarını çatı. “Lindstrom. Neden?”

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. “Bizimle geliyor. Annem sana söyledi mi? Şu an benimle birlikte.”

Büyükbaba Nate öksürmeye başladı, öksürüğü giderek hırıltıya dönüştü.

“İyi misin, büyükbaba?”

Artık nefesi de hırıltılıydı.

“Alo?”

“Sadece sen ve... annen... yalnız.”

“Ne?”

Büyükbabası nefes aldı, ısıklık gibi bir hırıltı çıkardı. “O seninle gelemmez,” diye fısıldadı. “Carl gelemmez. Ondan uzak dur. Hemen.”

Lily'nin kalbi göğüs kafesine çarptı. "Ne..." dedi. Büyükbabası aramayı sonlandırmıştı.

* * *

"Telefonda kiminle konuşuyordun?" diye sordu Carl, direksiyona geri döndüğünde.

Kız büyükbabasının ne dediğini düşündü. *Belki de kafası güzeldir. Belki de hepsi buydu.* "Sadece annemdi," dedi.

"Ya. Güzel."

"Dinle Carl," dedi, "bugün olan her şey için gerçekten üzgünüm."

"Bu senin hatan değil."

"Biliyorum ama duygularını dikkate almadan seni korkunç bir şeye bulaştırmışım gibi hissediyorum. Senin güvenliğini..."

"Dur, Lily. Yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum. Ama yine de... sanırım en iyisi beni evime bırakman. En kısa zamanda seni arayacağım. On iki/on iki bittiğinde ve her şey normale döndüğünde, kaldığımız yerden devam edebiliriz..."

"Hayır."

"Ne?"

"Sana söyledim, Lily. Sana yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum," dedi usulca. "Elinden geldiğince yardım da ettin. Ama seni yeterince tehlikeye attım. Bu hiç adil değil."

Carl ona baktı. "Annen fikrini mi değiştirdi? Öyle mi?"

Lily başını salladı.

"Onunla konuşmama izin ver. Onu rahatlatacağım." Ona doğru gülümsedi. "Benden hoşlanıyor, unuttun mu?"

Lily nefesini verdi. Bu düşündüğünden daha zordu. Bir yandan da tuhaftı. Carl ona yardım etmek için ne kadar ısrar ederse, Lily onun yardım etmesini o kadar az istiyordu.

"Annem gayet katıydı Carl," dedi. "Sorun sen değilsin ama."

Sadece bunun çok tehlikeli olduğunu düşünüyor. Senin için. Bizim için de. Herkes için.”

Carl yavaşça başını salladı. Hiçbir şey söylemedi. Kamyoneti çalıştırmadı. Uzun süre Lily’ye baktı, biraz incinmiş ama aynı zamanda kızgın görünüyordu. Lily’nin içinden kapıyı açıp koşmaya başlamak geldi.

“Tamam, dışarıdayken iki lastiğimin havasının azaldığını fark ettim,” dedi Carl. “Onları şişireceğim.”

“Büyükbabamdan döndüğümde,” diye yokladı Lily, “her şey normale dönecek.”

“Elbette, Lily.” Carl benzin pompalarından hava pompalarına kadar olan yolda kemerini bağladı, ki bu onun için bir çeşit marka olmuştu. Kemerini çözmekte de acele etmedi ki bu hareketi Lily’ye hüznü ama aynı zamanda bencilce geldi. Carl artık büyükbabasına gitmiyor olabilirdi ama Lily ve annesinin hâlâ oraya gitmesi lazımdı, hem de hızlıca. “Senden ayrılmıyorum, yemin ederim,” dedi.

“Biliyorum.”

“Yani bu, sonsuza dek vedalaşmak gibi bir şey değil. Eğer düşündüğün buysa.”

“Bunu düşünmüyorum.”

“Tamam, çünkü biraz oyalıyormuşsun gibi hissediyorum ve gururum okşandı ama...”

“Sadece temiz havaya ihtiyacım var.”

Lily ona baktı. Gözleri kaskatı kesilmişti, sesi bir şekilde daha derinden geliyordu.

“Tamam,” dedi usulca.

Carl kamyonun kapısını kapattı ve sol ön lastiğin önünde diz çöktü. Hortumu takıp lastiği doldurdu. Lily bekledi. Carl’ın birazdan işi bitecek, sonra da sinirli davranmayı bırakıp onu eve götürecekti.

Lily nefesini üfledi. Carl kamyonun arkasına doğru ilerlerken Lily bir vızıltı duydu. “Carl, telefonun!” dedi. Ama Carl onu duymadı. Telefonunu aradı ama şarja takılı olduğunu ve ekranının siyah olduğunu fark etti.

Bir vızıltı daha duyuldu ve sonra Lily, Carl’ın koltuğunun altında yanıp sönen bir ışık gördü.

Emniyet kemerini çözdü, dizlerinin üzerine çöktü ve onu çekip çıkardı. Bu bir kullan-at telefondur. Uyuşturucu satarken kullandığınız türden bir telefon. Birden fazla kızla görüşüyorsanız ama görüşmüyormuş gibi davranıyorsanız, Saklayacak bir şeyiniz olduğunda aldığınız türden bir telefon.

Vızıltı kesildi. Lily dikiz aynasından hızlıca bir göz attı ve sonra telefonu açtı, kapaklı bir telefondur. Son aramaları kontrol etti.

Çok fazla arama vardı, özellikle de son üç gün içinde. Lily numaralara baktı. İlk başta hiçbirini tanımadı. Garip olansa hiçbirinin yerel alan kodu yoktu. *İşle ilgili bir şey olabilir mi? Neden birinin inşaat işleri için kullan-at telefonu olsun ki? Neden tüm aramalar yerel olmayan aramalar olsun ki?*

Bir mesaj geldi. Az önce arayan numaradan.

BURADAYIZ. ONU ALDIN MI?

Lily keskin bir nefes aldı, tüm vücudu aniden buz tuttu; içi de dışı da sanki bir düğme çevrilmiş, bir termostat bozulmuş gibiydi. Soğuk, kazadan sonra hissettiği gibi. Soğuk, babasını sedyeye koyup çantanın ağzını kapattıkları zamanki gibi. *Bu mesajın bir nedeni olmalı. İyi bir nedeni. Tamamen masum bir sebep. Lütfen. Lütfen. Lütfen.*

Tekrar dikiz aynasına baktı, Carl sağ arka lastiğe doğru ilerliyordu. Son aramalara geri döndü ve telefon numaralarına daha yakından baktı.

Bir numara en az yarım düzine kez geçiyordu ve onu tanıyor olabileceğini düşündü. “Olamaz,” diye fısıldadı. “Yanlış hatırlıyor olmalıyım.”

Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

Kendi telefonunu eline aldı ve son aramaları kontrol etti. Büyükbaba Nate’den gelen aramayı. Carl’ın kullan-at telefonundaki aramalara tekrar baktı. Carl’ın lanet gizli telefonu. Aynı numara.

Bu bir kullan-at telefon, Lily. Onlardan birine ait.

Lily sürücü tarafındaki kapının açıldığını hissetti. “Nedir bu...” Cümlelerin geri kalanını söyleyemedi. Bir el ağzını kapattı. Carl’ın güçlü, nasırlı eliydi. Kolunun ön tarafıyla göğsüne bastırarak nefesini kesti.

Lily elini ısırmaya çalıştı ama çok sertti. Sonra diğer elinde deri kabzalı metalin parıltısını gördü. Bir av bıçağıydı.

“Üzgünüm Lily,” dedi Carl bıçağı Lily’nin boğazına dayarken. “Keşke bu şekilde olmak zorunda olmasaydı.”

OTUZ DÖRT

O kadar da sıra dışı bir soyadı değil. Beni neredeyse öldüren o Lindstrom'dan farklı biri olabilir, diye düşündü Nathan, evine döndüğünde. *Aynıysa da uzak bir akrabasıdır belki. Oğlu ya da yeğeni değil ama...* Bu çaresiz bir düşünceydi, Nathan da bunun farkındaydı. Genetik yalan söylemezdi. CarlOnGuitar, Kennedy havaalanındaki Christopher Lindstrom'a tıpatıp benziyordu. Sesini duymak, Lindstrom'un ona pis bir kafır deyişini duymak gibiydi. O bataklık yeşili gözlere bakmak, Christopher Lindstrom'un dişlerini kolunun ön tarafına geçirişini hissetmek gibiydi. Lindstrom, Todd McNally'den bile daha kötüydü; çünkü daha iriydi ve daha az konuşkandı. Daha çok başladığı işi bitirmeye niyetliydi.

Carl Lindstrom'un yaptığına da bir bakın. "Pearly Gates" bas solosunu, Lily'ye ve sadece Lily'ye odaklanmış bir kamerayla videoya çekmişti. Tüm kurtların görmesi için videonun başlığına onun adını yazmıştı. Bu sabah telefonda ona söylediklerini düşündü. *Erkek arkadaşına kızma. Eminim bunu iyi niyetle yapmıştır.* Ama bu yanlıştı. Nathan yanılmıştı. Carl Lindstrom yaptığı şeyi en kötü niyetlerle yapmıştı. Sonra Leland, o kana susamış kurt, Nathan'a videoyu yayınlandıktan on iki saat sonra göstermişti. On sekiz yaşında tanınmayan bir genç tarafından yürütülen bir YouTube istasyonuna, Star Lake'teki kırk yaşında bir posta işçisi için nasıl bu kadar kolay ulaşabilirdi?

Lily'nin çalışını izlerken Leland'ın ona nasıl gülümsediğini hatırladı; Nathan'ın tepkisi için çok hevesliydi ama belli ki Nathan'ın sandığından farklı nedenlerle.

Nasıl bu kadar saf olabildim?

Birbirleriyle bağlantılıydılar, Carl Lindstrom ve Leland. İkisi de Magnolia'nın ona bahsettiği çetede ydi. *Şimdi onlardan birini öldürdüğüme göre... bu durum planlarımı değiştirecek.*

Sorun yoktu. Nathan esnek hareket edebilirdi. Tek sorun, sınırlı enerjiyle çalışıyor olmasıydı. Giderek kötüleşen öksürük nöbetleri arasında tüm kanı duşla temizlemeyi, boynundaki yarıyı sarmayı ve bir bornoz giymeyi başarmıştı ama şimdi başka bir atağın yaklaştığını hissediyordu; o korkunç, sanki biri ciğerlerine akü asidi dökmüş gibi gelen o yanma hissini. İlk kriz içini parçalamış ve o andan itibaren her şey tepetaklak ilerlemiş; göğsünde bombalar birbiri ardına patlarken Nathan banyo zemininde bir tespih böceği gibi kıvrılmıştı.

Nihayet kriz durabildiğinde, Nathan'ın kasları gevşemiş ve kendini tamamen tükenmiş hissediyordu. Sanki hastalık ona Leland'ı öldürebilmesi için bir mühlet vermiş, ancak iki katı güçle tekrar kükremeye başlamıştı. Şu anda onu ayakta tutan tek şey, en büyük korkusuydu.

"Lütfen bana güç ver," diye fısıldadı, hiçbir zaman dua etmemiş olan Nathan. "Lütfen ailemi kurtaracak kadar uzun yaşamama izin ver."

Sonra doğruldu, giyinmek, eşyalarını toplamak ve kızların gelmesini beklemek için enerjisinin tazelenmesini bekledi.

Güçlkle kendini ayağa kaldırdı. Ölümüne bir dövüşün ikincil etkileri olarak vücudundaki her lif ağrıyordu; endorfinlerin etkisi geçmişti. Sanki bir kamyon çarpmış gibi hissediyordu, bir bakıma da öyleydi.

"Lütfen bana güç ver."

Nathan mutfakta durdu ve çaydanlığı açtı; içinde bir fincan

ay içmek ve daha sonrası için bir termos hazırlamak için yeterli su vardı. aya eklemeyi unutmamak için kilerden bir kavanoz bölge balı çıkardı. Hafızası bir süredir çok kuvvetli değildi; eğer bir yere yazmazsa ya da doğrudan bakmazsa çoğu Şeyi unutmayay meyilliydi.

Yatak odasına girdi, flanel bir gömlek ve kot pantolon giydi. Sonra bir spor çantasını mutfağa götürdü ve dolaplarını boŐaltmaya başladı: konserve sebzeler, tam tahıllı ekmek, iki kiloluk bir paket karışık erez. Buzdolabından pirinç ve fasulyeyi ıkaradı, plastik bir saklama kabına doldurdu ve birkaç gümüş atal bıçak takımı ve kilerin arkasında bulduğu bir kutu mısır gevreği ile birlikte onu da paketledi, gevreğin son kullanma tarihi birkaç ay geçmişti ama ne fark ederdi ki? *Mısır gevreğinin son kullanma tarihinin geçebileceğini kim söylemiş?* Kilerden birkaç galonluk su bidonları da aldı. Spor çantasına sığmazlardı ama onları arabaya atacaktı. Sonra çantayı odasına götürüp kızların giyebileceği ağır kazaklarla doldurdu. Yeterince kalın giyinmeleri konusunda onlara gvenemezdi. Geceleri buranın ne kadar dondurucu derecede soğuk olabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

EŐyalarının çoğunu topladıktan sonra Nathan çömeldi ve yatağının altındaki kasanın Őifresini zerek Beretta'yı ve Lily'nin kullanmayı öğrenebileceği kadar basit ve küçük olduğunu düşündüğü Taurus TX22'yi çıkardı. 44'lk Magnum Nighthawk'ı yanına almamaya karar verdi; kaçmakta olan iki kadın için fazla gösteriŐli ve teŐhis edilebilirdi. Ruger da yleydi. Onu zaten hiçbir zaman sevmemiŐti.

Nathan hem Taurus'u hem de dolu Beretta'sını birkaç kutu mermiyle birlikte kazaklardan birine sardı. Ayağa kalkarken Nathan erimiŐ bakır tadı aldı ve komodinin çekmecesinden bir mendil çıkarıp içine kan tükürdü. *Onları yola çıkarıp Wellman'a götürecek kadar uzun bir süre. Rahat ve güvende olduklarından ve ne yapacaklarını bildiklerinden emin olmak için.*

Leland'ı öldürmeden önce oraya, çocukken çok mutlu yazlar geçirdiği tatil köyünün kalıntılarına gitmek onun da fikriydi. Magnolia küçükken orayı görmüştü. Ama muhtemelen orada yaşanabilir bir birim olduğunu, sade olsa da iyi yalıtılmış, ikiz yatakların ve bir kanepenin, yanında beyzbol sahasının yanındaki musluktan içilemez suyla doldurulabilen bir kova bulunan temiz bir tuvaletin olduğunu hatırlamıyordu. Hiçbir zarif tarafı yoktu ama güvenliydi. Gizliydi. Kızlar orada gerektiği sürece kamp kurabilir; bu arada Nathan eve dönüp bir şeylerin onu öldürmesini bekleyebilirdi; öksürük, kurtlar ya da bu lanet hastalık, hangisi önce ortaya çıkarsa.

Onları da kendimle birlikte perişan etmeyeceğim. Onlardan asla vazgeçmeyeceğim. Onları kurtardığımı bilerek ölebilirim ya da adaletle yüzleşebilirim.

Spor çantasının fermuarını çekti ve hâlâ Leland'ın kanına bulanmış olduğunu fark etmeden önce sandalyeden parkasını aldı. Dolabına doğru ilerleyip içinden kamuflej yeşili ağır bir anorak çıkardı; yıllar önce Shira'yla birlikte kızları yuvadan uçtuktan sonra geçirecekleri ilk sonbaharda planladıkları ama Shira'nın ölümü nedeniyle iptal olan Alaska gezisi için aldıkları bir monttu bu. O zamandan beri bu montu hiç giymemişti ve üstüne geçirmesiyle mont onu yuttu.

Tüm bunlar olurken Nathan sakın ve odaklanmış kalmak için çaba sarf ediyordu. Yine de postanede olanları ya da o gittikten sonra, Bernadette'in çılgınlıkları nihayet karşılık bulduğunda neler olmuş olabileceğini düşünmekten kendini alıkoymasını hayli zordu. O dövme Şehrazat'ın polise anlatacağı, sonunda kafayı sıyırıp Star Lake'in en sevilen postacısını öldüren ve zavallı, savunmasız eski kız arkadaşını dışarıda, soğukta kilitli bırakan, şeytana tapan yaşlı, deli bir adamla ilgili hikâyeyi düşünmekten kendini alamıyordu. (Yoksa şimdiki kız arkadaşı mı?

Leland'ın pek güvenilir bir anlatıcı olmadığı açıktı.) Ne hikâye ama: meczup, yaşlı bir ahmak, bir posta görevlisine saldırıyor.

Geriye tanık bırakmamalıydı.

Bernadette'i öldürmemesi aptalcaydı. En azından, onu kendisini ele vermekten korkutacak kadar yaralamalıydı. Ama Nathan bir kadını asla incitemezdi, onun gibi iğrenç birini bile. Magnolia'nın dinlediği o pop şarkısındaki söz neydi? *Ben bir âşığım, savaşçı değil...* Eğer gözlerini kapatsa, on bir yaşındaki kızının müzik kutusunun teneke hoparlörlerinden gelen sesi neredeyse duyabilirdi.

Nathan'ın çaydanlığı vınlamaya başladı. Mutfığa doğru yürüdü. Kafeine ihtiyacı olduğu için bir termos dolusu organik yeşil çay yaptı ve demlenmesi için tezgâhın üzerine bıraktı. Çayın içine biraz bal karıştırırken yine Bernadette'i düşündü. Boşluğa çığlık atıyordu. Polisler onu bulacaktı. Bu sadece bir an meselesiydi. Ama Bernadette ve polislerin Nathan'ı bulmasına gelince, hâlâ biraz manevra yapma payı olduğunu düşündü. Bu posta kutusu için kayıt yaptırdığında, Nathan yerleşkeyi henüz yeni-lememişti ve bu yüzden o sırada Bethel'de kaldığı kiralık evin adresini kullanmıştı. Star Lake Postanesi'nde adresi değiştirme zahmetine hiç girmemişti, bu da oldukça büyük bir şanstı. Bil-diği kadarıyla, Pearly Gates'in adresinin ismiyle bağlantılı ol-duğu tek yer arazinin tapusu ve ehliyetiydi. Onu burada bulana kadar kızlar Wellman'ın Yeri'nde hazır bekliyor olacaktı.

Nathan çayı demlemeyi bitirdi. Sonra müzik odasına gidip en sevdiği bas gitarını aldı; "*Pearly Gates*" Hot 100 listesine gir-diğinde kendisine aldığı bas gitarı. *Kendini ödüllendir*, demişti Shira, o da öyle yapmıştı. 1959 model bir *Fender Precision Sun-burst*. Gitar neredeyse dört yıllık okul taksiti kadar tutmuş ama Shira şikâyet etmemişti. *Çok güzel* demişti. *Ve sen bunu hak edi-yorsun...*

Shira sevinçten havalara uçuğunu söylemişti çünkü Nat-

han'ın Billboard listelerine girmeyi hedeflediğini biliyordu. *Sağlıkla çal*, demişti Shira, *dolu ve mutlu bir kalple*.

“Pearly Gates” Hot 100 listesinde iki hafta kalmış ve 80’inci sıranın üzerine çıkamamıştı. Ama Fender yine de bunu kalıcı bir başarıya dönüştürmüştü. Shira her zamanki gibi haklıydı. O öldükten sonra Fender’i eski evlerinin stüdyosuna götürmüştü. Haftalarca hiç durmadan, zar zor uyuyarak ya da yemek yiyerek çalmıştı. Parmak uçlarında sinir hasarı oluşmuş, kübital tünel sendromu asla tamamen geçmemişti. O zamanlar kendine zarar verdiğinin farkındaydı ama yine de devam etmişti; sanki Fender çalmak Shira’yı geri getirebilirmiş gibi. Yakından bakınca, Nathan tellerde hâlâ kanının izlerini görebiliyordu.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. *Odaklan*, dedi kendine. Fender’i nazıkçe kasasına yerleştirip mandallarını kapattı.

Magnolia bir keresinde Nathan’a cansız nesnelere karşı insanlara olduğundan daha şefkatli ve koruyucu olduğunu söylemişti. O zaman incinmişti ama Magnolia haklı olabilirdi. Nathan kapıyı kapatıp Fender’i yanına aldı. Onu Lily’ye verecekti.

* * *

Nathan malzemeleri ve bas gitarı Missy’nin bagajına yerleştirdikten ve arabanın anahtarlarını sürücü koltuğuna koyduktan sonra antreye döndü ve burada oturup biraz ısındı, birkaç derin nefes aldı. Enerjisi biraz yerine gelmişti, kanlı parkasının içindekileri anorağın ceplerine aktarmaya hazırdı. Bu son işi de bitirdiğinde çayını içip kızları beklemekten başka yapacak bir şeyi kalmayacaktı. Parkanın dış cebinden evinin anahtarlarını ve güneş gözlüklerini, bir paket sakız, birkaç gitar penası ve uzun zamandır orada unuttuğu bir sarma keneviri çıkardı. İç cebinden de Leland’ın telefonunu, şarj aletini ve cüzdanını çıkardı.

Siyah deri cüzdan Nathan’ın elinde tuhaf bir his uyandırdı.

Hatırladığından daha kalındı. Işığa doğru tuttu. “Aman Tanrım.” Bu cüzdan siyah değildi. Koyu griydi.

Cüzdanı açtı. Leland’ın cüzdanıydı. *Kazara almış olmalıyım*, diye düşündü. Ama diğer ceplerini de karıştırıp hepsinin boş olduğunu fark edince, hakikat onu kuşattı, kefen gibi sardı. Nefes alamıyordu.

Nathan kendi cüzdanı yerine Leland’ın cüzdanını almıştı. Üzerinde Pearly Gates’in adresinin açıkça yazılı olduğu ehliyetinin bulunduğu cüzdanını, Leland’ın cesediyle birlikte bodrum katındaki bahçede bırakmıştı. Bernadette de oradaydı.

“Siktir,” dedi Nathan. “Siktir, siktir, siktir, siktir.”

Sanki bir cevap gibi oturma odasından gelen bir ses -camlardan biri kırılmıştı- ve sonra Bernadette’in adını haykıran, hırıltılı ve acımasız sesini duydu. “Nathan? büyükbaba? Burada olduğunu biliyorum.”

OTUZ BEŞ

Carl'ın av bıçağı kocamandı, kabzası kalın siyah deridendi ve sivri kısmı sert bir kayayı bile kesebilirmiş gibi görünüyordu. Carl en sakın ses tonuyla konuşurken bıçağı Lily'nin boğazına dayamıştı ve Lily kapıldığı dehşetten dolayı felç olmuştu; sadece bıçak yüzünden değil, Carl'ın ona sahip olduğu gerçeği yüzünden de. Carl'ın bunu bir hayvan üzerinde kullandığı düşüncesi midelerini bulandırdı. "Seni bağlamak zorundayım çünkü henüz tam olarak bilmiyorsun," dedi Carl. "Ama merak etme. Ruhunu kurtaracağım. Ve Lily, sen de dünyayı kurtaracaksın."

Lily'nin gözleri işaret verebileceği birini arıyordu. Etrafta kimse yoktu. Benzin istasyonunun ışıkları kapalıydı; buraya geldiklerinde açık olduklarına yemin edebilirdi, tezgâhın arkasında piyango bileti ve sigara satan bir adam vardı. Ama adam artık yerinde yoktu ya da oradaysa bile bu planın bir parçasıydı. O da onlardan biriydi, karanlıkta oturmuş izliyordu.

"Ne... nereye gidiyoruz?"

Carl onun yüzüne sert bir tokat attı. Acıttı. "Başka bir soru sorarsan, ağzını tıkamam gerekiyor. Çılgılık atarsan daha da kötü olur. Güven bana," dedi. "Kuralları ben koymuyorum."

Lily hiçbir şey söylemedi. Çılgılık atmadı. Hareket etmedi. Burnundan derin derin nefes aldı ve sonunda batma hissi durdu.

Carl ona ceketini çıkarmasını söyledi, o da çıkardı. Sonra da

onun kamyonetin kasasına koyduğu halatla kendisini bağlamasına göz yumdu; birlikte takıldıkları süre boyunca aynı yerde masumca duran bir yığın halattı bu. Lily bunu görmüş ama hiç sorgulamamıştı. *Bütün inşaatçılar halat kullanmaz mı?* diye düşünmüştü.

Carl ellerini arkadan bağladı, sonra bacaklarını bağladı ve halatı yolcu koltuğunun önündeki zeminde bulunan metal bir halkaya geçirdi. Bu halka üzerine de iki kez düşünmemişti, tıpkı son birkaç gündür Carl hakkında; onun videosunu YouTube kanalında paylaşması, hayatına, ailesine, kaçış planına dahil oluşu, Zach'in *onlardan* biri olduğunu düşünmesi için onu yanlış yönlendirişi hakkında iki kez düşünmediği gibi. Carl'ın bir grubun parçası olarak zorbalık yaptığı Zach. Lily neden onunla bu kadar çabuk yakınlaşmıştı? Lily ot yüzünden olduğunu düşünmek istiyordu. Carl'da gerçekten de epey güçlü, insanın zihnini sarsan bir ot vardı. Ama ot yüzünden değildi.

Sebebi *o mesajdı*. Carl kamyoneti çalıştırıp benzin istasyonundan çıkarken halat Lily'nin bileklerini, kalçalarını ve ayak bileklerini kesiyordu. *O lanet mesajdı*.

Mesaj kazadan sonraki sabah gelmişti. *Olanları duydum. Baban için çok üzgünüm. Bu benim başıma gelseydi ne yapardım bilmiyorum. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, sadece konuşacak biri bile olsa, ben buradayım*.

Carl Lindstrom'dan. Okuldaki o çocuktan.

Zamanlaması onu etkilemişti. Carl, en yakın arkadaşları da dahil olmak üzere eve döndüğünde ona ulaşan ilk kişiydi. Kaza gazetelere çıkmıştı, bundan emindi. Ama Lily insanların onunki gibi trajedilerde nasıl davrandıklarını biliyordu. *Belki de konuşmak istemiyordur. Belki de önce biraz zaman istiyordur*. Böyle düşünürlerdi. Çünkü böylesi daha kolaydı. Lily de böyle tepki verirdi. Ama işte bu adam, birkaç kez doğaçlama müzik yaptığı bu rastgele herif ona ulaşacak kadar cesurdu. Lily hâlâ

hastanedeydi ve henüz annesini bile görememişti. Mesajı göz-yaşları içinde okumuştı. Arka arkaya on kez okumuş ve saniyeler içinde yanıt vermişti: dört kalp emoji.

Keder insanları aptala çeviriyordu.

* * *

Carl konuşuyordu. Muhtemelen on, belki de on beş ya da yirmi dakikadır konuşuyor olmalıydı. Lily yola çıktıklarından beri zaman kavramını yitirmiş durumdaydı, kamyonet kükreyerek kşabadan, evinden, annesinden, hayatından uzaklaşıyordu. 28. Otoyol'u tırmanıyorlardı ve Carl sevdiği YouTube kanalının -Lee Man adındaki bu "komplo uzmanı"- "Pearly Gates'i nasıl dinlediğinden, annemin kitabını nasıl okuduğundan ve "ailenizin ana planının esas gerçekleri" için nasıl "derinlere daldığından" bahsediyordu.

Lily zar zor dinliyordu. Sürekli annesini düşünüyordu. Carl Lily'nin telefonunu susturup vitesin yanına koyduktan sonra iki kez aramıştı. Ekranda ANNE yazdığını görmüş ve ona neler olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmayı dilemişti. Kendini güçsüz hissediyordu. Çaresizdi.

"Lee Man'in kanalı harika. İkilerYılı'nda izlediklerimizden çok daha yoğun. Demek istediğim, Lee Man'in elinde Jim Jones'un büyükbabanı tanıdığına dair kanıt var Lily. Jim Jones! Jonestown'da "Pearly Gates"i bile çalmış. Subliminal mesajlar onlara Kool Aid içirtmiş."

Lily dönüp ona baktı.

"Ne?"

"Hiç."

"COVID Hastası Sıfır'ın uçakta annenin kitabını okuduğunu biliyor muydun?"

Lily ona gülmek istedi. Yüzüne tükürmek istedi. Bunu yaparsa onu öldüreceğini biliyordu. Bu noktada, neredeyse buna

değecekmiş gibi hissetti. Carl'la bir dakika daha geçirmek zorunda kalmadan öylece, çabucak ölüp gitmek. Ama sonra adamın cebindeki bıçağa baktı ve boğazı sıkıştı ve kalbi tekrar göğsünde çarpmaya başladı. *Hayır, hayır, hayır. Bunu istemiyorum. Öyle demek istemedim, istemedim...* "Carl," diyerek onun sözünü kesti.

"Evet?"

"Lütfen annemi arayabilir miyim?"

"İşte bu bir mesele, Lily."

"Biliyorum. Özür dilerim. Lütfen, lütfen. Bizi aramasını istemeyiz, değil mi? Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece geç kaldığımızı ya da ne yapmamı istersen onu söyleyeceğim..."

"Zamanla," dedi.

"Ne?"

Carl'ın yüzünde bir ifade belirdi, garip bir gülümseme. Lily'nin bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lily halatı çekip duruyor, dışarıdan gelen soğuk hava penceredeki çatlaktan içeri girip onu ısıırıyordu. Carl'a baktı. *Isıtıcıyı açmasını isteyebilir miyim, yoksa bu da çok fazla mesele demek?*

Carl cebinden bıçağı çıkardı ve arabayı sürerken eline aldı. Çok rahat, sigara tutar gibi tutuyordu. Lily yolcu penceresine doğru döndü, yolun bu kadar karanlık, bu kadar boş olmamasını diledi.

"Hiç işin içinde olduğumu düşündün mü, Lily?"

"Hayır," dedi pencereye doğru.

"Birkaç kez, şüphelenebileceğini düşündüm. Ben de nezaketimi iki katına çıkardım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Gergindim. İşe yaradığına sevindim." Sesi kendini beğenmiş geliyordu, halinden memnundu.

Lily hiçbir şey söylemedi.

"Biliyor musun, Lee Man'e Kâhine'nin kızıyla aynı liseye git-

tiğimi söylediğimde çok korkmuştu. Başta bana inanmadı bile. “Peki, onunla yakınlaşabilir misin?” diye sordu. Ben de ‘Dene-yebilirim,’ dedim, o da ‘Yirmi Ağustos’ta dene’ dedi.”

Lily’nin midesi titredi. Ağzı kurudu, bu his onu ele geçirdi. O derinden gelen, nüfuz eden ürperti. Kulakları çınlamaya başladı. Ağzını açtı, sanki başka biri, rüyadaki biri konuşuyor gibiydi. “Kazayı biliyordun. Olacağını biliyordun.”

Carl’ın bakışları ön cama yapışık durumdaydı. “Hayır.” Ona bakmıyordu. Bakamazdı.

“Onu siz öldürdünüz. Hepiniz... babamı öldürdünüz.”

Titremeye başladı, gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. Carl torpido gözünü açtı, Lily ona, teninin korkunç yakınlığına nefretle doldu. Birkaç mendil çıkarıp Lily’nin yüzüne sürdü, Lily ise halatla mücadele içindeydi. “Benim bununla hiçbir ilgim yok,” dedi Carl. “Ayın on dokuzunda ne olacağını bilmiyordum, yemin ederim.”

Lily ona bakmaya devam ederken dudakları titriyor, burnu akıyor, gözlerinden daha fazla yaş süzülüyordu.

“Ne olursa olsun, gönderdiğim o mesajda yalan söylemiyordum. Babanın başına gelenler için gerçekten üzgündüm. O çok iyi bir adamdı ve tüm bu olanların içinde olduğunu hiç düşünmemiştim. Seni de önemsiyorum, Lily. Hem de çok.”

Lily pencereye geri döndü. Artık ona bakamazdı.

“Dinle,” dedi Carl usulca. “Dinle, Lily. Bunu hemen anlamayacağını biliyorum ve anlamanı da beklemiyorum. Ama sadece dene, tamam mı? Dünyayı kurtaracaksan, Lily, tekil hayatların hiçbir önemi yoktur.”

Lily alnını cama dayadı. Carl’ın sesinden nefret ediyor ve onu zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Burnunu çekti. Carl tekrar yüzünü kurulamaya çalıştı ama Lily yüzünü çevirdi. “Sen lanet bir delisin,” diye fısıldadı.

“Ne?” diye sordu Carl.

“Hiçbir şey. Bir şey söylemedim.”

* * *

On mil daha gidene kadar Carl tekrar konuşmadı. Dolunay vardı ve Lily yolcu tarafındaki camdan onu izliyordu. İçindeki yüzü görebiliyordu. *Aydaki adam*, gerçi Lily ayı hep dişi olarak düşünürdü. Küçükken annesi ona bu kitabı okurdu, resimli bir kitaptı. Gamzeli yanakları olan, gülümseyen kadın bir ay. Kitapta ay tereyağını seviyor ve bir inekle arkadaş oluyordu. Lily o kitabı çok severdi. Kitabın adını hatırlamaya çalışırken Carl konuşmaya başladı. Sesi onu ürküttü.

“Neredeyse vardık,” dedi Carl.

“Nereye?”

“Göreceksin.” Carl 28. Otoyol’dan çıkıp sola, Greenfield adlı bir yola döndü. Lily annesine bir şekilde söyleyebilmek için kafasında yol tarifini gözden geçirdi. Ona mesaj atabilirdi. Fırsat bulup bulamayacağını merak etti. Hiç sanmıyordu. Carl onun gözlerini bağlamamıştı. Eğer nereye gittiklerini görmesinin riskli olduğunu düşünseydi, bunu yapmaz mıydı?

“Bence sen özünde iyi bir insansın, Lily,” dedi Carl.

Teşekkür mü etmesi gerekir? İltifata karşılık mı vermeli?

“Gördüğüm kadarıyla, büyükbaban ve annen gerçekten kötüler ve sen de hani... üçüncü nesilsin. Bu ailenin içinde doğdun. İçinde doğmak senin elinde değildi.”

Başka bir yola saptı, adı Blueberry Hill’di. Güzel bir isimdi. Dolunayın altında karlı bir kırsal bölgedeydiler. Bir ahırın, boş bir tarlanın yanından geçiyorlardı. “*Kehanet*’teki Iyanla gibisin,” dedi. “Tıpkı onun gibisin, gerçekten. Gözlerin bile opal, tıpkı annenin kitapta tarif ettiği gibi. Opal gözlülerin eskiden Satanist pratiklerde kullanıldığını biliyor muydun? Kâhine’nin bunu bu yüzden gizlice soktuğunu düşünüyorum.”

Neden çenesini kapatamıyor?

“Dokuzlu-Onlulara Lee Man aracılığıyla ulaştım,” dedi Carl, “ama başkaları farklı yollardan ulaştı. Her yerdeyiz, gerçekten. Bu konuda haklıydın. Düşünüyorum da... Yani. Tahtada okudun. Eğer bir şey yaparsan toplum içinde bir rock yıldızı olabilirsin...”

“Annem seni aramaya gelecek,” dedi Lily. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ah, buna güvenimiz tam.”

“Ne?”

Carl ona baktı. Kamyonet yavaşladı, yoldan çekildi ve durdu. Lily pencereden dışarı baktı. Halloway’ın Tamirhanesi adında bir yerdeydiler. Lily’ye gülümsedi. “Senin ruhunu kurtaracağım, Lily. Sen de dünyayı kurtaracaksın.” Carl cebinden kullan-at telefonunu çıkardı ve bir numarayı aradı. “Buradayız,” dedi.

Tamirhanenin arkasından farlar yanıp söndü.

Carl elinde tuttuğu bıçakla Lily’ye döndü. Daha yakına eğildi ve Lily gözlerini kapattı. “Merak etme,” dedi Carl. “Sadece ‘bacaklarını çözeceğim, böylece benimle gelebilirsin.’”

Lily gözlerini açtı ve vitesin yanındaki telefona çevirdi. Kendi telefonuna. Annesinden gelen cevapsız aramalarla doluydu. Kamyoneti kapatıp anahtarları aldıktan sonra Carl, Lily’nin önünde eğilip halatı metal halkadan çıkardı, bıçağı elinden hiç ayırmadı.

İşini bitirdikten sonra ona baktı. “Dünyayı kurtarmaya yardım etmek istemiyor musun Lily?” diye sordu. “Tıpkı Prenses Iyanla gibi salgına son vermek istemez misin?”

Lily soğuk, hissiz gözlerle ona baktı. “O salgına son vermedi.”

“Ne?”

“Iyanla salgını sona erdirmeyi,” dedi. “O sadece canavarları öldürdü.”

Carl’ın yüzü bir parça kızardı. “Ah, şey...”

Lily ona dik dik bakmaya devam etti, bıçağın ve onu tutan dengesiz kişinin farkındaydı ama yine de kendine engel olamıyordu. “Kitabı okumadın mı bile?”

Carl’ın çenesi kasıldı. “Dünyanın sonunu durduracağız,” dedi. “Sen de bize yardım edeceksin. Hoşuna gitse de gitmese de.”

Onu kamyonetten çıkarırken bıçağı boğazına dayadı. Dışarı buz gibiydi. Lily’nin burnu akmaya başladı. Ama bunun dışında pek de bir şey hissettiği yoktu. Carl torpido gözünü açtı. Bir rulo koli bandı çıkarıp bir parça kopardı. “Bu sadece video için,” dedi.

Lily’nin gözleri büyüdü. O bir şey söyleyemedi, ağzını bantla kapattı. Kolunu Lily’nin boynuna doladı, av bıçağının ucunu göğsüne dayadı ve onu tamirhanenin arkasına doğru bir sürükledi, bir itti. Farlar tekrar yanıp söndü.

“Babam büyükbaban hakkında her şeyi biliyor bu arada,” dedi. “Koca Baba konserlerinden birinde en yakın arkadaşını lanetlemiş. Zavallı adama ömür boyu nöbet geçirtmiş. Sonra da tabii salgına yakalanıp ölmüş.”

Ayakkabıları çakılları sürterek ilerlerlerken Lily sürtünmeyi ve ritmi dinledi. Müziğini. Büyükbabası Nate’i, annesini ve ona okuduğu kitaptaki tatlı ihtiyar kadın ayı düşündü. Babasının gülümseyen yüzünü ve komşularına ait olan ama her zaman evlerine gelen Sandy adındaki kediyi düşündü. Carl ve onun onu nereye götürdüğü dışında her şeyi ve her şeyi düşündü.

“Sana söylüyorum Lily, büyükbaban gerçekten kötü bir adam,” dedi, hedeflerine ulaştıklarında. Farlar. Bu bir Mazda’ydı. Taba rengi bir Mazda.

Lily’nin nefesi kesildi.

Kapılar açıldı. Dışarı üç adam çıktı. Dazlaklar. Buradaydılar.

Lily’nin nefesi geri döndü ve bantlı ağzından çığlık basmaya başladı. Boğazı yırtılana kadar çığlık attı; burnu aktı, gözyaşları

yüzünden süzüldü. Nefesi kesilene kadar, sanki bu yüzden ölecekmiş gibi hissedene kadar çığlık attı.

Carl, Lily'ye küçük, hüzünlü bir tebessüm etti. Sonra Lily'nin telefonunu kaldırdı ve onu çekmeye başladı.

OTUZ ALTI

Lily'nin son mesajının üzerinden yarım saat geçmiş ve Carl'la birlikte benzin alır almaz döneceklerini, böylece eşyalarını toplayabileceğini söylemişti. Bonnie, Carl'ın Lily'yi birden fazla kez işe geç bıraktığına dikkat çekti, bu ise Meg için yeni bir haberd. "Genelde çok sorumluluk sahibidir," dedi ve *muhtemelen terapiye gitmemesinin nedeni de Carl'dır* diye düşündü.

Bonnie omuz silkti. "Gençlik aşkı."

"Doğru," dedi Meg. "Ama bu gece normal bir gece değil. Olmamız gereken bir yer var; her halükârda onun da. Bilirsin işte... onlar dışarıdalar.

Sözleri camın kırılmasıyla noktalandı: üst kattaki pencereden fırlayan bir taş. Bu geceki ikinci olaydı. İlkinde kimin yaptığını görmek için zamanında dışarı çıkamamışlardı. Ama Bonnie artık daha hızlıydı. Bıçağını kapıldığı gibi kapıya koştu, kapıyı açıp şaşırtıcı bir hızla çimenliğe fırladı. Meg onun arkasından koştu. Bonnie'nin, "Kim yaptı bunu?" diye bağırdığını duydu. "Lanet yüzlerinizi gösterin!"

Meg kapıya vardığında Bonnie elindeki hançeri kaldırmış, kapüşonlu iki kişiyi kovalıyordu.

Meg ona yetişti; ikisi de güçlkle nefes alıyor, dizlerini okuyor, aldığı nefesler Meg'in ciğerlerini tırmalıyordu. Caddenin aşağısında, kapüşonluların kısa bir süre durduğunu, telefonlarını kaldırıp görüntü aldıklarını gördü. "Yemin ederim," dedi

Bonnie, “eğer onlara yetişseydim, onları keserdim. Buna hazır-
dım.”

“Atlatmak için bir gün daha var,” dedi Meg. “O zaman anlayacaklar.”

“Anlamayacaklar,” dedi Bonnie. “Belki unutacaklar. Başka bir saçma inanca, terörize edecekleri yeni bir grup insana geçecekler. Ama hiçbir şey anlamayacaklar.”

Kapüşonlular telefonlarını indirdi. Birkaç sokak ötede bir arabaya ulaşıp içine bindiler. Yeni bir Range Rover’dı; Meg ve Justin’in bu ev için ödediklerinin iki katı değerindeydi. Meg omuz silkti. “Lily babama doğru yola çıktığında kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum. Bu pislikler ayrı ama 7Park’a düzenli gönderi atan o insanlar. Bronz Lord. Gerçek inananlar. Asıl korkulması gerekenler onlar.”

“Evet.” Bonnie başını salladı, ikisi birlikte eve geri döndüler ve kapıyı iki kez sürgülediler. Kanepeye dönüp sehpanın üzerindeki yetersiz sofraya baktılar. Bir sürahi su. İki bardak. Bir tabak kraker ve Daiya peyniri. Meg neredeyse hiç dokunmamıştı. Bonnie bunu söyledi, “Bir şeyler yemelisin.”

Meg bu yorumu duymazdan geldi. Saatine baktı. “Keşke Lily beni arasaydı,” dedi. “En azından bana nerede olduğunu söyleseydi. Ne yaptığını.”

Bonnie, “Instagram’ına bakmayı denedin mi?” diye sordu.

“Sosyal medyayı pek sevmez,” dedi Meg. Öyleydi, özellikle de kazadan sonra. Yine de Instagram’ına baktı ve kendini haklı çıkardı. Lily mart ayından beri hiçbir şey paylaşmamıştı, son kararını verdiği gün üstünde Ithaca eşofman üssüyle kendini çekmişti.

Meg iç çekti. Lily’nin telefonunu tekrar aradı ama telefon te-
lesekretelere döndü. Bir mesaj daha attı. “En azından yalnız olmadığınızı biliyoruz,” dedi Meg.

“Doğru. Carl da epey güçlü görünüyor,” dedi Bonnie. “Ona arka çıkacaktır.”

Meg Bonnie'ye baktı, gözleri buluştu, ikisinde de aynı korku vardı; sorulmamış, susmak bilmeyen sorular.

Patlak lastik, diye düşündü Meg. Belki de lastikleri patladı, ikisinin de telefonu bozuldu ve...

"Belki baban ondan haber almıştır?" diye sordu Bonnie.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu mümkün," dedi. Meg babasının numarasını aradı. Dört kez çaldıktan sonra telesekreter telefonu açtı. "Akşamın yedisinde babam hangi cehennemde?" diye fısıldadı, *En azından yine ahizeyi açık bırakmamış* diye düşündü.

Meg bip sesini bekledi ve bir nefes aldı. "Merhaba baba, benim," dedi. "Lily sana söyledi mi bilmiyorum ama o ve Carl yarın değil, bu gece yola çıkacaklar. Gerçi eve önce onun gelmesi gerekiyordu ama ona ulaşamıyorum. Bir saatten fazla oldu. Endişeleniyorum. Ondan haber alırsan bana haber verir misin lütfen?" Telefonu kapattı.

"Herkes nerede?" diye sordu Bonnie.

Meg cevap verdi, "Belki de dünyanın sonu *gerçekten* geliyor-
dur."

Bonnie ona bakmakla yetindi.

"Özür dilerim," dedi Meg. Çok iyi bir espri denemesi olmadığıнын farkındaydı. Ama şuna her zaman inanmıştı: *Eğer gülmezsem, ağlarım*. Ayrıca bu espriyi dillendirmek Meg'e bir fikir verdi.

Dizüstü bilgisayarını alıp internete girdi.

"Web sitesine mi giriyorsun?" diye sordu Bonnie. "Lily'nin bana bahsettiği?"

Meg başını salladı.

"Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle." Önce 7Park'a, sonra da İkilerYılı'na tıkladı; bunu yaparken kalbi küt küt atıyor, bilgi bulabileceği beklentisiyle vücudundaki her kas ürperiyor, kasılıyordu. Resimler; Tanrım, resimler... *Lütfen Lily hakkımda hiçbir şey olmasın. Lütfen o iyi olsun. Lütfen, lütfen...*

Meg telefonu sehpanın üzerine koydu, böylece ikisi de resim panosunu görebilecekti. En son gönderi bir canlı yayındı. İki kişinin tartıştığını duyuyordu ama ekranda kimse yoktu. Bir odanın bir kısmını gördü. Bir sarkaçlı saatin kenarını. Saat tanıdık geldi. Oda tanıdık geldi...

Biri telefonu kaldırdı, açtı değişti. Meg'in kalbi sıkıştı. "Baba," diye fısıldadı. "Bu babamın evi."

"Neler oluyor?" diye sordu Bonnie. Bir kadının yüzü ekranı kaplıyordu: Boyalı siyah saçlar, göz kapaklarında turkuaz gölge, kanatlı göz kalemi, parlak kırmızı ruj. "Yeni dinliyorsanız diye söylüyorum, ben Bernadette. Beni Lee Man'ın YouTube kanalından tanıyor olabilirsiniz. Maalesef Lee Man artık aramızda değil." Kamerayı zayıf ve bitkin görünen babasına çevirdi. "Büyük Baba onu kara büyüyle öldürdü. Ben de intikam almak için buradayım. Belki bu süreçte dünyayı da kurtarırım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Bonnie.

Meg babasının kocaman, sulu ve üzgün gözlerine bakıyordu.

"Beni vurmaya çalışıyordu ama mermisi bitti."

"Evimi savunmak için her hakka sahibim," dedi babası usulca. Meg onu daha önce hiç bu kadar bitkin görmediğini düşündü.

Kamera yerdeki boş bir plastik sürahiye, sonra tekrar makyajlı kadına döndü. "Evi artık terebentinle kaplı."

Burnunu tutarak göz kırptı. "Burası leş gibi kokuyor. Değil mi Büyük Baba?"

Görüntü tekrar babasının solgun, bitik yüzüne kaydı, sonra geri çekilerek babasının tamamını ortaya çıkardı. Mutfak sandalyelerinden birine bağlanmıştı; kolları arkada, bacakları birbirine bağlıydı.

"Bu gerçek mi?" diye sordu Bonnie.

Meg başını salladı; teni buz kesiyor, uzuvları uyuşuyordu. Kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

“İşte şeytan,” dedi kadının sesi. “Dünyanın sonunu getirmek için şeytana aracı oldu. Ama şimdi onun sonunu ben getireceğim. Bunu yapmak için kendi hayatımı feda etmem gerekse bile. Ben ve Lee Man. İnsan ırkını kurtarmak için ölmek.”

Kamera babasına yaklaştı. Öksürmeye başladı ama kendini durdurdu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve ter ya da gözyaşından yüzü parlıyordu. Hangisi olduğundan emin değildi. “Ölmek umurumda değil,” dedi.

Kadın konuşmaya devam etti, sanki Nathan hiç konuşmamış gibi. “Dünyayı kurtarmak için iblisin vahşi bir biçimde ölmesi ve bunun filme alınması gerek,” dedi. “Bu konuda iyi hissediyorum. Biraz korkuyorum. Ama iyi.”

Babası kameraya bakıyordu. “Magnolia,” dedi usulca, ısrarcı bir tonda. “Git ve Küçük Denizkızı’nı ziyaret et. Elmasın hemen arkasında göreceksin. Güvenli bir yer. Hâlâ buralardaysa Miss-y’yi de al. Siz kızlar için erzak var.”

“Neden bahsediyor?” diye fısıldadı Bonnie.

Meg başını salladı. Neden bahsettiğini anlamıştı. Ama konuşmadı. Nefes alamıyordu. *Annemi ve beni dinlediğini düşünmemiştim. Beni dinlediğini hiç düşünmemiştim.*

“Umarım bunu izliyorsundur, tatlım,” dedi babası. “Ölüşümü görmek acı veriyor, biliyorum. Ama bana güven. Ben iyiyim. Kendimi iyi hissediyorum. Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi. Anneni göreceğim. Bu da beni çok mutlu ediyor.”

Kamera babasının perdelerine kayd. Yanan bir kibritin düşüşüne. Meg’in boğazından bir çığlık koptu; etrafındaki, önündeki her şeyi bastırdı: Ekrandaki alevler, çığlık atan kadın, artık yerde duran telefon, tavandaki kamera. İlerleyen, onu tüketen alevler.

Kadının çığlıklarının altında Meg babasının zayıf ama sakin sesini duyabiliyordu. “Küçük Denizkızı. Yazları orada kalır. Seninle Marco Polo oynayacak...”

Sonra alevlerin o korkunç kükremeyişinden başka bir şey duyulmadı.

Bonnie kollarını ona doladı. “Aman Tanrım, aman Tanrım, Meggie...”

Çok geçmeden ekran karardı, oturma odası da karardı; Meg kanepeye yığıldı, bir dalga onu ele geçirdi, içine çekti, boğdu...

* * *

Meg kanepede başını dizlerinin arasına almıştı, Bonnie de yanında telefonda Star Lake İtfaiyesi’yle konuşuyordu. Onlarla defalarca görüşmüştü ve sesinin tonundan bu kez haberlerin iyi olmadığı anlaşıyordu. Meg kan çanağına dönmüş gözlerini açtı. Sehpanın üstündeki silaha doğrulttu. Babasının bu sabah ona nasıl kullanılacağını öğrettiği Glock’a. *Bunu kendi üzerimde kullanabilirim*, diye düşündü.

Hayır. Lily’yi düşünmesi lazımdı. Tıpkı babasının onu düşündüğü gibi. *Küçük Denizkızı. Güvenli bir yer. Elmasın hemen arkasında.* Tüm bunların ne anlama geldiğini biliyordu. Sadece Meg biliyordu, başka hiç kimse değil. Babası Meg’e bir mesaj göndermişti. Onu ve Lily’yi kurtarabilecek bir mesaj.

Bonnie’nin getirdiği bir bardak sudan içti ve onun telefonda konuşmasını dinledi.

“Ambulans gönderdiler,” dedi Bonnie telefonu kapattıktan sonra sahte bir gülümsemeyle; bu maske yerinde duramadı, hızla kayboldu.

Meg ona baktı, attığı çığlıktan dolayı boğazı hâlâ ağrıyordu. “Justin için de bir ambulans göndermişlerdi.”

Bonnie nefesini üfledi. Gözlerini kapattı. “İkisi de öldü,” dedi usulca. “Baban ve o... o kişi. Çok üzgünüm.” Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürdü.

Meg kollarını Bonnie’ye doladı ve ona sıkıca sarıldı. Uzun

bir süre öyle kaldılar, Meg babasının son sözlerini düşündü, bu sözler ona değil annesine ve kendisine aitti. *Dinledi. Hatırladı.* Sesi çok sakindi... Bonnie'ye "Teşekkür ederim," dedi. "Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim. Zor olduğunu biliyorum."

Nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında Bonnie Meg'e insanı öldürmeyen şeyin güçlendirdiğini söyledi. Meg'in tanıdığı en güçlü insanlardan biri olduğunu söyledi. Bu kötü dönemi atlatacağını ve yakında bir gün her şeyin normale döneceğini söyledi.

"Lily için güçlü ol," dedi Bonnie. "Lily'nin sana ihtiyacı var, Meg."

Söyledikleri arasında farkına varabildiği tek şey bu oldu. "Nerede o?" diye sordu Meg.

* * *

Yarım saat geçmiş ve Meg Lily'den hâlâ haber alamamıştı.

Yaklaşık yirmi dakika önce, kızına yaptığı beş cevapsız aramadan sonra Meg sonunda dayanamayıp Charlie Peele'i aramıştı. Bir polise bilgi vermekten hâlâ çok korktuğundan (o harika davranışları hâlâ gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu) Dokuzlu-Onlulardan ya da babasına ne olduğundan bahsetmemişti. Bu yüzden Lily hakkındaki endişesi oldukça temelsiz görünüyordu, hatta aptalca. *Üzgünüm Bayan Russo,* demişti Charlie, *ama Lily yasal olarak bir yetişkin. Söylediğinize göre ise kırk beş dakikadır kayıp. Korkarım yapabileceğim fazla bir şey yok ama eminim yakında dönecektir.*

Meg ona Lily hakkında ne zaman bir şeyler yapabileceğini sormuş, o da en az yirmi dört saat, belki daha fazla süre içinde yapabileceğini söylemişti. *Bu yirmi dört saat kuralı saçmalık,* demişti Bonnie.

Biliyorum, diye yanıtlamıştı Meg. *Ama bu konuda ne ya-*

pabiliriz? Meg şu anda Charlie'yi düşünüyordu. Gün ışığında, Meg'in babası hâlâ hayattayken ve Meg içten içe ailesinin bu fanatik gruptan kurtulma şansı olduğuna inanırken Lily hakkında söylediklerini. Bir gün ünlü olacak. Buna bahse girerim.

"Eğer dışarı çıkıp Lily'yi aramak istersen," dedi Bonnie, "ben burada kaleyi koruyabilirim."

"Emin misin?" diye sordu Meg, tam da ona bunu yapıp yapamayacağını sormak üzereydi. Bonnie her zaman zihin okuyan biri olmuştu.

O daha düşüncesini tamamlayamadan Meg'in telefonu çaldı. Ekranı kontrol etti. Lily'den bir mesajdı. Bir çılgılık attı.

"Ondan mı?" diye sordu Bonnie.

Meg başını salladı, gözleri yaşarmıştı.

"Sonunda!"

"Değil mi?"

Meg mesajı açtı. Lily'nin yazım tarzının aksine büyük harflerle yazılmıştı. *YALNIZ İZLE. SESİNİ YÜKSELT. HİÇBİR ŞEY SÖYLEME.* Meg'in nefesi boğazında düğümlendi. Bir video eklendi.

"Ne diyor?" diye sordu Bonnie.

Meg omuz silkmek zorunda kaldı. "Bunun... ııı... özel olduğunu iddia ediyor," dedi ve özür diledi.

"Ona bizi bir daha asla böyle endişelendirmemesini söyle!"

Meg cevap vermek istedi ama konuşamadı. Banyoda kulaklıklarını takıp video eklentisine tıklayarak izlemeye koyuldu. Dünya durdu.

OTUZ YEDİ

“Neymiş o, Meggie? Neler oluyor?”

Meg kendini zorlayıp en iyi arkadaşına baktı. Sonra da kendini zorlayıp ona yalan söyledi. “Polis karakolundalar,” dedi.

“Ne?”

“Kenara çekilmişler ve polisler Carl’ın üzerinde uyuşturucu bulmuşlar.” Meg onun adını söylerken nefretle dolsa da bunu belli etmemeye çalıştı.

“Uyuşturucu mu?”

“Toz,” dedi Meg. “Kokain.”

Bonnie kaşlarını çatı. “Carl öyle birine benzemiyor.”

“Evet, şey... Lily de öyle birine benzediğini düşünmüyormuş ve çok utanıyor. Onu almamı ve yalnız gelmemi istiyor. Sana söylememi bile istemedi.”

Bonnie yavaşça başını salladı, koyu renk gözleri Meg’inkilere kilitlendi. Yalanı hissedebiliyordu, Meg bunun farkındaydı. Tanıştıklarında ikisi de sekiz yaşındaydı. Birbirinizi hayatın tüm evrelerinde görürseniz, bir arkadaşınız size karşı dürüst olmadığında bunu anlıyorsunuz. Ama aynı zamanda, ona inanıyormuş gibi yapmanın ne zaman çok önemli olduğunu da bilirdiniz.

“Ben burada kalacağım,” dedi Bonnie. “Sen hemen karakola git. Kızını al.”

Meg sehpanın üzerindeki silaha baktı. “Bunu almayacağım,” dedi. “İhtiyacın olursa, orada. Dolu.”

“Benim için endişelenme,” dedi Bonnie. “Ama bana bir iyilik yapar mısın?”

” Evet?”

“Her şey yoluna girdiğinde bana mesaj at.”

“Atacağım.”

Bonnie ona gergin bir şekilde gülümsedi. “Carl berbat biri, değil mi?”

“Evet,” dedi Meg. “Gerçekten öyleymiş.” Çantasını aldı, ceke-tini giydi ve kapıdan çıktı.

Meg arabasına binip kemerini bağlayana kadar kucağındaki çantasının ağırlığını fark etmedi. İçini kontrol etti.

Bir zamanlar Bonnie’nin babasına ait o kılıflı hançer Meg’in çantasındaydı. Bonnie bir ara çantaya koymuş olmalıydı.

Meg arabayı çalıştırdı, Carl’ın ona verdiği koordinatları te-lefonuna taktı. Sonra hançeri çantasından çıkartıp ceketinin iç cebine koydu. Cebe tam oturdu; fark edilmiyordu. “Teşekkürler Bon,” diye fısıldadı.

* * *

Videoda Lily’nin ağzı bantlanmıştı, çığlık atıyor ve gözyaş-ları yüzünden akıyordu. *Lily’yi canlı görmek istiyorsan, buraya yalnız gel. Silah yok, demişti Carl kameraya, Lily arka planda çığlık atmaya devam ederken. Eğer yanında birini getirirsen, kı-zın anında öldürülür.* Ardından kamerayı elinde parıldayan bir bıçak tutan eline çevirmişti. Söylediklerinde ciddi olduğunun kanıtıydı bu.

Tanrım, Meg onu öldürmek istiyordu. O bıçağı alıp boğ-a-zını kesmek istiyordu. Parmaklarının her birini kesmek. Ama bunun yerine, silah arkadaşları olarak tanımladığı üç adamla birlikte olduğunu iddia eden Carl’ın gönderdiği koordinatlara doğru arabasında yalnız başına ilerliyordu.

Peşindeyiz, demişti Carl. Lily'nin çığlıkları üzerine grubunun sloganını tekrarlıyordu. Silahlıyız. Zafere ulaşacağız.

Meg 28. Otoyol'a çıktı, GPS'in yönlendirmelerini takip ediyordu. İlerledikçe nereye gittiğini bildiği hissine o kadar çok kapılıyor; içindeki dehşet o kadar yayılıyor, kemikli kollarını Meg'in etrafına sarıyor, kulağına fısıldıyordu. *Tekrar hoş geldin,* diye tısladı, GPS'in ona söylediği sapağa, Greenfield Yolu'na dönerken.

Meg, telefonunun dediği gibi Bluberry Hill'den sağa döndü ve onu Halloway'in Tamirhanesi'ne götürmesine göz yumdu. Sert bir şekilde yutkundu, titriyordu. Çok geçmeden gözyaşlarını tutmaya başladı.

Dediğimizi yap, yazıyordu Carl'dan gelen, koordinatlara eşlik eden mesajda. Ve Lily zarar görmesin.

Meg bu sözlere tutunuyordu, çünkü tek tutunabildiği şey onlardı.

* * *

Ana yapıdaki tüm ışıklar, normalde büyük boyalı tabelayı aydınlatması gereken ışıklar bile sönüktü. Bu yüzden Halloway'in Tamirhanesi, Meg vardığında ıssız bir yolda beliren gölgelerden ibaretti. Taba rengi Mazda tamirhanenin önüne park edilmişti ve Meg arabasını durdurduğunda arabanın farları yandı, Meg'in gözlerinin içine bakmaya başladı.

İçinde bir panik dalgası yükseldi; kalbi çırpındı, nefesi sığlaştı. Mazda'nın içinde gölgeler vardı. *Adamlar. O adamlar.*

Meg nefes aldı. Zihninde Justin'in ona sakin olmasını ve kızlarını kurtarmasını söyleyen sesini canlandırdı. Onun ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Sen benimlesin.

Meg kontağı kapattı, paniği geçti. *Her zaman benimle olacaksın.* Çantasını ön koltuğa bıraktı ve arabadan indi. Mazda'nın

farlarının parıltısına doğru adım attı; elleri havadaydı, telefonu sağ elindeydi, kalbi ceketinin iç cebindeki hançere yüzünden çarpıyordu. “Kızım nerede?” diye seslendi, farlar onu kör ediyordu. “Lily nerede?”

“O burada!” dedi bir erkek sesi, doğal tınlamayan bir kalınlığa sahipti, Meg steroidlerden kaynaklandığını düşündü. “Seni öldürecek.”

Mazda’nın kapıları açıldı ve dört kişi ona doğru yürüdü. Trey McNally. İki arkadaşı. Gölgeler yüzünden yüzlerini zar zor görebiliyordu ama onları nerede olsa tanırdı. Tıraşlı kafalarını. Sanki istedikleri her şeyi yapmaya hakları varmış gibi tavırlarını. Hepsi tepeden tırnağa kamuflej giymişti; Meg ağlamak, çığlık atmak istemese hallerine gülerdi. Carl sol eline kanlı bir bez sarmış, arkalarında topallayarak yürüyordu.

Meg doğrudan ona baktı ve tekrar sordu. “Lily nerede?”

Bu kez Carl cevap verdi, acı dolu bir ciyaklamayla. “Ben yaptım!” Bezi çekip çıkardı, Meg’e işaret parmağının olduğu yerdeki kanlı ahşap parçasını gösterdi; bileğinden aşağıya doğru damlalar akıyordu. “Ayini gerçekleştirdim! Artık bana zarar veremezsin!”

Meg ona baktı, çenesi kasıldı. “Kızım nerede?”

“O güvende,” dedi steroidli ses. Meg ışıktaki onun yüzünü gördü. Bu Trey McNally’di. “Zarar görmedi.”

Meg’in midesi titredi. “Onu görmek istiyorum. Lütfen.”

Trey başını salladı. Telefonunu kaldırdı ve onu videoya almaya başladı, aptal arkadaşları da yanındaydı. “Kâhine’ye tanık olun!” diye bağırdı o derin, mankafa sesiyle. “Yavrusu için yalvarmaya geldi.”

Meg nefretle dolmuştu. Nefretten kanı buz tutmuştu sanki, damarları donmuş bir halde titriyordu. Canlı yayında babasının evini yakıp ikisini de öldürmeden önce yine benzer çılgınca sözler söyleyen kadını düşündü. Ellerini indirmek istedi. Pal-

tosundan hançerini çıkarıp onlara doğru koşmak ve kendisi de ölmeden önce bıçaklayabildiği kadarını bıçaklamak istedi. *Kendini toparla*, dedi Meg kendine. *Lily'yi düşün.*

McNally, "Baban babama kriz geçirtmişti," dedi. "Bunu biliyor muydun?"

Meg ona bön bön baktı. "Todd McNally babamı neredeyse öldüresiye dövdü. Haftalarca hastanede yatı."

Trey tepki bile vermedi; sanki Meg hiçbir şey söylememiş gibi. "Babam Prism'i konserde izlemiş. Nathan Lerner ona büyü yapmış. Herkes onu büyü yaparken görmüş. Babam yere yığılmış. Bu olaydan sonra bir daha asla eskisi gibi olmamış. Sadece bir çocukmuş. Sonra kriz geçirmeye devam etmiş. Yıllarca. Doktorlar bunun psikojenetik olduğunu söylemiş, ne halt anlamına geliyorsa bu artık. Ama o ne olduğunu biliyordu. Şeytan'ın lanetiydi bu."

Meg dişlerini sıktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Ama hayatta kaldı. Sen onu öldürene kadar, Kâhine. Sen ve senin salgın illetin."

Carl inledi. "Novokainin etkisi geçiyor."

"Kızımı görmek istiyorum," dedi Meg. "Hemen."

Trey sıırıttı. Bir altın dişi vardı. Far ışığında parıldıyordu. "Sabırlı ol, iblis," dedi. "Artık kontrol bizde."

Meg ona baktı. Tıraşlı kafasına. Kamuflaj kıyafetine. Düşük bütçeli dandik filmlerdeki gibi konuşan bu pislik, asker kılığına girmişti. Meg'in babası ölmüştü. Kocası ölmüştü. Bu oyundan bıkmıştı. Bir adım öne çıktı ve kameraya doğru konuştu. "Ne istiyorsun? Onun hayatı karşılığında benim hayatımı mı? Tamam. Al. Ama önce onun hayatta olduğunu göster."

Trey boğazını temizledi. "Sabırlı ol," dedi yeniden ama gözleri onu ele verdi; sol tarafa hızlıca, neredeyse fark edilmeyecek bir bakış attı. Meg de sol tarafa baktı ve bir kamyonet gördü. Carl'ın kamyonetiydi, tamirhanenin kenarına park edilmişti.

Sadece kaputu görünüyordu ama bu noktada, o kamyoneti her yerde tanırdı. Meg arkasını döndü ve kamyonete doğru yürüdü.

“Ne oluyor lan?” diye sordu Trey McNally, derin sesi titreyerek çıkmıştı.

“Çocuklar, silahlarınızı çekin. Speed, telefonumu al. Bütün bunları canlı yayına çek.”

Meg yürümeye devam etti. Bir silah sesi duydu; sonra ayak seslerini, karı çiğneyen botları, Trey’in diğerlerine fısıldayışını: “Durun. Henüz değil. *Yavrunun yapması lazım bunu.*”

Kamyonete yaklaştığında Meg, sürücü koltuğunda bir gölge gördü. Koyu renkli kıvrırcık saçları. “Lily,” diye fısıldadı. Daha yüksek sesle de söyledi. Cevap yoktu.

Meg artık onların arkasında olduğunu hissetti, kalbi hızla atıyordu. Lily epey hareketsiz görünüyordu. *Hayır, hayır, hayır...* Kızının adını tekrar bağırdı. Kapıyı açtı ve tavan lambasının ışığında kızının yüzünü gördü. Ağzı bantlanmıştı. Hayattaydı. Lily dümdüz önüne bakıyordu. Emniyet kemeri takılıydı, bacakları birbirine bağlanmıştı, kolları arkadan bağlanmıştı. Meg’e döndü, o mahvolmuş gözleri. Meg’in yüreği parçalandı. *Sana ne yaptılar?*

Lily inledi.

“Şşş,” diye fısıldadı Meg. “Sorun yok, tatlım. Sorun yok.”

Lily’nin bakışları Meg’in omzunun üzerinden yukarı doğru kaydı. Gözleri yaşlarla dolarken, öfkeyle başını salladı.

Meg ona neler olduğunu sormak istedi ama sonra kafasının arkasına dayanan namlunun sertliğini hissetti. Nefes aldı. *Sen benimlesin.* “Sorun yok, Lily. Yemin ederim. Her şey yoluna girecek.”

“Geri çekil,” dedi dazlaklardan biri. Speed. Kameraman. “Üç adım geri çekil, Kâhine.”

Meg söyleneni yaptı; silah hâlâ kafasına dayalıydı ve dazlak onunla birlikte dans eder gibi hareket ediyordu. Carl ve Trey’in

Lily'ye yaklaştığını, Speed'in onların sağına durup telefonunu kaldırarak her şeyi kayda aldığını fark etti. "Sakın ona zarar verme," dedi Meg.

Trey gülmeye başladı. Carl, tek sağlam elindeki av bıçağıyla Lily'nin bacaklarındaki halatı kesti. "Acıyor," dedi Trey'e, sarılmış parmağını yanına dayayarak. "Bu kadar acımaması gerekmez mi?"

Trey, Lily'yi kamyonetten indirdi. Onu gerçek boyutlu bir oyuncak bebek gibi ayağa kaldırdı. Meg ona, kızına baktı. Trey, Speed'e döndü ve kameraya gülümsedi. "Dünya kurtarılacaksa," dedi, Carl'dan av bıçağını alarak, "zayıf şeytan kılıcı kaldırmalı ve güçlü olanın kalbine saplamalı."

Carl'ın dizleri çözüldü. Elini tutarak kaldırımı düştü.

"Tanrım, dayan biraz," dedi Trey. Carl, Trey'e baktı ve Trey, sol elini Carl'ın yüzünün önüne uzattı. Dört parmağını ve başparmağının yerindeki parçayı salladı. "Bak şuna. *Bak şuna*. Beni lanet bir kız gibi ağlarken gördün mü?"

"Sonradan üzerine buz koy, Carl," dedi Meg'in arkasındaki, silahı tutan adam. Sanki Meg orada değilmiş gibi konuşmuştu, Meg belki de o anda orada değildi. Yavaşça elini ceketinin iç cebine soktu, parmak uçları hançerin kabzasına dokundu. Trey kendini toparlayıp Lily'nin arkasına geçti, hareketleri temkinli ve tikisindiriciydi. *Seni öldüreceğim*. Meg neredeyse söyleyecekti bunu ama kendini tuttu. Adam Lily'yi çözüyordu.

Trey, plastik bağları çıkarıp Lily'nin ellerinden birini tutarken, Meg boştaki kolunu hançerin yanındaki kolunun üzerine attı ve Justin'i ele veren o hareketini düşündü. *Senden hoşlanmadım* diyen vücut dilini. *Sen benimlesin...*

Trey McNally, Lily'nin titreyen parmaklarını av bıçağına do-ladı. "Tövbe et," diye fısıldadı. "İblis anneni kalbinden bıçakla."

Lily çığlık attı. Kafasını salladı. Trey ağzındaki bantı çekti ve Lily acı bir feryat bastı. "Yapmayacağım!"

Meg, kafasının arkasından namlunun hareket ettiğini hissetti, nişancı Lily'yi hedef alıyordu. "Hayır!" diye bağırdı Meg. *"Hayır, Lily! Lily, yap şunu. Lütfen. Kendini kurtar."*

"Dünyayı kurtar," dedi arkasındaki dazlak. "Yoksa kafana bir kurşun yiyeceksin."

Meg'in bakışları kızına yöneldi. Speed'e ve telefona. Kaldırımında inleyen, elinden kan damlayan Carl'a. Kolları hâlâ göğsünde kavuşturulmuş halde bir adım öne çıktı. "Yap şunu tatlım. Öldür beni. Sorun değil."

Lily başını salladı.

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Annen olarak."

Lily kollarını indirdi.

"Lily, hayır," diye fısıldadı Meg.

Arkasında duran dazlak adamın emniyet kilidini açtığını duydu ve sanki kaza yeniden yaşanıyormuş gibi, her şey yavaş çekime geçti. Her hareket askıda ve belirgindi: Speed döndü, telefonunu kaldırdı. Meg geriye, silahlı dazlağın göğsüne doğru atağa geçti ve Trey McNally'nin ağzının açık kalışını, gözlerinin sanki bir rüyadan fırlamış gibi kocaman oluşunu gördü. Ve hançer -Bonnie'nin mücevherli hançeri- Meg onu paltosundan, bu ağır şeyden çıkarırken bıçağın parıldayışı, elinde sıkıca kavradığı kabzası, kınından çıkan bıçak, kanlı elini kaldırımında tutmuş inleyen Carl.

"Anne! Sana doğru geliyor!" diye bağırdı Lily.

Meg artık otoyolda hissettiği gibi hissetmiyordu. Döndü ve hançeri dazlak adamın göğsüne, karnına sapladı. Kamuflej kıyafeti kırmızıya bulandı. Dazlak çığlık atarak silahı düşürdü. Meg silahı tekmeledi. "Koş!" dedi Lily'ye.

"Hayır! Seninle kalacağım!" Bu bir çığlık değil, daha çok bir savaş narasıydı. Lily dönerek av bıçağını Trey'in omzuna sapladı. Trey çığlık atarak geriye sendeledi; yüzünde şaşkınlıkla kaplanmıştı, başparmağı olmayan eli kanayan omzunu tutuyordu.

Lily silahı aldı. Meg'in yanına, sonra önüne geçti; kollarını uzattı, bir elinde bıçak, diğerinde silah vardı. "Bunu kullanabilirim! Nasıl kullanacağımı biliyorum! Peşimizi bırakmazsanız ikimiz de sizi öldüreceğiz!" diye bağırdı.

Meg sahneyi inceledi: Trey ve dazlak arkadaşı yerde kıvrıyor, yaralarına ellerini bastırıyorlardı. Carl, o aşağılık pislik onlardan birkaç metre uzakta oturmuş, kanayan elini bir bebekmiş gibi sarmalamıştı. Speed telefonunu düşürmüş, iki elini havaya kaldırmış ve geri çekilmişti. Farların ışığına doğru ilerledi ve Meg, onun hamursu genç yüzünü, donuk, toy gözlerini gördü. Parmağının yerine bandajlanmış parçayı... "Silahı ver," dedi Lily'ye.

Meg silahı iki eliyle tutup Speed'e doğrulttu. Önce göğsüne, sonra kafasına nişan aldı.

"Lütfen yapma," diye fısıldadı.

"Adın ne?" diye sordu. "Gerçek adın?"

"Eric," dedi. Dudakları titriyordu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Eric ne?"

"Henderson."

Cleveland'dan Eric Henderson. Tamamen yabancı biri, bildiği kadarıyla Kennedy'deki saldırıyla hiçbir ilgisi yoktu. Meg gülmeye başladı. Durmaya çalıştı ama başaramadı, kahkahası içinden taşıyordu adeta. Gözlerinden yaşlar akıncaya kadar güldü. *Bu delilik. Bu korkunç delilik.*

"Anne?" diye sordu Lily. "İyi misin?"

Meg başını salladı. Kahkahasını bastırdı. "İyileşeceğim," dedi, "bu pisliklerden kurtulduğumuzda."

Speed'e silah doğrultmayı sürdürerek, kaldırımdan onun telefonunu aldı. Hâlâ kayıttaydı. Hâlâ canlı yayın yapıyordu. Telefonu Lily'ye verdi. "Onları çek," dedi.

Lily kamerayı yaralı Carl'ın, Trey'in ve yaraları yüzünden

kıvranıp ağlayan diğerinin üzerinde gezdirdi; sonra Speed'e, yani Eric Henderson'a geri döndü. Speed artık açıkça ağlıyordu. *Hapiste olması gerekmiyor mu?* diye düşündü Meg. Ama sonra kolluk kuvvetlerinde onlardan kaç tanesinin olduğunu hatırladı. *Babam polise güvenmemekte ne kadar haklıymış.*

“Bizi çek, Lily.”

Lily telefonu kaldırdı, böylece kamera ikisini de yakaladı. “Az önce gördüğünüz o korkaklar kocamı öldürdü. Bu gece ise kızımı ve beni kaçırdılar, ikimizi de öldürmeye çalıştılar,” dedi Meg. “Onlar katil. *Hepiniz katilsiniz.* Kocamı ve babamı öldürdünüz, iki masum, iyi adamı. Yakında anlayacaksınız. 12 Aralık gelecek ve geçecek ama dünyada hiçbir şey değişmeyecek; hayatlarınızda hiçbir şey değişmeyecek. Ailemi öldürdüğünüzü, *yıllardır* işkence ettiğinizi, terörize ettiğinizi ve takip ettiğinizi anlayacaksınız, sırf internette okuduğunuz aptalca bir hikâye yüzünden. Sırf kendinizi özel hissedebilmek için.»

Meg, Lily'ye başını salladı. Telefonu kapattı ve Meg'e uzattı, Meg de telefonu ceketinin cebine koydu. Mükemmel bir nişanla, Carl'ın kamyonetinin lastiklerini, ardından da Mazda'nın lastiklerini patlattı. Lily ona hayretle baktı.

“Büyükbaban öğretti,” dedi Meg.

Carl kaldırımında ileri geri sallanarak elini tuttu ve ağladı. “Korkuyorum,” diye inledi. “Korkuyorum.”

“Neden?” diye sordu Lily.

“Dünyanın sonundan.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Lily. Meg telefonu Carl'a fırlattı. Telefon göğsüne çarptı. “Kendine ambulans çağır,” dedi.

Lily'yi elinden tutup arabasına doğru yürüdü, tüm bu süre boyunca silahı onlara doğrulttu.

* * *

Arabaya binip yola çıktıktan Meg, Bonnie'ye ikisinin de güvende olduğunu mesaj attıktan sonra kızına döndü, nasıl söyleyeceğini bilemeden öylece baktı.

Ama söylemesine gerek kalmadı. "Büyükbabam öldü," dedi Lily usulca. "Biliyorum anne. Canlı yayını gösterdiler." Gözlelerinden yaşlar belirdi. Meg'in gözleri de dolu; kısa süre sonra ikisi de Nathan için, onun anısı için, ona yardım edemeyişleri için hüngür hüngür ağladı. Lily Nathan'ın Carl hakkında onu uyardığını söyledi Meg'e, "Ben anlamamış olsam da." Meg, daha bu sabah ona ateş etmeyi öğretişini anlattı Lily'ye. "Bizi o kurtardı," dedi Lily.

"Evet," dedi Meg. "O ve Bonnie."

"Ve babam."

Meg, Lily'ye baktı. Elini onun elinin üzerine koydu.

"Gözlerini yoldan ayırma anne," dedi Lily.

* * *

Uzun bir süre sessiz kaldılar, sonra Meg kızına, onun henüz anlamadığından emin olduğu tek şeyi söyledi. "Büyükbaba bize kalacak yeni bir yer de verdi."

Lily ona baktı. "Öyle mi?"

Meg başını salladı.

"Nerede?"

Meg hafifçe gülümsedi. "Canlı yayında onu duymadın mı?" diye sordu. "Küçük Deniz Kızı'nı görmeye gideceğiz. Elmasın hemen arkasında kalacağız."

Lily başını salladı. Açıkçası, Meg'in dediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Ama Meg biliyordu ki ebeveyn ile çocuk arasındaki dil, onun hayal edebileceğinden çok daha güçlü ve etkiliydi; hatta babası ile kendisi gibi, hayatlarının çoğunda iletişim kurmakta başarısız olanlar arasında bile.

Babası ona Wellman'ın Yeri'nden bahsetmişti. Yüzme ha-

vuzundan. Beyzbol sahasından. Ayın on ikisinin geçmesini bekleyebilecekleri bir yerdi. Meg'e Pearly Gates'in kalıntılarına uğramasını ve annesinin eski arabasına bakmasını söylemişti, arabaya muhtemelen erzak koymuştu. Meg'e onu sevdiğini, onun için yas tutmamasını, bir kez olsun ona yardım etmesine izin vermesini söylemişti.

Meg bunları Lily'ye açıklamaya koyuldu ama sonra araba aydınlandı ve arka aynada yanıp sönen ışıklar gördü. Sustu. Işıklar arabasına vururken kısa bir süre daha sürmeye devam etti, sonunda sağ şeride çekildi; kalbi gırtlığındaydı, direksiyondaki avuçları terliyordu. "Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Meg. "Şimdi olmaz. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz..." Nefesini tuttu.

"Anne," diye fısıldadı Lily. "Yardım."

Ama polis arabası hızlandı ve gözden kayboldu.

Meg nefesini üfledi.

"Bizim peşimizde değillerdi," dedi Lily. "Bizi bilmiyorlar. Sadece yollarından çekilmemizi istediler."

Gülmeye başladı. Meg de güldü. Lily elini tutup sıktı ve ikisi önlerindeki uzun yola baktılar. Meg bir şey hissetti, umut olabiliyordu bu.

Ne diyebilirim ki? Bir-iki-bir-iki'yi geçtikten sonraki gündeyiz, dünya her zamanki gibi boktan bir yer olmaya devam ediyor.

(Tüh!) Bu süreç boyunca edindiğim tüm bilgilerden (ve bana sağladığınız içgörüler için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır) bu forumu kapatıp, burada edindiğimiz deneyimlere ve kurduğumuz dostluklara değer vererek yolumuza devam etmenin en iyisi olacağını düşünüyorum.

Hepinize hizmetleriniz için teşekkür ederim. Şimdi dışarı çıkın ve hayatın tadını çıkarın; beladan da uzak durun!

Mutlu Noeller!

—Bronz Lord
13 Aralık 2022

SON BÖLÜM

Bir Yıl Sonra

Lily bir keresinde, üniversiteye başladığınızda kurduğunuz arkadaşlıkların her şeyden çok korkuya dayandığını duymuştu. Sokağa çıkma yasağı, ebeveynler ya da 18 yaşına kadar sizi hayatta tutan kısıtlamalar olmaksızın ilk kez kendi başınızasınızdır, bu yüzden kendinizi güvende hissettiren insanlara yönelirsiniz.

Bu lafları nereden öğrendiğini tam olarak bilmiyordu -muhtemelen Dr. Cody'nin önerdiği travmadan kurtulma kitaplarından birindendi- ama bunun doğru olduğunu fark etmişti. İthaca'daki ilk döneminde, şimdiye kadar tanıdığı en ilginç ve yetenekli insanlarla -dünyanın dört bir yanından gelen, çoğu en az onun kadar iyi müzisyenler- tanışmış ama en yakın arkadaşı Zach Winters olmuştu. Zach Winters, annesi gibi Cornell'de İngilizce okuyordu. Zach, Lily gibi bir zamanlar nefret dolu bir grup insanın hedefi olmuş ve bu yüzden ölüme yaklaşmıştı. Zach, Lily ve annesi gibi Carl Lindstrom'dan büyük nefret ediyordu. Lily, Zach ile bu konularda konuşabildiği için kendini güvende hissediyordu.

Lily, kış tatili için Zach ile eve dönerken bunu düşünüyordu. Lily direksiyondaydı ve kaçırma, komplo, cinayete teşebbüs, cinayete yardım ve Lily'nin hatırlayamadığı bir dizi başka suçtan yargılanan Carl hakkında konuşuyorlardı. Ancak Carl kısa süre önce suçlarını itiraf ederek altı yıl hapis cezası almıştı ve şartlı tahliye edilirse bu ceza daha da kısa sürebilirdi.

“En azından ona karşı tanıklık etmek zorunda kalmadın,” dedi Zach.

“Kimin umurunda?” diye sordu Lily, annesiyle birlikte Liz Reese, Trey McNally, Eric Henderson ve silahlı arkadaşları Jonathan Fester’a (evet, bu onun gerçek soyadı) karşı tanıklık etmiş, hepsi de benzer suçlardan suçlu bulunmuş ve Carl’dan biraz daha uzun hapis cezalarına çarptırılmışlardı. “Beni tanıyor sun Zach. Artık anksiyete ilaçları kullanıyorum. Kimseyi korkutmuyorum.”

Zach güldü ama bu daha çok nezaketen bir gülümseme idi. Lily’nin tüm terapilere, kişisel gelişim kitaplarına, sık sık değiştirilen ilaçlara ve her gece annesiyle FaceTime’da görüşerek birbirlerinin hayatta olduklarından emin olmaya çalışmasına rağmen hâlâ kabuslar gördüğünü biliyordu. Lily’nin babasını hâlâ ne kadar özlediğini, bazen yurt odasının sessizliğinde, mükemmel bir ekonomi bölümü öğrencisi olan oda arkadaşıyla kütüphanede veya erkek arkadaşıyla dışarıda olduğunda ve kimsenin onu duyamayacağından emin olduğunda babasıyla konuştuğunu biliyordu. Zach tüm bunları biliyordu ve anlıyordu çünkü o da bir grup tarafından yaşatılan bu tür bir travmayı atlatmıştı. İntihar girişimi başarısız olsa da Zach, Lily gibi o travmanın izlerini, o çaresizlik hissini her zaman taşıyacaktı. “Onun yüzüne bakmak zorunda değilsin,” dedi Zach. “Ya da eline. Onunla aynı odada olmak, aynı havayı solumak zorunda değilsin. Bu da bir şey sayılır.”

“Sanırım,” dedi Lily.

Zach gülümsedi. “İşte ruh budur.”

Lily, önündeki otoyola, onları Elizabethville’e götürecek sapak işarete baktı. “Neredeyse vardık,” dedi.

“Evet.”

Gökyüzü, karı zar zor tutabiliyormuş gibi yoğun bir beyaza bürünmüştü. Geçen yıl da aynıydı, Carl Lily’nin evine geldiğinde ve Lily onu oturma odasına, açık dizüstü bilgisayarına gö-

türdüğünde, 7Park'ı göstererek onu şoke edip terk etmesinden korkuyordu.

“Sence Bronz Lord o muydu?” diye sordu Zach.

“Carl mı? Hayır.”

“Neden olmasın?”

“Çok aptal,” dedi Lily. “Başkalarına nasıl düşüneceğini söylemesine müsaade ediyor. Tersini yapamaz.”

“Peki ya o YouTube kanalının sahibi? Carl'ın takip ettiği kişi.”

“Lee Man mi?”

“Evet.”

“O olduğunu düşünürdüm, ya da belki de büyükbabamı öldüren kadını ama Bronz Lord ikisi de öldükten sonra paylaşım yaptı.”

“İyi bir noktaya değindin,” dedi. “Peki kim? Trey McNally? Liz Reese?”

“Belki.” Lily'nin başka bir fikri vardı ama Zach'e bundan bahsetmek istemiyordu. Hatta bunu dillendirmek bile istemiyordu...

Ancak sapağa vardıklarında, Lily birkaç gece önce Zach ile birlikte yurt odasında geç saatlere kadar oturup enerji içecekleri içerek final sınavlarına çalışırken aklına gelen bu yeni teoriyi düşündü. O sırada kendisini gergin ve paranoyak hale getiren kafeini ve Zach'in molalardan birinde anlattığı, daha önce hiç bahsetmediği bir hikâyeyi hatırlamıştı.

Bunu düşünmeyi bırak.

“Neyi düşünmeyi bırakayım?” diye sordu Zach.

Lily bunu yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi.

“Ha? Oh... Sürüşü. Sürüşü düşünmek istemiyorum. Hâlâ beni gerginleştiriyor.”

Zach, sanki yazdığı eleştirel bir makalenin konusuymuş gibi, Lily'nin hoşuna gitmeyen bakışlarından birini attı ona. “Merak etme,” dedi sonunda. “Harika gidiyorsun.”

“Sürpriz!”

Lily’nin kalbi hızla atıyordu. Geri adım attı, neredeyse Zach’in üzerine düşecekti. Zach onu dirseğinden tutup ona destek çıktı, her zaman olduğu gibi. Annesi öne çıktı. “Sadece birkaç kişiyiz,” dedi ve Lily’yi sıkıca kucaklayarak onu ısıttı ve teselli etti. “Asıl sürpriz vegan pasta. Kendim yaptım. Seni korkutmak istemedik.”

Lily’nin nefes alışverişi yavaşladı, nabızı normale döndü. Annesine tekrar sarılmak iyi hissettirmişti. Annesi haklıydı; Lily’nin evinde gerçekten sadece birkaç kişi vardı: Annesi, Zach’in ailesi, Bonnie ve Sara Beth.

Lily yine de bu konuda biraz sinirli gibiydi. “‘Sürpriz’ diye bağırmana gerek yoktu,” dedi usulca.

“Özür dilerim,” dedi Meg.

“Sorun değil.” Lily, Dr. Cody’nin Zoom seanslarından birinde ona söylediklerini hatırladı: Travma ağır bir perdedir. İstediklerinden daha yavaş kalkar ve zaman zaman düşer.

Nihayet sarılmayı bıraktıklarında Lily herkese baktı, annesinin aldığı ama henüz süslemediği Noel ağacının kokusunu içine çekti. (Seni bekliyorum, demişti ona son FaceTime görüşmelerinde.) Yeni yalıtımlı pencereler sayesinde bu cereyanlı evin ne kadar sıcak olduğunu ve herkesin onu gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu fark etti. Evde olmak iyi hissettiriyordu, bu Lily için her şeyden, annesinin pasta hazırlamasından bile daha şaşırtıcıydı. Yavaş ama emin adımlarla perde kalkıyordu.

“Ah...” dedi Lily’yi değil ama elindeki çantayı, büyükbabası Nate’in bas gitarını görünce, biraz gözyaşı döktü. Wellman’ın Yeri’ndeki bungalovda kaldıkları dönemde Lily her gece annesine bu bası çalmıştı, tek eğlenceleri buydu. “Pearly Gates” solosunu çalıyordu ve amfi olmasa bile sanki büyükbabası yanla-

rındaymış gibi hissediyordu. “Bası eve getirmişsin,” dedi annesi.

“Onu her yere götürüyorum.”

Hep birlikte annesinin tazminat parasının bir kısmıyla yakın zamanda yeniden yaptırdığı mutfağa girdi. Yeni bir şef fırını, Sub Zero buzdolabı ve pırıl pırıl karo zeminler vardı. İçeri girmeden önce herkes ayakkabılarını çıkardı, Sara Beth keki çıkarmak için buzdolabına doğru ilerledi. Elinde kar beyazı krema, üzerinde kırmızı ve yeşil renklerde *Evinize Hoş Geldiniz, Zach ve Lily* yazan pastayla geri döndüğünde herkesin nefesi kesildi.

“İyi iş Meggie,” dedi Bonnie.

“Çok neşeli,” diye lafa karıştı Zach’in annesi.

“Çok güzel,” dedi Lily.

“Herkes Sara Beth’in dekore ettiğini söylemezsem, ihmalkârlık etmiş olurum.”

“Yardım ettim,” dedi Sara Beth. “İşin yüzde doksan dokuzunu Magnolia yaptı.”

Sara Beth pastanın üstüne iki mum yerleştirdi. Bonnie Lily’yi kucaklayıp çekti ve masanın başına, Zach’in yanına götürdü. Annesi cebinden bir kutu dolusu kibrit çıkardı. İkisi için de birer tane olmak üzere mumları yaktı.

“Ne dileyeceksiniz?” diye sordu, Lily yine kendini Zach’in ders çalışırken onunla paylaştığı hikâyeyi hatırlarken buldu; dükkânın tahrip edildiği gün dışarıda sigara içerken Sara Beth ona yetmişli yıllarda New York’ta yaşarken kolluk kuvvetlerinde çalışmayı düşündüğünü söylemişti. Zach 7Park’ı hiç görmemişti. O zamandan beri tüm resim panosuyla birlikte kaldırıldığından ve sitenin faaliyetleri askıya alındığından Bronz Lord’un gönderilerini hiç okumamıştı.

Bu yüzden Sara Beth ona o sırada -New York’ta “gizli bir Satanist meclisi” olduğuna dair- söylentilerden -ve onları çökertmek için “gizli bir göreve” girme konusundan nasıl mükemmel iş çıkarabileceğinden- bahsederken bunun üzerine pek düşün-

memişti. O sırada bu onun için, panik atak geçirmesi yüzünden onun dikkatini dağıtmaya çalışan acayip yaşlı bir kadınla yaptığı ve üzerine çok da düşünmediği, havadan sudan bir konuşmaydı.

Ama Lily düşünmüştü. Annesinin belinin ve kolunun ağrıldığını, büyükbabasının öksürdüğünü bilen Bronz Lord'un muhtemelen ailesiyle çok eskilere dayanan ve onları bugün de gören biri olduğunu düşünmüştü. Lily'nin esrar içtiğini biliyordu. (annesinin sigara içtiğini de mi? Gerçekten mi?)

Ya Sara Beth kendini gizli bir görevdeymiş gibi görüyorsa? Ya son kırk yıldır kendini bu şekilde görüyorsa? Çalışma saati sırasında Lily bu düşünceyi aklından defetmişti. Ne de olsa Sara Beth annesinin vaftiz annesiydi. Onu annesinin ölümünde, eşinin ölümünde ve sonra da babasını ölümünde teselli etmiş; görünüşe göre babasını hep sevmişti. On beş yaşındayken annesinin kitabının çıkışını kutlamış, annesiyle babasının düğün pastasını pişirmiş ve kitapçının işletilmesine, neredeyse bir ömür boyu zamandır yardım etmişti. Lily bu gibi düşüncelerin -stresli, uykusuz bir gecenin ortasında, iki Monster içtikten sonra ortaya çıkan paranoyak düşünceler- ciddiye alınmaması gerektiğini anlıyordu.

Öte yandan, Lily Sara Beth'i hayatı boyunca tanıımıştı ve tüm bu süre boyunca, tüm o sıcak ve nemli yazlar boyunca, onu bir kez bile burnu açık ayakkabılarla görmemişti.

Annesi mumları yakmayı bitirdiğinde Lily'nin bakışları aşağıya, Sara Beth'in hippie eteğine, sıska bacaklarına, kalın, rahat görünümlü ve kusursuz matlığa sahip çoraplarına kaydı.

Zach ona döndü. "Ne dileyeceksin?" diye sordu.

Lily hemen cevap verdi. "İç huzuru," dedi. Sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak mumuna üfledi.

SON

TEŞEKKÜR

Yirmi yıl önce ilk kitabımı satan, harika menajerim Deborah Schneider'a çok teşekkürler. (!!!) Bizi yaşlı göstermekten nefret ediyorum Deborah ama 25. Yıldönümümüz kutlu olsun! Muhteşem Brian Lipson'a da şükranlarımı gönderiyorum; birlikte çalıştığımız için çok mutluyum. Keskin zekâlı Danielle Dieterich ile Bu kitap üzerinde çalıştığım için çok şanslı bir yazarım; onun rehberliği için minnettar olduğumu ifade etmek bile son derece yetersiz kalacaktır. Grace Vainisi'ye, uzun zamandır editörüm ve arkadaşım olan Lyssa Keusch'a ve olağan, st, Carrie Feron'a da teşekkürler.

Woodstock, NY'daki dünyanın en iyi kitapçısı The Golden Notebook'un ortaklarından James Conrad gibi birinin canciğer dostunuz olması her yazara nasip olmaz. Kitapçılığa dair bilgin ve diğer milyarlarca şey için teşekkürler James.

Ayrıca arkadaşlarımdan oluşan aileme; Chas Cerulli, Paul Leone, Cindy Chastain, Kip Voytek ve üstte bahsi geçen James'e destekleri için; sevgili yazar arkadaşlarıma ise akıl sağlığımı koruma yardımcı oldukları için son derece müteşekkirim. Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Sevgisi ve verdiği cesaret için her zamanki gibi muhteşem anem Beverly L. Sloane'a ve bana dünyanın en şanslı gelini olduğumu hissettirmeye devam eden Marilyn Gaylin'e minnettarım.

Son olarak ve bir o kadar önemlisi, Mike'a ve Marissa'ya hemen hemen her şey için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum çocuklar.